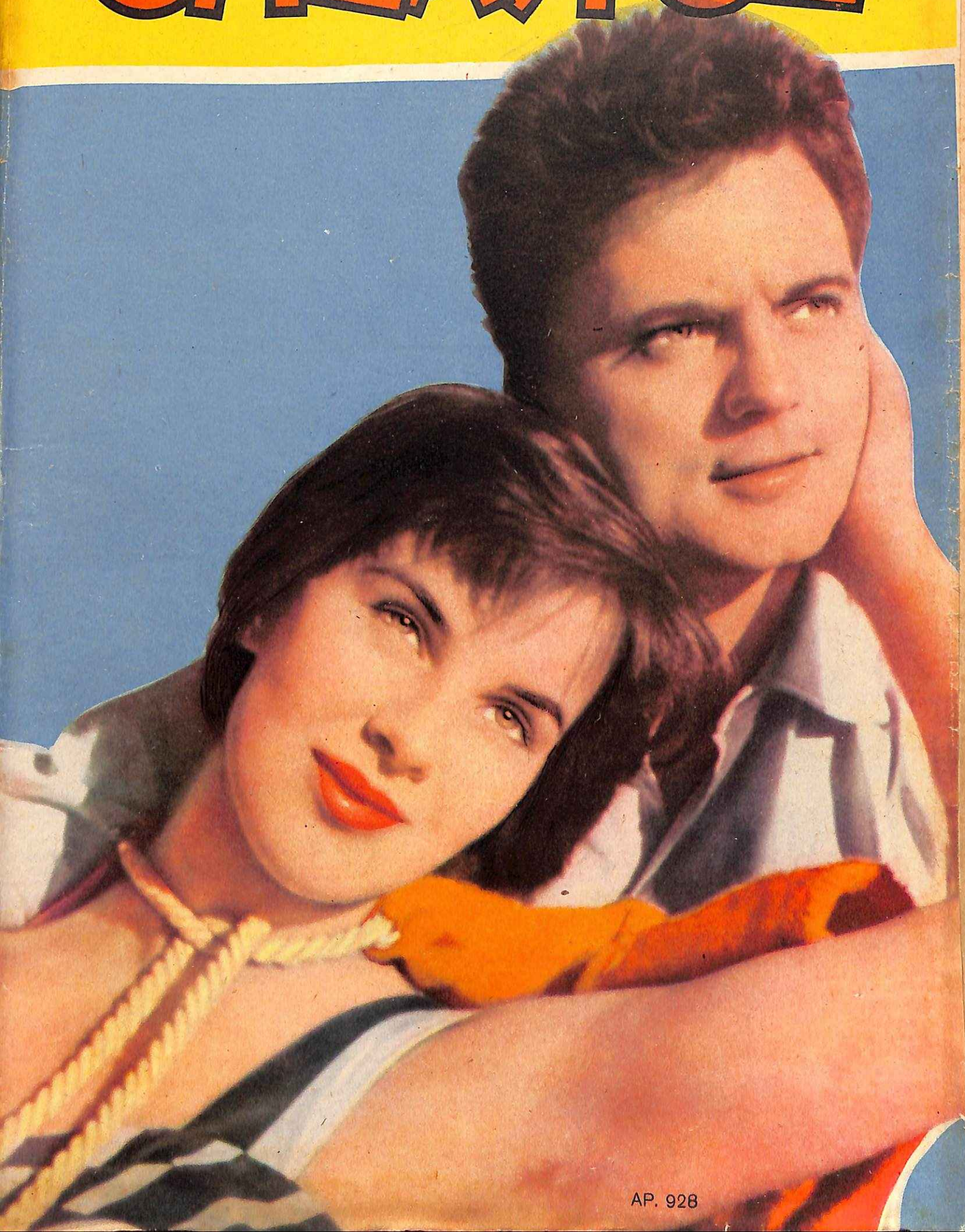

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸ εἰδυλλιὸ μου μὲ τὸν Ζᾶν
ἔιχε κρατήσει πάντω ἀπὸ δυὸ
ῥόνια. Τὸν ἀγαποῦσα καὶ μ'
ἀγαποῦσε. Σὲ λίγο θὰ κάναμε
τὸ γάμο μας καὶ θὰ σμίγαμε
τῇ ζωῇ μας «στὸ καλὸ καὶ στὸ
κακό».

Νομίζω πώς τὸ πρόσωπό μου
εἶχε κάποια θριαμβευτικὴ ἔκ-
φρασι. Ἀπὸ τῆ μιᾶ στιγμῇ στὴν
ἄλλη, περίμενα πὼς ὁ Ζὰν θὰ
μοῦ μιλοῦσε. Καὶ τὶ θὰ μοῦ
εἶπεν τὸ ὑπόλοιπο... τὸ ἕξις.

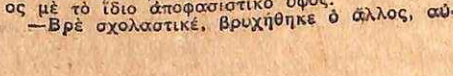
πρωτοβουλία. Δέν είχε έρθει
γιατί καταλάβαινε πώς με εί-
χε άδικήσει και γιατί ή παληά
του αγάπη είχε ξαναφουντώσει

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

σημειώματα ότι 'Ιούλιο ή Αυγούστο μήνα κτλ.

Ἡ θεραπεία τοῦ συναχιοῦ

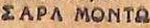
που στάθηκε κι' ένας αποφασιστικός σταθμός στην πολυτάραχη ιστορία του. Είχε μπη μέσα στο λεωφορείο, έκατσε κι' εϋθύς αμέσως απλώσε τα χέρια του να κλείση τὸ πλαίσιο πα

—Εἰστε καὶ συναχωμένος.

Εὐγενής

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

६

Ο Κωστής Παλαμάς

σαλόνια τών λογίων

Διαφωνίες και διαξιφισμοί Γρ. Ξενοπούλου και Κωστή Παλαμά

Μιά εποχή ο Κωστής Παλαμάς είχε γίνει δυσπιστός και καχύποπτος για το Γρ. Ξενοπούλου. Κι' ο τελευταίος έπαψε πια να συχνάζει στο σπίτι του ποιητή. Άλλα ήρθε μία στιγμή ή μία εποχή που κατάλαβε ο ποιητής πόσο άδικος στάθηκε στην κρίση του για τον παλιό του φίλο, τον Ξενοπούλου.

Κάποτε είχε δειχθεί πάλι το αίτιο γλωσσικό ζήτημα κι' ο διαγνώστης των «μαλλιαρών» γινόταν τόσο αμείλικτος, που κάθε δημοτικιστής που είχε δημοσία βέσι κινδύνευε να την χάσει, γιατί η Κυβέρνηση ήταν με το μέρος των καθαρευουσιάνων - γλωσσασυμμετόχων.

Αυτοί, λοιπόν, δεν έπαυαν να γράφουν στις εφημερίδες πως κι' ο αρχιμαλλιαρός Παλαμάς έπρεπε να πεταχτεί από τη βέσι του γενικού γραμματέα του Πανεπιστημίου μας, γιατί ήταν αίσχος κλπ., κλπ.

Ο Ξενοπούλος αγανάχτησε γι' αυτή την τακτική των μικρών ανθρώπων, φοβήθηκε κι' όλας μ'ην τυχόν και τους άκουγε η Κυβέρνηση, και στην εφημερίδα που εργαζόταν υπερασπίστηκε τον διωκόμενο μ' ένα άρθρο του πολύ δυνατό.

Ήταν φαίνεται και το μοναδικό άρθρο που γράφτηκε για τον Παλαμά εκείνον τ'ον καιρό. Κανείς άλλος από τους παλιούς φίλους και συναγωνιστές του Παλαμά δεν τόλμησε να γράψει, ίσως γιατί είχαν τρομοκρατηθεί από τη μεγάλη οδύνη που είχε πάρει ένανά το γλωσσικό ζήτημα.

Αυτό το άρθρο συγκίνησε βαθύτατα τον ποιητή. Κι' όπου στεκόταν κι' όπου βρισκόταν έλεγε στους φίλους του:

— Είδατε; Μόνο ο Ξενοπούλος φάνηκε φίλος!...

Λίγο καιρό αργότερα, μία έπιτροπή από λογίους με τ'ον Ξενοπούλου επί κεφαλής παρουσιάστηκε στον Πρύτανη του Πανεπιστημίου (ήταν τότε πρύτανης ο λαμπρός εκείνος Σίμος Μενάρδος) να ζητήσει τη βοήθεια της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου σε μία ενέργεια, ώστε ν' αποχωρήσει από την υπηρεσία ο γέρος πια, γεροντικός γραμματέας, που «το χέρι του έτρεμε καθώς έγραφε τα πρακτικά»

και να του απονεμηθεί «τιμής ενεκεν» μία μεγάλη σύνταξη, αρκετή για να ζή, όπως ζούσε σχεδόν άνετα ως τότε με το μισθό του.

Αυτό κι' έγινε σε λίγο καιρό.

Ο Παλαμάς, όταν κάποτε, ύστερ' απ' αυτά, συναντήθηκε τυχαία με τ'ον Ξενοπούλου, τ'ον άρπαξε και τ'ον φίλησε.

Κι' όταν κάποτε άφηγήθηκαν αυτό το περιστατικό, ο Ξενοπούλος είχε συμπεράνει:

— Α, ο μεγάλος ποιητής είναι από τους ανθρώπους εκείνους που και το κακό θυμούνται, μα και το καλό δεν το λησμονούν...

Όσο ο ποιητής κάθε φορά που βλέπτανε μαζί του, τού έδειχνε όλη την αγάπη και την εκτίμησή του, χωρίς την παραμικρή έπιφύλαξη πια και προθυμότητα τού πρόσφερε την πολύτιμη συνεργασία του στ'ον περιοδικό «Νέα Έστια», που διευθυντής του ήταν τότε ο Ξενοπούλος.

Άλλα όταν έγινε ο Ξενοπούλος 'Ακαδημαϊκός το 1930 —κι' ο Παλαμάς είχε υποστηρίξει την υποψηφιότητά του— οι δυο τους βλέποντουσαν πολύ τακτικά στην 'Ακαδημία και στις συνεδριάσεις της Τάξεως και της ολομέλειας των διαφόρων έπιτροπών, για τα λογοτεχνικά βραβεία. Και σ' αυτά συμφωνούσαν και οι δυο, όταν έπρότειναν, χωριστά, ο καθένας, σ'άν εισηγητής τη βράβευση κανενός έργου.

Μόνο μία φορά διαφωνήσανε: Ο Παλαμάς ήθελε να δοθεί ένα μεγάλο βραβείο στο Σπύρο Μελά για τ'ον «Έγερ του Μωριά», που καθώς έλεγε ήταν και λογοτεχνικό έργο και ιστορικό και έθνικό, ενώ ο Ξενοπούλος είχε έπιμεινει να προτιμηθεί ένα βιβλίο του Ζαχαρία Παπαντωνίου. Τ'ον ζήτημα έφθασε ως την 'Ολομέλεια και μπήκε σε ψηφοφορία. Η 'Ολομέλεια ψήφισε το έργο του Μελά σ'άν έθνικό, κι' όχι, φυσικά, γιατί αυτό το είχε προτείνει ο Παλαμάς.

Σε μιάν άλλη περίπτωση διαφωνήσανε στην αρχή, αλλά συμφώνησαν κατόπιν: Ήταν για κάποιο μυθιστόρημα ενός νέου πεζογράφου, που ο Ξενοπούλος τ'ον εκτιμούσε πολύ. Έπρόκειτο, λοιπόν, να τού δώσουν το βραβείο Βικέλα. Ο Παλαμάς είχε γι' αυτό πάρα πολλές αντίρρησης κι' έπιφυλάξεις. Δεν τού άρεσε τόσο πολύ ο πεζογράφος εκείνος. Κι' ύστερα από λίγες μέρες έστειλε στ'ον Ξενοπούλου ένα μεγάλο γράμμα, για να τ'ον κάνει να προσέξει κάποιες περιγραφές του μυθιστορηματος τόσο άνοιχτες, που μία 'Ακαδημία δεν μπορούσε χωρίς να δημιουργήσει σκάνδαλο, να το βραβεύσει.

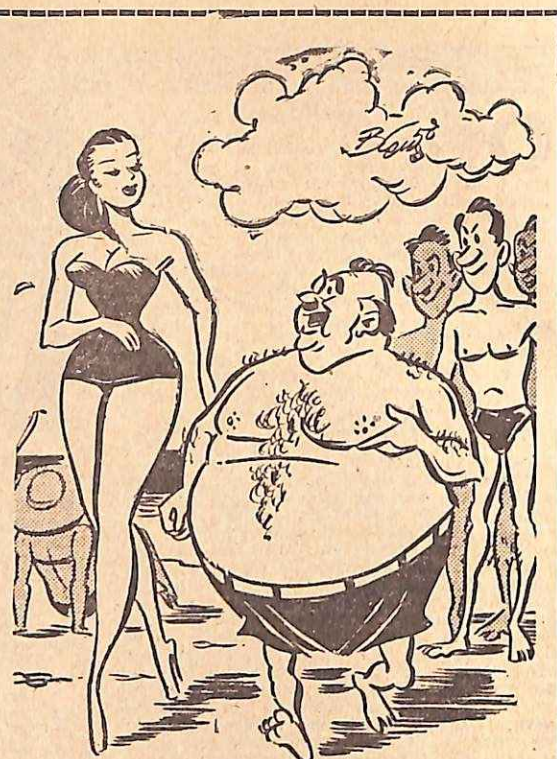
Ο Ξενοπούλος αναγκάστηκε να παραδεχτεί την άποψη αυτή κι' έκρινε τη χρονιά το Βικέλειο βραβείο το κέρδισε ένα άλλο σεμνότερο βιβλίο.

Όταν πια ο Παλαμάς παραγέγρασε, άρχισε να πηγαίνει αραιότερα στην 'Ακαδημία, ώστόσο έπαψε έντελώς. Αυτό έγινε, όταν άρρώσθηκε και υποχρεώθηκε να μείνει στ'ον κρεβάτι. Τότε ζήτησε και έτήσια άδεια άπουσίας, που τ'ον άνανέωνε κάθε χρόνο.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Το ελαφρύτερο ντύσιμο

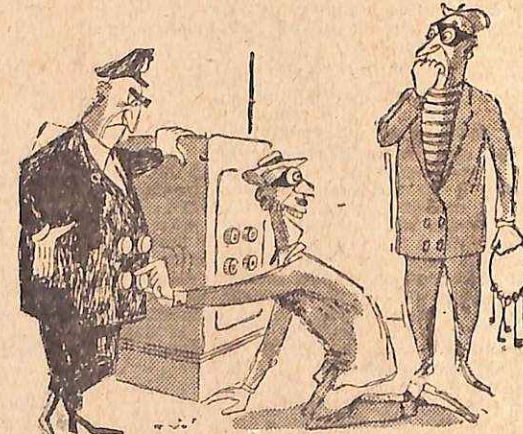
Αυτοί που ασχολούνται με τις περίεργες στατιστικές, έχουν υπολογίσει ότι η μέση 'Αμερικανίδα φοράει κάθε χρόνο ρούχα, έσωτερικά και έξωτερικά, συνολικού βάρους 1½ κιλού —μαζί με τα παπούτσια και την τσάντα της. Πριν από 4 αιώνας, το βάρος τού ρουχισμού μίας 'Αμερικανίδας, έξω από το σπίτι της, έφτανε τα 27 κιλά! Κι' οι κόρες τ'ον Φαρσώ, που φαίνονταν ντυμένες με τόσο ελαφρούς πέπλους, σήκωναν πάνω τους 50 κιλά περίπου, σε κοσμήματα και στολίδια.

— Δε νοιώθει σήμερα ο κόσμος από αισθήματα, αγάπη μου! Όλοι νομίζουν πως με παντρεύτηκες για τα λεπτά μου!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

— Μη στενοχωριέστε καθόλου, κύριε διευθυντά. Συνεχίζετε τις διακοπές σας κι' εδώ ή δουλειά πηγαίνει θανυμάσια!

— Λιγάκι, ύπουνο ή, Κλέαρχε, και τ' ανοίξα!...

Ρόμπερτ Ρίτσαρντς, ο «ιπτάμενος πάστωρ»

Έπτά χιλιάδες άθληται έβδομήντα τεσσάρων έθνών προετοιμάζονται δραστήρια για τους 'Ολυμπιακούς Αγώνες της Μελβούρνης. Απ' τις χιλιάδες αυτές τ'ων άσων λίγοι θάνατι τα 'Ολυμπιακά άστέρια, που θα άξιώθουν να κατακτήσουν τις πρώτες ολυμπιακές θέσεις. Ποιοι θάνατι οι 'Ολυμπιονίκες τού 1956; Παρουσιάζουμε, λοιπόν από το σημερινό τεύχος σε σκιαγραφίες τους παγκόσμιους άθλητικούς γίγαντες, που κατά κοινή συνείδηση έχουν έπιβληθεί ως μέλλοντες 'Ολυμπιονίκες. Διανθισμένες οι βιογραφίες τους με ανέκδοτα, έπιδόσεις, μυστικά της προπονητικής, οικγενειακή ζωή, όνειρα για το μέλλον θάνατι μία ζωντανή εικόνα τ'ων Ινδαλμάτων τ'ων φιλάθλων και της Νεολαίας. Όσοι παρακολουθήσουν τα 'Ολυμπιακά άστέρια τού 'Οθσαυρού θα είναι προετοιμασμένοι να άπολαύσουν την τιτανομαχία της XVI 'Ολυμπιάδας, που θα συναρπάσει όλο τ'ον κόσμο από τις 22 Νοεμβρίου μέχρι 8 Δεκεμβρίου 1956.

Ο 'Αμερικανός πάστωρ Ρόμπερτ (Μπόμπ) Ρίτσαρντς είναι ένα εξαίρετο άθλητικό φαινόμενο. Τ'ον όνομα του θα γραφτεί με χρυσά γράμματα στην παγκόσμια άθλητική ιστορία. Τέρας θελήσεως και ύπουνης, κατάρθωσης, παρά τα άσσω τού άλματος επί κοντώ, μετά τ'ον άξέχαστο Κορνέλιο Γουάρμενταμ, που έχει το ρεκόρ τού κόσμου με 4.77 μ. Ο άθλος όμως τού Ρίτσαρντς, συγκριτικά με το ρεκόρ τού Γουάρμενταμ, είναι μεγαλύτερος. Αν και 1.77 μ. τού άνδρα, πέτυχε να πηδά ύψος επί κοντώ 4.56 μ. πάνω από 75 φορές στη ζωή του και με άλμα 4.55 να στεφθεί πρώτος 'Ολυμπιονίκης στ'ον 'Ελσίνκι. Ένώ ο Γουάρμενταμ πέρασε τού 4.56 (15 πόδια) μόνον 43 φορές, αλλά δεν άξιώθηκε ολυμπιακού κοτιού.

Ο Ρίτσαρντς είναι σήμερα πάστωρ της έκκλησίας τού Λόνγκ Μπήτς της Καλιφορνίας. (Τα πρώτα στην έκκλησία, τ' άπόγευμα στ'ον γυμναστήριο), λέει σ' όσους τ'ον ρωτούν πως συμβιβάζει τ'ον πάστορα με τ'ον άθλητή. Μέσος στ' άνάστημα δεν ήταν φυσικά κατάλληλος για μεγάλα ύψη στ'ον επί κοντώ. Εύσυνείδητα ο δημοφιλής Μπόμπ καταπιάστηκε με την εξουδετέρωση τού μεγάλου μειονεκτήματος του. Έπειδή δεν ήταν δυνατόν να ψηλώσει στην ήλικία τού είναι, σκέφθηκε να γυμνάσει τούς ραχιαίους μύς του κατά τέτοιο τρόπο, που να τού έπιτρέπουν να πιάνη τ'ον κοντάρι τού άλματος πολύ ψηλότερα απ' ότ'ι συνήθιζαν ως τότε οι διεθνείς άσσοι τού άγωνίσματος. Με ειδικές άσκήσεις τ'ον κατάρθωσε. Έτσι γρήγορα πέρασε απ' τα 4 μέτρα στ'ά 4.20 μ. Άξιώθηκε τρίτης ολυμπιακής νίκης στ'ον Λονδίνο τού 1948 με 4.20 μ. Βελτιώθηκε στ'ά 4.45 μ. Έφθασε τέλος στ'ά 4.70 μ. για να σταθεροποιηθεί πια στ'ά μεγάλα ύψη. Μονάχα μία φορά έχασε μετολυμπιακά από ξένο πρωταθλητή στ'ον επί κοντώ. Ήταν απ' τ'ον Έλληνα Γιώργο Ρουμπάνη, που στην Πασαντένα υπερπήδησε τού 4.37 μ., ενώ ο Ρίτσαρντς πέρασε μόνον τού 4.32 μ.

Ευγενικός, σεμνός, καταδεκτικός, δημοφιλής ο Μπόμπ Ρίτσαρντς έγινε φίλος με πολλούς ξένους συναδέλφους τού στ'ον 'Ελσίνκι. Οι Ρώσοι άθληται τ'ον έχουν πολύ συμπαθήσει. Ο δέ Ντενιένκο, τέταρτος νικητής στ'ά άλμα επί κοντώ με 4.40 μ., έξέφρασε με τα κολακευτικότερα λόγια για την εξαίρετική τέχνη στ'ά άλμα και τ'ον άνώτερο χαρακτήρα τού Ρίτσαρντς.

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής ο πάστωρ λατρεύεται κυριολεκτικά από τη νεολαία. Για άναγνώρισι της άθλητικής ευσυνειδησίας του και της συμβολής του στην άνάπτυξη τού άμερικανικού άθλητισμού τ'ον Πανελλήνιο Σύμβουλο τ'ων 'Ηνωμένων Πολιτειών τ'ον άνεκέρυξε «άθλητικό ήρωα και πρότυπο έρασιτέ-

χνου» τού 1951 με την άπονομή τού περιφήμου «βραβείου Τζέιμς Σάλλιβαν».

Ο 'Ιπτάμενος πάστωρ, όπως τ'ον άποκαλούν οι άθλητικογράφοι, έξελέγη πρώτος μεταξύ 199 άλλων υποψηφίων με 1283 βαθμούς από τούς καλλίτερους άθλητικούς κριτικούς της 'Αμερικής.

Υπήρχαν και άλλοι άθληται καλλίτεροι από μένα. Είμαι βαθεία συγκινημένος για την τιμή. Δεν έκανα παρά τ'ον καθήκον μου! έίπε στ'ον Ρόμπερτ Μόνουρ, όταν τ'ον ρώτησε για τις έντυπώσεις τού απ' τ'ον βραβείο.

— Ποιά είναι τα όνειρα σου; συνέχισε άμείλικτα ένας ρεπόρτερ πού μ'ένω.

— Είχα άποφασίσει να εργασθώ σκληρά για ένα διπλό άθλο, χωρίς να προδικάσω και τ'ον άποτέλεσμα. Όνειρο της ζωής μου είναι να ξεπεράσω τα 4.80 μ. στ'ον επί κοντώ. Αυτό βέβαια μπορεί να γίνει πρ'ό τ'ων 'Ολυμπιακών Αγώνων τού Νοεμβρίου. Γιατί άπεδείχθη πως ή μεγάλη ταραχή, που νοιώθει κανείς στ'ον ολυμπιακό στίβο δεν είναι... κατάλληλη για παγκόσμιο ρεκόρ τ'ον στ'ον επί κοντώ όσον και στ'ον εϊς ύψος.

»'Ηλπιζα να μετάσχω και στ'ον δέκαθλο στη Μελβούρνη. Οι προολυμπιακοί όμως...

»Το δεύτερο όνειρο χάθηκε πια... Ο Ράφερ Τζόνσον είναι πολύ καλλίτερος μου. Έγκατέλειψα λοιπόν τ'ον δέκαθλο και θ' άφοσιωθώ στ'ον κοντάρι.

Ο Ρίτσαρντς πάντα φέρνει μαζί του τ'ον κοντάρι του, όταν ταξιδεύει για ν' άγωνισθ' σ' άλλες χώρες. Πολλά χαριτωμένα ανέκδοτα υπάρχουν γι' αυτό τ'ον «χόμπυ» του.

Κάποτε στις 'Ινδίες τ' αυτοκίνητο ενός μαχαράτζα, που μετέφερε τις άποσκευές, φυσικά και τ'ον κοντάρι τού πάστορος, έπαθε βλάβη και συνεκρούσθη μ' άλλο αυτοκίνητο. Τ'ον κοντάρι κομματιάστηκε. Ο Μπόμπ ήταν άπαρηγόρητος. Ο μαχαράτζας όμως τ'ον άποζημίωσε με ένα ήγεμονικό δώρο.

— Θά άντικαταστήσω τ'ον κοντάρι μου. Τα υπόλοιπα όμως θα διατεθούν για τούς πτωχούς μου της έκκλησίας τού Λόνγκ Μπήτς της Καλιφορνίας. Έκει θα μού δοθεί ή εύκαιρία να διδάξω πως τότε μόνον οι πολίτες θά μ'αποδέχονται να εκπληρώσουν ευσυνείδητα την επί γής άποστολή τους όταν φροντίζουν να είναι και καλοί γονιαιστές και καλοί πολίτες και καλοί άνθρωποι.

— Σας μένει καιρός για τούς ένορίτες σας; ρώτησε τ'ον Ρίτσαρντς στ'ον 'Ελσίνκι, όπου γνωρισθήκαμε και γινήκαμε φίλοι.

— Άνέλαβα ως καθηγητής τ'ον μάθημα Φιλοσοφίας τ'ων Ορσκεινικών στ'ον Κολλέγιο Λαβέρν της Καλιφορνίας. Έκει θα μού δοθεί ή εύκαιρία να διδάξω πως τότε μόνον οι πολίτες θά μ'αποδέχονται να εκπληρώσουν ευσυνείδητα την επί γής άποστολή τους όταν φροντίζουν να είναι και καλοί γονιαιστές και καλοί πολίτες και καλοί άνθρωποι.

»Έχει πάντα καιρό για όλα ο άνθρωπος, φτάνει να θέλει. Απ' τ'ον άμωβονα προσεύχομαι στ'ον Θεό και έχωμαι σε ψυχική έπαφή με τούς ένορίτες μου.

»Απ' τ'ον άλλο μέρος, με τ'ον κοντάρι στ'ον στίβο προσπαθώ να έξυψωθώ έρι στ'ον στίβο πρ'ό τ'ον Θεό Μεγαλειόν γ'ά ό ίδιος πρ'ό τ'ον Θεό Μεγαλειόν και να άνωθώ τ'ον έαυτό μου. Ορηνικά να άνωθώ τ'ον έαυτό μου, όπως πί-

Τ. Γ. Σ.

σκεία και άθλητισμός είναι δύο στεφαν, νομίζω, και οι άρχαίοι 'Ελληνες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Έμιλ Ζάτοπεκ, τ'ον άθλητικό φαινόμενο.

Κινηματογράφος δωρεάν

Στη Ρώμη λειτουργεί ένας κινηματογράφος στ'ον τελευταίο σταθμό τού ύπουγειού σιδηροδρόμου. Οι έπιβάτες τ'ων τρένων μπορούν να μ'ούν δωρεάν σ' αυτά τ'ων κινηματογράφο δείχνοντα τ'ον είσιτήριό τους.

Ημερομηνία μας

Η «ΣΕΜΥΑΛΙΣΤΡΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΙΚΟΣ: Καλός, υπομονητικός κι' εύγενικός, μέχρις ενός σημείου. ΛΕΛΑ: Γυναικα του, γλάσσο κι' ευερέδιστη μέχρις αφαντάστου σημείου. ΣΤΑΜΑΤΗΣ — ΒΑΡΒΑΡΑ: Γονείς της Λέλας και, κατά... μοιραίαν σύμπτωσιν, πεθερικά του Νίκου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στην έξοδο ενός συνοικιακού θερινού κινηματογράφου, όπου προβάλλεται «Η γυναίκα του ποταμού». 'Η παράσται μόλις έχει τελειώσει και τὸ νοήμον κοινὸν ἀποχωρεῖ βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς).

ΛΕΛΑ: Νόστιμο ἔργακι. ΝΙΚΟΣ: Νόστιμο, ἀλλὰ ψεύτικο.

ΛΕΛΑ: Τὴν εἶπες πάλι τὴ σοφία σου! 'Αφού εἶναι κινηματογραφικό, φυσικά, εἶναι καὶ ψεύτικο!

ΝΙΚΟΣ: Μὰ δὲν ἔννοώ αὐτό.

ΛΕΛΑ: 'Αμ τί ἔννοεις; ΝΙΚΟΣ: 'Εννοῶ ὅτι ἀποκλείεται νὰ βρεθῇ ἄνθρωπος πού νὰ περιφρονῇ τὸν ἔρωτα τῆς Σοφίας Λόρεν, δ' ἔπος, δῆθεν, αὐτὸς ὁ ἐρίφης ὁ πρωταγωνιστής.

ΛΕΛΑ: Καὶ γιατί ἀποκλείεται, δηλαδή;

ΝΙΚΟΣ: Γιατί ἡ Σοφία Λόρεν δὲν εἶναι τυχαία γυναίκα. Εἶναι μιὰ κοπελλάρα, ἀπ' αὐτὲς πού, ὅπως λέει καὶ τὸ τραγούδι, «Τὴ βλέπουν καὶ φρενάρουνε καὶ σταματοῦν τὰ τράμ!» Εἶναι, λοιπόν, δυνατόν νὰ ἐρωτευθῇ κάποιον κι' αὐτὸς νὰ τῆς κάνῃ ναζάκια καὶ τσάλιμάκια;

ΛΕΛΑ: Δὲν εἶναι δυνατόν, ἔ;

ΝΙΚΟΣ: Καὶ βέβαια δὲν εἶναι δυνατόν!

ΛΕΛΑ: Οὔτε καὶ σὲ σέ-να;

ΝΙΚΟΣ (ξαφνιασμένος): 'Ορίστε;

ΛΕΛΑ: Οὔτε καὶ σὲ σέ-να, λέω;

ΝΙΚΟΣ: Δὲν σὲ καταλαβαίνω!

ΛΕΛΑ: Μαρέ, μὲ καταλαβαίνεις ἀπόλυτα! 'Αλλὰ κάνεις ὅτι δὲν καταλαβαίνεις!

ΝΙΚΟΣ: 'Οχου! 'Ορεξὶ γιὰ γκρίνιες ἔχεις πάλι. 'Ενὼ ἐγὼ ἔχω ὄρεξιν γιὰ παγωτό. 'Ελα, πάμε νὰ δροιστοῦμε!...

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στὸ «κοσμικὸ» ζαχαροπλαστείο τῆς γειτονιάς).

ΛΕΛΑ (ἐνῶ καθεται): Λοιπόν;

ΝΙΚΟΣ: Τί, λοιπόν;

ΛΕΛΑ: Δὲν μοῦ ἀπάντη-σες.

ΝΙΚΟΣ: Σὲ τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω;

ΛΕΛΑ: Σ' αὐτὸ πού σὲ ρώτησα. Οὔτε καὶ σὲ σένα θὰ ἔχανε δυνατόν ν' ἀντισταθῇ στὴ γοητεία τῆς Σοφίας Λόρεν;

ΝΙΚΟΣ: Μὰ εἶπα ἐγὼ τέτοιο πράμα;

ΛΕΛΑ: Βεβαίως! Καί, μάλιστα, τὸ εἶπες καθαρά καὶ ἐξάστερα. Μ' ὅλη τὴ θρασύτητα καὶ τὴν κυνικότητα πού σὲ διακρίνει!

ΝΙΚΟΣ: 'Εγὼ θρασὺς καὶ κυνικός;

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

★ Στὴ Ρώμῃ ὑπάρχουν εἴκοσι περίπου αἰγυπτιακοὶ ὀδελίσκοι σὲ ἀρίστη κατάσταση.

★ Τὸ πιστόλι ἐφευρέθη ἀπὸ ἕναν ὀπλοποιὸ τῆς ἰταλικῆς πόλεως Πιατόλια, ὀνόματι Βιτέλλι, κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 16ου αἰῶνος. Προοριζόταν γιὰ παχνίδι τῶν παιδιῶν τοῦ δουκὸς τῆς Τοσκάνης.

★ 'Ο στρατηγὸς τοῦ Ναπολέοντος Βοναπάρτ εἶχε μανία γιὰ τὰ τσιμπούκια. Σὲ κάθε πόλιν ἢ χωριὸ ἀπὸ ὅπου περνοῦσε, κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πολυαριθμῶν ἐκστρατειῶν του, ἀγόραζε κι' ἀπὸ ἕνα. 'Όταν ἀποστρατεύθηκε, εἶχε στὴν κατοχὴ του 30.000 τσιμπούκια, πού τὰ εἶχε ταξινομήσει μὲ μεγάλη προσοχή.

★ Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τοποθετοῦσαν τὴν ἔδρα τῆς ἀνδρικής ρώμης στὸ σηκότι, οἱ Ἀνατολικοὶ λαοὶ στὴν κοιλιά κι' οἱ Ἑρμῖνοι στὴν καρδιά.

★ Οἱ Ἑσκιμῶνες φτιάχνουν ἀειλόγονα γυαλιά γιὰ τὸν ἥλιο μ' ἕνα λεπτὸ στρώμα ἀπὸ κόκκαλο θαλασσίου ἵππου, πού τὸ γυαλίζουν πάνω στὸ δερμα αὐτοῦ τοῦ ζώου.

★ Οἱ ἑλῆες πού βρέθηκαν μέσα στὰ ἔρειπια τῶν σπιτιῶν τῆς Πυρμυρίας εἶχαν διατηρήσει τὴ γεύσι τους, μ' ὅλο πού εἶχαν περάσει χίλια περίπου χρόνια ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῆς πόλεως!

★ Στὴ Νέα Ζηλανδία διατηροῦν τὰ θηράματα μέσα σὲ μεγάλα φύκια, πού ἔχουν τὸ σχῆμα σάκκου καὶ πού δίνουν σὲ κρέμα μιὰ πολὺ νόστιμὴ γεύσι.

★ 'Ο περιφημὸς Ἰσπανὸς σχεδιαστής τοῦ 19ου αἰῶνος Δανιὴλ Βιέρς εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὴ χρῆσιν τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ καί, γιὰ ν' ἀναπληρώσῃ αὐτὴ τὴν ἑλλειψιν, βάλλθηκε νὰ μάθῃ νὰ σχεδιάζῃ μὲ τὸ ἀριστερό, πράγμα πού τὸ κατάρθωσε μέσα σὲ δύο μόνο χρόνια. Τὰ ἔργα του τῆς δευτέρας περιόδου εἶναι πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

ΛΕΛΑ: Καὶ κάτι χειρότερο! 'Αλλ' ἂς μὴν ἀλλάζουμε θέμα συζητήσεως. Κι' ἀν' σοῦ ἔχουν μείνει ἔστω καὶ μερικὰ ἴγνη ἐντιμότητας, ἀπάντησέ μου, χωρίς περιστροφές: 'Αν ἡ Σοφία Λόρεν σὲ γλυκοκύτταξε καὶ σοῦ δινε ἐλπίδες, θὰ μ' ἔγκατέλειπες ἢ δὲν θὰ μ' ἔγκατέλειπες;

ΝΙΚΟΣ: 'Αρνούμαι ν' ἀπαντήσω σὲ μιὰ τόσο παλαδὴ ἐρώτησι!

ΛΕΛΑ: 'Εμ, βέβαια! 'Ό-σα δὲν φτάνει ἡ ἀλεπού τὰ κάνει κρεμαστάρια! Ψεύτη! 'Υποκριτὴ! 'Ιησουίτη! Σιγανοπαταδιά!...

ΝΙΚΟΣ (ἀρχίζοντας ἐπὶ τέλους, ν' ἀγανακτῇ): 'Ε, ὄχι καὶ σιγανοπαταδιά, Λέ-λα! 'Όχι καὶ σιγανοπαταδιά!

ΛΕΛΑ (ἐξῶ φρενῶν): Πρῶτα - πρῶτα, αὐτὸ τὸ ὕ-φος νὰ τὸ χρησιμοποῖς ὅ-ταν, μὲ τὸ καλὸ, θὰ μπλέξης μὲ τὴ «ἀκαταμάχητη» Σοφία σου.

ΝΙΚΟΣ: Βρὲ γυναίκα, τρελλάθηκες;

ΛΕΛΑ: 'Εγώ; Κάθε ἄ-λο! 'Εσύ ἔχασες τὰ λογικά σου μ' αὐτὴ τὴ γόησσα! Γιατί κάθεσαι, ὅμως, καὶ βα-σιλίζεσαι κοντὰ μου; 'Από-ψε κι' ὅλας ἐτόιμασε τὰ μπογαλάκια σου καὶ δρόμο! Τρέχα στὴν Ἱταλία νὰ συναντήσης τὴ γυναίκα τῶν ὀ-νειῶν σου!

ΝΙΚΟΣ (βλέποντας τὸ γκαρσόν νὰ πλησιάζῃ): Τί θὰ πάρῃ;

ΛΕΛΑ: Μιὰ καρέκλα γιὰ νὰ στὴν κοπανάσω στὸ κε-φάλι!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ σπίτι τους. 'Η Λέ-λα ἔχει ἀνοίξει τὴ ντουλά-πα καὶ πετᾷ ἐξῶ διάφορα ρούχα τοῦ Νίκου).

ΒΑΡΒΑΡΑ (μπαίνοντας): Τί συμβαίνει, παιδί μου, νυχτιάτικα;

ΛΕΛΑ: Φεύγει ὁ Νίκος! ΒΑΡΒΑΡΑ: Καὶ πού πάει;

ΛΕΛΑ: Στὴν Ἱταλία.

ΒΑΡΒΑΡΑ: Γιατί;

ΛΕΛΑ: Γιὰ νὰ ζήσει καὶ νὰ εὐτυχίῃ μαζί μὲ τὴ Σο-φία Λόρεν.

ΒΑΡΒΑΡΑ: 'Αί, τὸν παλαιάνθρωπο! 'Αί, τὸν Σαρδανάπαλο!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Τί φωνὲς εἶν' αὐτὲς μέσα σι' ἄγρια μεσάνυχτα;

ΒΑΡΒΑΡΑ: 'Ο προκομ-μένος ὁ γαμπρός σου ξεμυα-λίστηκε μὲ τὴ Σοφία Λό-ρεν!

ΛΕΛΑ: 'Όχι! Αὐτὴ ἡ τσαπερδόνα τὸν ξεμυάλισε!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ: Τί τσα-μπουνάτε, μαρέ; 'Η Σοφία Λόρεν ξεμυάλισε τὸ Νίκο;

ΛΕΛΑ - ΒΑΡΒΑΡΑ: Ναί!

ΝΙΚΟΣ: Μὰ πιστεύεις τώρα κι' ἐσύ, πατέρα, τέ-τοια παραμύθια;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ (δυνατά): 'Όχι! Χίλιες φορές ὄχι!

(Σιγὰ κι' ἐμπιστευτικά σ' ὁ Νίκο): 'Αν, ὅμως, εἶναι ἡ-λήθεια, σὺ... λαιμὸ νὰ οὐ καθήσῃ. Τυχράκια!...

ΑΥΛΑΙΑ

Γ...

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΑΝΙΤΑΣ

'Η 'Ανίτα 'Εκμπεργκ, πού πρὸ διμήνου παντρεύτηκε στὴ Φλωρεντία τὸν Ἀγγλο ἡθοποιὸ Ἀντονι Στὴλ ἐμφανίστηκε, πρὸ ἡμερῶν, στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου θὰ γυρί-σῃ ἕνα καινούργιο φιλμ μὲ παρτεναίρ τῆς τοῦς Ντὴν Μάρτιν καὶ Τζέρεμ Λιούις, ὅπως τὴ βλέπετε. Μ' ἕνα δηλαδή, χρυ-σὸ τριαντάφυλλο ζωγραφιστὸ στὸ στῆ-θος τῆς.

ΧΩΡΙΤΙΚΑ ΥΦΑΝΤΑ

Τὰ φουστάνια τράβηξαν ἰδιαίτερα τὴν προσοχὴ στὴν ἐφετερινὴ ἔκθεσιν τῆς ἰταλι-κῆς μόδας, πού ἔγινε πρὸ ἡμερῶν στὴ Φλωρεντία. Τὰ φουστάνια εἶναι καὶ γιὰ τὸ φθινόπωρο καὶ τὸ χειμῶνα πλούρωνα καὶ κατὰ προτίμησιν ἀπὸ χειροποίητα ὕ-φαντά. Μιὰ μικρούλα, ἡλικίας 15 χρό-νων, ἡ Σὺλβια, πού βλέπετε στὴ φωτο-γραφία μας, ἐπιδεικνύει μιὰ φούστα ἀπὸ χωριάτικο ὕφαντό.

ΤΑ ΚΥΝΙΚΑ ΚΑΥΜΑΤΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

'Ο ἥλιος ἀλλοῦ φωτίζει ἐνῶ ἐδῶ φλογίζει!...

'Εμπήκαμε καὶ πάλι — τέλη Αὐ-γούστου, ἀρχὲς Σεπτεμβρίου στὴν περίοδο τῶν κυνικῶν καυμάτων! 'Η πόλι τῆς Ἀθῆνας, τὰ προάστια, ὁ κάμπος τῆς Ἀττικῆς πυρπολοῦνται κυριολεκτικά, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

'Εξοχές, δουνὰ κι' ἀκρογιαλιές, ἔ-χουν καταληφθῇ ἐξ ἐφόδου. Σκηνές, ἀντίσκηνα, τσαντήρια. Κάθε πεῦκο σκέπει καὶ σκιάζει καὶ μιὰ οἰκογέ-νεια. Κρεβάτια καὶ ντιβάνια ἔχουν μεταφερθῇ στὶς αὐλές, στὶς βεράν-τες, στὰ κηπάρια, τὶς ταρατσες.

Κι' ὅλοι φωνάζουν, ἐφουσούν καὶ διαμαρτύρονται:

— Οὐφ!... Τί ζέστη εἶναι αὐτὴ ἑ-ρέτος!... Ποτὲ δὲν ἔβανα ἡ Ἀθῆ-να τέτοιο κακό!...

Ποτέ!... Τρόπος τοῦ λέγειν. Τὸ παρελθὸν μᾶς φαίνεται πάντα ὥραιο, ἰδανικό, ἀσύγκριτα καλλίτερο ἀπ' τὸ παρὸν. Τὸ ἐξωραίζει ἡ ἀπόστασι.

Καὶ ὅμως συχνὰ κατὰ τὸ παρελ-θὸν ἀντίκρυσε καὶ ὑπέστη ἡ πρω-τεύουσα παρόμοια καὶ χειρότερα κυ-νικά καύματα.

'Όπως ἀναφέρει ὁ ἀείμνηστος ἀ-καδημαϊκὸς καὶ διευθυντὴς τοῦ 'Α-στεροσκοπείου Δ. Αἰγινίτης σὲ σχετι-κὸ ἄρθρο του, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1896, ἡ ζέστη στὴν Ἀθῆνα, ἔφτασε στοὺς 41,4 βαθμούς!

Μ' ἄλλα λόγια, κυνικά καύματα ὅπως τῶν ἡμερῶν αὐτῶν — 36—37 βαθμῶν — ἔχουν ἀντιμετωπίσει πολὺ συχνὰ οἱ Ἀθηναῖοι.

Πῶς ὅμως νὰ μὴν ψήνεται κάθε καλοκαίρι ἡ πρωτεύουσα; 'Αφορμὴ τοῦ κακοῦ εἶναι τὸ περίφημο, τὸ ὑ-πέροχο κατὰ τὰ ἄλλα, κλίμα τῆς, ὁ ἀνέφελος οὐρανὸς τῆς, ἡ διαύγεια τῆς ἀτμοσφαιράς τῆς καὶ χίλιοι δυὸ ἄλλοι λόγοι.

Στὸ σπάνιο σήμερα καὶ περιζήτη-το βιβλίο του «Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ κλίματος τῶν Ἀθηνῶν — 1881» ὁ Μ. Μαυρογιάννης γράφει ὅτι οὔτε ὁ φημισμένος οὐρανὸς τῆς Ἱταλίας, οὔτε ὁ ὕμνηθεις οὐρανὸς τῆς Ἰω-νίας, μποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸν οὐρανὸ τῆς Ἀθῆνας.

Τὰ ἴδια γράφει σὲ ἐξαιρετικὰ ἐ-πίσης ἐνδιαφέρον βιβλίο του «Αἱ Ἀ-θῆναι ὑπὸ ἱατρικὴν ἐποχὴν — 1878», ὁ Γ. Βάφας.

Τέλος, ὁ πρῶτος διευθυντὴς τοῦ 'Αστεροσκοπείου Ἀθηνῶν, ὁ Βαυαρὸς Ι. Σμιθ, ἔγραφε ἐπὶ τὴ βάσει πο-λυετῶν παρατηρήσεων:

«'Ο οὐρανὸς τῆς Ἀθῆνας εἶναι συννεφισμένος 27 μόνο ἡμέρες, κα-τὰ μέσον ὅλου, ὅλο τὸ χρόνον. Σκε-πάσεται ἀπὸ ἀραὶά, περαστικὰ συν-νεφάκια ἐπὶ 134 ἡμέρες καὶ ἐπὶ 203 ἡμέρες εἶναι ἐντελῶς ἀνέφελος».

'Ο Αἰγινίτης, βασιζόμενος σὲ σύγ-χρονες παρατηρήσεις ἀναφέρει ὅτι οἱ ἀπόλυτα συννεφισμένες ἡμέρες στὴν Ἀθῆνα δὲν ὑπερβαίνουν τὶς 21. Τὶς ἄλλες 344 ἡμέρες, ὁ ἥλιος λούζει, λίγο - πολὺ, τὴν πρωτεύουσα.

Τονίζει ἐπίσης ὁ Αἰγινίτης ὅτι ἡ Ἀθῆνα, εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ξεροὺς τόπους τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος. Τὸ ἐτήσιον ὕψος τῆς βροχῆς στὴν πρω-τεύουσα εἶναι 393 χιλιοστόμετρα.

'Ο Σμιθ, πού ἔκανε, ὅπως εἶπαμε, πολυετὴς μετεωρολογικὴ παρατηρή-σεις στὴν Ἀθῆνα, ἀναφέρει ὅτι ὁ πιὸ θερμὸς μῆνας τοῦ καλοκαιριοῦ εἶναι ὁ Αὐγούστος, μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ Σε-πτεμβρίου. Σύμφωνα μ' ἕνα πίνακα του, σχετικὰ μὲ τὴ μέση θερμοκρα-σία τῶν μηνῶν στὴν Ἀθῆνα, ὁ ψυ-χρότερος μῆνας εἶναι ὁ Γενάρης (9,9) κι' ὁ θερμότερος ὁ Αὐγούστος (28,2). Ἐνάντι τοῦ Ἰουλίου μὲ θεο-μοκρασία 28,1.

'Όπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, ὁ Σμιθ, ἔκανε τὶς παρατηρήσεις αὐτὲς πρὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν.

'Αλλὰ καὶ κατὰ τὶς σύγχρονες πα-ρατηρήσεις τοῦ Αἰγινίτη τὸ συμπε-ρασμα εἶναι περίπου τὸ ἴδιο: 'Ο ψυ-χρότερος μῆνας τοῦ ἔτους εἶναι ὁ Γενάρης. Καμμιά φορὰ ὅμως, προσ-θέτει ὁ σοφὸς ἀκαδημαϊκός, ὁ Φλε-βάριος ξεπερνᾷ τὸ Γενάρη σὲ κρύο.

Κατὰ τὸν Αἰγινίτη, τέλος, θερ-μότεροι μῆνες στὴν πρωτεύουσα εἶ-ναι ὁ Ἰούλιος καὶ ὁ Αὐγούστος. Καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια τὰ ἀφόρητα κυνικά καύματα παρατηροῦνται, τὰ δυὸ τε-λευταῖα δεκαῖμερα τοῦ Ἰουλίου καὶ τὰ δυὸ πρῶτα τοῦ Αὐγούστου, κά-ποτε δὲ καὶ τὸ τρίτο.

«'Ο ἥλιος, γράφει ὁ Μαυρογιάν-νης, στὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου φω-τίζει. Στὴν Ἀθῆνα φλογίζει!»

'Ο περίφημος Φωδὲλ ποῦναι ἐπὶ μισὸ περίπου αἰῶνα στὴν Ἀθῆνα καὶ χρημάτισε καὶ πρόεδρος τῆς Γαλ-λίας, γράφει ὅτι δὲν εἶδε μιὰ μέρα χωρὶς ἥλιο στὴν εὐλογημένη αὐτὴ πόλι.

'Ο 'Αμπέρ, στὶς «Αἰγυπτιακὲς Ἐ-πιστῆμες» του, ἀναφέρει ὅτι ἥλιος σὰν τῆς Ἀθῆνας μόνο στὶς Ἠθῆδες τῆς Αἰγύπτου ἀντίκρυσε.

'Όλοι οἱ μετεωρολόγοι πού ἀσχο-λήθηκαν μὲ τὸ κλίμα τῆς Ἀθῆνας ἀναφέρουν κι' ἕνα ἄλλο μεγάλο θε-ρινὸ κίνδυνο: Τὰ ἀπότομα ἀνεοκα-τεβάσματα τῆς θερμοκρασίας μέσα σὲ μιὰ μέρα πού κάνουν τοὺς Ἀθη-ναίους καὶ τὶς Ἀττίδες νὰ μὴ ξέ-ρουν πῶς νὰ ντυθοῦν καὶ τοὺς ρι-χνουν συχνὰ στὸ κορεδάτι.

Στὶς ἀπότομες αὐτὲς μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας ἀποδίδουν οἱ ἐπι-στήμονες τὰ ἀπότομα νεῦρα καὶ τὴν ἀπότομη χαύνωσι τῶν Ἀθηναίων, τοὺς εὐκόλους ἐνθουσιασμοὺς τοῦ λα-οῦ καὶ τὶς ἀπότομες ἀπογοητεύσεις, πού χαρακτηρίζουν καὶ τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους.

'Ας μὴ παραπονούμεθα ὅμως γιὰ τὶς σημερινὲς ζέστες. Οἱ παλαιότε-ροι Ἀθηναῖοι ὑπέφεραν περισσότε-ρο. Νερὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν ὑ-πῆρχε. Στὶς βροσές, ὅταν ἔφτανε τὸ λιγοστὸ νερό, γίνοντουσαν σωστὲς μάχες. Ἐνῶ σήμερα, τὰ μαρτύρια αὐτὰ ἔχουν λιγοστεύει.

'Αλλῃ πληγὴ τῆς παλῆς Ἀθή-νας, καὶ μάλιστα τῆς ὄχι καὶ τόσο παλῆς, ἦταν ἡ σκόνη. Σκόνη ἀφθο-νι, φρικώδης, ἀπερίγραπτη. 'Η πρω-τεύουσα κολυμποῦσε στὸν κοινορτό. Μὲ τὴν ἀσφαλτόστρωσι γλυτώσαμε καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

'Ας μὴ παραπονούμεθα, ἐπαναλαμ-βάνουμε. 'Αν ἀνοίξετε τὰ παλῆα πε-ριοδικὰ καὶ τὶς ἐφημερίδες, θὰ τὰ δε-τε γεμάτα ἀπὸ εἰδήσεις, συζητή-σεις, καυγάδες καὶ ἀντεγκλήσεις πε-ρὶ τῆς σκόνης καὶ τοῦ νεροῦ.

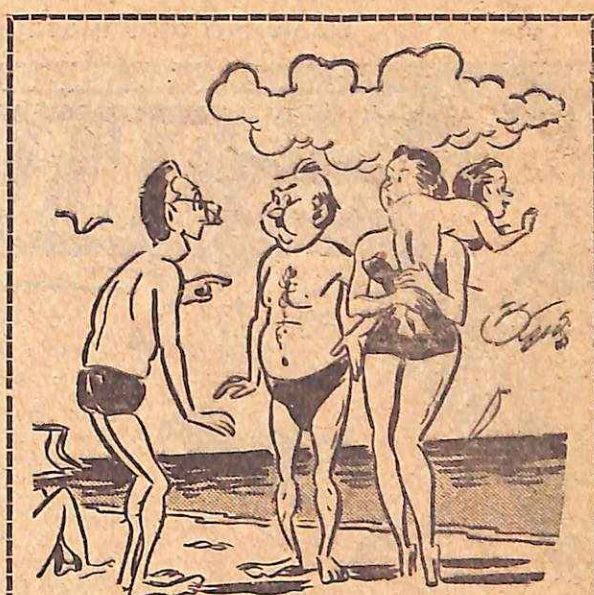
Νὰ ἕνα δείγμα σατυρικῶν στίχων:

«Σὰν καζάνι βράζ' ἡ γῆ,
μέρα, νύχτα, βράδυ, αὐγὴ,
καὶ στοῦ ἡλίου τὴν καυίλα
καὶν' οἱ πέτρες καὶ τὰ φύλα!
Θὰ μοῦ στρίψῃ τὸ τορεδέλλο,
νερὸ φέρτε ἕνα μαστέλλο!...
Βρὲ Ἀθῆνα ξακουστὴ!
Κόλασι ἔγινες σωστή!...»

'Η ζέστη ἐπίσης δὲν θὰ ἦταν τόσο ἀνυπόφορη, ἂν τὰ γύρω τῆς πρωτε-υούσης κάμποι καὶ βουνὰ, ἦσαν δα-σώματα. 'Ετοί οἱ βροχές θὰ ἦσαν πιὸ συχνὲς κι' ἡ βλάστησι πλουσία. Δυστυχῶς ὅμως συμβαίνει τὸ ἀντίθε-το. Τὰ δάση τὰ ἔκαψαν οἱ βοσκοὶ καὶ τὰ λίγα πεῦκα πού ἀπομέναν τὰ ἔκαψαν οἱ Γερμανοὶ ἐπὶ Κατοχῆς.

'Ετοί, ὁ Ἀττικὸς ἥλιος ὀργιάζει πᾶνω ἀπὸ τὴν κακὸν πρωτεύουσα. 'Ας κάνουμε λοιπὸν ὑπομονή. 'Ισως ἔρθουν κάποτε... δροσερότερα καλο-καίρια.

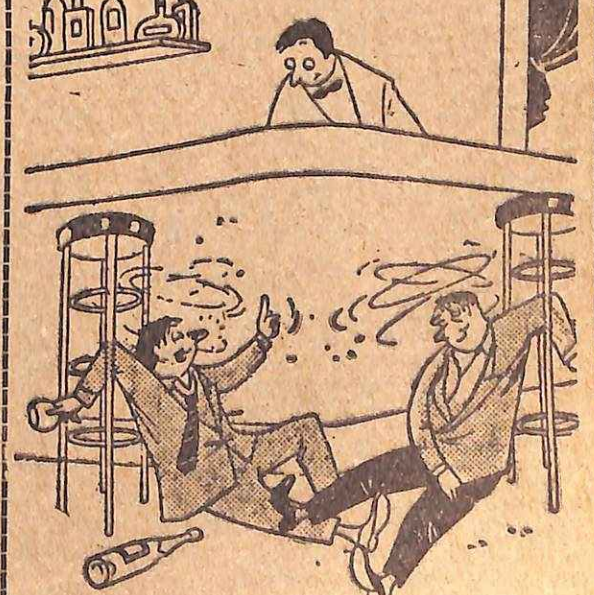
ΓΚΑΓΚΑΡΗΣ

— Φτοῦ, γὰ μὴ βασκαθῇ ὁ μικρὸς, Δημητράκη μου. Πῶς σοῦ μοιάζει!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Καὶ τώρα θὰ ἰδῇς πῶς ὁ παπαγάλος μου τραγουδεῖ κι' ὅλας!

— Μὰ δὲν μοῦ λές. Αὐτὸ τὸ μπᾶρ δὲν ἔχει κα-θίσματα;

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Τρία αδέρφια, ο Σταύρος, ο Κώστας και ο Γιάννης Καπλάνης, που πολιτεύονται, αρνούνται να συγκαταστήσουν στο γάμο της αδελφής τους Βιδής με το γιατρό Κώστα Κούρτη, γιατί θ' αναγκαστούν να δώσουν την προίκα της κι' αυτό θα κλόνιζε την οικονομική τους κατάσταση. Προσπαθούν, λοιπόν, να πείσουν το γιατρό ότι η αδελφή τους δεν τον αγαπάει κι' από το άλλο μέρος ν' αναγκαστούν τη Βιδή να τον ξεχάσει. Εκείνη όμως μένει πιστή στην άγαπητή της και τότε τα τρία αδέρφια τη βάζουν σε αυστηρό περιορισμό. Ο γιατρός Κούρτης μαθαίνει από την Έρασμία, τη φίλη της Βιδής, τη διαρροή του «σαραγιού» και σχεδιάζει να μπει μία νύχτα στο Καπλανείο και ν' αρπάξει την αγαπημένη του από τα νύχια των τριών αδελφών της. Ο γιατρός είχε συναντήσει τη Βιδή στο σπίτι της Έρασμίας κι' από την ημέρα εκείνη ένα σοβαρό και βαθύ ερωτικό αίσθημα ένωσε τις καρδιές τους. Μία νύχτα, λοιπόν, μπήκε κρυφά στο περιβόλι του σπιτιού της Βιδής και της έδωσε ένα γράμμα. Ο μπράβος όμως των αδελφών της, που παραφύλαγε τον πυροβολισμό κι' ο γιατρός το έβαλε στα πόδια, για να μη τον πιάσουν. Το επεισόδιο αυτό ωστόσο έγινε γρήγορα γνωστό κι' όλοι μιλούσαν τώρα με συμπάθεια για το γιατρό και με σεβασμό και αγάπη για τη μαρτυρική Βιδή.

4^{ον} Ο Γούργος, ο πολιτικός αντίπαλος των Καπλάνων στο νομό, που ακούρατος, μ' όλες τις απανωτές αποτυχίες του, κρατούσε τον αγώνα, μυρίστηκε την περίπτωση και θέλησε να την αρπάξει. Παραμονές εκλογών ήταν, του φάνηκε ότι η τύχη του στέλνε το καλύτερο δώρο:

—Το σύνθημά μας, παιδιά, θα είναι αυτή τη φορά «κάτω οι τύραννοι»! Και, τ' άλλο βράδυ, αφού άφησε να προχωρήσει κάπως η νύχτα, πήγε κι' αυτός με το γιατρό στο Ιατρείο του.

—Είναι καιρός — του είπε, μπαίνοντας άμέσως στο θέμα — να δώσης μία γερή καταπακιά σ' αυτούς τους τρεις ψευτοπαλληκαράδες...

—Για κάθισε... — έκαμε ο γιατρός. — Με ποιόν τρόπο;

—Σου προσφέρω μία θέση στο σύνδεσμο... Ήσουν πάντα αγαπητός και στην πολιτεία και στα χωριά... Άλλα τώρα, με την ιστορία του κοριτσιού, έχεις γίνει το είδωλο του λαού... Είναι η ψυχολογική στιγμή να τους φάμε... Είσαι ο μόνος, που μπορείς ν' αναπτύξεις το σύνθημά μας «κάτω οι τύραννοι» και να τους συντρίψεις... Από το άλλο μέρος έχω τώρα μαζί μου το δανειστή τους το Μπουρδάν. Τον έχω μισοκαταφέρει να μην τους ανανεώσει το ληξιαπρόθεσμο δάνειο και να τους βγάλει τ' αχτίστα στα σφυρί... Ληξιπληρώνει από το ένα μέρος από ένα και χρεωκοπημένοι από το άλλο... θα χύσουνε κι' αυτά με τα καλάθια... και θα τους βλέπεις και θα τους λυπάσαι... Σου δίδω, αυτή τη στιγμή, μία

εύκαιρία να εκδικηθείς... Μην την αφήσεις να σου ξεφύγει... Όσο για τους μπράβους και τα συνηθισμένα έκλογικά κόλπα τους, αυτή τη φορά δε θα περάσουν... Έχω στρατολογήσει κάτι παιδικία, που δε θα τους αφήσουν ούτε να ξεμυτίσουν...

Ο γιατρός, που για πρώτη φορά του βάζαν στο νου τέτοια πράγματα, τον σταμάτησε.

—Σ' ευχαριστώ — του είπε — για την προσφορά σου... Άφησε όμως να το σκεφτώ λιγάκι... Αυτά τα πράγματα δεν αποφασίζονται από τη μία στιγμή στην άλλη...

—Σου δίνω το μέσο να τους γκρεμίσεις!... — του φώναξε ο Γούργος — και σύ μου λές να σκεφτείς... Έ, σκέψου!... Άλλα μην αργήσεις... Σε δυο μέρες θάρω να πάρω την απάντησή...

—Αμα έφτασε στο πολιτικό γραφείο του ο Γούργος, για να δώσει κουράγιο στους οπαδούς του, το ανάγκησε για τελεσίμνημο.

—Τον πήραμε, παιδιά, το γιατρό... — Έρχεται μαζί μας... Τους φάγαμε!...

Κι' οι φίλοι βγήκανε και το σπαρτοδούσαν στη μικρή πολιτεία:

—Ο γιατρός ο Κούρτης βάζει κάλπη με το συνδυασμό μας... Που θα πάνε να κρυφτούνε τώρα!...

Ο λόγος έφτασε στ' αυτιά των Καπλάνων την ίδια μέρα. Ο Σταύρος τα χρειάστηκε. Άμέσως φώναξε το δήμαρχο και το Γιάννη για συμβούλιο στο γραφείο του.

—Τα μάθατε; — τους είπε. — Ο γιατρός βάζει κάλπη στο συνδυασμό του Γούργου. Και νοιώθετε τι θα τ'η αυτό...

Ο Κώστας αναστάναζε:

—Τώρα θα τα εκμεταλλευθούν όλα... Κι' έχουν άθονο υλικό για δημοκρατία...

Κι' όπως είναι τα πράματα, και οι φοβέρες δεν πιάνουν... Η μύτη του να κάνει πως άνοιγει που λέει ο λόγος, θα το ρίξουνε σε μας... Και θα μας μαζεύει μαύρα!...

—Αφού και η αδερφή μας η προκομμέ-

νη — φώναξε ο Σταύρος, άγριεμένος — είναι έτοιμη να μας καταγγείλει ως δολοφόνους!

Ο Γιάννης, που, ως εκείνη τη στιγμή δε μιλούσε, παρά άκουγε με το κεφάλι κάτω, τόλμησε να πη:

—Και όμως... μόνον αυτή θα μπορούσε να διορθώσει τη δουλειά...

Οι άλλοι δυο γύρισαν και τούρριξαν μία παγερή ματιά:

—Έχει γούστο να μας προτείνεις να την παρακαλέσουμε να μεσολαδήσει — φώναξε ο Κώστας, έτοιμος να τον αρπάξει από το λαιμό...

—Οχι, ακριβώς — έκαμε ήρεμα ο Γιάννης — εκείνο, που ήθελα να πω είναι, ότι, πρώτα — πρώτα, πρέπει να παύσει αυτή η γελοία φυλάκισή της Βιδής, που έχει σηκώσει τη γενική κατακαυχή εναντίον μας...

Και πρέπει να παύσει απ' αυτή τη στιγμή... Απεδείχθη ότι δεν είναι καθόλου αποτελεσματική... και ότι μας ρεζιλίσει μονάχα... Πρέπει, μάλιστα, να διαφύσουμε με κάθε τρόπο, ότι την είχαμε φυλακίσει ποτέ...

Και ο καλύτερος τρόπος είναι να την αφήσουμε άμεσως να κυκλοφορήσει ελεύθερα στα σπίτια που την καλούν...

Κι' αν της καπνίσει να φύγει... να το σκάσει μαζί του, κύριε πρόεδρε του δημοτικού συμβουλίου; — ρώτησε ειρωνικά ο Σταύρος...

—Η Βιδή δεν το κάνει τέτοιο πράγμα... Δεν την ξέρει όποιος το φαντάζεται!... Δεν το κάνει για τον εαυτό της, για την αξιοπρέπεια της να ξεπορτίσει...

—Πολύ καλά... — ως υποθέσουμε πως είν' έτσι... — είπε ο Κώστας — δε βλέπω πως αυτό θα διώρθενη τη δουλειά...

—Μα μόνον η Βιδή, αν τούλεγε να μη λάβη μέρος στο συνδυασμό, θα μπορούσε να τον εμποδίσει.

—Και τη Βιδή ποιος θα την άφηνε να τον συναντήσει; — ρώτησε άγριεμένος ο Σταύρος...

—Εμείς... — τόλμησε ν' αποκριθί ο Γιάννης. — Αφού η έτσι η αλλοίως αυτή θα καταφέρει να τον ιδί, μας τ' αποδείξει, γιατί να μη την αφήσουμε να τον απαντήσει, χωρίς να ξέρει ότι το ξέρουμε;...

—Πάψε — φώναξε ο Σταύρος — γιατί θα σου φέρω το καλαμάρι στο κεφάλι!

—Πάταξον μόν, άκουσον δέ!... — έκαμε ο Γιάννης, ήρεμα.

—Και ποιος θα πη της Βιδής να πη στο γιατρό να μην κατέθι στον αγώνα; — ρώτησε πάλι, στον ίδιο τόνο θυμού, ο Σταύρος.

—Αυτό — είπε ήσυχα ο Γιάννης — δεν είναι ανάγκη να της το πη κανείς... Θα της το υποβάλω με τρόπο, με πολύ τρόπο, εγώ...

Και ανάπτυξε ολόκληρο σχέδιο στους άλλους δυο: Θ' άφηναν ελεύθερη την αδελφή τους... Θα τη συνόδευε ο ίδιος στής 'Αγγέλικας. Ήταν αυτή το φλέτο του και ο καύμος του: Κόρη έμπορου άλλοτε πλούσιου, που όταν μουφλούσε, άρχισε να κάνει τη μοδίστρα, για να βοηθήσει το σπίτι της...

Ήταν ώμορη, λεβέντρα, με μεγάλα μαύρα μάτια και ξανθά μαλλιά, καμωματού και όχι πολύ άγρια, είχε καταφέρει να τυλίξει έτσι το Γιάννη Καπλάνη, που τ' αδέρφια του τον κρατούσαν με τα δόντια για να μη την πάρη. Η πρόφασι γι' αυτή την επίσκεψή ήταν έτοιμη... Η Βιδή είχε να προβάρη ένα φουστάνι... Η 'Αγγέλικα θα είδοποιούσε το γιατρό να περάσει, να την κυττάξει τάχα για μία αδιαθεσία... Εκεί θα μπορούσε η Βιδή να του πη δυο λόγια:

—Έγω θα είμαι στην άλλη κάμαρη —

πρόσθεσε ο Γιάννης στο τέλος — για καλό και για κακό... Και θα μπορέσω ν' ακούσω μέσες — άκρες, το διάλογό τους!...

Ο Κώστας γέμισε θηρίο:

—Δεν είσαι καλά στην υγεία σου! — του φώναξε — Από κει που την έχουμε κλεισμένη, θα την πάμε τώρα μόνι μας σε ραντεβού!...

—Ούτε αυτή θα το καταλάβει, ούτε ο γιατρός... Έγω θα δάσω την 'Αγγέλικα να παραγγείλει στη Βιδή να πάη να της προβάρι το φουστάνι... Και στην αρχή θα κάνουμε πως δεν της το επιτρέπουμε... Με χίλια στανιά θα την αφήσουμε στο τέλος...

—Καλά... — του φώναξε ο Σταύρος — και με ποιά πρόφασι θα γυρέψης από την 'Αγγέλικα να φωνάξει το γιατρό, να την κυττάξει τάχα, στο σπίτι της;...

—Αυτό είναι απλούστατο... Θα της εξηγήσω, ότι θέλει να τον ανταμώσει η Βιδή για να του δώσει τη μύτη στο χέρι, ύστερα απ' αυτά που έχουν διαδοθή...

—Έλα, τράβα — είπε, αναστενάζοντας τώρα ο Σταύρος — φτιάχτα όπως θέλεις... Άλλα, εμείς οι άλλοι, πρόσεξε!... Δεν ξέρουμε τίποτα...

Η σκηνοθεσία μπήκε σε πράξη. Η 'Αγγέλικα έστειλε το μήνυμα τ' αδέρφια δεν άφηναν με κανέναν τρόπο τη Βιδή να πάη να προβάρη: Ο Γιάννης έπαιξε την κωμωδία, ότι θα την συνοδέψει, με προσωπική του ευθύνη... Την πήγε, την άφησε, έκανε πως φεύγει και την άφησε, γλύστρησε σε μία κάμαρη πλάι στην τραπεζαρία και περίμενε... Η 'Αγγέλικα έκανε πως ετοιμάζει το φουστάνι για πρόβα... Ο γιατρός δεν άργησε να φανή. Ήταν χλωμός, θλιμμένος, βαρύν. Η έκπληξή του ήταν τέτοια, όταν αντίκρισε τη Βιδή, που λίγο έλειψε να σωριαστεί:

—Εσύ... — έδω... — μπόρεσε ν' αρθρώσει — νόμιχα πώς...

Και, γυρίζοντας προς την 'Αγγέλικα, είπε, ξαναδρισκώντας τον εαυτό του:

—Μπορείτε, δεσποινίς, να μ' αφήσετε τρία λεπτά μόνους;...

Τους τράβηξε στην τραπεζαρία:

—Πέστε τα... — άλλα σύντομα — έκαμε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο συγκιτάδασι.

—Αγάπη μου! — ξέσπασε ο Στέλιος, γέρνοντας την πόρτα, μόλις μείνανε μονάχοι... Δεν πιστεύω στα μάτια μου!...

Και, σφίγγοντάς την παράφορα στην αγκαλιά του, την καταφύλιζε...

—Θέλησαν να σε σκοτώσουν... — έκαμε η Βιδή, δακρυσμένη, με τέλεια παρατημένη στην τρυφερότη του περίπτουσι.

—Δεν έχουμε καιρό για λόγια — της είπε, λαχανιαστά — πάμε να φύγουμε, τούτη τη στιγμή...

Και την κρατούσε στην αγκαλιά του και την έσφιγγε και τη φιλούσε και την κυττάζε με το έξαλλο μάτι ενός τρελλού.

—Δεν είμαι μονάχη, αγάπη μου — αποκρίθηκε θλιμμένα — εδώ με συνοδεύει ο αδερφός μου ο Γιάννης... και θάρρη να με πάρη... Θα βρίσκειται κάπου πολύ κοντά...

Μα και μονάχη μου να ήμουνα, πάλι δε θα σ' ακολουθούσα... Δεν είναι μονάχη για τ' αδέρφια μου που δεν το κάνουν... ούτε για την τιμή του σπιτιού μου... Δε θα τώκανα για μένα την ίδια... και για σένα... Θέλω να με πάρης όχι σαν κλέφτης, αλλά σαν νικήτης... Θέλω να σε παραδεχτούνε σαν ίσο τους, αν όχι σαν καλλίτερό τους... Θέλω να νάρω μαζί σου μ' όλες τις τιμές που πρέπει να μένα, σε σένα, στην αγάπη μας... Πρέπει να κάμουμε υπομονή... θα λυγίσουν...

—Μα θα σε πεθάνουν, λατρεία μου!...

—Τον εαυτό σου πρόσεξε!... Έγω θα τα βγάλω πέρα... ο έρωτας σου μου δίνει κουράγιο χωρίς όρια... Να φυλαχθής και από λάθη... Ο αδερφός μου, τώρα, στο δρόμο σε κατηγορούσε ότι έπληγες με τον έχθρο του σπιτιού μας, το Γούργο... και πως θα βάλης κάλπη...

—Και σύ, τι τού είπες; — ρώτησε ο γιατρός με αγωνία.

—Ότι αυτό είναι αδύνατον!

Της έδωσε δυνατό φιλή:

—Ευχαριστώ!... Μ' αγαπάς αληθινά... γιατί με νοιώθεις βαθιά... Καταλαβαίνεις πως είμαι ανίκανος για τέτοια προστυχιά... Έπρεπε να είμαι ο χειρότερος καραγκιό-

ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ - ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΣ

Σελίδες

100

της του κόσμου, τη μία μέρα να σε ζητάω γυναίκα, να θέλω να γίνω αδελφός τους και την άλλη, επειδή αρνήθηκαν να με δεχτούν, να περάσω, από ταπεινή εκδίκησι στο στρατόπεδο των έχθρων τους!... Το φοβήθηκαν, τέτοιο πράγμα;

—Δεν ξέρω... αλλά το φαντάζομαι... ο Γούργος το σπαρτοδούνησε στην πολιτεία!

—Τόσο λίγο με ξέρουνε λοιπόν!...

—Κάνε υπομονή... Και δός τους να καταλάβουν ποιος είσαι...

—Μπορείς να τους βεβαιώσεις ότι η απάντησή μου στον έχθρό τους είναι «οχι»!...

Είναι μία στιγμή, που θα μπορούσα να τους βάλω το δίλημμα: "Η να δεχτούν τη μάχη και τη συντριβή ή να σ' αφήσουν ελεύθερη..."

Θα τόκανα γιατί τους κρατώ... τους έχω στα χέρια μου... Άλλα δε θέλω να τους ταπεινώσω... Δε μου χρειάζεται τέτοια νίκη... Είναι αδέρφια σου... Και το αίμα νερό δε γίνεται... Η ταπεινώσή τους θα σε πληγώνει...

—Αγάπη μου!... Αγάπη μου!... — του ψιθύριζε τώρα, μαγεμένη.

Και τούδωσε τα χείλη της για ένα φλογερό φιλή. Μίλησαν έπειτα γοργά για το πως θα μπορούσαν να μαθαίνουν ο ένας για τον άλλον...

Ο γιατρός είπε:

—Ο ασφαλέστερος τρόπος είναι να καταφέρω τη γρηά - Μαργώ, που έχετε στο σπίτι, να δίνη τα γραμματάκια σου στη μητέρα μου...

—Θα το κυττάξω... Θα σκεφτώ... μπο-

ρεί να βρώ τίποτ' άλλο... Άλλα τώρα πρέπει να χωριστούμε... Πρέπει να περάσω για τη δοκιμή. Από τη μία στιγμή στην άλλη μπορεί να νάρθ ο αδερφός μου!...

Εκείνη τη στιγμή η 'Αγγέλικα χτύπησε ελαφρά την πόρτα.

—Τελειώνετε! — είπε — πέρασε Βιδή στο δωμάτιο της πρόδας... και σύ, γιατρέ μου, έλα να μ' εξετάσεις... έχω δυο νύχτες να κοιμηθώ...

Η κωμωδία του τυχαίου συναπαντήματος τελείωσε. Ο Γιάννης κάλεσε το Σταύρο και τον Κώστα, το μεσημέρι, στη μεγάλη αίθουσα των προγόνων και τους ανέφερε με το νι και με το σίγμα όσα είχε αρπάξει το ατί του και όσα του είχε πη η Βιδή στο δρόμο, την ώρα που γύριζαν στο σπίτι. Τη φώναξαν να την εξετάσουν. Μπήκε περήφانه, με το κεφάλι ψηλά, τούτη τη φορά. Ο Σταύρος έσπρωξε την κωμωδία ως το σημείο να τ' άβη μαζί της γι' αυτή τη συνάντησι. Η Βιδή κράτησε κεφάλι. Έπειτα έφεραν με τρόπο την κουβέντα στη σύμπραξι με το Γούργο.

—Γελοία φέμματα! — φώναξε. — Αφού θέλω να τους κάνω αδέρφια, μου είπε, πως μπορώ να πάω με τους έχθρους τους!... Είναι πολύ καλλίτερος απ' ό,τι τον νομίζετε... και πρέπει να σκεφτήτε καλλίτερα την απάντησι που του δώσατε!... Αυτός δείχνεται γενναίος... Θα μπορούσε να μάς κάνει μεγάλο κακό... αν ήθελε να εκδικηθί... αυτό πρέπει να του το αναγνωρίσετε... Αύριο θα διαφύση κατηγορηματικά αυτή τη σύμπραξι που διατυπώνισαν ο Γούργος και η Βιδή...

—Να το ιδούμε... — έκαμε ο Σταύρος, σιφά...

—Όσο για σένα μπορείς να κυκλοφορήσ στο σπίτι ελεύθερα... αλλά δεν μπορείς να βγής χωρίς την άδεια μας...

Η Βιδή τραδίκησε χωρίς να πη μία λέξι. Όταν τράβηξε πίσω της την πόρτα, ο Σταύρος είπε, με πραγματική συγκινησι, στ' άλλα του αδέρφια:

—Ο γιός του κατηλιναφτη φέρεται μ' αληθινό ιπποτισμό κι' αληθινή αγάπη στη Βιδή... Και είναι κρίμα ότι το ζήτημα του Βιδής... που πρέπει να της δώμεριδίον της Βιδής, εμποδίζει να του τη δώσουμε προίκα, εμποδίζει να του τη δώσουμε... Γιατί θα δυσκολευτούμε να τον βγάλουμε από την καρδιά της...

Την άλλη μέρα η δήλωσι του γιατρού, πως δεν βάζει υποψηφιότητα και μάλιστα με το συνδυασμό του Γούργου, δημοσιεύθηκε με μεγάλα γράμματα στην τοπική εφημερίδα, έκαμε μεγάλη εντύπωσι. Οι αντιμέριδα, έκαμε μεγάλη εντύπωσι. Δεν μπορούσαν να καπλανεϊκοί πάγωσαν. Δεν μπορούσαν να εξηγήσουν πως ο γιατρός — ύστερα από τις

—Μπορείτε, δεσποινίς, να μ' αφήσετε τρία λεπτά μόνους; — είπε ο Στέλιος στην 'Αγγέλικα.

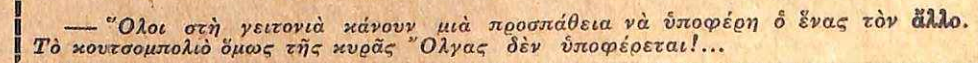
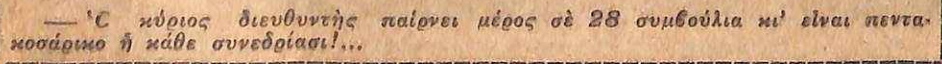
«Αλλά, σε δέκα μέρες, σε μία άλλη
ροόκληση της Βίβης που την είχε συνοδεύ-
σει, ξαναείδες το γιατρό στη μέση. Και σε
είχα τρίτη, που ακολούθησε σε μία βδομά-
δα, τα ίδια. Και το χειρότερο, αυτή τη φο-
ρά, ήταν, ότι κάποια στιγμή, που είχε σο-
κική και ζωηρή πολιτική συζήτηση μ' έναν
συμματάρχην του Γούργου, πήρε το μάτι
του της Βίβης, να γλυστούρνει από τη μεγάλη
θούσα του σπιτιού, σε μία μικρή τραπε-
ζια που ήταν πλάι και όπου του είχε
ανή, πώς, λίγο πρωτίτερα είχε μητ' ο
πατέρας. Έκοψε τη συζήτηση σχεδόν από-
τομα: και σε λίγο πέρασε απ' έξω από τη

— Καὶ τί πρέπει νὰ γίνη κατὰ τὴ γνώ-
μη σου; ρώτησε ὁ Σταύρος, ποὺ εἶχε πά-
ρει νὰ τὸν εἰρωνεύεται ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ
εἶχε καταφέρει μὲ τὸν ἐλιγμὸ τῆς Ἀγγέ-
λικας νὰ πετύχῃ τὴν ἄρνησι τοῦ γιαιτροῦ

Η Λίλη κατακόκκινισε, αλλά της έδωσε την άδεια να κάνει όπως τὸ νόμιζε καλλί-

|| Το κοντσμπολιό όμως της κυράς Ολγας

οὐκ ὑποφέρειται!...

ΤΟ ΠΡΩΤΟ τεχνητό άστρο

Και τὸ μυστήριο τῆς νυκτερινῆς
φωτεινότητας

Ἀκόμα καὶ τὶς νύκτες πού δὲν
ὑπάρχει καθόλου φεγγάρι, ὁ οὐρανός
ἔχει μιὰ διαχρυσή φωτεινότητα.
Ἀπὸ πρὸς ἐκεῖ λοιπὸν αὐτὸ τὸ
φῶς;

Εἶναι περισσότερο ἀπ' ὅσο σκορ-
πίζουν ὅλα τὰ ἀστρά μαζί. Ἐπομέ-
νως πρέπει νὰ ἔχει κάποια ἄλλη, δια-
φορετικὴ πηγή.

Τὸ μυστήριο αὐτὸ ἀπασχόλησε ἀ-
νέκαθεν τοὺς ἐπιστήμονες, χωρὶς
ὅμως νὰ μποροῦν νὰ βροῦνε μιὰ ἱ-
κανοποιητικὴ ἐξήγησι τοῦ. Τώρα
λοιπὸν, ὁ Ἀμερικανὸς φυσιοχημικὸς
δὲκτορ Μούρραϊν Ζελίκωφ ἀνακάλυ-
ψε ὅτι ἡ φωτεινότης αὐτὴ προέρχε-
ται ἀπὸ τὴν ἐνδομὴν ἀτόμων ὀξυγό-
νου καὶ ἀζώτου, πού γίνονται στὰ
ἀνώτατα καὶ ἀραιότερα ἀτμοσφαιρι-
κὰ στρώματα.

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψι αὐτὴ
εἶχε προηγηθῇ μιὰ ἐξερευνήσι τοῦ
«στρώματος τοῦ ὀζόντος», μὲ ρου-
κέτες ἐμφωδιασμένους με εἰδικὰ ἐ-
πιστημονικὰ ὄργανα, πού ἐφάσαν
σὲ ὕψος πᾶν ἀπὸ 400 χιλιόμετρα.
Τὸ στρώμα αὐτὸ σκεπάζει ὀλόγυρα
τὴ Γῆ, σὲ ὕψος 25 χιλιόμετρα πε-
ρίπου καὶ περιέχει μιὰ πολὺ πυκνὴ
μορφὴ ὀζυγόνου. Ἐκεῖ δὲ τὴν ἰδι-
ότητα νὰ ἀπορροᾷ ἕνα μεγάλο με-
ρος τῆς ἡλιακῆς ἐνέργειας, πού δὲ
ἐφάταν ἀλλῶς ὡς τὴν ἐπιφάνεια
τῆς Γῆς καὶ θὰ κατέστρεφε κάθε
εἶδος ζωῆς, με τὶς ἱσχυρότερες ὑ-
περιώδεις ἀκτίνες καὶ τὴν μεγάλῃ
θερμότητά του.

Πάνω ἀπ' τὸ στρώμα αὐτὸ, οἱ ἡ-
λιακὲς ἀκτίνες ἔχουν τόση ἐνταση,
ὥστε ἀποσυνθέτουν τὰ μόρια τῶν
ἀερίων σὲ άτομα.

Ὅταν λοιπὸν ὁ δὲκτορ Ζελίκωφ
συγκέντρωσε αὐτὲς τὶς πληροφορίες
εἰς τὶς ἐπιβεβαιώσε με πειράματα
τὸν ἐργαστήριό του. Χρησιμοποιοῦν-
τας ἕνα («τεχνητὸ ἥλιο»), δηλαδὴ
δύο μεγάλες λυχνίες ὑπεριώδων
ακτίνων, καὶ ὀξυγόνο τελείως κα-
θαρὸ καὶ ἀραιότατο, ἐπέτυχε νὰ δια-
σπασθῇ τὰ μόρια αὐτοῦ τοῦ ἀερίου
σὲ άτομα.

Τὸ ἐπόμενο βῆμα πού ἦταν νὰ
προσθεῖν στὸ ὀξυγόνο ἕνα ἄλλο ἀε-
ριο: ὀξείδιον τοῦ ἀζώτου. Τὸ ὀξυ-
γόνο ἐνωτότανε τότε μ' αὐτὸ, καὶ
ἐλευθερωνόταν ἡ ἐνέργεια πού εἶ-
χε ἀπορροφήσει προηγουμένως ἀπὸ
τὶς ὑπεριώδεις ἀκτίνες, παίρνοντας
τὴ μορφὴ μιᾶς διαχρυσῆς φωτεινό-
τητας.

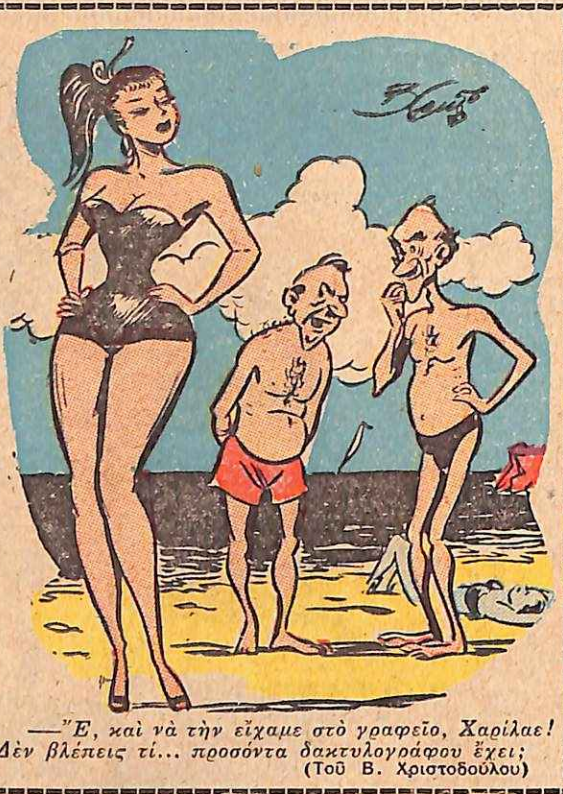
Κατόπιν, ὁ δὲκτορ Ζελίκωφ ἀσχο-
λήθηκε μὲ τὸ ν' ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὴ
εἶναι ἡ προέλευσις τῆς μυστηριώδους
φωτεινότητος τοῦ νυκτερινοῦ οὐ-
ρανοῦ. Ἐστῆκε λοιπὸν στὰ ὕψη
μιὰ ρουκέτα, πού περιεῖχε ὀξείδι-
ον τοῦ ἀζώτου. Ὅταν ἡ ρουκέτα ἐ-
φάσαν στὸ κατάλληλο ὕψος, λειτουργή-
σαν αὐτομάτως μιὰ βαλβίδα τῆς
καὶ ἄρχισαν νὰ ἐκχύνεται τὸ ἀερίο
ἀπὸ δύο μικρὲς ὀπές.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν αὐτὸ πού
προβλεπε ὁ δὲκτορ Ζελίκωφ: Ἐνα
καινούργιο «ἄστρο» σχηματίσθηκε
στὸν οὐρανὸ, πού ἦταν διπλάσι
λαμπρὸ ἀπ' τὸν πλανήτη Ἀφροδί-
τη καὶ εἶχε τὴ μοῖα φωτεινότητά
τῆς πανσεληνου.

Ἐμμενε ἐκεῖ ἐπὶ 10 λεπτά, εὐκο-
λα ὁρατὸ μὲ γυμνὸ μάτι, ἐνῶ συγ-
χρόνως μεγάλωνε ὁλόένα, ὡς ὅπου
ἡ λάμψι του διασκορπίσθηκε, ὡς τὸ
ση ἔκτασι, ὥστε μόνο με εἰδικὰ ἐ-
πιστημονικὰ ὄργανα μπορούσε πιά
νὰ ἐπισημαίνεται ἡ παρουσία του.

Λύθηκε λοιπὸν τὸ μυστήριο τῆς
νυκτερινῆς φωτεινότητος τοῦ οὐρα-
νοῦ, μ' αὐτὰ τὰ πειράματα: Ὅχι
ἀκόμα τελείως. Ὁ δὲκτορ Ζελίκωφ
πιστεύει ὅτι εἶναι περισσότερο πε-
ριπλοκὰ τὰ φαινόμενα πού συμβαί-
νουν στὰ ἀνώτερα ἀτμοσφαιρικά
στρώματα.

Πάντως, ἀποδείχθηκε ὅτι εἶναι
θεωρητικὰ δυνατό νὰ ἀντλήσουμε
ἐνέργεια ἀπὸ τὰ ψηλότερα στρώ-
ματα τῆς ἀτμοσφαιρῆς, γιὰ νὰ τὴ
χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὴν κίνησι
τῶν διαστημολοίων μὲ τὰ ὅποια
θὰ ταξιδεύουμε πρὸς τοὺς ἄλλους
κόσμους τοῦ Ἀπείρου, σ' ἕνα προ-
σέχεις μέλλον.

—Ἔ, καὶ νὰ τὴν εἶχαμε στὸ γραφεῖο, Χαρίλαε!
Δὲν βλέπεις τί... προσόντα δακτυλογράφου ἔχει;
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΚΔΙΚΗΣΙ

Ἐσὺ πού με ξετρίλλανες στ' ἀλήθεια,
ἐσὺ πού μοῦχες τάξει ἀγάπη τόση
με γέλασες με χίλια παραμύθια
καὶ μ' ἔχεις με τὰ λόγια σου ἀνωτάσει.
Ἐσὺ, πού τόσο φάνηκες σκληρὴ,
πού ἔκανες χαρὰ μου, τὴ χαρὰ σου
μιὰ κάποια ὥρα, μαύρη, θλιβερὴ,
με γέλασες... Μὰ βάρη καὶ ἡ σειρά σου.

Ὅα ἔρρη, νὰ τὸ ξέρης, καὶ θὰ μάθης
πὼς πάνω στης Ἀγάπης τὸ τραπέζι
κατέβηκες με τὸν Ἔρωτα δὲν παίζει
καὶ ἔσως θὰ βρεθῇς ἐρωτευμένη
καὶ δὴς νὰ χάνονται ὅλα τὰ ὄνειρά σου
καὶ μείνεις μοναχὴ καὶ ἀπελπισμένη,
γιατὶ θάρῃ μιὰ μέρα καὶ ἡ σειρά σου.

Ἐσὺ τὰ κοροϊδεύεις ὅλ' αὐτὰ
καὶ κάνεις τὴ σκληρὴ καὶ τὴ μοιραία,
μὰ εἶναι τὰ κατὰ τὴν ἰσχυρὰ
ἀχώρησι, τοῦ Ἐρωτα, παρὰ.
Δὲν κλείνουν τῆς Ἀγάπης τόσοι τάφοι
μακρὰ, δὲν εἶναι διόλου ἡ συμφορά σου
ὁ Ἔρωτας σὰν γράφη, δὲν ξεγράφει
γι' αὐτὸ στὸ λέω... Θάρῃ καὶ ἡ σειρά σου...

Ἐσὺ, ἂν μ' ἔχης ψῆσει καὶ παιδευμένη
νὰ ξέρης, δὲν με νοιάζει καὶ πολὺ.
Μου πέρασε ὁ πόνος καὶ γιαντεμένη
καὶ ξεγασα τὸ πλάνο σου φίλι.
Πὼς θάμαι πάντα σκλάβος σου ἐγὼ νόμισα
καὶ ἔλανε πάρε ἀέρα τὰ φτερά σου,
μὰ πόνεσα πολὺ καὶ βασανίστηκα
γι' αὐτὸ νὰ ξέρης... Θάρῃ καὶ ἡ σειρά σου.

Μὲ παιδεύεις πολὺ, π' ἀνάθεμά σε
καὶ τώρα δὲν μ' ἀκούς καὶ καμαρώνεις,
μὰ ὅταν θάρῃ ἡ ὥρα, νὰ θυμῶσαι
πὼς τ' ἔχει τὸ δικό μου θά πλῶνής.
Γιατὶ τώρα ὅλα αὐτὰ ἐγὼ στὰ λέω
καὶ ἐκδίκησι γυνεῶν ἀπὸ σκοπὸ:
Γιατὶ σ' ὁμολογῶ, ἀκόμα κλαίω
καὶ ἀκόμα σ' ἀγαπῶ!...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΑΝΑΤΟΜΙΑ τοῦ φταρνίσματος

Ὁφείλεται συχνὰ σὲ ψυχι-
κούς λόγους

Ὅταν μιὰ κοπελλίτσα 13 χρονῶν, στὴ
Βιρτζίνια τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, ἄρχισε
νὰ φταρνίζεται, οἱ γονεῖς τῆς πίστεψαν
πὼς ἦταν ἀπλῶς συναχμένη. Βλέποντας
ὅμως νὰ συνεχίζονται ἐπὶ ὥρες τὰ φταρ-
νίσματα, ἀνυσήσαν καὶ τὴν πήγαν σ'
ἕνα γιάτρο.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα ἡ μικρὴ ἐξακολου-
θοῦσε νὰ φταρνίζεται, χιλιάδες φορές κά-
θε μέρα. Ἡ περιπτώσι τῆς εἶχε προκαλέ-
σει τὸ γενικὸ ἐνδιαφέρον.

Οἱ γονεῖς τῆς δοκίμασαν ὅλα τὰ για-
τροσόφια πού τοὺς σύστησαν διάφοροι.
Τῆς ἔχασαν π. χ. στὴ μύτη μιὰ παραμάνη,
τὴν ἔβαλαν νὰ σταθῇ μὲ τὸ κεφάλι κάτω
καὶ τὰ πόδια ψηλά... Τίποτα ὅμως! Τὰ
φταρνίσματα συνεχίζονταν...

Τέλος, τὴν πήγαν σ' ἕνα νοσοκομεῖο, ὅ-
που ὁ δὲκτορ Λέο Κάνερ, παγκόσμια αὐ-
θεντία στὸ... φταρνισμα, βρῆκε ἀμέσως τὴν
αἰτία καὶ τὴν ἔκανε καλὰ.

Δὲν μετρησθήκα φάρμακα οὔτε χει-
ρουργικὴ ἐπέμβασι. Ἐξακρίβωσε ὅτι τὰ συ-
νεχῆ φταρνίσματα τῆς μικρῆς εἶχαν ψυχο-
λογικὴ προέλευσι. Τὴν ὑπέβαλε λοιπὸν στὴν
κατάλληλὴ ψυχοθεραπεία, τῆς ἐδίδε ἰδίως
τὸν ἀδικοδομήτο φοβὸ τῆς πρὸς τὴ φυ-
ματίωσι, καὶ ἔτσι τὴν γιάτρεψε τελείως.

Ὁ δὲκτορ Κάνερ ἔχει ἀσολητὴ συστη-
ματικὰ καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια μὲ τὸ φταρ-
νισμα καὶ ἔχει συγκεντρώσει χιλιάδες προ-
λήψεις πού τὸ ἀφορῶν. Ἡ πρὶν συνηθισμέ-
νη αὐτῆς εἶναι ὅτι ὁ ἀνθρώπος πού φταρ-
νίζεται ἔχει κυριεῖται ἀπὸ ἕνα κακὸ
πνεῦμα. Γι' αὐτὸ ἔχει ἐπικρατήσει σ' ὅλα
τὰν κόσμο ἡ συνήθεια νὰ πού λένε τότε
σὲ θεὸς μαζί σου, «γιαὶ σου», καὶ ἄλ-
λες τέτοιες εὐχές.

Στὴν πραγματικότητα, τὸ φταρνισμα ἀ-
ποτελεῖ μιὰ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ, πού
θελε ν' ἀπαλλάξῃ τὸ βλεννογόνον τῆς μύ-
της ἀπὸ ἕνα κακὸ σκόνη, μιὰ καλλι-
έργεια μικροβίων ἢ κατ' ἄλλο πού τὸν ἐ-
ρεθίζει. Ὁ ἐρεθισμὸς αὐτὸς προκαλεῖ τὰ
τύματα μιὰ σειρά ἀντιδράσεων. Ἡ γλῶσ-
σα πλησιάζει ἀπὸτομα στὸν οὐρανίσκο, καὶ
ὁ ἀέρας πού συμπίεζεται ἐστὶν, μὴ μπο-
ρώντας νὰ ξεφυγῇ ἀπὸ τὸ στόμα, ἐξέρχεται
διέξοδο ἀπὸ τὴ μύτη. Μ' ἄλλα λόγια, τὸ
φταρνισμα εἶναι μιὰ ἐκρηκτικὴ ἀέρας.

Δυὸ Ἀμερικανὸι ἐπιστήμονες μεταχειρί-
σθηκαν μιὰ εἰδικὴ ταχυτάτη φωτογραφικὴ
μηχανή, γιὰ νὰ μελετήσουν τί γίνεται με-
τὰ φταρνισμοῦ. Ἡ μηχανὴ τοῦς αὐτὴ ἐπαί-
ρνε 100.000 φωτογραφίες στὸ δευτερόλε-
πτο.

Βοήσαν λοιπὸν ὅτι, σὲ κάθε φταρνισμα,
ἐκσπνδνίζονται κατὰ μέσον ὅρον 4.600
σωματίδια, με ἀρχικὴ ταχύτητα 45 μέ-
τρων στὸ δευτερόλεπτο (μερικὰ ὅμως ἀπ'
αὐτὰ φτάνουν σὲ ταχύτητα 100 μέτρων).
Τὰ βρῦτερα ἀπ' αὐτὰ ἐκτινάσσονται ἐστὶ
σ' ἀπόστασι 4 μέτρων, τὰ δὲ ἐλεφρότερο
ἀκόμη πρὶς μακρὰ.

Ἡ ὕγρασις πού περιβάλλει τὸ καθένα
τους, ἐξατμίζεται γρήγορα. Καὶ μένει ἕ-
νας μικροσκοπικὸς κόκκος, πού αἰωρεῖται
γιὰ πολὺ τὸν ἀέρα. Μιστὴ ὥρα μετὰ τὸ
φταρνισμα, ἐξακολουθοῦν νὰ βρίσκονται
στὸν ἀέρα 4.000 τέτοια σωματίδια.

Τὰ σωματίδια αὐτὰ μποροῦν νὰ εἶναι ἀ-
ποικίες μικροβίων — ὅπως ἀπέδειξε ἡ
συγκέντρωσι τους καὶ ἡ καλλιέργεια μέσα
σὲ κατάλληλα ὑλικά. Ὑπολογίζεται ὅτι ἕ-
να φταρνισμα μπορεῖ νὰ διασκορπίσῃ στὸν
ἀέρα πάνω ἀπὸ 85.000.000 μικροβία.

Δικαιολογημένα λοιπὸν οἱ γιάτροι θεω-
ροῦν τὸ φταρνισμα ὡς σπουδαιότατο πα-
ράγοντα γιὰ τὴ διάδοσι τῶν ἀσθενειῶν.

Οἱ ψυχολόγοι φρονοῦν ὅτι τὰ ἀλλεπάλ-
ληλα φταρνίσματα, πού συνεχίζονται γιὰ
πολὺ, ὀφείλονται σὲ συναισθηματικὲς ἀνω-
μελίες.

Ἐκεῖ διαπιστώθη ἔξ ἁλλου ὅτι εἶναι
συχνὰ κληρονομικὴ ἡ ἰδιότης ὀρισμένων
ἀνθρώπων νὰ φταρνίζονται πολλές φορές
στὴ σειρά!

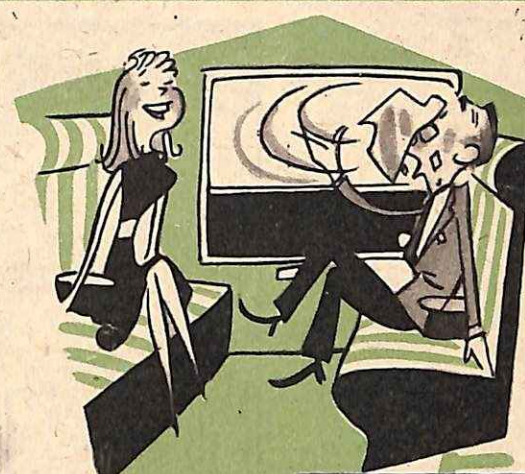
Καὶ τώρα, νὰ πὼς συμβουλεύουν οἱ γιά-
τροι νὰ φταρνίζεσθε, γιὰ νὰ μὴ γεμίσετε
μικροβία τὸν γύρω ἀέρα:

Μὲ τὸ νὰ βάλετε τὸ χερί μπροστὰ στὸ
στόμα σας, δὲν γίνεται τίποτε, γιὰτὶ πολ-
λὰ σωματίδια, με τὴν ὀρμὴ πού ἔχουν, ξε-
φεύγουν γύρω ἀπὸ τὸ χερί σας καὶ δια-
σκορπίζονται. Πολλὸ καλύτερὴ δουλειὰ κά-
νει ἕνα μαντήλι... φτάνει μόνο νὰ προ-
λάβετε νὰ τὸ βγάλετε ἀπὸ τὴν τσέπη σας!

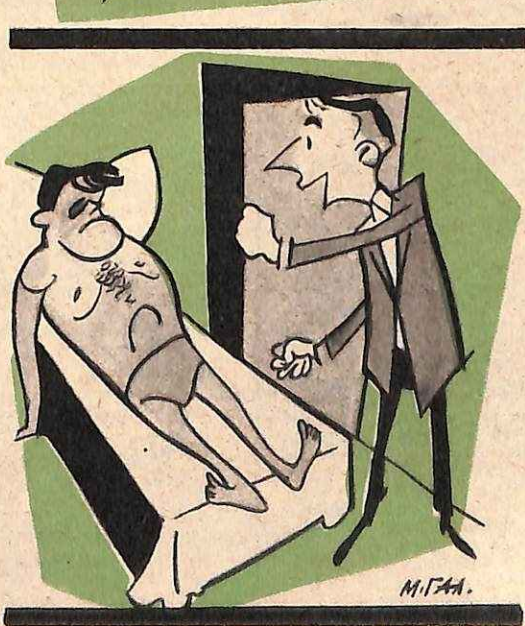
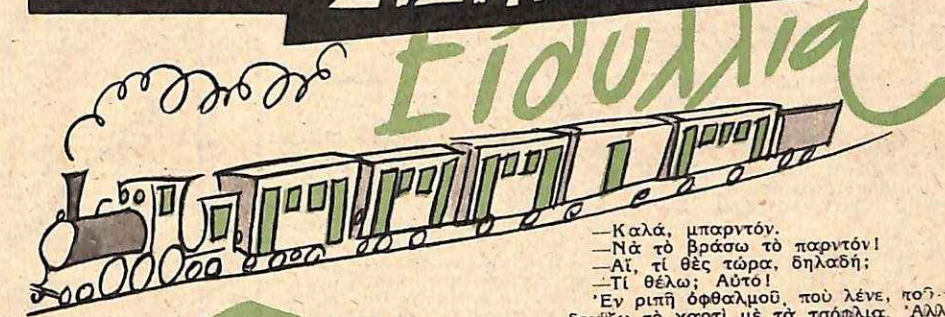
Εἴτε ἔχετε ὅμως μαντήλι, εἴτε ὄχι, φρον-
τίστε νὰ γεμίτε τὸ κεφάλι σας πρὸς τὰ
κάτω, ὅταν νοιώσετε πὼς θὰ φταρνιστῆτε.
Ἀκόμα καλύτερο εἶναι νὰ σκύψετε ὀλό-
κληρὸ τὸ σῶμα σας. Ἐστὶν, τὰ σωματί-
δια πού ἐκσπνδνίζονται με τὸ φταρνισμα,
φτάνουν στὸ πάτωμα, κολλᾶνε πάνω του,
καὶ συνεπῶς δὲν μένουν αἰωρούμενα.

46 τοορίες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΑ

Εἶναι τέσσερις ἐπιβάτες καὶ ἕνας ἀπὸ δαύ-
τους, πού ἔχει καὶ παχὺ μουστάκι, καθορίζει
τὸ συνηθιστὸ — ἕνα συνηθιστὸν δια-
στάσεων. Φανερὸ πὼς εἶναι ὁ δρόμος.

— Σεῖς κύριε πετάξετε αὐτὸ τὸ λαδόχαρτο
ἀπὸ τὸ παράθυρο; τὸν ρωτᾷ αὐστηρά.

— Σοῦ ἦρθε στὰ μούτρα; ἀπαντᾷ τὸ ζῶν
καὶ ξεσπάει σὲ κᾶτι γέλοια τρανταχτά.
Τὸ πράγμα φαίνεται κωμικὸ καὶ στοὺς ἄλ-
λους ἐπιβάτες, γιὰτὶ καὶ ἐκείνοι ξεκαρδίζον-
ται. Πρέπει νὰ ἐπιέλῃθω.

Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ τὸ τραῖνο, κύριε, δὲν ρί-
χνουν ἀπὸ τὰ παράθυρα σκουπίδια. Γιατὶ τὰ
παίρνει ὁ ἀέρας καὶ πᾶνε στὸν ἄλλον, στὸ
διπλανὸ διαμέρισμα. Εἶναι ζήτημα στοιχει-
ώδους ἀγωγῆς. Καὶ ὀφείλατε νὰ τὸ γνω-
ρίζετε!

— Ὅταν τρέχῃ

στήσετε). «Εκείνη, αυτή που ήθε-
λα να είναι. Ο τύπος για σιδηρο-
δρομικό ειδικό. Φορούσε κι' ένα
καπέλλο, τύπος υπερέ πολυτελεί-
ας, που άφηνε να ξεχύνονται κάτι
υπέροχα καστανά μαλλιάκια. Κι' έ-
νθ σκεπτόμουν πώς θα ήρθε
την κουβέντα, πρόφτασε πρώτη:

—Μήπως έχετε φωτιά, σάς πα-
ρακαλώ;

Ήταν ή πτώ γλυκερά φωτιά που
είχα δώσει ποτέ στη ζωή μου. «Ε-
τσι γρήγορα πήρε φωτιά και ή
γνωριμία μας και, μέχρι να φτά-
σουμε στο Λιανοκλάδι, είχαμε πη
πολλά για μās. Πήγαμε για τη Λά-
ρισα, να ιδή κάτι συγγενείς της.
Εγώ προορίζομαι για τη Θεσ-
σαλονίκη, αλλά κάτι μου έλεγε μέ-
σα μου πως θα κατέβαινα πριν. Οι
άλλοι δυο συνεπιδέχτες συζητούσαν
για εμπορικές δουλειές κι' έτσι μās
άφησαν τον καιρό να λείπει τα δικά
μας. Δούλευα με τέχνη την υπόθε-
σι. Όταν φτάσαμε στο Λιανοκλά-
δι, εκδήλωσε την επιθυμία να φάω
σουβλάκια. Κατέβηκα ν' αγοράσω.
Αλλά, καθώς ξαναμπήκα στο βα-
γόνι, βλέπω τη θέσι μου πιασμένη.
Είναι ένας καινούργιος επιβάτης,
μάλλον νέος, γεροδεμένος, ντυμέ-
νος σπόρ με μία πράσινη φανέ-
λα. «Έχει κι' ένα ξεχωριστό χαρα-
κτηριστικό: Η μύτη του είναι πλα-
κουτή.

Δίνω τα σουβλάκια στην κατά-
κτησί μου και λέω σ' αυτόν τον
κύριο:

—Με συγχωρείτε, κύριε, αυτή ή
θέσι είναι πιασμένη.

—Τί, πιασμένη; «Αδεια ήταν ο-
ταν μπήκα, άπαντα άναιδέστατα.

—«Αδεια, γιατί κατέβηκα για
λίγο.

—Να μην κατέβαινες!

—Δεν είναι άπάντησι αυτή, κύ-
ριε.

—Τώρα, τί τις θές τις πολλές
κουβέντες; Κάτσε στη διπλανή.

Καταλαβαίνω πως βρίσκομαι εκ-
θειμένος στα μάτια εκείνης. «Αν
υποχωρήσω, γίνομαι πιά ρετάρι
στα μάτια της.

—Κύριε, σάς επαναλαμβάνω ο-
τι ή θέσι αυτή είναι δική μου. Εί-
ναι έτσι, κύριε; ρώτησε τους άλ-
λους.

—Μάλιστα, επιβεβαιώνουν.

—Εσάς δέ σάς βάλαμε για
μάρτυρες! (Τους προσάλλει κι' α-
υτούς). Εγώ εδώ θα κάτσω!

Καλώ έναν υπάλληλο της αμα-
ξοστοιχίας. «Απατώ να έφαρμα-
κωσούν οι κανονισμοί. Ο σιδηρο-
δρομικός προσπαθεί να τόν πελση δι-
νέν έχει δικη, αλλά εκείνος είναι
ανένδοτος. «Εκεί του άρνεσι κι' έ-
κει θα κάτση.

—Σηκωθείτε, κύριε! του λέει ο
σιδηροδρομικός.

Τότε ο άναίδης εκείνος τύπος
βγάδι από την τσέπη του ένα
«φέιγ-βολάν» και μās το δείχνει.

Τον παρουσιάζει με δασωμένο στή-
θος, παντελονάκι, δυο γάντια πυγ-
μάχου στα χέρια και ύψος άνθρω-
που που τρώει σίδερα. Είναι «ά-
σος της πυγμαχίας Λεωνίδας Τσα-
μουντάνας, ή «Νιαγάρας της γρο-
διάς». Και πεί στη Λάρια για ή
τη μεγάλη συνάντησι «μέχρι τελι-
κού νύκ-άουτ», που θα έχη με τον
πρωταθλητή των ημιβαρέων ημιβα-
ρών Στυλιανό Χατζημουνιά, ή
«Λεοντάρι του οίκου» για να του πα-
ρη το πρωτάθλημα. Μās δίνει τον
απαιτούμενο καιρό για να διαβά-
σουμε, ενώ αυτός μεσάει πασσα-
τέμπο και φτύνει τα φλούδια γά-
μου. Κι' έπειτα σφίγγει τη γροδιά
του και δηλώνει:

—«Οποιος θέλει, ας έρθη να με
σηκώση!»

Ο σιδηροδρομικός μου ρίχνει έ-
να βλέμμα άπορίας και μου κάνει
χειρονομία που πάει να πη: «Τί να
σας κάνω; «Ανωτέρα βία!» Οι άλ-
λοι επιβάτες ξαναπιάνουν τη συ-
ζητήσι τους κάνοντας τον αδιάφο-
ρο. «Εκείνη χαμογελά περιφρονη-
τικά, εις βάρος μου. Αλλά το χα-
θρή αυτόνου του κυρίου, δεν θα
του το κάνω. «Όχι. Δεν θα καθήσω
στη διπλανή θέσι. Θα βγω στο διά-
δρομο και θα σταθώ όρθιος, για
να του μπώ στο μάτι. Σε λίγο
βγαίνει κι' εκείνη, για να πάη κά-
που. Περνώτας από κοντά μου,
μου πετάει αυτή την περσική
κουβέντα:

—Σ' έβγαλε νύκ-άουτ!

«Έγινε το ρετάρι, που λέγαμε.

Και, πολύ φυσικά, παραιτήθηκα
από το σκοπό μου.

Δεν ξέρω τί μ' έπιασε να κατε-
βώ κι' εγώ στη Λάρια και να
πάω να παρακολουθήσω το μάτς
του Καταρκάτη της Γροδιάς. Ο
άνθρωπος έχει κάποτε μερικές αυ-
τοάσσανιστικές επιθυμίες. Βρέθη-
κα στην πρώτη σειρά. Ο έχθρός
μου παρουσιάστηκε πρώτος, χαίρε-
τησε τα ευγενή πλήθος, χείρο-
κροτήθηκε. «Έπειτα βγήκε ο άν-
τίπαλός του το «Λιοντάρι του
Ρίγκ». Σηκώνομαι όρθιος και
φωνάζω:

—Γεια σου Λιοντάρι!
Χειροκροτήματα, εξαλές φω-
νές. Κι' αρχίζει το άρπαγμα. Χο-
ροπηδάνε και οι δυο σαν τα κοκό-
ρια και δίνουν γροθιές. Ντάπ,
ντάπ, ντούπ! κάνουν τα φουσκωμέ-
να γάντια στα μούτρα τους με τις
πλακουτσές μύτες. Πιο τεχνίτης το
«Λιοντάρι» ξεφεύγει τις περισσό-
τερες βολές του έχθρου μου, ενώ
οι δικές του βρίσκουν το στόχο.
Αισθάνομαι μία περιέργη ψυχολο-
γική κατάστασι: Σαν να είμαι
εγώ το Λιοντάρι και τις βρέχω στο
Νιαγάρα.

—Βάρτον! φωνάζω. Δώσ' του
Λιοντάρι!

Πρώτος γύρος, ο έχθρός μου
ζαλίζεται. Δεύτερος γύρος, μαυ-
ρίζει το δεξί του μάτι. Τρίτος γύ-
ρος τον παίρνουν τα αίματα. Το
«Λιοντάρι» είναι στις καλές του,
ψύχραιμος, σαν να παίζει πύγκ-
πόγκ. Τέταρτος γύρος, ο Νιαγά-
ρας βαράει ξεψυχισμένες γροθιές
στον άέρα, ενώ τρώει δυο γερές
και τον παίρνουν τα αίματα. Πέμ-
πτος γύρος, τούρχεται ένας κεραυ-
νός στο μούτρο, κλονίζεται, κάνει
δυο-τρία βήματα σαν μεθυσμέ-
νος και εξαπλώνει φαρδύς-πλατύς
χάμω. Ο διατητής μετράει: «Ε-
να, δύο, τρία, τέτα. Νύκ-άουτ!
Σηκώνει το χέρι του Λιονταριού,
που είναι φρέσκος σαν να γύρισε
από περίπατο. Ζητωκραυγές. Πετά-
γομαι άπάνω, δρασκελλίζω τα σκoi-
νιά, τον άγκαλιάζω:

—Μπράβο Λιοντάρι. Να μου ζή-
σης.

Σηκώνουν το ρεζιλιμένο Νια-
γάρα και τον πάνε στ' αποδυτή-
ρια, σαν ψόφιο σκυλί. Περι-
μένω να συνέλθη λίγο κι' έπει-
τα πάω κοντά του:

—Με θυμάσαι; του λέω. Μόνο
στο τραίνο ξέρεις να κάνης τον
παλληκαρά. «Εδώ έφαγες τις χρο-
νιάς σου, ρεζιλή πυγμάνε.

Κάνει να σηκωθεί άπειλητικά,
αλλά βγάδι ένα «ώγ» και ξανα-
πέφτει. Του δείχνω τη δική μου
γροδιά:

—Οά σουδινά μια βρέ, αλλά σε
λυπάμαι! του λέω. Ού να μου
χαθής, σετάλι!

Νοιώθω σαν ναίμαι εγώ ο νικη-
τής. Μάλιστα, ή ιδέα μου να κα-
τέσω στη Λάρια-ήταν πετυχημένη.
Πήσα το αίμα μου π'ωω. Σε λίγο
μια άνθροδέσιμ στο ξενοδοχείο του
Λιονταριού. Και μία κάτοσι: «Η
νίκη σας, είναι νίκη της δικαιοσύ-
νης. του πολιτισμού και των σιδη-
ροδρομικών κανονισμών. «Ένας
βασιλευστές σας».

Και τώρα συνεχίζω να ταξίδι-
α μου. Την τρίτη φορά δεν υποσεί.
Θα πετύχω. Η θά παρουτηθώ από
τά τσάινα και θα το ρίξω στα κα-
σάβια. Αφού, όμως, πρώτα μά-
θω κολμπι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Για να μην κρυώνουν οι κυ-
νηγοί

Μια έκθεσι που διοργάνωσε
προσφάτως το Αμερικανικό Μου-
σειον Φυσικής Ιστορίας άποδει-
κνύει τραντάτα ότι οι άνθρωποι
δεν επινόησαν ως τώρα τίποτε το
αξιώλογο και πρωτότυπο, για να
κρατάνε ζεστά τα χέρια και τα πό-
δια τους το χειμώνα. Περιορίστη-
καν άπλάως στα γάντια, τις κάλ-
τσες και τα παπούτσια διαφόρων
ειδών. Τώρα λοιπόν έκαμε την έμ-
φανισί του στα άμερικανικά κατα-
στήματα άθλητικών ειδών το «Τερ-
μοσόξ», που αποτελείται από δυο
σπρώματα καουτσούκ, μ' ένα χώρο
γεμάτο άέρα ανάμεσά τους. Κο-
στίζει 3,50 δολάρια το ζευγάρι
και χρησιμεύει κυρίως γι' αυτούς
που κυνηγάνε άγρίοπασιες.

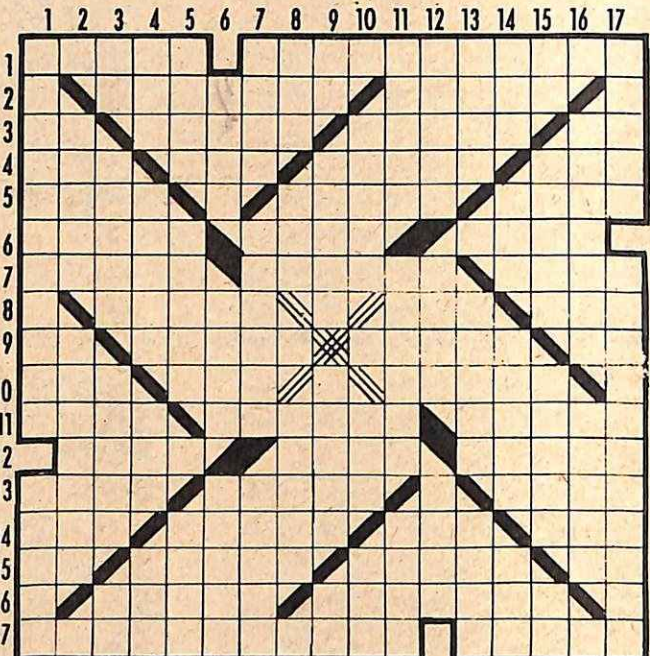
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 605

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ο μεγαλύτερος έχθρός των δασών.— Μια μεγάλη χρονική περίοδος της Ιστορίας.
- 2 Έπηρεασε σημαντικά τον Περικλή.— Δεν λείπουν από καμιά κουζίνα.
- 3 Νότα.— Προστασία.— Μέρος του τουφεκιού.— Βυζαντινή νότα.
- 4 Αρχή συμπεράσματος.— Πρό-

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Πόλις των 'Ην. Πολιτειών.— Το επίγειον της Ρώμης.
- 2 Οι 'Ισπανοί συγκεντρώνονται συχνά γύρω της.— Έλλην ποιητής.
- 3 Άρθρο.— Χρονικό επίρρημα.

θεσις.— Η παραβίασις τους είναι πράξις άνιερη.— Δι-
πλωσιασμένο γίνεται γαλλι-
κος χορός.

- 5 Αριθμός.— Τουρκικό αξίωμα.— Περιοχή της Πελοποννήσου.
- 6 Βλέπω μέσα στο βάθος.— Ση-
κώνω.— Α λά...: όρος γνω-
στός μας από τα κέντρα δια-
σκεδάσεως.
- 7 Πόλις που με αλλαγή τόνου
γίνεται τέρας.— Όνομα 13
Αιγυπτίων Φαραώ.— Σταμα-
τά κάθε κίνησι.
- 8 Καρπός άκατάλληλος για φα-
γημα.— Σιχαμερό ζώο.— Αρ-
χικά τραπέζης.
- 9 Αρχικά κόμματος.— Η πώ-
σις της συνοδεύεται πάντοτε
από δυνατό κρύο.— Νησί της
Δωδεκανήσου.— Άνεστραμ-
μένη νότα.
- 10 Άνθος.— Χαϊδευτικό έπιφα-
νούς Αμερικανού.— Έλασί-
στη ποσότης υγρού.
- 11 Αρχαία πόλις της Άχαίας,
κοντά στις πηγές του Αμ-
φρύσου.— Θυμίζει παλαιό
τραύμα.— Προκλητικό.
- 12 Κοινώς λέγεται άγρίογαλος.
Ποταμός της Μ. Ασίας
που έκβάλλει στον Εύξεινο.—
Ανώτατα στρώματα της ά-
τμοσφαιρας.
- 13 Μέρος του σώματος.— Σιχα-
μερό παράσιτο.— Έχει νό-
στιμο κρέας.
- 14 Κτητική άντωνυμία.— Η κά-
τοικος μιάς των Δωδεκανή-
σων.— Αρχικά μονάδων ά-
σφαλείας.— Αναφορική άντω-
νυμία (πλήθ. δοτ.).
- 15 Στο άλφάβητο έχουν την άν-
τίθετη σειρά.— Εύρωπαϊκά
νομίσματα.— Υπερβολική ά-
γάπη.— Αρχικά άρχηγού κόμ-
ματος.
- 16 Το Άλφα της ζωής.— Νη-
στήσιμο.

Η λύσις του 604
στή σελ. 82

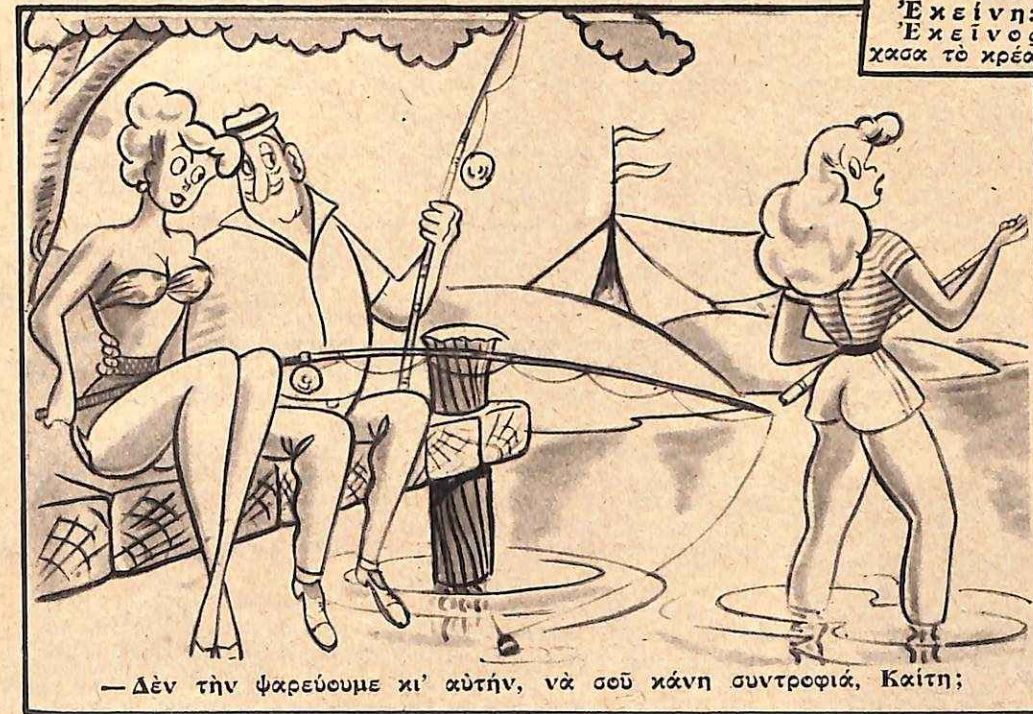
ΑΝΩΝΥΜΟΣ

ΚΑΤΑΒΚΗΝΩΣΕΙΣ

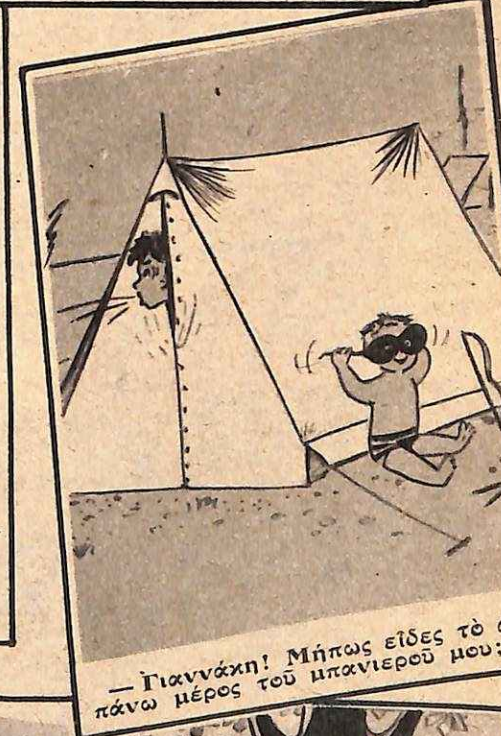

—Να κατασκηνώσουμε εδώ, μέ-
σε τόσο κόσμο; Τρελλάθηκες; Πάμε
να βρούμε μια ήσυχη γωνίτσα να
μαστε έλομενάχοι σαν πιτσουνάκια!

Εκείνη: Θεέ μου, ξεχάσα τη γκαζιέρα.
Εκείνος: Δεν πειράζει, γιατί κι' εγώ ξε-
χάσα το κρέας!...

—Δεν την ψαρεύουμε κι' αυτήν, να σου κάνη συντροφιά, Καίτη;

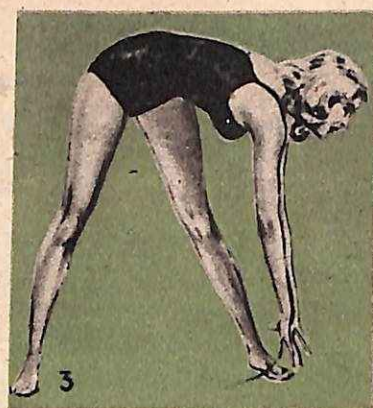
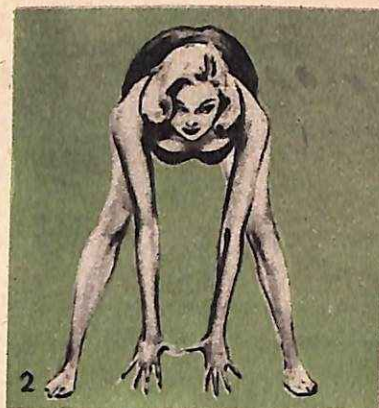
—Γιαννάκη! Μήπως είδες το ά-
πάνω μέρος του μπανιερού μου;

Οί σημαίες του Καζανόβα της κατασκηνώσεως!...

—Μανώλη, σήκωσε γρήγορα πιο πολύ
τα χέρια σου και κατέβασε το κεφάλι
σου!...

Σε 14 ημέρες

Μία νέα μέθοδος με δίαιτα και γυμναστική

ΑΝ ή ζυγαριά δείχνει μία αύξηση του βάρους σας, μην τρομοκρατηθείτε. Μία απλή μέθοδος, που οφείλεται στη δοκτορέσσα "Αννα Σκωτ Τζαίμς, θα σας κάμει να ξαναβρήτε τη γραμμή σας μόνο μέσα σε δυο εβδομάδες. Δίαιτα και γυμναστική είναι τα δυο χαρακτηριστικά αυτής της μεθόδου. Δεν πρόκειται, βέβαια, για τίποτα καινούργιο. Το καινούργιο στη μέθοδο της δοκτορέσσας Τζαίμς είναι ο συνδυασμός της διαίτης με τη γυμναστική.

"Ας δούμε πρώτα τη δίαιτα.

1η ημέρα: Μόνον υγρές τροφές (γάλα, χυμοί φρούτων).

2α και 3η ημέρα: Γαλακτερά, τυρί, ψάρια, χορταρικά, φρούτα. "Η ενεργητική τους αξία δεν πρέπει να ξεπερνά τις 1000 θερμίδες.

4η—7η ημέρα: Οι ίδιες τροφές όπως και παραπάνω με την προσθήκη κρέατος. Δεν θα ξεπεράσετε σε καμμία περίπτωση τις 1250 θερμίδες.

Τη δίαιτα αυτή (των 1250 θερμίδων) θα συνεχίσετε και κατά τη δεύτερη εβδομάδα.

"Η δοκτορέσσα Τζαίμς συμβουλεύει: να τρώτε πολλές φορές την ημέρα κι' από λίγο την κάθε φορά.

Και τώρα ας έρθουμε στη γυμναστική:

1η ημέρα: 1 λεπτό.

2η ημέρα: 2 λεπτά.

3η και 4η ημέρα: 3 λεπτά.

5η και 6η ημέρα: 4 λεπτά.

7η ημέρα: 5 λεπτά.

2η εβδομάδα: 5 λεπτά την ημέρα.

"Η δοκτορέσσα Τζαίμς υποδεικνύει τις κάτωθι ασκήσεις:

"Ασκησι 1η

"Ορθία. Διάστας των ποδών. Τα χέρια πάνω από το κεφάλι, με τις παλάμες γυρισμένες προς τα εμπρός και τα δάκτυλα μακριά το ένα από το άλλο. (Εικών 1).

"Απ' αυτή την άσκηση θα ξεκινήσετε, για τις άλλες.

"Ασκησι 2α

Κάμψις του κορμού προς τα εμπρός (χωρίς να μετακινήσετε τα πόδια). Θα προσπαθήσετε να έγγιστε με τις άκρες των δακτύλων το έδαφος. Δεν θα λυγίσετε καθόλου τα

γόνατα και δεν θα κατεβάσετε το κεφάλι. (Εικών 2).

Αυτή την άσκηση θα την κάμετε μόνο μία φορά.

"Ασκησι 3η

Κάμψις του κορμού προς τα εμπρός και προς το μέρος του αριστερού ποδιού. Θα βάλετε τη μία παλάμη πάνω στην άλλη και θα προσπαθήσετε να έγγιστε με την άκρη των δακτύλων την άκρη του αριστερού ποδιού. Δεν θα κατεβάσετε το κεφάλι. Το βλέμμα σας κατ' ευθείαν εμπρός. (Εικών 3). Θα επαναλάβετε κατόπιν αυτή την άσκηση προς το μέρος του δεξιού ποδιού. (Εικών 4).

"Η άσκηση πρέπει να γίνεται άργα, ρυθμικά, χωρίς βία. 1η ημέρα: 2 φορές (από το κάθε μέρος). 2η ημέρα: 3 φορές. 3η ημέρα: 4 φορές. 4η ημέρα: 5 φορές. 5η ημέρα: 8 φορές. 6η ημέρα: 10 φορές. 7η ημέρα: 12 φορές.

"Ασκησι 4η

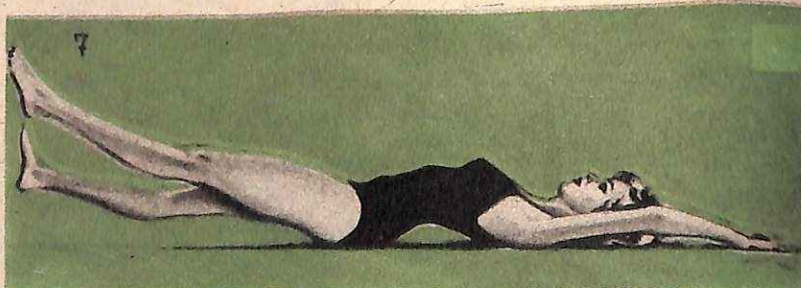
"Ακουμπήστε το δεξιό χέρι σ' ένα δοκάρι ή στη ράχη μιάς καρέκλας. Θα αρχίσετε κατόπιν να διαγράφετε περιστροφικές κινήσεις με το αριστερό πόδι και το αριστερό χέρι ταυτόχρονα. (Εικών 5). Θα κάμετε κατόπιν το ίδιο με το δεξιό πόδι και το δεξί χέρι. (Εικών 6). "Εξή φορές με κάθε πόδι.

"Ασκησι 5η

Ξαπλωθήτε ανάσκελα χάμω και τεντώστε τα χέρια προς τα πίσω. Θα βάλετε κατόπιν το ένα πόδι επάνω στο άλλο (όπως δείχνει η εικόνα 7) και θα τα άνασκηώσετε και τα δυο μαζί. Θα αντιστρέψετε ύστερα τα πόδια και θα κάμετε το ίδιο. Π. χ. το αριστερό πάνω στο δεξί, κατόπιν το δεξιό πάνω στο αριστερό κλπ.

Μόλις περάσουν οι δυο εβδομάδες, ξαναζυγισθήτε. Θα έχετε χάσει το πλεόνασμα βάρους σας. Μπορείτε τότε να ξαναγυρίσετε στην κανονική σας δίαιτα. "Αλλά μην ξεχνάτε πως μία γυναίκα που δεν εργάζεται και που δεν επιδιώκει στα σπορ δεν πρέπει να ξεπερνά τις 2000 — 2200 θερμίδες ημερησίως, εκτός αν υπάρχει ειδικός λόγος (άναιμικες ή προφυματικές καταστάσεις, ανάρρωσις κλπ.).

Θα συνεχίσετε ταυτόχρονα τις ασκήσεις, αφιερώνοντας σ' αυτές 10 λεπτά την ημέρα.

Της μοίρας τ' άγραμμένα

Παρ' ότι διανύουμε, κοινόν αγαπητό μου, πολιτισμού περίοδον κι' αιώνα του ατόμου, ωστόσο ζεύγη άπειρα μ' αισθήματα διάπυρα, δόσεις ερωτευόντων, ή ερωτοχτυπιούντων, στα μάγια καταφεύγουνε να δούν αν αγαπιούνται!

Πολιτισμό κι' εξέλιξη ό έρωσ δεν κυττά κι' επάνω στα πρωτόγονα τ' αγνάρια περπατά, εφόσον ώρισμένοι ερωτοζαλισμένοι στα βότανα γυρεύουνε να βρουν το γιατρικό τους κι' οι ρίξες περιμένουνε να πουν τό... «ριζικό» τους!

"Ετσι, μοιραίως, βλέπουμε δεκάδες κοπελλούδες, να τρέχουν στις αγύρτισσες για... τσούφια και για (φλούδες) να φθείρουνε τις σόλες τους, να λυώνουνε τακούνια για ναβούν της αγάπης τους τ' αλάνθαστα «μαντζούνια». Με τις κομπογιαννίσσεις, επίσης, βλέπουν' άλλες, να έχουν ατελείωτες τρεχάλες και πιλάλες, γιατί ζητούν τα μάγια τους να λύσουν δίχως άλλο κι' ας κάνουν οι αγύρτισσες «κομποδέμα» μεγάλο!

Πλην των φλοιών και των φυτών, που παίζουν ρόλο... προφητών και το φλυτζάνι του καφέ προβλέπει και προλέγει, αν είναι κρυές οι καρδιές ή έρωτας τις φλέγει... "Εφ' ό και πλείστες νέες, χωριάτες κι' Αθηναίες, στις καφετζούδες τρέχουνε να δούν σαν παλαβές, τι θα τους πη το φλυτζανιού ό πάτος κι' ό ντελές!

Πυθίες αυτοχερήςονται οι καφετζούδες, ήτοι, αφήνοντας τη... ζάχαρη να κάνη τον προφήτη κι' είν, κατά τη γνώμη μου, είν' οι καφέδες... σκέτοι μεγάλες πίκρες πρόκειται να συναντήση ή Καίτη. "Αν, πάλε, τύχη της Ριοής, νάν' ό καφές πολλά βαρός ή γκίνια, υποτίθεται, πως θα την κατατρέχη κι' ό άντρας των όνειρων της... βαρεία καρδιά θα έχη!

Μπορεί, μ' αυτή την τακτική, να πείση, αίφνης, στην Κική, καφές όλιγον μέτριος και κατασταλαγμένος. όποτε το φλυτζάνι της προβλέπει ώρισμένως, πως μ' άλλην ό Θανάσης της δεν θα την ανταλλάξη, αλλά σ' αυτήν θάναι πιστός και θα κατασταλάξη!

Ζόσεις της ζαχάρως και του καφέ ή Αρσής ασκούν σε τέτοια πλάσματα μεγάλες επιδράσεις... Κι' αν πείση ζάχαρη πολλή στην "Αρετή την άφελή, όφείλει, διωσθήποτε να μείνη πεπεισμένη, ότι γερό ζαχάρωμα παντού την περιμένει, πως θάχη «σοροπιάσματα» στο μέλλον της πολλά και ζάχαρη ό βίος της, για πάντα θα κυλά!

Εντός απ' τις αγύρτισσες κι' από τις καφετζούδες υπάρχουν κι' οι πανέξυπνες τσιγγάνες μοιραϊούδες, που καταφέρουν, εύκολα, τα πιδ πολλά ζευγάρια στις τσέπες... α τα βάζουνε, ή μάλλον στά... ταγάρια! Με τό γνωστό γαρύφαλλο γνωστών έδώ κι' εκεί κι' άκουν από τη ράτσα μας την... μοιρολατρική: «Ρίχ' τα χαρτιά σου τσιφτισσα, τσιγγάνα Τουρκογύφτισσα»...

Την τράπουλά τους βνάζουνε κι' αυτές, λοιπόν ταχώς και του χεριού τους γίνεται της τύχης ό... τυχαίος, γιατί με «φάντες» μπλέκεται, με «κούπες» μέ... «κον» (πάτες), με ντάμες διπλοπόσωπες, με ζήλειες, με άπάτες... Και με τα «ξαναρίχτα μου και πεί' τα μου ξανά», τα τάλληρα του πέφτουνε σερί στόν... κορβανά και, όπως είν' όπόμενον, με το κουτού τον πόνο, την... «τύχη τους την κάνουνε οι μοιρατζούδες μόνο»!

Ευμοχαράφαιος
Μα Τάδρια
Ευπερλάουτ.

ΕΓΚΑΘΕΙΡΚΤΟΙ ΣΤΟΝ «ΠΥΡΓΟ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ»

Μιλοῦσαν τὰ νεῖστα. Μιλοῦσε ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ἐνός παιδιοῦ, μέσα
τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο τάφο τῶν φυλακῶν τῆς Ἀγκόνας. Καὶ οἱ μέρες

Κάτω από τέτοιες συνθήκες, οι εγκαταλείποντες των φυλακών του Μπάρνι, άρχισαν να αισθανόταν άσχημα την έναυσό τους. "Η ζωή τους κρεμόταν σε μία κλωστή. "Ως τότε θα κρατούσες το κακό; Στο κάτω-κάτω οι περισσότεροι απ' αυτούς ήταν «αντενράτι τσίβιλι» — πολίτες υπό περιορισμό λαθελά — και είχαν δικαιώματα. "Ένας νεαρόν-μικηρόβρος από τη Σερόβια, ο Μιχαήλ Τάσκού, τους εξήγησε πώς σύμφωνα με τα διεθνή νόμια, είχαν δικαίωμα να παραπονεθούν και, στην ανάγκη, να ε-παναστατήσουν αν δεν εισακούγονταν τα παράπονά τους. Αυτός ήταν πρόβλημα να μη επί κεφαλής της επιτροπής, που θα πήγαινε να παρουσιάσει στο διοικητή των φυλακών, για να του έκθεσε τις απόψεις τους. Ποιός άλλος δεχόταν να πάει μαζί του; Παρουσιάστηκαν τρεις: 'Ο Γιάννης Μαρκαντός, ο Βασίλειος Στυλιανίδης κι ένας "Ιταλός κρατούμενος, ο Νερόν Ρικαρντούτσιο. "Ο τελευταίος αυτός βρισκόταν εκεί μέσα από το 1939 ως αντίφασιστας. Γνώριζε

Το σχέδιό τους πέτυχε με το παραπάνω. Από τη στιγμή εκείνη, ο φυλακές του Μπάρι άλλαξαν τέλεια όψι. Οί εγκάθειρκτοι δέν είχα πιά να παραπονεθούν για τίποτε, ως τις άρχές του 1943 που άλλαξ

Οἱ δρόμοι τοῦ Σπολέτο πλημμύρισαν ἀπ' ὅλους ἐκε-
νους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔτρεχαν δεξιὰ κι' ἀριστερά

«Κατά την είσοδο των συμμαχικών στρατευμάτων στην Αγκυρα, συνέχισε ο Δόρας— μεταφραζόμενα από τους Βρετανούς στην Αίγυπτο, όπου μερίμνη— Έλλην. Κυβερνήσεις, καταστάθηκαν στο στρ. τὸ τῆς Μ. Ἀνατολῆς». Γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν ἑπτα ἀπὸ τοὺς δραματικὲς περιπέτειες, στὴν ἀγαπημένη κι' αἰώνια πατρίδα: Τὴν Ἑλλάδα...

Το «άτακτο παιδί» του Χόλλυγουντ με το ρεκόρ των 108 ταινιών

ΑΝΑΜΕΣΑ στους άνδρες - αστερις του Χόλλυγουντ, ελάχιστοι είναι αυτοί που διακρίνονται για την περιπετειώδη παιδική ζωή τους και το «ρεβερμμένο παρελθόν» τους εξ αιτίας «σφαλμάτων» που τους έφεραν πολλές φορές και στη φυλακή ακόμη. Ένας από αυτούς είναι και ο Ρόμπερτ Μίτσαμ, γνωστός σ' όλους τους φίλους του κινηματογράφου, όχι τόσο από το ταλέντο του ως ηθοποιού όσο από την ποσότητα των ταινιών, που γυρίζει κάθε χρόνο!

Πράγματι, πριν ένα μήνα, ο Ρόμπερτ γιόρτασε ένα ζηλευτό ρεκόρ της κινηματογραφικής καριέρας του, που ελάχιστοι άλλοι στάρ έχουν να επιδείξουν: τελείωσε την 108η ταινία του μέσα σε διάστημα 17 χρόνων! Και το περίεργο είναι πως το άστρο του συνεχώς ανεβαίνει και αποκτά όλο και μεγαλύτερη εμπορικότητα, αντί να πέφτει, όπως θα ήταν φυσικό. Γεγονός που τον κάνει να έχει μεγάλες οικονομικές αξιώσεις, προκειμένου να γυρίσει μία ταινία. Σήμερα π.χ. δεν δέ-

Ο «ακλήρως» Ρόμπερτ Μίτσαμ

του με το διαπεραστικό βλέμμα, ο αδιάστατος χαρακτήρας του και οι ψυχροί του υπολογισμοί του έχουν χάρισει ένα τίτλο όχι πολύ τιμητικό. Τον λένε «ο στάρ - κακοποιός». Άλλα έχει ωστόσο κι' ένα μεγάλο προτέρημα. Παντρεμένος από το 1940 με την Μάρτζορι Ήβανς, μία πλούσια κοπέλα από το Τέξας, έχει σήμερα τρία μεγάλα παιδιά και είναι ένας από τους πιο τρυφερούς και πιστούς συζύγους. Ούτε βαρέθηκε ακόμη την οικογένειά του, ούτε ποτέ σκέφθηκε να χωρίσει τη γυναίκα του για να πάει αλλήν. Νά τι λέει και ο ίδιος συχνά για το ζήτημα αυτό:

— Μπορεί να είμαι ένας «ακλήρως», ένας «αλύγιτος», αλλά ως σύζυγος και πατέρας νομίζω πως είμαι στοργικός και καλόκαρδος. Νά κάτι για το όποιο είμαι υπερήφανος! Ο οποίος μου αποδείξει ότι δεν είμαι καλός σύζυγος και πατέρας, είμαι έτοιμος να του πληρώσω 5000 δολάρια!...

Φυσικά, τα ανωτέρω αποτελούν εξυμνο έλιγμο εκ μέρους του, ίσως για να φέρει αντιπερισπασμό στη γεμάτη από περιπέτειες και «άταξίες» υπόλοιπη ζωή του. Και ως προς αυτό, ο «ακλήρως» Ρόμπερτ έχει απόλυτο δική!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

χεται να πληρωθεί λιγότερα από 10.000 δολάρια την εβδομάδα για ένα φιλμ, για το όποιο, ως σημειώθηκε ιδιαίτερα, ποτέ δεν ενδιαφέρεται να μάθει εκ των προτέρων ούτε το είδος του, ούτε το σενάριο, ούτε τους συμπρωταγωνιστές του! Άρκει μόνο να εισπράξει την άμοιβή του. Για όλα τα άλλα αδιαφορεί. Έτσι εξηγείται και ο τριψήφιος αριθμός ταινιών που έχει στο ενεργητικό του.

— Από παιδί ακόμη το χρήμα με συγκινούσε ιδιαίτερα, εξομολογείται ο ίδιος. Αυτό, άλλωστε, ήταν και η αιτία που είχα πολλές φορές περιπέτειες με την αστυνομία, τα δικαστήρια και τη φυλακή ακόμη. Άγαπούσα και αγαπώ το χρήμα όχι για να το αποταμιεύω, αλλά μόνο για να καλοπερνάω. Ποτέ δεν με σκότιζε το μέλλον, αλλά μόνο το παρόν. Γι' αυτό, ενώ έχω σημαντικά κέρδη από τα φιλμ που γυρίζω, δεν έχω ωστόσο μεγάλη περιουσία, όπως άλλοι συνάδελφοί μου. Κι' αυτό γιατί μόλις εισπράξω χρήματα σπεύδω να ικανοποιήσω όλες τις τρέλλες μου!

Ολόκληρη η ζωή του Ρόμπερτ είναι μία σειρά από θλιβερές περιπέτειες και χαρούμενα γεγονότα. Γεννήθηκε στη φτωχότερη συνοικία της πόλεως Μπρίτζπορτ, κάποια νύχτα του 1917, από φτωχούς γονείς που είχαν ακόμη δυο παιδιά. Παρ' όλη τη μίζερη ζωή του, από ηλικίας 15 ετών ήταν ένα ψηλό και γεροδεμένο παλληκάρι με επαναστατικό χαρακτήρα. Την ημέρα εργαζόταν όπου δήποτε του έδιναν μία καλή άμοιβη και τη νύχτα πήγαινε στο σχολείο, αλλά διαρκώς βρισκόταν ανακατεμένος σε... καυγάδες! Με την παραμικρή αιτία χρησιμοποιούσε τις γροθιές του, με αποτέλεσμα να έχει διαρκώς μπλεδάδες με την αστυνομία. Σε ηλικία 16 ετών ανακατεύθηκε με διάφορες ύποπτες παρέες από νέους, οι οποίοι, χωρίς να φτάνουν στο έγκλημα, έκαναν τέτοιες φασαρίες, που η αστυνομία βρισκόταν σε διαρκή συναγερμό. Κάποτε ωστόσο δεν άργησαν να συλληφθούν όλοι και για αρκετό διάστημα να κλεισθούν σε αναμορφωτήριο.

Όταν έγινε 18 ετών, ο Ρόμπερτ ήταν πραγματικό «αγρίμι» και ακατανίκητος στις γροθιές. Τότε δέχθηκε την προσφορά ενός μάνατζερ να γίνει επαγγελματίας μποξέρ. Στην αρχή όλα πήγαν καλά και ο Ρόμπερτ κέρδιζε πολλά. Άλλ' έπειτα, όταν έμαθε καλά τα ύποπτα μυτικά των πυγμαχικών συναντήσεων, έγινε και ο ίδιος ύποπτος... Η πυγμαχική καριέρα του τελείωσε έτσι άδοξα λίγο αργότερα. Κατά τη διάρκεια ενός σκληρού πυγμαχικού αγώνα με μεγάλα στοιχήματα, χρησιμοποίησε τόσο αντικανονικά χτυπήματα, ώστε όχι μόνο έστειλε τον αντίπαλό του στο νοσοκομείο, αλλά τον έκανε ανάπηρο προσωρινά! Νέα μπλεξίματα λοιπόν με την αστυνομία και τα δικαστήρια. Από τότε δε δέχθηκε να πυγμαχήσει πιά. Ένα νέο επάγγελμα τραβούσε το ενδιαφέρον του τώρα, κι' αυτό ήταν ο κινηματογράφος. Ήθελε να γίνει ηθοποιός, να αποκτήσει φήμη και δόξα!

Άρχισε την κινηματογραφική καριέρα του με μία σειρά από ταινίες «κάου - μπού», στις οποίες απέδειξε πραγματικούς ασσος. Άλλ' ο πόλεμος σταμάτησε τη δουλειά του. Υπηρέτησε τότε στο σώμα των πεζοναυτών επί 4 χρόνια. Κατόπιν απέλυθη το 1945 και ξαναγύρισε στα στούντιο για να συνεχίσει την καριέρα του.

Ο Ρόμπερτ και η Γαλλίδα στάρ Ζενεβιέβ Πάξ σε μία αισθηματική σκηνή της ταινίας τους «Ξένοι κατάσκοποι στην Αμερική».

Αλλά τώρα με νέες φιλοδοξίες.

Απ' εδώ και εμπρός θα έπαιρνε μέρος μόνο σε αστυνομικές και περιπετειώδεις ταινίες, που, όπως φανταζόταν, θα τον έκαναν πιο γρήγορα γνωστό. Η επιτυχία του όμως δεν ήταν όπως την περίμενε. Και τότε, το 1948, ξέσπασε το σκάνδαλο με τα ναρκωτικά, που αντί να τον ρίξει στο περιθώριο, τον έφερε ακόμη πιο ψηλά, στο πρώτο επίπεδο της επικαιρότητας. Νά τι είχε συμβεί: Ύστερα από βετικές πληροφορίες της αστυνομίας, ο Ρόμπερτ και οι φίλοι του συνεληφθήσαν επί αυτοφώρου να κάνουν χρήση του ναρκωτικού «μαριχουάνα» που μ' αυτό έκαναν και παράνομο εμπόριο! Το αποτέλεσμα ήταν να κλεισθεί ο Μίτσαμ για μεγάλο διάστημα σε ειδική κλινική για αποτοξίνωση του οργανισμού του. Όταν ξαναγύρισε στο Χόλλυγουντ, έκανε κατάπληκτος τη διαπίστωση ότι ήταν περιζήτητος απ' όλα τα στούντιο, με δελεαστικές προσφορές. Και φυσικά, δεν άφησε να του ξεφύγει η ευκαιρία...

Το πάντοτε συνοφωμένο πρόσωπό του, τα διαρκώς μισόκλειστα μάτια του με το διαπεραστικό βλέμμα, ο αδιάστατος χαρακτήρας του και οι ψυχροί του υπολογισμοί του έχουν χάρισει ένα τίτλο όχι πολύ τιμητικό. Τον λένε «ο στάρ - κακοποιός». Άλλα έχει ωστόσο κι' ένα μεγάλο προτέρημα. Παντρεμένος από το 1940 με την Μάρτζορι Ήβανς, μία πλούσια κοπέλα από το Τέξας, έχει σήμερα τρία μεγάλα παιδιά και είναι ένας από τους πιο τρυφερούς και πιστούς συζύγους. Ούτε βαρέθηκε ακόμη την οικογένειά του, ούτε ποτέ σκέφθηκε να χωρίσει τη γυναίκα του για να πάει αλλήν. Νά τι λέει και ο ίδιος συχνά για το ζήτημα αυτό:

— Μπορεί να είμαι ένας «ακλήρως», ένας «αλύγιτος», αλλά ως σύζυγος και πατέρας νομίζω πως είμαι στοργικός και καλόκαρδος. Νά κάτι για το όποιο είμαι υπερήφανος! Ο οποίος μου αποδείξει ότι δεν είμαι καλός σύζυγος και πατέρας, είμαι έτοιμος να του πληρώσω 5000 δολάρια!...

Φυσικά, τα ανωτέρω αποτελούν εξυμνο έλιγμο εκ μέρους του, ίσως για να φέρει αντιπερισπασμό στη γεμάτη από περιπέτειες και «άταξίες» υπόλοιπη ζωή του. Και ως προς αυτό, ο «ακλήρως» Ρόμπερτ έχει απόλυτο δική!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ο Αδόλφος Μανζού

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

Οι διαφορές κανονίστηκαν και ο Μάρτιο Λάντσα ξαναγύρισε στα στούντιο της «Μέτρο - Γκόλντγουιν». Πρόκειται τώρα να γυρίσει για την εταιρεία αυτή το φιλμ «Γι-νέ δική μου άποψη», που αποτελεί σε κάποτε μία μεγάλη επιτυχία του Ζαν Κιούπουα.

Ο γιός της Ντόρθου Λάμπερτ είναι σήμερα κλητήρας στα στούντιο της «Παραμούντ» στα ίδια αυτά στούντιο, στα οποία η μητέρα του γύρισε τόσα φιλμ με μοναδικό ντύσιμο το θρυλικό «σαρόνκι» της. Είναι αλήθεια όμως πως η θέσις του κλητήρας αποτελεί πολλές φορές ένα πρόσχημα για να μη κανείς στα στούντιο μιας κινηματογραφικής εταιρείας.

Οι τοκοκτές θα βάλει σε σοβαρό κίνδυνο τη ζωή της Λάνα Τάρνερ. Οι γιατροί που εξέτασαν το αίμα της δεν έδωσαν να της το πουν. Η Λάνα όμως αγαπά τόσο πολύ τα παιδιά, ώστε δεν διατάζει να ριψοκινδυνεύσει.

Από την ημέρα που προεβλήθη στην Αμερική το φιλμ «Μονόζυγος», δεν υπάρχει κινηματογραφική εταιρεία του Χόλλυγουντ, που να μην έκανε «οότασι» στην Τζίνια Λόουμπερτ. Το πρώτο φιλμ που θα γυρίσει η ώραία Τζίνια στο Νέο Κόσμο θα είναι τα «Γκέρλες» με τη Λέσλυ Κάρρον και τη Μίτσι Γκαϊνς. Ο Μπόμπ Χόπ, που θεωρείται από τους άστερες του Χόλλυγουντ, ο πιο φανταστικός θαυμαστής της, περιμένει τη σειρά του για να την έχει για πορτενταίρ του σε μία ταινία.

Από τον καιρό που βρίσκεται στο Παρίσι, δεν μπορεί ν' αποκτήσει μία μόνιμη καριέρα, λέει ο Άντονι Κουήν, που υποδύεται τον Κουασιμόδο στην «Παναγία των Παρισίων». Έχασα τρεις μέρες σε μικρό χρονικό διάστημα. Η πρώτη έφυγε επειδή έπρεπε να γίνω μητέρα. Η δεύτερη επειδή εύρισκε πολύ ακατάστατες τις ώρες εργασίας στο σπίτι ενός ηθοποιού και η τρίτη επειδή ένα βράδυ αρνήθηκε να κοιμηθώ μαζί της.

Ο Γκάρι Κούπερ βρίσκεται τώρα στο Παρίσι προκειμένου να γυρίσει το φιλμ «Αριάννα», το πρώτο του έργο που θα γυρίσει στη Γαλλία. Κατά την ολιγοήμερη παραμονή του στην Κιανή Άκτι, επισκεπτόταν κάθε βράδυ το κέντρο «Τρελλό Άλφος», πολλοί δε πίστευαν πως ήταν ταμπλημένος με την ώραία Κάντινα, τη βασίλισσα του «Στριπ - Τηξ» το 1956. Το τρίτο βράδυ όμως όλα ξεδιπλώ-

θηκαν. Ο Γκάρι κάλεσε στο τραπέζι του τον ταχυδακτυλουργό Μάκ Ρόνεϊ και τον παρακάλεσε να του εξηγήσει μερικά από τα τεχνάσματά του.

Στην Κιανή Άκτι παραβρίσκει και ο Λουίς Μαρτινιό. Θα γυρίσει σε λίγο στο Παρίσι για ν' αποτελειώσει το φιλμ «Ο τραγουδιστής του Μεξικού» και αμέσως κατόπιν θ' αρχίσει το γύρισμα της νέας όπερέτας του Φρανσίς Λοπέξ «Τζαμάικα».

Είμαι πολύ κουτός, ίσως ο πιο κουτός από τους κατοίκους του Χόλλυγουντ, λέει ο Μπόμπ Χόπ. Αγόρασα στο Παλί Σπρίνγκς μία βίλλα για 85.000 δολάρια και ανακαλύπτω τώρα πως αξίζει μόλις 12.000.

Η Μαίριλιν Μονρόε, η οποία πλησιάζει τα 30, έδηλωσε την περασμένη εβδομάδα στο Λονδίνο ότι παραδέχεται ως απλότυπος σωστή την άποψη πως η ζωή μιας γυναίκας αρχίζει στα 30.

Ο Ρώσος οφειογύργος της Παιδείας που βρίσκεται τις ημέρες αυτές στο Χόλλυγουντ, απεκαλύψε πως η χώρα του ήθελε να συμφωνήσει με τον παραγωγό Μίκαελ Τσιφ για να γυρίσει στη Μόσχα κατά τις αρχές του 1957 η πρώτη ρωσο - αμερικανική κινηματογραφική παραγωγή. Το φιλμ θα τιτλοφορηθεί «Μεγάλο κοντέρτο» και θα έχει για πρωταγωνιστές τους καλύτερους τραγουδιστές, χορευτές και ηθοποιούς της Ρωσίας.

Το φιλμ «Η κόρη του πρεσβυτέρου» θα κάνει να ξεναλωθεί στο κινηματογραφικό στερέωμα ένα άστρο που είχαμε σχεδόν λησμονήσει. Πρόκειται για τον Άντολφο Μανζού, ο οποίος έθεωρείτο για πολλά χρόνια ο πιο κομψός άστέρας του κινηματογράφου και τον οποίο θα ξαναδοίμε κάπως γερασμένο, αλλά πάντοτε κομψό, εύγενικό και γοητευτικό.

Στο Λονδίνο, η «Χρυσή δάφνη» του 1956, απενεμήθη στον ηθοποιό και παραγωγό Λώρενς Ο'Λίβιε.

Όσοι τηλεφωνούν τις ημέρες αυτές στην Έντβίξ Φεγγιέρ ακούνε να τους απαντά μία χοντρή φωνή με φανερά ενεκτική προφορά. Η Έντβίξ θ' αρχίσει σε λίγο το γύρισμα του φιλμ «Η έδω - μη έντολη» και για τις ανάγκες του έργου προσπαθεί να μάθει να μιλά τα γαλλικά με μία βαρεία ρωσική προφορά.

Ο Κίρκ Ντάγκλας, που ζητά από τον Γουόλεϊ Ντινέβ 145.000 δολάρια, επειδή τον κινηματογράφησε κατά την επίσκεψή που έκανε μαζί με την οικογένειά του στο «Ντίσεϊντ» και έδωσε κατόπιν, χωρίς την άδειά του, το φιλμ αυτό στην τηλεόραση, έδηλωσε ότι, μόλις πάρη τα χρήματά αυτά, θα τα καταθέσει στο «Ταμπεϊν αλληλοβοήθειας των ηθοποιών».

Ο πολυκατομιμωρικός Νοτιοαφρικανός Ντέρεκ Γκούντμαν έκανε 25.000 χιλιόμετρα για να ξαναβρεθεί κοντά στη Τζά - Τζά Γκασμπόρ που γύρισε στη χώρα του κατά την τελευταία καλλιτεχνική τουρνέ της στάρ. Η Τζά - Τζά όμως που τραγουδά τώρα στο Λας Βέγκας, δεν δείχνει κανένα ενδιαφέρον για τον πλουσιοθαυμαστή της. Βγαίνει συχνά με τον Χάρρυ Κάρλ και δεν κρούει τη χαρά της, που ο Πορφύριος Ρουμπινός πρόκειται να επισκεφθεί το Λας Βέγκας.

Στο φιλμ «10.000 δωμάτια», που ο Ντίν Μάρτιν θα γυρίσει χωρίς τον Τζέρρυ Λιούις, ο ηθοποιός και τραγουδιστής θα υποδυθών Νίκυ Χίλτον, τον περφόρμα Αμερικανό βασιλέα των ξενοδοχείων.

Ο Γκροβίτσο Μάρξ, που γύρισε πρό ολίγου από το Παρίσι έχει αναστατώσει το Χόλλυγουντ με τις «σάκιν» ιστορίες που έμαθε στη γαλλική πρωτεύουσα.

Όταν συναντήθηκε για πρώτη φορά με τον περιφημο και γοητευτικό πιανίστα Λίμπαρτ Λίτς, η Ντιάν Ντόρς του είπε για να τον κολακέψει:

— Είσθε πολύ όμορφος. —Ναι, της απάντησε εκείνος με... μετριοφροσύνη, αλλά κι' εσείς είσθε σχεδόν εξίσου όμορφη! ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Επίθεσις και άμυνα

«Εκείνος κι' Εκείνη» συνεχίζουν από αρκετή ώρα τους ερωτικούς διαξίφισμούς τους σε μία γοητευτική νυχτερινή ερηνία που την ασημάνει ένα από τα τελευταία φεγγάρια του καλοκαιριού. Εκείνος επιτίθεται με ευγένεια, Εκείνη αντιστοιχεί με επιμονή και ουσότητα.

ΕΚΕΙΝΗ (συγκρατημένα): Κυρίες βρισκόμαστε ότι έχετε ένα μεγάλο ελάττωμα

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποιό;

ΕΚΕΙΝΗ: Την απέραντη αυτοπεποίθησή! Αυτήν που σας χάρισαν, όχι και πολύ άδικα, οι παλιές σας αναμνήσεις επιτυχίας στον τομέα του ερωτικού...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έλατε, τώρα!

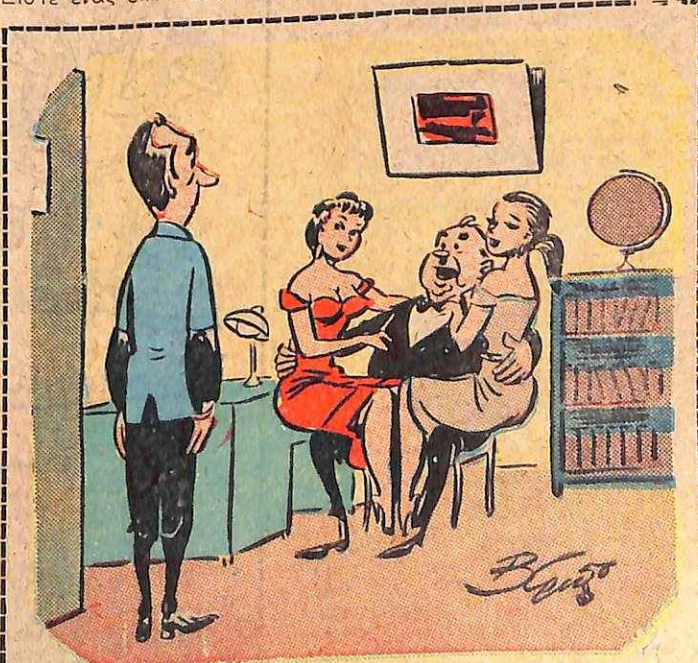
Τα παραλέτε...

ΕΚΕΙΝΗ: Εγώ δε λέω τίποτα! όλα τα λέει η φήμη σας

που έχει προηγηθεί και που σας περιβάλλει με την έκτυφλωτική ακτινοβολία του ακατανίκητου γόστου!

ΕΚΕΙΝΟΣ (φανερὰ δυσασεστημένος): Τώρα αρχίζω να πιστεύω ότι με δουλεύετε κανονικά!

ΕΚΕΙΝΗ: Ούτε κανονικά, ούτε ακανόνιστα... Λέω μόνο την αλήθεια, όπως την εξέδρασε η φήμη στα αυτιά μου... Δε χωρεί αμυσία καμιά! Είστε ένας επικίνδυνος γόστ!...

— Πάλι αυξήσι ζητάς, κύριε Τσαχπινάκη; "Άσε με, σε παρακαλώ στά... βάσανά μου!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

νων, και να εἰσαστε ἱκανῇ νὰ δημι-
ουργήσετε δική σας ἐντύπωση ἀπὸ
προσωπικὰ σας δεδομένα...

ΕΚΕΙΝΗ: Φήμες τῶν τριῶν εἶ-
ναι ὅτι ἔχετε στὸ ἐνεργητικὸ σας
δυσὸς τρεῖς ἐκατοντάδες περιπέ-
τειες με γυναίκες αὐτοκτονίας;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φήμες ἀσύστατες...

ΕΚΕΙΝΗ: Κουτσουμπολὶες τῶν ἀ-
νευθύνων εἶναι ὅτι δὲν ἀγαπήσατε
ποτέ καμμιά ἀπὸ τὶς γυναίκες ποὺ
εἶχανε τὴ βλακεία νὰ σας βοηθοῦν, κι'
ὅτι, γιὰ ἀντάλλαγμα τοῦ ἔρωτα ποὺ
σας χάρισαν, τοὺς ἐπιστρέψατε δυ-
στυχία καὶ ἀπογοήτευσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (καταφέρνει νὰ πιάσῃ
τὸ χερί της, ποὺ ἔκεινι δὲν κατα-
φέρει νὰ τὴ τραβήξῃ): Ἀκούστε! Ἦ-
σως αὐτὸ ποὺ λέτε νὰ εἶναι κατὰ
ἐξοχή... Ἄν δὲ μπόρεσα ὁμῶς νὰ
χάρισω τὴν εὐτυχία σ' αὐτὲς ποὺ δε-
θήκανε μαζί μου, δὲν κατόφερα ὁμῶς
νὰ τὴν κερδίσω κι' ἐγώ...

ΕΚΕΙΝΗ (δυσπιστῶσα, ἐνῶ κάποια
ἀνεξήγητη στιγμή αἰσθάνεται τὴν
κάνει ν' ἀφίσῃ τὸ χερί της μέσα στὸ
δικό του): Ἐλάτε, τώρα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πὶς ζεστά, πὶς πει-
στικά): Εἶναι ἀκριβὲς ὅπως σας τὸ
λέω! Οἱ ἔρωτες ποὺ ἔζησα—λίγοι ἢ
πολλοί, ἀδιάφοροι... ἦτανε διαβα-
τικές γοητείες χωρὶς μόνιμη χαρά:
Ἀτραποβολήματα ποὺ δὲν μοῦ χά-
ρισαν παρὰ πρόσκαιρο θαύματα
τὸν ματιῶν καὶ καθόλου μόνιμη θαλ-
πωρὴ τῆς ψυχῆς...

ΕΚΕΙΝΗ (ἀρκετὰ συγκινημένη ἀ-
πὸ τὸν εἰλικρινῆ—ἢ ἐπιτήδεια δο-
σιμῆ—τόνον ποὺ δίνει τὰ λόγια
του, προσπαθεῖ νὰ τὸ ριξὶ στὸ ἀ-
στείο): Νάτον ποὺ πῆρε τώρα τὸ
ῥος τὸ μισοκακόμοιρο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρός): Δὲν πῆρα
κανένα ἀπολύτως ῥος—σας ἐπι-
στεύονται ἀπλὰ τὴν ἀλήθεια: Ναι, εἶ-
χα περιπέτειες με ἀρκετὲς γυναίκες...
Δὲ γνώρισα ὁμῶς ἀπὸ καμμιά τὴν
εὐτυχία... Κάθε περιπέτεια ποὺ τέ-
λειωνε, μεγάλωνε μέσα μου, βαθεῖα
μου τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς...

ΕΚΕΙΝΗ: Ὅποτε, ἦρθα ἐγώ—τί
θὰ γινόμαστε, ἀλήθεια, ἂν δὲν εἶχα
τὴν ἐξοχή ἐμπνεύσει νὰ γεννηθῶ;...
—γιὰ νὰ γεμίσω, μιά καὶ καλή, ὅ-
λα αὐτὰ τὰ ψυχικά κενὰ με τὴν πα-
ρουσία μου, ποὺ ἀναπληρώνει ὅλες
τὶς εὐτυχίες—αὐτὲς ποὺ δὲν κατα-
φέρανε νὰ σας προσφέρουν οἱ ἄλλες
γυναίκες...—ἀφοῦ ἐγὼ ἀποτελῶ
τὴ συνισταμένη ὅλων τῶν γυναικῶν,
τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ
τοῦ μέλλοντος! Ἐτσι δὲν εἶναι;...

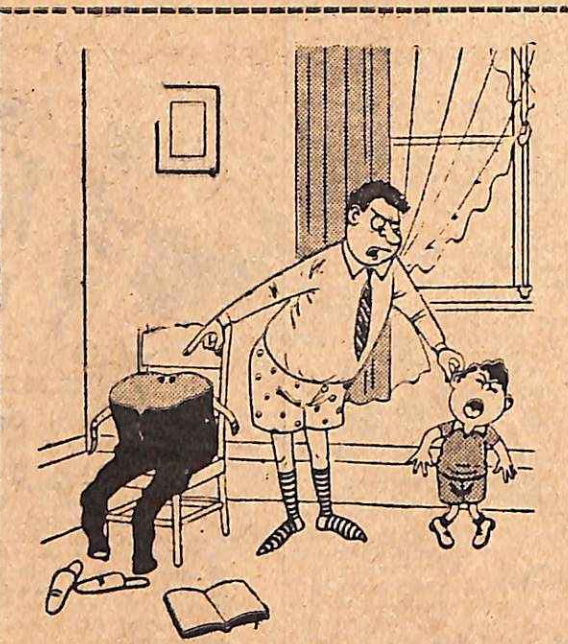
ΕΚΕΙΝΟΣ (νικημένος, ταπεινω-
μένος ποὺ τὸν μάντεψε, ἀφίει τὸ
χερί της): Εἰσάστε ὁμῶς φοδερή!...

ΕΚΕΙΝΗ (τὸν χτυπεῖ ἐπὶ πρῶτα-
τευτικά στὸν ὦμο): Ἐπειδὴ δὲν προ-
βλεπομένηκα νὰ πέσω χωρὶς συζη-
τησι στὴν ἐπιφάνει καὶ ἐνδοξὴ ἀγ-
καλιά σας;... (Πιὸ σιγὰ, πὶς εἰρη-
νικά). Ἐλάτε... παρηγορηθεῖτε... Ὅ-
λες οἱ γυναίκες δὲν εἶναι ἴδιες—ὅ-
πως, ἄλλωστε, καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες...
Ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἀπρόσβλη-
τες στὴ γοητεία τῶν κατακτητῶν...
(Τὸ παρ' ὀλίγον αἰσθηματικὸ τους
τέτ-ᾶ-τέτ τελειώνει ἀδρόα κάτω ἀ-
πὸ τὰ μάτια σπαταλημένα σελήνη-
φως...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀχρηστα ματεγυάλια

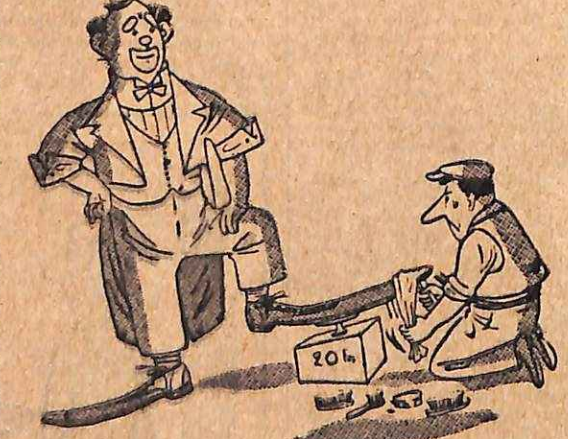
Τὰ 98% τῶν κατοίκων τοῦ Νεπάλ
εἶναι τελείως ἀγράμματοι. Ἐξ ἁλ-
λου, οἱ μισοὶ περίπου ἀπ' αὐτοὺς
φορᾶνε ματεγυάλια με κοκκάλινον
σκελετό. Βλέποντάς τους κανεῖς, πα-
ραξενεύεσαι πὺς ὑπάρχουν τόσοι μύ-
ωπες καὶ πρεσβυώπες σ' αὐτὴ τὴ χῶ-
ρα... Ὅταν ἐξετάσῃς ὁμῶς ἀπὸ κον-
τὰ τὰ γυαλιά τους, διαπιστώνει ὅτι
δὲν ἔχουν φακούς, ἀλλὰ... σκέτα τρά-
μα! Οἱ Νεπαλέζοι τὰ φορᾶνε μόνον
καὶ μόνον ἀπὸ ματαιοδοξία, γιὰ νὰ
φαίνονται πὺς ξέρουν νὰ διαβάσουν!

— Ποιὸς σου εἶπε, βρέ, ὅτι με τὴν κόλλα, κολ-
λᾶνε τὰ παντελόνια στὶς καρέκλες;

— Δὲν θὰ πάμε ἐξοχή, Γιάννη μου! Μὲ τὰ
ἴδια λεφτὰ ἀγόρασα δύο τσιγάρ, ἕνα ζευγάρι πα-
ντούσια, δύο καπελλάκια καὶ τρία φορέματα!...

Χωρὶς λόγια

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ

Ἰσχυρίζετ' ἕνας Μάρκου κι' ἐπιμένει σταθερά,
ὅτι κόλλησε, θεόντως, στὸ κορμί του δύο φτερά...
Καὶ κατόπιν πειραμάτων
καὶ πολλῶν... φτερουγισμάτων,
τὰ κατόφερε μιά μερὰ,
σὺν πουλάκι, πανώ-κάτω, νὰ... πετάξῃ στὸν ἀέρα!

Μὰ γιὰ... πέταμα, συντόμως, θὰν' ἡ ἐπιπόνοίς του
κι' ἡ σφῆ, ἂν ἀγαπήτε καὶ λαμπρὰ ἐφευρεσίς του...
Γιατὶ ὅλοι μας ἐν γένει, Ἑλλήνα μου φουκαρά,
θὰ πετάμε, σὲ λιγάκι, δίχως νάχουμε φτερά,
μὰ διότι τέτοια φώχια καὶ ἰσχύνηθες θὰ μᾶς ὀδρῇ,
ποὺ θὰ βγαίνουμε στὸ δρόμο... κι' ὁ ἀέρας θὰ μᾶς
(παίρνῃ!)
Γ. Θ-ς

Ὁ θησαυρὸς

ΤΗΣ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΗΣ ΚΟΙΛΙΑΔΑΣ

Τὸ «σελῆνιον» εἶναι πολυτιμώ-
τερο ἀπ' τὸ εὐράνιο

Ἐνα ἀπὸ τὰ πῖο δηλητηριώδη χη-
μικά στοιχεῖα εἶναι τὸ «σελῆνιον». Συγγενεῖς με τὸ θειάφι. Μιά ποσὸ-
της ὁμῶς ἀπ' αὐτὸ ὄχι μεγαλύτερη
ἀπὸ κεφάλι καρφίτσας ἀρκεῖ γιὰ νὰ
σκοτώσῃ ἕνα ἄνθρωπο μέσα σὲ λί-
γες ὥρες. Τὸ χειρότερο δὲ εἶναι πὺς
δὲν ὑπάρχει κανένα γνωστὸ ἀντίδοτο
γιὰ τὶς δηλητηριάσεις με σελήνιον.

Ὡστόσο, ἐνῶ ἄλλοτε τὸ χημικὸ
αὐτὸ στοιχεῖο ἐθεωρεῖτο μόνον σὺν ἑ-
να θανατηφόρο δηλητήριον, σήμερ-
α βρῖσκει πολυτίμες ἐφαρμογὰς στὴ
βιομηχανία τοῦ γυαλιοῦ, στὴ χαλυ-
δουργία καὶ στὴν παρασκευὴ τῆς
κορτιζόνης, τοῦ ἀποτελεσματικτοῦ
αὐτοῦ φαρμάκου ἐναντίον τῆς ἀρ-
θρίτιδος.

Δὲν εἶναι ὁμῶς αὐτὲς μονάχα οἱ
ἐφαρμογὰς του. Χρησιμοποιεῖται ἐ-
πίσης σ' ἕνα βασικὸ ἐξάρτημα τῶν
δεκτῶν τηλεοράσεων, ποὺ γίνεταί ἑ-
τσι πολὺ μικρότερο καὶ ἐλαφρότερο.
Ἐπίσης ἔχει βροτὴ ἐφαρμογὰς στὰ κα-
τευθυνόμενα βλήματα, στὶς συσκευές
ραντὰρ καὶ σὲ χίλια—δύο προϊόντα.

Ἡ τελευταία ὁμῶς καὶ πῖο ἐνδια-
φέρουσα χρῆσι του εἶναι γιὰ κάποιο
ἀμυντικὸ «ὄπλο», ποὺ ἔχουν ἐπινοή-
σει οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ ποὺ ἀποτε-
λεῖ στρατιωτικὸ ἀπόρρητο. Γι' αὐτὸ
ἀκριβὲς, ἡ ἀμερικανικὴ κυβερνήσις
ἐπιδιώκει με κάθε τρόπο νὰ συγκεν-
τρώσῃ ὅσα περισσότερα σελήνιον
μπορεῖ. Μάλιστα ὁ διευθυντὴς ἑνὸς
πειραματικοῦ σταθμοῦ τῆς Ὑπηρε-
σίας Μεταλλείων εἶπε τελευταίως ὅ-
τι «τὸ σελήνιον εἶναι πιθανότατα πό-
λυτιμώτερο ἀπὸ τὸ οὐράνιον γιὰ τὴν
ἐθνικὴ ἀμυνα τῶν Ἠνωμ. Πολιτειῶν».

Φυσικὸ ἦταν λοιπὸν ν' ἀνεβῇ ἀλ-
ματωδῶς στὰ ὕψη ἡ τιμὴ τοῦ χημι-
κοῦ αὐτοῦ στοιχείου—ποὺ ἐξάγε-
ται ἀπὸ ὠριμένα ὄρυκτα. Στὴν πεν-
ταετία 1947—1951, τὸ σελήνιον
πουλοῖτο περὶ τοῦ 3½ δολλάρια
(105 δραχμὲς) τὸ κιλό. Τώρα ἔχει
ὑπερβῇ τὰ 26 δολλάρια (780 δρα-
χμὲς) τὸ κιλό, καὶ στὴ μαύρη ἀγο-
ρὰ ἔχει φτάσει τὰ 80 δολλάρια!

Ὑπάρχει δὲ ἑλλειψὶ σελήνιον, ἀφ'
ἐνὸς γιὰτὶ αὐξήθηκε υπερβολικὰ ἡ
ζήτησις καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰτὶ εἶναι
ἐλάχιστα τὰ οἰκονομικὰ ἐκμεταλ-
λεύσιμα κοιτάσματά του.

Ἐνα τέτοιο κοιτάσμα βρέθηκε τε-
λευταίως στὸ Γουόσιנגτον, τῆς Ἀμε-
ρικής σὲ μιά περιοχή ποὺ τὴ λέγανε
«Δηλητηριώδης Κοιλιάδα». Τὰ πρῶ-
τα ποὺ σχηματίζονται νὰ βωσκῶσιν σ'
αὐτὸ τὸ μέρος, φοφοῦσαν σὲ μιά ὥ-
ρα, δίχως φανερό λόγο. Ἐγινε λοι-
πὸν μιά ἐπιστημονικὴ ἐρευνα κι' ἐξη-
γήθηκε τὸ μυστήριον, με τὸν ἐξῆς πε-
ρίεργον τρόπο: Στὴ «Δηλητηριώδη
Κοιλιάδα» ἀφθονεῖ σ' ἀγρία κατὰ-
στασι ἕνα εἶδος φυτοῦ με μεγάλα
φύλλα, ποὺ μυρίζει σὰν κλούβια αὐ-
γὰ. Τὸ φυτὸ αὐτὸ ἔχει τὴν παράξενη
ιδιότητα ν' ἀπορροφᾷ σελήνιον ἀπ'
τὸ ἔδαφος καὶ νὰ τὸ συγκεντρώνει
στὰ φύλλα του. Γι' αὐτὸ δηλητηριά-
ζονταν καὶ φοφοῦσαν τὰ ζῶα ποὺ
τὸ τρώγανε.

Ἀποδείχθηκε μάλιστα ὅτι τὸ φυτὸ
αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀνα-
πτυχθῇ χωρὶς σελήνιον. Ὅταν λοι-
πὸν ἀφθονεῖ σὲ μιά περιοχή, σημαί-
νει ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ σελήνιον στὸ ἔ-
δαφος.

Αὐτὴ ἀκριβὲς ἡ ἐνδεῖξις ὠδήγησε
τοὺς ἐρευνητὰς στὴν ἀνακάλυψιν τοῦ
κοιτάσματος σελήνιου στὴ «Δηλητη-
ριώδη Κοιλιάδα». Μένει τώρα νὰ
ἐξακριβωθῇ ἡ ἔκτασι καὶ ἡ περιε-
κτικότης αὐτοῦ τοῦ κοιτάσματος,
γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐκμετάλλευσίς του
καὶ νὰ γίνων βαθυπλοῦται οἱ τυχε-
ροὶ ποὺ τὸ ἀνακάλυσαν.

Περιπετειῶδες ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΛΛΟΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ κόμης ντὲ Μονκλάρ ἀπαντρεῖ στὴν
τοιγγάνα ὅτι καμμιά δύναμις δὲν μπορεῖ
νὰ σώσῃ τὸν Λαντεναί. Ἡ τοιγγάνα, παρὰ
τὴ διαβεβαίωσιν αὐτῆς, ἀγρυπνεῖ ἐξω-
τὸ μέγαρον του, πράγμα ποὺ φαίνεται πο-
λὺ παράξενον στὸν ἀρχιδικαστὴ. Στὸ με-
ταξύ, ὁ Λαντεναί, ποὺ βρῖσκεται πᾶντο ἀ-
λυσοδεμένος σ' ἕνα ὑπόγειον κελλί, τοῦ με-
γάρου, ξαναφέρειν στὸ μυαλό του διάφο-
ρες ἀναμνήσεις, ποὺ τὸν πειθοῦν ὅτι εἶχε
ζήσει ἄλλοτε σ' αὐτὸ τὸ σπιτί καὶ κατα-
λήγει τελικὰ τὸ συμπέρασμα ὅτι πᾶν
γυῖος τοῦ ἀρχιδικαστοῦ. Λίγο πρὶν ἀπὸ
τὰ χμερῶματα τῆς ἡμέρας ποὺ ἔχει ὁ-
ρισθῇ γιὰ τὴν ἐκτέλεσίς του Λαντεναί, ὁ
Μονκλάρ κατεβαίνει στὸ κελλί του.

37^{ον}

Τὸ μυαλὸ τοῦ Μονκλάρ εἶχε
τρέξει ἐκεῖνι τὴν στιγμὴν στὴν τοιγ-
γάνα. Καὶ νὰ τί ἤθελε νὰ πῇ στὸ
δεσμοφύλακα:

«Κύτταξε νὰ δῇς ἂν μιά γρῆνὰ βρῖσκεται
πάντα ἐξω ἀπὸ τὸ σπιτί».

Ἀλλὰ μετάνοιωσε κι' ἐδίωξε τὸ δεσμο-
φύλακα.

Γιατὶ, ὁμῶς, τὸ μυαλὸ του εἶχε τρέξει
στὴ τοιγγάνα; Καὶ γιὰτὶ, μέσα στὴ σκέψι
του, εἰσέβη αὐτὴ τὴ γυναῖκα με τὸν Λαν-
τεναί;

Νὰ τί συλλογιζόταν ἐκεῖνι τὴ στιγμὴ:
«Γιατὶ ἡ τοιγγάνα θέλει με τόσο πάθος
τὸ θάνατον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; Γιατὶ νὰ
ποιᾷ εἶναι ἡ ἀλήθεια: ἡ τοιγγάνα θέλει νὰ
τὸν δῇ νὰ πεθαίνει πάνω στὴν ἀγχώνη. Ἡ
ἡθεσίην σκηνὴ δὲν ἦταν παρὰ μιά κωμω-
δία...».

Ὁ ἀρχιδικαστὴς κατέβηκε ἀργὰ τὰ σκα-
λοπάτια κι' ἔβλεπε μπροστὰ στὸ κελλί τοῦ
Λαντεναί.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνι, μιά σκέψις πέρασε ἀπὸ
τὸ μυαλὸ του:

«Γιατὶ αὐτὸς ὁ νέος ζήτησε ὅλες αὐτὲς
τὶς πληροφορίες γιὰ τὸ μέγαρον;... Δὲν μπο-
ρεῖ νὰ τὸ ἔκαμε με τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ κα-
ταφέρῃ νὰ δραπέτευσθ. Εἶναι ἀρκετὰ ἐξυ-
πνος γιὰ νὰ καταλάβῃ πὺς δὲν μπορεῖ
νὰ κανένα τρόπο νὰ βγῇ ἀπὸ ἐδῶ μέσα...
Ἀλλὰ τότε;... Κι' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες
πὺς τις ξέρει;».

Ἐμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμέ-
νος, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ δώσῃ καμμιά ἀπάν-
τησι σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις. Ἐπειτα, ξε-
κλειδῶσε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ καὶ μῆλκε.

Πατέρας καὶ γυῖος

Μπαίνοντας στὸ κελλί τοῦ Λαντεναί, ὁ
Μονκλάρ διήλθε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ποὺ
κρατοῦσε στὰ χεῖρα του πάνω στὸ πρόσω-
πο τοῦ φυλακισμένου. Τὸν εἶχε δὲ κάμποσες
φορὲς ἐξ ὅτε, ἄλλ' ἤθελε τώρα νὰ μελε-
τήσῃ προσεκτικώτερα τὸν ἄνθρωπον αὐτό,
ποὺ θὰ πέθαινε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ὥρες
με μιά θηλεία στὸ λαιμό.

Ὁ Λαντεναί κοινοῦταν ὅταν ὁ Μονκλάρ
μῆλκε τὸ κελλί του. Καὶ δὲν εὐπνήσε παρὰ
μόνον ὅταν τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ἔπεσε στὰ
μάτια του. Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἀμέσως
μιά ἀγρία ἐκφρασι. Καὶ μπροστὰ ἀπὸ τὰ
μάτια του πέρασε ἡ εἰκόνα τοῦ Ντολέ, ποὺ
ἦταν τυλιγμένος ἀπὸ τὶς φλόγες.

— Δολοφόνε! φώναξε.

Ἀλλ' ὁ Μονκλάρ δὲν ἀκούσε ἢ δὲν πρό-
σεξε αὐτὴ τὴ λέξι. Ἀπόθεσε κάτω τὸ φα-
νάρι κι' ἔκαμε δύο—τρία βήματα μέσα στὸ
κελλί.

Γιατὶ, ὁμῶς, εἶχε πᾶει ἐκεῖ; Καὶ γιὰτὶ
δὲν αἰσθανόταν κανένα μῖσος γι' αὐτὸ τὸν
ἄνθρωπον;

Μιά ἐρώτησις ἀνέβηκε, ἑσθινικά, στὰ χεῖλη
του.

— Ἐκάματε μερικὲς ἐρωτήσεις στὸ δε-
σμοφύλακα, εἶπε με φωνὴ ἥρεμῃ καὶ σχεδὸν
τρυφερῇ.

«Μήπως ὀνειρεύομαι; σκεφτόταν ὁ Λαν-
τεναί. Ἄν δὲν ἔχασα ἀκόμη τὸ μυαλὸ μου,
σίγουρα θὰ τὸ χάσω τώρα... Ὁ ἄνθρωπος
αὐτὸς εἶναι ὁ πατέρας μου... Κι' ἤθελε ἐδῶ
γιὰ νὰ με παραδώσῃ στὸ δῆμιον. Ὡ φί-
κη!»

Ἐνας λυγρὸς φούσκωσε τὸ στήθος του
κι' ὁ Λαντεναί ἔκρινε νὰ κλαίῃ.

Ὁ Μονκλάρ ἔκαμε ἕνα ἀκόμη βῆμα πρὸς
τὸ μέρος του.

— Κλαίτε, εἶπε.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά. Ὁ Λαντεναί φαι-
νόταν πὺς ἤρεμος τώρα.

Ὁ Μονκλάρ τοῦ ξανάκαμε τότε τὴν ἴδια
ἐρώτησι:

— Ἐκάματε μερικὲς ἐρωτήσεις στὸ δε-
σμοφύλακα τοῦ ξανάπε ὁ Μονκλάρ. Αὐτὲς
τὶς ἐρωτήσεις θέλετε νὰ τις ξανακάνετε καὶ
σὲ μένα;

— Ποιὲς ἐρωτήσεις;

— Τοῦ μιλῆσατε γι' αὐτὸ τὸ σπιτί... γιὰ
τὶς φτελιές ποὺ βρῖσκονται στὸν κῆπον... γιὰ

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Πάντα τέτοια

Ἡ τᾶξις τῶν κρασοπότην
ποὺ τὸ στουπὶ ἔχει γιὰ νᾶμα,
εἶναι κατὰ τὴν τελευτῶν
καὶ πανηγυρῶν συνάμα...

Ὅμως ἐτοιμη τὴ φορὰ
κάτι τὴν εἶχε συνηγεῖται
καὶ νύχτα μέρα λαχταρᾷ
γιὰ τοῦ... Δαφνίου τὸ πανηγύρι!

Τὴν ἐορτὴ τὴν κρασική,
με λίγα λόγια περιμένει
τὴν... κρασοκατανυκτικὴ
καὶ τὴν βαρελοστολισμένη...

Ὅπου, γιὰ λόγους τουρισμοῦ
γνώσιον βρῖσκεται γιοματάρ,
καὶ πίνεις μέχρι κορεσμοῦ
ὅποιο κρασάκι σοῦ γουστάρει!

Μὲ ἀγωνία ἀλθθῖν
τὴν καρτερῶ κι' ἐγὼ τὴν ὥρα
κι' ἀπὸ τὴν προπαραμονὴν
γιὰ τὸ Δαφνὶ θὰ πάω φορὰ!
Ἡ μάλλον τῶθαλα σκοπὸ,
ν' ἀφῶσω ἔρημον τὸ σπιτί

καὶ μ' ἀγαλλίσαι νὰ
(πῶ):
«Δρόμο γιὰ τὸ... Δρο
(μοκαίτη)»!

Πρῶτος θὰ σπεύσω
(κατὰ κεῖ,
πόσο νὰ πιάσω καὶ
(στασιδὶ
καὶ μιά κουβέρτα
(σχετικὴ
θαῶν μαζί μου γιὰ
(στροφῶν!)

Ἐτσι πῖο πέρα ἀπ'
(τὸ πῖο)
βῆμα καὶ ρούπι δὲν
(θὰ κάνω
καὶ στοῦ Δαφνίου
(τὴν ἐορτὴ
τὰ γιοματάρια θὰ
(τρελλάνω!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

τὶς τριανταφυλλίδες... γιὰ τὴν ταρατσα ποὺ
βλέπει στὸ Σηκουάνα...

— Μήπως δὲν εἶναι σωστὰ:
— Τί ἄλλο ξέρετε;... Τί ἄλλο θυμόσα-
στε;

Ὁ Λαντεναί ἔγειρε τὸ κεφάλι του, σὺν
νᾶθελε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του.

— Θυμάμαι πολλὰ πράγματα ἀκόμη, ἀ-
πάντησε. Θυμάμαι ἕνα μεγάλο δωμάτιον με
ὠραῖους τάπητες στοὺς τοίχους... Ὁ ἕνας
ἀπ' αὐτοὺς παρίστανε τὸν Ἅγιο Λουδο-
βικο... ἄλλος τὸν κόμητα Ρολάνδον με τὸ
τρομερὸ σταθὶ του... Ὑπάρχον κι' ἄλλοι
τάπητες ἀκόμη με ὁμορφες παραστάσεις,
ἀλλὰ δὲν τις θυμάμαι.

Ὁ Μονκλάρ τὸν ἀκούε με συγκίνησι.
Τὸ μετῶπό του εἶχε μουσκευτῇ στὸν ἰδρώ-
τα κι' ἡ καρδιά του χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ
μέσα στὸ στήθος του.

Ὁ Λαντεναί συνέχισε:

— Στὸ δωμάτιον αὐτὸ ὑπάρχον ὠραῖες
π.λ. θρόνες ἀπὸ μαῦρον εὐλο, με σκαλισμέ-
ναι, μαῖρες στὰ μπράτσα καὶ ἕνα εἰκό-
νη-ο στὴ ράχη...

— Τί ἄλλο, τί ἄλλο; ρώτησε ὁ Μονκλάρ
με φωνὴν ποὺ ἔτρεμε.

— Τὸ δωμάτιον αὐτὸ εἶχε δυὸ μεγάλα πα-
ράθυρα ποὺ ἐβλεπαν σ' ἕνα κῆπον γεμάτον
με τριανταφυλλίδες...

— Ἐπειτα:

— Θυμάμαι πὺς μέσα σ' αὐτὸ τὸ δω-
μάτιον καθόταν μιά νεαρή κι' ὁμορφὴ γυ-
ναῖκα, ἔχοντας πλάι της ἕνα μικρὸ παιδάκι.

Ἐνας ζωγράφος ἔφτιαχνε τὸ πορτραῖτό
τους... Σὲ κάποια στιγμή, ἕνας νεαρὸς ἀν-
τρας με πολὺ συμπαθητικὸ πρόσωπον μπή-
κε μέσα στὸ δωμάτιον, φίλησε τὴν γυναῖκα
καὶ τὸ παιδάκι κι' ἔπειτα ἄρχισε
νὰ ξεταξίμῃ με προσοχὴν τὸν πίνακα...

Αὐτὸ τὸ παιδάκι ἦμουν ἐγὼ κι' ἡ νε-
αρή γυναῖκα ποὺ βρῖσκόταν πλάι μου
ἦταν ἡ μητέρα μου...

— Παῖδι μου!

Τὰ λόγια αὐτὰ βῆκαν αὐθόρμητα ἀ-
πὸ τὰ χεῖλη τοῦ Μονκλάρ. Θέλησε νὰ προ-
πορήσῃ γιὰ νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του
τὸ γυῖόν του, ἀλλὰ τὰ γόνατά του λύγισαν
ἀπὸ τὴν συγκίνησι καὶ σωρίστικε στὰ πό-
δια του.

σα στο μυαλό του. Καταλάβαινε, τέλος, τὸ μεγάλο δράμα τῆς ζωῆς του.

— Ἡ τσιγγάνα! φώναζε μὲ μανία. Τὸ μὴ να ποὺ θέλω εἶναι νὰ βρισκεται ἀκόμη ἐδῶ! Ὁ Μονκλάρ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου του κι' εἶδε τὴν τσιγγάνα στὴν ἴδια θέσι. Ἐτρεξε τότε κοντὰ τῆς, τὴν ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε μαζί του, χωρὶς νὰ τῆς πῇ λέξι. Μόνον ὅταν βρέθηκαν στὸ γραφεῖο του ἀνοίξε τὸ στόμα του.

— Λοιπὸν, θέλεις νὰ παρευρεθῇς στὸ μαρτύριο τοῦ Λαντεναί; τῆς εἶπε.

Ἡ τσιγγάνα ἀνατρίχισε. Τὸ ἐξαλλο ὕψος τοῦ ἀρχιδικαστοῦ, ὁ τρόπος πού τὴν τράβηξε μέσα στὸ μέγαρό του, ἡ φωνὴ τοῦ ποὺ ἔτρεψε, τὴν ἔκαμαν νὰ τρομάξῃ. Μήπως, λοιπὸν, τὸ ἐκδικητικὸ τῆς σχέδιο θὰ ναυαγούσε τὴν τελευταία στιγμῇ;

— Αὐθεντα, σὰς ζητάω καὶ πάλι νὰ τοῦ δώσετε χάρι, ἀπάντησε προσπαθώντας νὰ κάμῃ σταθερὴ τὴ φωνή τῆς.

— Νὰ τοῦ χαρίσω τὴ ζωὴ! εἶπε ὁ ἀρχιδικαστής. Ἀλλοῖμονο, εἶναι πιά ἀργά!

— Ἐδραπέτυσε; ρώτησε μὲ βραχνή φωνὴ ἡ τσιγγάνα.

— Ὁχι. Πέθανε!

Ἡ τσιγγάνα ἔχασε τὸ χρῶμα τῆς.

— Πέθανε; εἶπε. Μὲ ποῖο τρόπο;

— Σκοτώθηκε μόνος του... Μοῦ ἔφυγε...

— Εἰσάστε βέβαιος πὼς πέθανε; ξανα-

ρώτησε ἡ τσιγγάνα.

— Σοῦ εἶπα πὼς πέθανε, ἀπάντησε ὁ Μονκλάρ.

— Καὶ τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ξανα-

φέρῃ στὴ ζωή;

— Τίποτα. Οἱ γιανοῦ δοκίμασαν τὰ

πάντα.

Ἡ τσιγγάνα ἄρχισε, ξαφνικά, νὰ γελᾷ.

Τὸ γέλιο τῆς ἦταν ἀπαίσιο καὶ τρομερό.

— Ὀνειρευόμουν μιὰ διαφορετικὴ ἐκδική-

σι, εἶπε.

— Τί θέλεις νὰ πῇς, γρη῏α τρελλή; τὴ

ρώτησε ὁ Μονκλάρ.

— Δὲν εἰμαι ἐγὼ τρελλή, ἀπάντησε ἡ

τσιγγάνα. Ναι... ὀνειρευόμουν κατὶ καλὸ

τέρο... Ἀλλὰ κι' αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀρκετὸ...

Εἶπατε, λοιπὸν, πὼς πέθανε, αὐθεντα;

— Ναι, εἶπε ὁ Μονκλάρ.

— Καὶ πέθανε μέσα στὰ κελλιά τοῦ με-

γάρου σας;

— Ναι.

— Καὶ τὸν εἶχατε συλλάβει σείς;

— Ἐγώ.

— Ἐσεῖς τότε τὸν σκοτώσατε!... Ἐσεῖς!

Ἐσεῖς!

— Ναι, ἐγώ!

Ἡ τσιγγάνα ἄρχισε καὶ πάλι τὸ ἀπαί-

σιο γέλιο τῆς.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ ὁμῶς! εἶπε. Μάθε,

λοιπὸν, πὼς αὐτὸς ὁ μένος, αὐτὸς ὁ Λαν-

τεναί, ἦταν γυῖός σου!... Ναι, γυῖός σου!

Ἦρθε νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ λυπηθῇς τὴν

ἴδια τὴ σάρκα σου... Ἀλλὰ στάθηκες ἀδυ-

σώπητος! Ἐγὼ τὸν ἔκλεψα τὸ γυῖό σου!

Ἐγὼ τὸν μεγάλωσα! Ἐγὼ τὸν ἔμαθα νὰ

μισῇ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐξουσίας καὶ σένα

περισσότερο ἀπὸ ὅλους!... Ναι, ὁ Λαντεναί ἦταν γυῖός σου! Πῆγαινε, λοιπὸν, νὰ κλά-

ψῃς πάνω στὰ πτώμα του!

Ἦταν τώρα ἡ σειρά τοῦ Μονκλάρ νὰ

γελᾷ.

— Μάγισσα! τῆς φώναξε. Ὁχι, δὲν

μπορεῖς πιά νὰ μ' ἐκδικηθῇς! Ὁ Λαντεναί

ζῇ καὶ θὰ ζήσῃ! Σοῦ εἶπα ψέμματα πὼς

πέθανε γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ μοῦ φανερώσης

πὼς ἦταν γυῖός μου!

Τὰ μάτια τῆς τσιγγάνας πετάχτηκαν ἀ-

πὸ τὶς κόγχες τους... Θέλησε νὰ πῇ κάτι.

Ἀλλὰ κανένας ἦχος δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸ στό-

μα τῆς... Ἀπλῶς, ξαφνικά, τὰ χέρια τῆς,

σὰν νάθελε νὰ πιαστῇ ἀπὸ κάποιον κι' ἔπει-

τα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ σωριάστηκε στὸ πά-

τωμα.

Ὁ Μονκλάρ, χωρὶς νὰ τὴν προσέξῃ, ξα-

νακατέθηκε τρέχοντας στὸ κελλί τοῦ γυῖο

του.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά.

Ἡ τσιγγάνα ξαναβρῆκε, τέλος, τὶς αἰ-

σθήσεις τῆς... Οὐτὲ φῶναξε, οὐτὲ τί-

ποτα. Σηκώθηκε μὲ κόπο καὶ διευθύνθηκε

πρὸς τὴν πόρτα.

Μήπως ὁ ἀρχιδικαστής τὴν εἶχε κλειδω-

σει φεύγοντας;... Ὁχι. ἡ πόρτα ἦταν ἀνοι-

χτή.

Ἡ τσιγγάνα κατέθηκε ἀργὰ τὶς σκάλες,

πέρασε τὴν αὐλὴ κι' ἔφτασε ὡς τὴν ἐξωτε-

ρικὴ πόρτα. Ὁ φρουρὸς πού τὴν εἶχε δὴ

νὰ μπαίνει πρωτύτερα μαζί μὲ τὸν κύριό του,

τῆς ἀνοίξε καὶ τὴν ἄφησε νὰ περάσῃ.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικά βήματα, ἡ τσιγγά-

να σταμάτησε καὶ, ὑψώνοντας τὶς γροθιές

τῆς πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάρου, εἶπε μὲ

βραχνή φωνή:

— Ἡ τελευταία λέξι δὲν εἰπώθηκε ἀκόμη!

Ἐσκυψε κατόπιν τὸ κεφάλι τῆς κι' ὕστε-

ρα ἀπὸ λίγο χάθηκε μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ καλόγερος

— Δὲν χωράει πιά καμμιὰ ἀμφιβολία!

ἔλεγε ὁ κόμης ντὲ Μονκλάρ, καθὼς ξανα-

κατέβαινε τὶς σκάλες. Ὁ Λαντεναί εἶναι

γυῖός μου!

Ὅταν βρέθηκε στὸ κελλί του, τὸν ἐπία-

σε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλα!

Ὁ Λαντεναί τοῦ ἔδειξε τὶς ἀλυσίδες

του.

— Τρελλὸς πού εἶμαι! ψιθύρισε ὁ ἀρχι-

δικαστής. Διέταξα ν' ἀλυσωδέσουν τὸ γυῖό

μου! Καὶ δὲν σκέφτηκα ἀκόμη νὰ τὸν ἐλευ-

θερώσω ἀπὸ τὶς ἀλυσίδες του!

Ἐτρεξε ἀμέσως στὸ θάλαμο τῶν φρου-

ρῶν, πῆρε τὰ κλειδιά πού ἀνοίγαν τὶς κλει-

δαριές καὶ ξαναγύρισε στὸ κελλί.

Ἀλλ' ἦταν τὸση ἡ συγκίνησις κι' ἡ τα-

ραχὴ του πού χρειάστηκε νὰ περάσουν

κάμποσα λεπτά ὥσπου νὰ μπορέσῃ νὰ τὶς

ἀνοίξῃ.

Οἱ ἀλυσίδες ἔπεσαν ἀμέσως κἀνόντας

ἕνα δυνατὸ θόρυβο.

Ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ θόρυβο, δυὸ ἀπὸ

τοὺς φρουροὺς κατέβηκαν τρέχοντας τὶς

σκάλες κι' ἐμφανίστηκαν στὴν πόρτα τοῦ

κελλιοῦ.

— Ποιὸς σὰς κάλεσε; τοὺς φώναξε θυ-

μωμένα ὁ Μονκλάρ. Ξαναγύριστε ἀμέσως

στὴ θέσι σας, ἂν δὲν θέλετε νὰ σας σκωτώ-

σω σὰν τὰ σκυλιά!

Οἱ δυὸ φρουροὶ ἔφυγαν τρομαγμένοι.

Ὁ Μονκλάρ πῆγε τότε κοντὰ τὸ γυῖό

του καὶ πῆρε τὰ χέρια του ἀνάμεσα στὰ

δικὰ του.

— Πόσο πρέπει νὰ ὑπέφερες, παιδί μου!

εἶπε.

— Δὲν εἶναι τίποτα, πατέρα μου, ἀπάν-

τησε ὁ Λαντεναί.

— Οἱ ἀλυσίδες χάθηκαν μέσα στὶς

σάρκες σου... Ὁ φρίκη!

— Ἀς μὴν τὸ σκεφτώμαστε πιά, πατέ-

ρα μου.

— Πόσο μ' εὐχαριστεῖ πού σ' ἀκούω νὰ

μ' ἀποκαλῇς, πατέρα! εἶπε ὁ Μονκλάρ.

Πόσα χρόνια εἶχα ν' ἀκούω αὐτὴ τὴ λέ-

ξι!... Προσπαθοῦσα νὰ φαντασθῶ τὴ φωνὴ

σου...

— Δυστυχισμένε πατέρα!

— Πές μου, συλλογίζουσιν καμμιὰ φο-

ρὰ τὸν πατέρα σου;... Προσπαθοῦσε νὰ

θυμηθῇς τὰ παιδικὰ σου χρόνια;... Ὁ, πό-

σο πρέπει νὰ ὑπέφερες!

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὑπέφερα πολὺ,

εἶπε ὁ Λαντεναί. Καὶ ὑπέφερα περισσότε-

ρο γιατί δὲν κατάφερα νὰ θυμηθῶ... Ἀ-

στρατὲς περνοῦσαν κάπου-κάπου ἀπὸ τὸ

μυαλό μου... Ἀλλ' ἦταν τόσο φευγαλέες,

πού δὲν κατάφερα νὰ πιαστῶ ἀπὸ ἕνα ὡ-

ρισμένο πράγμα. Χτέες, ὅμως, ὅταν μ' ἔ-

φεραν στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, οἱ ἀναιμνῆ-

σεις ξαναγύρισαν ἀμέσως στὸ μυαλό μου.

Ἦταν σὰν νὰ τίς ξαναζοῦσα... Τὸ πρῶτο

πράγμα πού θυμῆκα ἦταν τὸ φανάρι μὲ

τὸ σιδερένιο πλαίσιο... Κάποια μέρα μοῦ

εἶχατε δώσει κάτι... δὲν θυμάμαι τί ἀκρι-

βῶς κι' αὐτὸ τὸ πράγμα πιάστηκε ἀπὸ τὰ

κάγκελλα τοῦ φαναριοῦ...

— Θυμάμαι... ἦταν ἕνας χαρταετός.

— Ναι ἕνας χαρταετός... ἕνας στρα-

τιώτης σκαρφάλασε καὶ τὸν ἔβγαλε... Γι'

αὐτὸ τὸ φανάρι ἔμεινε στὸ μυαλό μου.

— Λίγο ἔλειψε νὰ τὸ βγάλω πέρυσι ἀπ'

αὐτὴ τὴ θέσι, εἶπε ὁ Μονκλάρ.

— Θὰ θυμῶμαι ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγ-

ματα, πατέρα, ἀπάντησε ὁ Λαντεναί.

— Καὶ βέβαια, εἶπε ὁ Μονκλάρ. Πῶς

μποροῦσε νὰ μὴν καταλάβῃς ὅτι ὁ γέρο

πατέρας σου βρισκόταν ἐδῶ;... Ἀλλὰ πό-

σο ὁμορφα μιλᾷς, παιδί μου! Ἐκφράζεσαι

μὲ εὐκολία καὶ σαφηνεῖς...

— Ἡ πατρικὴ σας ἐπιείκεια σὰς κάνει

νὰ τὸ νομίζετε, ἀπάντησε ὁ Λαντεναί κο-

κινίζοντας.

— Ὁχι... ὅχι... Μιλᾷς σὰν μορφωμένος

ἄνθρωπος... Ποιὸς σὲ ἔμαθε νὰ μιλᾷς τό-

σο ὁμορφα;... Ποιὸς εἶναι ὁ ἀξιολύσεστος

ἄνθρωπος πού ἀσχολήθηκε μὲ τὴν μόρφω-

σιν;... Δὲν μπορεῖ, βέβαια, νὰ σὲ ἔμαθε

γράμματα αὐτὴ ἡ καταραμένη μάγισσα...

Ὁ Λαντεναί ἔχασε τὸ χρῶμα του. Ἐνα

δυνατὸ ἀνέθηκε στὰ χεῖλῃ του... Τὸ ὄνομα

τοῦ Ντολέ. Ἀλλὰ δὲν τὸ εἶπε γιὰ νὰ μὴ

λυπηθῇ τὸν πατέρα του.

Ὁ Μονκλάρ θυμῆθηκε ξαφνικά, πὼς ὁ

γυῖός του θάπρεπε νὰ πεινάῃ.

— Ἀλλὰ γιατί μένωμε ἀκόμη μέσα σ'

αὐτὸ τὸ ἀθλιο κελλί; εἶπε. Εἶναι ἀλήθεια

πὼς ἐδῶ ἀναγνωρίσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Θὰ σκεφτοῦμε ἀργότερα τί πρέπει νὰ τὸ

κάμωμε... Ἀλλὰ τώρα πρέπει νὰ φύγωμε...

Θὰ πρέπῃ νὰ πεινάς, παιδί μου. Ἐμπρός,

ἀκολουθήσε με.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ μιὰ μαύρη σκιὰ ἐμφα-

νίστηκε μπροστὰ στὴν πόρτα κι' ἡ φωνὴ

τοῦ Λογιόλα ἀντήχησε τρομερή:

— Τί σημαίνει αὐτό; Ὁ μεγάλος ἀρχι-

δικαστής φυγαδεύει τοὺς φυλακισμένους

του!... Τρελλαθήκατε, κόμης ντὲ Μον-

κλάρ;

Στὴν ἐξουσία τοῦ Λογιόλα

Ὁ Λογιόλα, ὅπως εἶχε πῇ στὸν Μον-

κλάρ, ἤθελε νὰ ἐχῇ μιὰ τελευταία συνομι-

λία μὲ τὸν Λαντεναί, πρὸς τοὺς οἱ στρατιώ-

τες τὸν ὀδηγήσουν στὸ ἱκρίωμα, γιὰ νὰ τὸν

παραδώσουν στὸ δῆμο.

Ἀλλ' ὁ σκοπὸς του δὲν ἦταν, ὅπως εἶχε

πῇ στὸν ἀρχιδικαστή, νὰ προσπαθῇ νὰ

πάρῃ χρήσιμες πληροφορίες ἀπὸ τὸ μελ-

λοθάνατο. Ὁχι! Γιατὶ ἤξερε καλὰ πὼς ὁ

Λαντεναί δὲν θ' ἀνοίγε ποτὲ τὸ στόμα του

γιὰ νὰ μιλήσῃ.

Ὁ πραγματικὸς λόγος πού τὸν ἔφερε

στὰ κελλιά τοῦ Λαντεναί ἦταν γιὰ νὰ τοῦ

ἀναγγεῖλῃ πὼς δὲ πέβαινε σὲ λίγο καὶ νὰ

χαρῇ βλέποντας στὸ πρόσωπό του τὴν ἐκ-

φρασί τῆς λυπῆς καὶ τῆς ἀγωνίας του.

Ὁ Λαντεναί εἶχε ὑψώσει περήφανα τὸ

κεφάλι μπροστὰ του καὶ τὸν εἶχε πληγώ-

σει ἐπικίνδυνα, αὐτὸν ποὺ πίστευε πὼς ἦ-

ταν ἀήττητος στὸ ξίφος. (Ὁ Λογιόλα,

πρὶν γίνῃ μοναχός, εἶχε ὑπηρετήσῃ ὡς

ἀξιωματικὸς στὸν ἰσπανικὸ στρατὸ κι' εἶχε

διακριθῇ γιὰ τὴν ἐπιτηδειότητα του στὸ

χεῖρ μὲ τὸ ξίφος καὶ τὸ θάρρος του.

Στὴν πολιορκία τῆς Παμπλουνας εἶχε

τραυματισθῇ σοβαρὰ καί, κατὰ τὴ διάρ-</

ο οίχτος!... Έσού, άθλιε άπατεώνα, πού τό ένστικτό μου μ' έκαμε νά σέ μισώ από τήν πρώτη στιγμή! Έσού, πού μπροστά σου έσκυψά τό κεφάλι μου, έπηρεασμένος από τήν τρομαχτική δύναμή σου!... Έσού, έλεεινέ καλόγερέ!... Έ λοιπόν, άς κανονίσωμε μόνοι μας τούς λογαριασμούς μας!

—Μέ κάνετε νά σάς λυπάμαι! έπτε άρ-γά, ό Λογιόλα.

Ο Μονκλάρ προχωρούσε πρὸς τό μέρος του.

—'Αν κάμετε ένα ακόμη βήμα, φώναξε ό Λογιόλα, θά διατάξω νά σάς συλλάβουν καί νά σάς ρίξουν σ' ένα από τά κελιά του μεγάρου σας. Έτσι, θά χάσετε κάθε έλπίδα νά ξαναδείτε τό γυιό σας.

Ο Μονκλάρ σταμάτησε. Τά χέρια του έπασαν άνω, οί γροθίες του ξεσφίχτηκαν καί τά γόνατά του λύγισαν. Ένα τρεμούλιασμα απλώθηκε σ' όλο του τό σώμα.

— Συγχωρήστε με, άγιε πάτερ, έπτε. Υποσχέθηκε μου μόνο ότι θέ χάθηκε κάθε έλπίδα νά ξαναδω τό παιδί μου... Υποσχέθηκε μου πώς δέν θά τό παραδώσετε στό δήμιο!

—Υπακούετε πρώτα! άπάντησε ό μοναχός. Ξανγυρίστε στή θέσι σας. (Ο Μονκλάρ συμμορφώθηκε σάν αυτόματο μέ τή διαταγή του). Καί τώρα μάθετε μερικά πράγματα: πρώτα-πρώτα, ότι πίσω από κάθε πόρτα υπάρχουν δέκα στρατιώτες, πού θά τρέξουν άμέσως μόλις τούς καλέσω... Είσαστε άποφασισμένοι νά μ' ακούσετε, χωρίς νά δοκιμάσετε ν' αντίσταθετε, πράγμα πού, άλλωστε, θά είναι άνόητο;

—Ναί, πάτερ μου, τραύλισε ό Μονκλάρ.

—Καλά. Μάθετε ακόμη ότι έδειξα στον άρχηγό τών φρουρών σας τό χαρτί πού μου δώσατε τήν ήμέρα πού καταταχθήκατε στό τάγμα μας.

Ο Μονκλάρ ανατρίχιασε.

—Αυτό τό χαρτί πού έχει τήν υπογραφή καί τή σφραγίδα σας, συνέχισε ό Λογιόλα, διατάσσει κάθε άρχηγό περιπόλου, κάθε όργανο τής έξουσίας καί κάθε δεσμοφύλακα νά μ' υπακούουν τυφλά καί νά έκτελούν άσυσζητή κάθε διαταγή μου, έπί ποινή άπαγχονισμού... Σας υπενθυμίζω ακόμη ότι ένας τρομερός όρκος σας δένει μέ τήν Έταιρία του Έσού. Ο όρκος αυτός, πού τό πρακτικό του μέ τήν υπογραφή καί τή σφραγίδα βρίσκεται στό χέρι μου, σας υποχρεώνει νά εκτελήτε τυφλά τς διαταγές του μεγάλου μαγίστρου του τάγματος, ακόμη καί στήν περίπτωση πού αυτές οί διαταγές στρέφονται εναντίον τών φίλων, τής οικογένειάς ή του βασιλέως σας. Μπορώ, λοιπόν, σύμφωνα μέ τό χαρτί πού έχω στό χέρι μου, νά διατάξω τούς ίδιους τούς στρατιώτες σας νά σας συλλάβουν καί νά σας φυλακίσουν καί ταυτόχρο-

να νά στείλω στό βασιλιά τής Γαλλίας τό πρακτικό του όρκου σας, τό πρακτικό αυτό πού σας υποχρεώνει νά προδώσετε τήν πατρίδα σας, άν τά συμφέροντα τής Έταιρίας τό απαιτήσουν. Καί τώρα, έπειτα απ' αυτά πού σας είπα, είσαστε έλεύθεροι νά πάρετε τήν απόφασή σας.

Ο κόμης ντε Μονκλάρ δέν θά τρώμαζε περισσότερο άν άκουγε τήν καταδίκη του σέ θάνατο.

Ο Λογιόλα άρχισε νά προχωρή πρὸς τό μέρος του. Ήξερε τώρα ότι τόν κρατούσε στήν έξουσία του.

—Τί είσαστε, στό χέρι μου; έπτε μέ αλαζονικό ύφος. Ένα ταπεινό όργανο. Δέν σας επιτρέπεται νά έχετε ούτε αίσθήματα, ούτε συμπάθειες, ούτε μίσση, εκτός από έ-κείνα πού θά σας υπαγορεύη ή Έταιρία του Έσού, στήν όποία ανήκετε. Άρκεί νά πω μία λέξη, νά κάμω μία κίνηση, γιά νά γκρεμισθήτε από τή θέσι όπου βρισκό-σαστε μέσα στό βάρανθο. Από μέσα έ-ξαρτάται τό νά είσαστε ένας ισχυρός άρ-χοντας πού όλοι φοβούνται ή ένας κακοήγος πού τόν περιμένει ό δήμιος. Μάθετε, λοιπόν, ότι είσαστε πιστός καί πειθαρχικός υπηρέτης του Έσού. Μή συζητήτε τίς διαταγές πού σας δίνουν. Τό καθήκον σας είναι μόνον νά τς εκτελήτε. Μήν τό ξεχνά-τε: είσαστε στό χέρι μου όπως ένα πτώμα!

Ο Λογιόλα έπείτα απ' αυτά τά λόγια κάθισε. Η φυσιογνωμία του είχε πάρει τώρα μία έκφραση πατρική καί προστατευ-τική.

—Καί τώρα πού ξαναγυρίζετε στό δρόμο τής άπόλυτης ύποταγής, στό δρόμο, δηλαδή, πού οδηγεί πρὸς τόν Κύριο, ανοί-χτε μου τήν καρδιά σας, τέκνον μου.

Ο Μονκλάρ θέλησε νά μιλήσει. Αλλά τό μόνο πού μπόρεσε νά κάμει ήταν νά ξεσπά-ση σέ λυγμούς.

—Συγχωρήστε με, πάτερ μου, τραύλι-σε έπειτα από μερικές στιγμές. Ο νέος αυτός είναι γυιός μου... Είναι τό παιδί μου πού τό ζητούσα τόσα χρόνια... Άφή-στε μου τό παιδί μου! Η λύπη κι ή ά-πελπισία μ' έρριξαν στό πόδια σας καί μ' έκαμαν σκλάβο σας... Τί σας πεισάει τό ότι ξαναβρήκα τό παιδί μου; Είναι κακό, λοιπόν, νά τό αγαπάω;... Η μήπως ή αγάπη μου αυτή θά μ' έμποδίσει νά εί-μαι σκλάβος σας;... Ω, σας ίκετεύω, ά-φήστε μου τό παιδί μου!

—Παρασύρθε ακόμη από ένα αίσθη-μα, πού δέν μπορεί παρά νά σας άπομα-κρύνει από τόν Έσού, άπάντησε ό Λο-γιόλα.

—Καί μήπως ό Θεός άπαγορεύει στούς πατέρες ν' αγαπάνε τά παιδιά τους; έπτε ό Μονκλάρ. Αυτό είναι ψέμα!

—Πέριμένα πώς θά φθάνατε εκεί! φώ-

ναξε ό Λογιόλα. Η άνταρσία οδηγεί στή βλασημία!

Σηκώθηκε ταυτόχρονα από τό κάθισμά του.

Ο Μονκλάρ έτρεξε άμέσως κι έπεσε στό πόδια του.

—Έλεος! ίκέτευσε. Λυπηθήτε τό παιδί μου καί κάμετε σέ μένα ό,τι θελήσετε.

—Δέν υπάρχει έλεος γιά τόν έγκλημα-τία, άπάντησε ό Λογιόλα.

—Είμαι γυιός μου!

—Δέν υπάρχει έλεος γιά τόν έπανα-στάτη!

—Χαρίστε μου τό γυιό μου!

—Δέν υπάρχει έλεος γιά κείνον πού χτυπάει ένα στρατιώτη του Χριστού!

—Σώστε τό γυιό μου! παρακάλεσε μέ σπαρτακτική φωνή ό δυστυχισμένος Μον-κλάρ.

—Βρισκόσαστε σέ πλάνη, άπάντησε ά-δυσώπητος ό Λογιόλα. Δέν έχετε πιά γυιό!... Η οικογένειά σας είναι στό μέλ-λον ή Έταιρία του Έσού... Ο άνθρωπος γιά τόν όποϊον μιλάτε δέν είναι τίποτε γιά σας.

—Ω, είναι τρομερό νά βασανίζετε μία πατρική καρδιά!

—Διαλέξτε, κόμη ντε Μονκλάρ, έπτε ό Λογιόλα. Η θά ύποταχθήτε άπόλυτα ή θά έπαναστατήσετε φανερά. Ο Λαντεναί πρέ-πει νά πεθάνει καί θά πεθάνει. Άν τολμήσε-τε νά έξεγερθήτε, ξέρω τί μου μένει νά κάμω!

—Δέν θά γίνω ποτέ δήμιος του γυιού μου, φώναξε ό Μονκλάρ. Κι' όσο γιά σένα, άθλιε καλόγερε, δέν θά βγής από διά ζων-τανός.

Τινάχτηκε άμέσως όρθιος καί στάθηκε ά-νάμεσα στήν πόρτα καί τόν Λογιόλα.

Ο μοναχός χλώμιασε.

—Σέ κρατάω! βρυχήθηκε ό Μονκλάρ. Αυτή τή φορά δέν θά μού ξεφυγής! Θά πε-θάνης από τά χέρια μου... Γιατί σέ μισώ! Μισώ τή θρησκεία σου καί τό Θεό σου, μι-σώ τήν καταραμένη έταιρία σου καί τς άπάνθρωπες θεωρίες σου. Είσαι τό βρωμε-ρώτερο έρπετό πού έγέννησε ή φύσις!... Θέλεις νά μού σκτώσης τό γυιό μου;... Θά ίδης, λοιπόν, τί μπορεί νά κάμει ένας πατέρας!

Ο Λογιόλα κατάλαβε πώς ήταν χαμέ-νος. Κι' έκαμε μία τελευταία προσπάθεια γιά νά σωθί.

—Σέ προειδοποιώ, έπτε, ότι άν δέν βγώ από δω σέ μία ώρα, ένας καβαλλάρης θά φύγει γιά τό Φονταινμπλώ, γιά νά παραδώ-ση στό βασιλιά τό πρακτικό τής όρκωμο-σίας σου, πού σέ υποχρεώνει νά τόν κατα-σκοπεύης πάντοτε καί στήν ανάγκη νά τόν προδώσης!

—Είσαι τρελλός! φώναξε ό Μονκλάρ. Καί τί μέ νοιάζει άν μέ κρεμάσουν ή μού κόψουν τό κεφάλι;... Άρκεί νά σωθί ό γυιός μου! Άθλιε καλόγερέ! Δέν σου φτάνει, λοιπόν, τό αίμα πού έχυσε καί τό έρείπια πού σώρισε παντού από όπου πέ-ρασε; Τί άλλο ζητάς ακόμη; Νά στερέ-ψης κάθε πηγή χαράς σ' αυτό τόν κόσμο, γιά νά μπόρεσης νά εγκαθιδρύσης πάνω στήν κόλαση πού θ' απλώθι γύρω σου τήν άκατονόμαστη τυραννία σου. Έπειδή δέν μπορείς νά βασιλέψης μέ άλλον τρόπο, θέ-λεις νά μεταβάλεις τούς ανθρώπους σέ πτώ-ματα, γιά νά τά έξουσιάζης άδίσταφλυνείκη-τα; Πέριμένα, λοιπόν, τέρας! Μ' ένα χτύ-πημα θά γλυτώσω τήν οικουμένη από τήν παρουσία σου!... Τήν ίδια τύχη άς έχουν κι' όλοι οί όμοιοί σου, πού δέν είναι παρά μάστιγες καί καταστροφείς τής ανθρωπότη-τος.

Λέγοντας αυτά, έβγαλε τό έγχειρίδιό του κι' όρμησε πάνω στον Έσού μοναχό. Αλλά ό Λογιόλα δέν έχασε τό θάρρος του. Άφού δέν κατώρθωσε νά τρομοκρατήση τόν Μονκλάρ μέ τς άπειλές του, θά προσ-παθούσε τώρα νά του έπιβληθί μέ τήν υπο-κριτική εϋλάβειά του. Σήκωσε άμέσως τό χέρι του πρὸς τόν ούρανό καί φώναξε:

—Γεννηθήτω τό θέλημα σου, Κύριε! Άς είναι εύλογημένη ή ώρα πού άποφάσισες νά μέ ξανακαλέσης στούς κόλπους σου!... Καί άνάθεμα σ' έκείνους πού δέν μπορούν νά καταλάβουν τό νόημα τής μεγάλης θυ-σίας του Άβραάμ, πού έδεσε τό γυιό του κι' έτοιμάστηκε νά τόν χτυπήσει μέ τή μα-χαίρη! Άνάθεμα σ' έκείνους πού δέν θυ-

μούνται ότι έστειλες έναν άμνο γιά ν' άν-τικαταστήσης τό γυιό του Άβραάμ.

Ο Μονκλάρ σταμάτησε.

—Τί θέλει νά πη; αναρωτήθηκε.

«Τό τέχνασμά μου πέτυχε! σκέφτηκε ό Λογιόλα. Σώθηκε!»

Καί φώναξε δυνατά:

—Χτυπήστε με, κύριε! Δέν θά άμυνθώ!

—Άλλά... τί λέγατε πρωύτερα; ρώτη-σε ό Μονκλάρ.

—Τίποτα πού νά έχη σχέση μέ σας, ά-πάντησε ό Λογιόλα. Έλεγα μόνο ότι ό Άβραάμ δέν δίστασε νά πάρη τό μαχαίρι τής θυσίας γιά νά σκτώση τό γυιό του.

—Άλλ' έίπατε ακόμη πώς ό Θεός έ-στειλε έναν άμνο, τραύλισε ό Μονκλάρ.

—Τρελλέ! βροντοφώνησε ό μοναχός, καί ποιος σου λέει ότι, τήν υπέρτατη στι-γμή, ένας άμνος δέν θά άντικαταστήσει καί τό δικό σου γυιό; Ποιος σου λέει ότι ό Θεός δέν θέλησε νά δοκιμάση τήν πίστι σου, όπως έδοκίμασε καί τήν πίστι του Άβραάμ; Ποιος σου λέει ότι θ' άφήση τήν τρομερή θυσία νά πραγματοποιηθί; Μάς κατηγορήσε, τέκνον μου... Φαντάζεσαι, λοιπόν, ότι ή καρδιά μας είναι άνίσθητη καί άσυγκίνητη;... Άλλοίμονο, δέν μπορείς νά καταλάβής!... Χτύπησε, λοιπόν!

—Ω, συγχωρήστε με, πάτερ μου, τραύ-λισε ό δυστυχισμένος Μονκλάρ. Τό μυαλό μου είναι σκοτισμένο... Βοηθήστε με νά κα-ταλάβω...

—Δέν καταλαβαίνεις, λοιπόν, πώς χρει-άζονται στό πλήθος σωστικά παραδείγμα-τα; έπτε ό Λογιόλα. Δέν καταλαβαίνεις ότι τό συμφέρον τής θρησκείας μας απαιτεί νά άνεθί ό Λαντεναί στό ίκοίωμα;... Άλλά δέν καταλαβαίνεις έπίσης ότι όλα έχουν προετοιμασθί γιά τή σωτηρία του; Έτσι, ή έξουσία δέν θά ύποστη καμμία μείωσις στό μάτι του πλήθους. Από τ' άλλο μέ-ρος, θά διατηρήσης τό γυιό σου καί τήν ύψηλή θέσι σου στό βασίλειο τής Γαλλίας.

Τό έγχειρίδιο έφυγε από τά χέρια του Μονκλάρ καί κύλησε κάτω.

—Ο γυιός μου, λοιπόν, θά σωθί: τραύ-λισε.

—Νομίζω ότι είπα περισσότερα από ό,τι έπρεπε άπάντησε ό Λογιόλα. Παρέ-δην γιά σένα τόν κανόνα του τάγματός μας πού όρίζει ότι οί διαταγές του μεγά-λου μαγίστρου πρέπει νά εκτελούνται, χω-ρίς νά είναι υποχρεωμένοι νά έξηγήση τή σκέψη του.

Ο Μονκλάρ έσκυψε τό κεφάλι του. Ή-ταν βέβαιος πώς ό Λογιόλα θέλησε νά τόν δοκιμάση.

—Πώς θά μπόρεσω νά σας κάμω νά ξεχάσετε τά άσεβή λόγια μου; ρώτησε.

—Ποιά λόγια, τέκνον μου; άπάντησε ό μοναχός. Δέν άκούσα τίποτε... Τό μόνο πού άκούσα είναι ότι είσαστε έτοιμος νά ύπο-ταχθήτε στίς έπιταγές τής θρησκείας μας.

—Ναί, ναί, έπτε ό Μονκλάρ σκύβοντας πιά χαμηλά τό κεφάλι του.

—Δέν άπομένει παρά νά δώσετε σείς ό ίδιος τή διαταγή νά οδηγηθί στό ίκοίω-μα αυτός ό άθλιος πού χτύπησε στό πρό-σωπό μου τό Χριστό, έπτε ό Λογιόλα.

Ο Μονκλάρ ανατρίχιασε από τό κεφαλί ως τά πόδια.

—Καί τώρα έπείτα από τό μεγάλο μά-γιστρο του τάγματος του Έσού είναι ή σειρά του ανθρώπου νά μιλήσει, συνέχισε ό Λογιόλα. Μήν φοβώσαστε τίποτα... Έχω προβλέβει τά πάντα!... Ο γυιός σας δέν θά βγί καθόλου από δω κι' έπειτα από πέντε λεπτά θά βρίσκεται στήν άγκαλιά σας.

Ο Μονκλάρ ξεφώνισε σάν τρελλός από τή χαρά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Στό άγαπημένο ζευγάρι, Τάκη Χατζηνικο-λή καί Έπην Άριστ. Πρωτονοταρίου εύχομαι νή ζήσουν.

Ε.

Ο κ. Κων. Παπακωστόπουλος καί δις Αι-κατερίνη Α. Κουλουμπή έτέλεσαν τούς γά-μους των τών παρελθόντων Κυριακίη. Είς τό ταίριαστο ζευγάρι εύχόμεθα κάθε εύτυχία.

Δίκου, Κ. Κουσιόδη

Άκόμη μία ποικιλία τής διαβολόσκονης: ή σκόνη, πού προκαλεί άκατάσχετη φαγούρα στούς καλεσμένους σας!

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ... τής διαβολόσκονης!

Γιορτάστηκαν στήν Άμερική από τούς φανταχτικούς πιστούς τής!

Έδώ καί λίγο καιρό, γιορτάστηκαν στήν Άμερική τά πενήνταχρονα μιάς εφευρέ-σεως, πού δέν έκανε, βέβαια, τόν πολιτι-σμό νά προχωρήσει ούτε κατά ένα βήμα, αλλά γνώρισε, ώστόσο, μοναδική διάδοσι ο' όλο τόν κόσμο καί πλούτισε, όσο λι-γούς άλλους όμοτέχνους του, τόν δημι-ουργό τής. Πρόκειται γιά τήν εφεύρεσι... τής διαβολόσκονης, πού πραγματοποιήθη-τό καλοκαίρι του 1906, από τόν Άμε-ρικανό χημικό Σάμ Άνταμς.

Έντελως τυχαία, ό Άνταμς διαπίστωσε μία μέρα πώς ένα ύποπτοίον, παραγόμε-νο κατά τήν κατασκευή του κατραμιού, είχε τήν ιδιότητα νά προκαλή τό φτέρνι-σμα. Για νά βεβαιωθί, πειραματίστηκε σέ αρκετούς γνωστούς του καί είδε μέ ικα-νοποίησι πώς δέν έμεινε ούτε ένας, πού νά μνή άρχισιν νά φταρνίζεται άκατάσχε-τα, μόλις πρόσβαλε τή άναπνευστική του όργανα ή περιερρη σκόνη.

Ο Σάμ Άνταμς σκέφθηκε τότε πώς θά μπορούσε νά κάνει τήν τύχη του μέ τήν χημική επεξεργασία του ύποπτοίοντος αυ-τού του κατραμιού. Καί πώς θά βρισκό-ντουσαν άπειρά πρόθυμοι ν' αγοράσουν έ-να φακέλλακι μέ τήν σκόνη του, γιά νά διασκεδάσουν είς βάρος των φίλων τους! Πραγματικά, δέν έπρεσε έξω... Μέσα σε μερικούς μήνες, ή «σκόνη Άνταμς» είχε γίνει λαοφιλέστατη από τό ένα ως τό άλ-λο άκρο τής Άμερικής καί ό τυχερός ε-φευρέτης τής δέν πρόφτανε νά μετρήη τά δολάρια, πού γέμιζαν τς τσέπες του.

Η έπιτυχία αυτή του έδωσε τήν έμπνευ-ση νά μελετήη καί άλλους χημικούς συν-δυασμούς, πού θά τόν παρείχαν, ίσως, τήν εύκαιρία, νά θέσει στήν κυκλοφορία καί καινούργιες σκόνες, μέ διαφορετικό... φαρμακοειδές προοριόμο τήν καθεμιά. Έτσι, τήν σκόνη του φταρνιέματος διαδέχτηκε εκείνη, πού προκαλεί μίαν άνυπόφορη βρῶμα όπου τήν ρίξετε, ή σκόνη, πού, άν πασπαλίσετε μ' αυτήν μίαν άνθοδέσμη, θά γίνη κατάμαυρο ή κατακόκκινο τό πρόσω-πο τής κυρίας πού θά τήν μυρίση, καί ά-μετρητες άλλες ακόμη. Άς τήν ηλικία των 76 έτών, πού πεθάνε, ό Σάμ Άνταμς είχε δημιουργήσει γύρω στίς εκατό ποι-κιλίες τής άρχικής του εφευρέσεως.

Τά τελευταία «τρύκ», πού δημιούργησε, καί πού τόν έκαναν ακόμη πιά πλούσιο καί ακόμη πιά διάσημο στή χώρα του, ή-ταν πιά πολυσύνθετα καί δέν σπρίζονταν σέ σκόνες.

Περιήρωμα μεταξύ τούς έμεινε ως ση-μερα ακόμη ένα μικρόφωνο, πού μόλις άκούη κανείς τό στόμα του κοντά γιά νά μιλήσει, δέχεται κατά πρόσωπο ένα συν-τριβάνι από νερό!

Από τς «διασκεδαστικώτερες» έπίσης — γιά τούς δραστή, έννοείται, καί άχι μιά τά θύματα! — έπινοήσεσιν του Σάμ Άνταμς, είναι ή «τρελλή ζάχαρι» καί ή «ήλεκτρική καρέκλα».

Η «τρελλή ζάχαρι» είναι ένα συνθη-

σμένο κομμάτι ζάχαρι καραμέλλα, πού έ-ξωτερικά δέν διαφέρει σέ τίποτε από τό άλλο. Λίγο, όμως, άφου τό ρίξετε στον καφέ ή τόν τσάι, προκαλεί έναν άφρό, μέ άποτέλεσμα νά ξεκινηθί τό φλυτεάνι, τή στιγμή συνήθως πού τό θύμα τών παιδιών-ζει στό στόμα του, καί νά τού λερώνη τά ρούχα του! Αμετέπητοι είναι ως τώρα οί Άμερικανοί, πού πλήρωσαν τήν εφεύρεσι του Μίστερ Άνταμς μέ τήν καταστροφή μιάς ακριβούς γραβάτας καί οί Άμερικανί-δες, πού άναγκάστηκαν νά στείλουν ά-ρον-άρον τήν τουαλέττα τούς σέ καθαρή στήρη!

Η «ήλεκτρική καρέκλα» έχει ακόμη ά-δυνατότερα άποτελέσματα. Στο καθίσμα, πού θά προσέφερε στο θύμα σας, φρον-τίσετε νά τοποθετήσετε, άφου τήν υγρά-νετε, μία ειδική πλάκα. Η πλάκα αυτή έχει τήν ιδιότητα νά πυρακτώνεται άμέ-σως, μόλις δεχθί τήν έπαφή των τρυφε-ρών μελών του καλεσμένου σας, καί τόν βλέπετε νά άναπαύει, μέ τό πρόσωπο κατακόκκινο σάν πατζάρι.

Οί διάδοχοι του Σάμ Άνταμς δέν ύ-πάρξαν λιγώτερο έπινοητικοί από εκείνον στήν κατασκευή παρόμοιων «καταχνο-νών μηχανημάτων». Η τελευταία λέξη τής μόδας στήν Άμερική, ο' αυτό τό κεφα-λαίο, είναι οί «αυτοκινητοδρόμες», καθώς ονομάζονται.

Τοποθετείτε μίαν τέτοια «βόμβα» στό αυτοκίνητο πού φίλου σας, πού θέλετε νά τόν τρομάξετε, καί τό άποτέλεσμα εί-ναι ή βόμβα νά έκραγί καί νά γεμίση τό άμάξι του μέ κανόνια, μόλις αυτός ά-νάψη τήν μηχανή γιά νά ξεκινήσει.

Στό αυτοκίνητο δέν προκαλείται, βέ-βαια, καμμία ζημία, αλλά ό τρόμος του θύματός σας είναι άρκετός, γιά νά τόν κάνει νά σας κόψη τήν καλήμέρα σ' ό-λη του τήν ζωή!

Γιά πολύν καιρό, οί «διαβολόσκονες» καί οί «διαβολομηχανές» ήταν δημοφιλείς μόνο στον άνδρικό πληθυσμό των Ήνω-μένων Πολιτειών. Αλλά, εδώ καί πέντε χρόνια, άρχισαν νά κατακτούν καί τς γυναίκες. Οί Άμερικανίδες ξετρελλαίνον-ται διαρκώς καί περισσότερο γιά τς κά-πως χοντρές αυτές φάρμες, έχον υ-γανοί, γιά νά τς ικανοποιήσουν, προορι-ζόμενα άποκλειστικά γιά τό ώραιο φύλο.

Έτσι, άν θέλετε νά παρα νά τς χαρί-φιλή σας, δέν έχετε παρά νά τς χαρί-σετε ένα κουτί μέ πουντρο, πού θά έκ-ραγί στό χέρι της μόλις ά άπικει-ρήσθι νά τό άνοίξη. Η ένα ρούζ γιά τά χείλη, πού έχει τήν ιδιότητα νά αλλάξη χρώμα μετά λίγη ώρα, ώστε ή φίλη σας νά εμφανισθί στήν δεξίωσι πού είναι κα-λεσμένη, μέ ένα στόμα πράσινο, γαλάζι-ο ή καφέ!

Σήμερα, ή βιομηχανία προϊόντων «φαρ-μακοειδούς προοριόμου» πραγματοποιεί στήν Άμερική έτήσια κέρδη 10 εκατομμυρίων δολλαρίων καί 5.000 καταστήματα κάνουν χρυσές δουλειές, πούλώντας άποκλειστι-κά αυτά τά είδη!

Τό περιεργότερο είναι πώς στήν πελα-τεία τους δέν συμπεριλαμβάνονται μόνο παιδιά ή άντρες καί γυναίκες πού «παι-διάζουν». Ο κατάλογος των τακτικών πελατών ένός μεγάλου νεοορκεϊκού μα-γαζιού, πού πούλαει μόνο διαβολόσκονες καί άλλα συναφή φαρμακευάσματα, περι-λαμβάνει συγγράφεις καί ήθοποιούς, με-γαλοβιομηχάνους καί τραπεζίτες, ακόμη καί καθηγητάς του ναυπηγημίου!

Αλλά καί αρκετές διασημότητες άνθ-ρικαν καί άνθρικον στούς φαντικούς πι-στούς των έπινοήσεων του Σάμ Άνταμς, καί των έπιγόνων του: Άνάρμοσ τούς, άρκεί νά αναφέρωμε τόν Τσάρλυ Τσάπλιν, τόν μεγάλο μάετρο Άρτούρο Τσοκάνι καί τόν μακαρίτη Πρόεδρο των Ήνωμέ-νων Πολιτειών Φράνκλιν Ρούζβελτ!

Άν έχετε, λοιπόν... κλίσι στήν διαβο-λόσκονη, μη διστάσετε, άφου υπάρχουν τέτοια ένδοξα ιστορικά προηγούμενα!

Ο Ο

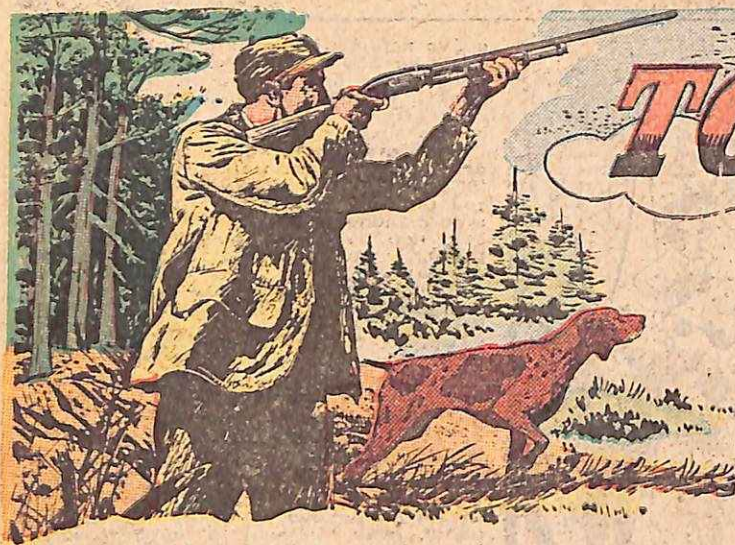
Γυμνές καί ντυμένες

Υπήρχε άνέκαθεν στήν Ίαπωνία ή συ-νήθεια νά άποτελῆται μόνον από άντρες τό προσωπικό των δημοσίων λουτρών, τό-σο των άνδρικών, όσο καί των γυναικείων. Τώρα όμως διάφορες γυναικείες οργανώ-σεις του Τόκιο έξεγέρθηκαν καί ζητούν σεις του Τόκιο άποπαύει αυτό έθιμο. Ο νά κατοργηθί τό παλιό αυτό έθιμο. Ο νά καθαρίζουν δημιοιργηθήκε, άναγκασε θορύβος πού δημιοιργήθηκε, άναγκασε ένα άρρενικό ύπάλληλο των λουτρών — ένα νέο 25 χρονών — νά δηλώσει κατηγο-ρηματικά ότι αυτός καί οί συνάδελφοί του δέν παρενοχλούν ποτέ τς γυμνές γυναί-κές, ούτε καί τς προεγγελλο — πρόσθεσε— δέν τραβούν τό ενδιαφέρον του, παρά μόνον... οί ντυμένες γυναίκες!

Ο ΕΠΙΒΑΤΗΣ ΕΓΓΙΝΕ... ΙΠΠΑΜΕΝΟΣ

Ένα περίεργο, άλλ' εύτυχώς όχι σοβαρό άτύχημα συνέβη σ' ένα δρόμο του Μιλάνου. Ένα μικρό άνοιχτό αυτοκίνητο φρενάρισε άπτόμα, γιά νά μή παρσώρη ένα πέζο. Τό άποτέλεσμα ήταν νά τινάχτη έξω ένας έπιβάτης πού καθόταν δίπλα στον οδηγό, καί νά πέση στό δρόμο, μπροστά στούς τροχούς του αυτοκινήτου, πού σταμάτησε έγκαιρως.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

Πώς να γίνετε καλός κυνηγός

ΤΟ κυνήγι είναι ψυχαγωγία και μάλιστα από τις πιο τερπνές και συναρπαστικές. Ο καλός κυνηγός δεν θεωρεί το κυνήγι ως μέσον καταστροφής, άνευ διακρίσεως, των θηραμάτων. Το θεωρεί, αντίθετως, ως μία εκδήλωση απεριόριστου αγάπης προς τη φύση και τα δημιουργήματά της. Γι' αυτό επιβάλλει στον εαυτό του όλους τους περιορισμούς και τις θυσίες που είναι αναγκαία για την προστασία των θηραμάτων. Κατά την άσκηση του κυνηγιού ο καλός κυνηγός πρέπει να έχει ως έμβλημά του την ειλικρίνεια, την τιμιότητα και την συναδελφική αλληλεγγύη και φιλία.

Οι τέρψεις του κυνηγού αρχίζουν από τη στιγμή που θα πρωτοπιάσει ντουφεκι στα χέρια του. Το κυνήγι δημιουργεί στον κυνηγό συναισθήματα αισιοδοξίας και αυτοπεποίθησης. Διατηρεί επί μακρόν χρόνο την ζωτικότητα του. Τον ανανεώνει τις σωματικές δυνάμεις και τονώνει τις ψυχικές. Είναι συνθηκοτάτος φαινόμενο στον τόπον μας κυνηγών εν δράσει, που έχουν υπερβεί το εβδομηκοστό έτος της ηλικίας τους.

Ο κυνηγός ενόσω πλησιάζει ή ημέρα ή ορίσθεισα για κυνηγητική εκδρομή γίνεται ανήσυχος και νευρικός. Καθ' όλον το διάστημα μεταξύ ενός πραγματοποιηθέντος κυνηγιού και ενός μελλοντικού ή σκέψι του μεταφέρεται από το ένα στο άλλο.

Πριν από κάθε εξοδό του σε κυνήγι, ο κυνηγός θα επιθεωρήσει το όπλο του, τα πυρομαχικά του, την ενδυμασία του και την εξάρτησή του. Θα κάνει γενική πρόβα. Θα φορέσει τα κυνηγητικά ρούχα του, θα δοκιμάσει τα αβρύδα του, θα φορέσει την εξάρτησή του και με το όπλο του άδειο θα κάνει μερικές ασκήσεις σκοποβολής επάνω σε διάφορα αντικείμενα του δωματίου ή του κήπου του σπιτιού του.

Στα περισσότερα από τα πολιτισμένα Κράτη για να πάρη κανείς άδεια θήρας, πρέπει να έχει ώριμα προσόντα. Στον τόπο μας μπορεί ο πρώτος τυχόν να πάρη άδεια θήρας. Αρκεί να πληρώσει το νόμιμο τέλος. Περιρροούνται δεν γίνεται λόγος. Ο κυνηγητικός νόμος μας αρκείται σε στοιχειώδη ποινική φύσεως. Αλλά και αυτά δεν τηρούνται στην πραγματικότητα όπως αποδεικνύεται από τον τρόπο με τον οποίο εκδίδονται οι άδειες θήρας.

Σκόπιμο είναι όμως να μάθουν οι κυνηγοί μας μερικά πράγματα σχετικά με τους γραπτούς και άγραφους νόμους που διέπουν τα του κυνηγιού στον τόπο μας. Ο κυνηγητικός νόμος μας έχει αριθμόν 1926 και έχει εκδοθή το 1939. Είναι εύκολο στον καθένα να τον προμηθευθή και να μελετήσει τις διατάξεις του. Εκτός από τον γραπτόν αυτό Νόμο υπάρχει και ο άγραφος νόμος: τα κυνηγητικά έθιμα.

Τον άγραφο νόμο υπαγορεύει η εθιμότητα, ο πολιτισμός και το ηθος του κυνηγού. Ίδου μερικοί κανόνες από τον άγραφο νόμο που πρέπει να τους ξέρουν και να τους τηρούν οι κυνηγοί:

Όταν ένας κυνηγός βγάλη ένα θήραμα ή ο ίδιος ή το σκυλί του και το θήραμα αυτό κυνηγόν πάλι κάποιον, δεν επιτρέπεται σε άλλον κυνηγό να σπεύσει να το βγάλη αν ο πρώτος δεν το εγκαταλείψη. Αν ένα θήραμα που πυροβολήθηκε από ένα κυνηγό και που δεν χτυπήθηκε, περάσει μπροστά από άλλον κυνηγό, ο κυνηγός αυτός δικαιούται να το ντουφεκίσει. Αν το επιτύχει η αεροφόρος επιβάλλει να το δώσει στον πρώτο πυροβολήσαντα παίρνοντας από αυτόν ως αντίλλαγμα φυσέκια ανάλογα με τις ντουφεκίες που έριξε για να το κρατήσει.

Αυτό όμως ισχύει για τα πουλιά. Αν το θήραμά είναι τριχωτό, ή άγριο ζώο, τότε, ο κυνηγός που το κράτησε όφειλε να δώσει στον άλλον που το ντουφεκίσει πρώτος το μισό, αν το θήραμα τρώγεται, ή την μισή αξία του δέρματος, αν δεν είναι εδωδιμο. Όταν κυνηγός αντιληφθή θήραμα που έρχεται επάνω σε άλλον κυνηγό, ο οποίος, ως εκ της θέσεως όπου βρίσκεται, δεν μπορεί να το αντιληφθή εγκαίρως, όφειλε να τον ειδοποιήσει με την καθιερωμένη φράση: «Επάνω σου».

Όταν κυνηγός επισημάνη την θέσι όπου έπεσε θήραμα το οποίο εντόπισε άλλος κυνηγός, ή εντόπισης επιβάλλει να του την υποδείξει. Όπως και ή καλή ανατροφή και ή αλληλεγγύη επιβάλλουν στους κυνηγούς να αλληλοδοθούν στην άνευρεσι χτυπημένου θηραματος.

Όλα τα θηράματα θεωρούνται ως άδεσποτα. Γίνονται, όμως, κτήμα του κυνηγού που θα τα λάβη υπό την κατοχή του νεκρά ή ζώνα, εφόσον, έννοείται, ετήρησε τους γραπτούς και άγραφους νόμους του κυνηγιού. Ο κυνηγός πρέπει να γνωρίζει, ιδιαίτέρως, ότι, αν το θήραμα που έχτυψε έπεσε ή κατέφυγε σε φραγμένη ιδιοκτησία δεν έχει το δικαίωμα να μπη μέσα και να το πάρη χωρίς την άδεια του ιδιοκτήτη του κτήματος. Ο ιδιοκτήτης, εξ άλλου, του κτήματος έχει το δικαίωμα να κρατήσει το θήραμα, αλλά θα πληρώσει στον κυνηγό την αξία του. Αν δύο κυνηγοί που στέκονται ο ένας απέναντι στον άλλο πυροβολήσουν ταυτόχρονα το ίδιο θήραμα και το κρατήσουν, πρέπει να κάνουν αμοιβαία στο σώμα του για να διαπιστωθή ποιος από τους δύο το έχτυψε. Αυτό θα φανή από την είσοδο του βλήματος.

Αν, όμως, οι κυνηγοί βρίσκονται προς την ίδια πλευρά του θηράματος, τότε από το διαμέτρημα των σκαγιών θα διαπιστωθή ποιος το έχτυψε εφόσον, έννοείται, θα υπάρχει διαφορά διαμετρήματος. Στην περίπτωση αυτή, πρό πάσης αμφιβολίας, οι κυνηγοί όφειλουν να δηλώσουν το διαμέτρημα των σκαγιών με τα οποία ήσαν γεμισμένα τα φυσέκια που έριξαν.

Επειτα από κάθε κυνήγι του ο κυνηγός πρέπει να κάνει την αυτοκριτική του. Να εξακριβώσει δηλαδή, τα αίτια των αποτυχιών του, γιατί, ασφαλώς θα έχη και αποτυχίες. Τα αίτια αυτά είναι άτομικά και τεχνικά. Τα άτομικά τα δημιουργεί ο ίδιος ο κυνηγός και επηρεάζουν αισθητά την επιτυχία του κυνηγιού. Άτομικά αίτια είναι ή διάθεση, ή κόπωση, ή νευρικότης, ή βαρυστομαχία και ή απασχόληση του μυαλού κατά την ώρα του κυνηγιού με σκέψεις ξένες προς αυτό.

Κυνηγός έννευρισμένος δεν μπορεί να είναι ψυχραιμος την στιγμή που σκοπεύει το θήραμα, και θ' αποτύχη συνεπώς.

Η κακή διάθεση συνεπεία κοπώσεως, βαρυστομαχίας ή άλλων αιτίων συνεπεία και αυτή στην αποτυχία.

Ο έννευρισμένος του κακόκεφου κυνηγού δίδει την έντολην προς πυροβολήσιν στα κινήτηρια νεύρα με νωχέλια. Οι άνασκαυτικές, δηλαδή, ικανότητες του κυνηγού, τα «ρεφλέξ» λειτουργούν βραδέως.

Συνέπεια αυτού είναι να μη επιτύχη ο κυνηγός το θήραμα, όταν πυροβολήσει. Γιατί, λόγω της νωχελούς λειτουργίας του έννευρω του ο κυνηγός ετράβηξε την σκανδάλη του όπλου του έκτος χρόνου όταν πλέον το θήραμα είχε προσπεράσει το ιδανικό σημείο του διαστήματος όπου θα το συναντούσε το βλήμα, αν ή σκανδάλη εσύρετο ένκαίρως. Αυτά, σε γενικές γραμμές, είναι τα άτομικά αίτια που προκαλούν τις αποτυχίες στο κυνήγι.

Για τα τεχνικά αίτια θα μιλήσουμε άλλοτε. Σκοπός του κυνηγού είναι ή κατάκτηση του θηράματος. Την παλαιά εποχή τα θήραμα που μετεχειρίζετο ο άνθρωπος για να καταβάλη το θήραμα ήσαν στην άσχη, το άκοντιο, και ή πέτρα και έπειτα το τόξο, το άκοντιο, το δόρυ. Τα όπλα αυτά ήσαν άσχετως. Εχρησιμοποιούντο, δηλαδή, εκ του πλησίον. Με την εφεύρεση της πυρίτιδος κατασκευάσθησαν και όπλα που καταβάλλουν το θήραμα από μακριά: Τα «έκπέδλα» όπλα.

Τα όπλα αυτά είχαν άσχετως μία μόνο κάννη. Κατόπιν προσετέθη και δεύτερη και έπειτα και τρίτη, ειδική για σφαίρα πολεμικού όπλου. Τα όπλα με μία κάννη ονομάζονται «μονόκαννα», τα με δύο κάννες «δικαννα» και τα όπλα με τρεις κάννες «τρικαννα». Οι δύο κάννες είναι παράλληλες κολλημένες, ή μία πλάι στην άλλη.

Υπάρχουν και δικαννα όπλα με τη μία κάννη επάνω στην άλλη. Με κάννες, δηλαδή, αλληλεπιθέτους, (συστηματικές). Τα κυνηγητικά όπλα είναι έμπροσθογεμή ή οπισθογεμή. Τα έμπροσθογεμή γεμίζονται από το στόμιο της κάννης και παίρνουν μόνον μαύρο μπαρούτι. Τα οπισθογεμή όπλίζονται από το πίσω μέρος της κάννης με φυσέκια.

Αλλά είναι κατασκευασμένα για να παίρνουν μαύρο μπαρούτι και άλλα άκατα. Υπάρχει κίνδυνος, όταν σε όπλο για μαύρο μπαρούτι χρησιμοποιούνται φυσέκια με άκατη πυρίτιδα.

Μονόκαννα κυνηγητικά όπλα είναι και οι αυτόγεμες επαναληπτικές καρμπίνες, καθώς και οι χειροκίνητες. Στα συνήθη οπισθογεμή κυνηγητικά όπλα οι κάννες είναι σπαστές. Υπάρχουν, όμως, και οπισθογεμή όπλα που δεν έχουν σπαστές κάννες.

Από της απόψεως επιτεύξεως καλύτερας σκοπεύσεως το μονόκαννο όπλο είναι προτιμώτερο από το δικαννο. Το μονόκαννο αφήνει έλευθερο το όπτικό πεδίο, ενώ το δικαννο καλύπτει μεγάλο τμήμα του, και παρεμποδίζει τη σκοπεύσι.

Αλλά για τα κυνηγητικά όπλα και τη σκόπευσι, θα μας δοθή ή ευκαιρία να ξαναμιλήσωμε έκτενέστερα.

Ας δούμε τώρα τα θηράματα της εποχής του τόπου μας.

Η άγριοπαπια

Η άγριοπαπια είναι πουλί μεταναστευτικό. Αλλάζει, δηλαδή, την κατοικία της. Περνάει από τον τόπο μας δύο φορές το χρόνο: Μία

φορά, το φθινόπωρο, όταν αφήνη τα ψυχρά βόρεια κλίματα για να κατέβη στα ζεστά νότια κλίματα, όπου μένει το χειμώνα. Και δεύτερη φορά, την άνοιξη, όταν αφήνη τα νότια κλίματα και γυρίζει πίσω στις χώρες του βορρά. Εκεί θα γεννήση τα συγά της θα κλωσσηση και θα μεγαλώση τα μικρά της.

Εκτός από τις μεταναστευτικές άγριοπαπες, πολλές άγριοπαπες μένουν μόνιμως στον τόπο μας. Μένουν σε άπροσπελάστους βάλτους, όπου είναι ασφαλείς από τα βόλια των κυνηγών. Υπάρχουν πολλών ειδών άγριοπαπες. Από τον τόπο μας περνούν ή μένουν μόνιμως ή πρασινοκέφαλη, ή κοκκινοκέφαλη, το σφουριχτάρι, ο κουτάλας, ο κεφάλας, το βουνοπαπί, ή χειμωνιάτικη σαρπέλλα (γερατσούλι) ή άνοιξιάτικη σαρπέλλα (κιρκίρι) και ή κοκκινόμυτα άγριοπαπια.

Τα γενικά χαρακτηριστικά της άγριοπαπας είναι: Ράμφος (μύτη) πλατύ, το όπλοιο το κάτω σαγόνι μπεινιέ σχεδόν όλόκληρο μέσα στο επάνω όταν το ράμφος είναι κλειστό. Οι φτερούγες της άγριοπαπας είναι στενές, ή ούρα της κοινή και μυτερή. Στην βόρειο Αμερική υπάρχει ένα είδος άγριοπαπας της οποίας ή μητερή ούρα είναι πολύ μεγάλη.

Τα πόδια της άγριοπαπας είναι κοντά και τα δαχτυλά τους ένώνονται μεταξύ τους με πλατείες μεμβράνες που την βοηθούν να κολυμπά άνετα και να βαδίση έλευθερα στο βούρο και στη λάσπη χωρίς να βουλιάζη.

Το πτέρωμα της άγριοπαπας είναι κοντό αλλά πολύ πυκνό και έννοτιομένο με πάρα πολλά πτίλα (μπουλού).

Τα χρώματα του σώματος της θηλυκής άγριοπαπας είναι άνοιχτότερα από τα χρώματα του σώματος της άρσενικής. Γενικά τα χρώματα της άγριοπαπας είναι το σταχτόμαυρο, όμως, τα χρώματα μικρές μορφές πταλιόδες. Κατά το φθινόπωρο, όμως, τα χρώματα της άρσενικής άγριοπαπας μοιάζουν με τα χρώματα της θηλυκής.

Η άγριοπαπια προτιμάει τα γλυκά νερά. Διαλέγει για την κατοικία της θέσεις γύρω από λίμνες, έλη και άγρους. Η άγριοπαπια είναι πολύ αδαφάγο. Τρώει τρυφάρα βλαστάρια και παντοειδείς σπόρους, καθώς και σκουλήκια, έντομα, μαλάκια, μικρά άμφίβια και ψάρια. Εξημερώνεται εύκολα. Διασταυρώνεται με την ήμερη, Φυσική έχρη της άγριοπαπας είναι ή άλεπού, ή ένυδρις (βίδρα), ο άπτος, το γεράκι και τα διάφορα είδη τρωκτικών.

Οι άγριοπαπες ζουν σε πολυάριθμα κοπάδια. Την εποχή, όμως, της άνοιξεως, τότε που γυρίζουν στα βόρεια κλίματα, τα κοπάδια διαλύονται και οι άγριοπαπες ζευγαρώνουν.

Η άγριοπαπια έχει δυνατή άκοή και άρσιν άσκαλη την πλησιάζει κανείς. Είναι έξυπνο πουλί. Την παρουσία της στους βάλτους και στους καλαμιώνες την προδίδει το βραχνό ξέφωμά της.

Τα διάφορα είδη της άγριοπαπας ξεχωρίζουν άναμεταξύ τους: Της πρασινοκέφαλης ο λαιμός και το κεφάλι είναι πράσινα, οι φτερούγες της καστανές και στην άκρη χρυσοπράσινες. Η κοκκινοκέφαλη έχει χρώμα κιτρινωόαυθο. Η χειμωνιάτικη σαρπέλλα μοιάζει πολύ της πρασινοκέφαλης, είναι όμως πολύ μικρότερη, σχεδόν σαν το περιστέρι. Η άνοιξιάτικη σαρπέλλα είναι μεγαλύτερη από την χειμωνιάτικη και ξεχωρίζει από τις ραβδώσεις που έχει στο στήθος και στη ράχη της. Η άρσενική μάλιστα έχει επάνω από το μάτι της και ως πίσω στο λαιμό μία άσπρη γραμμή σαν φρύδι. Η σαρπέλλα είναι το ταχύτερο παπ. Διανύει 50 μέτρα στο δευτερόλεπτο.

Η άγριοπαπια-σφουριχτάρι πήρε την ονομασία αυτή από την κραυγή «φχιού» που βγάζει κατά διαστήματα. Είναι άμορφο παπ και αυτή με μικρή γαλάζια μύτη και κεφάλι άνοιχτό-καφέ.

Ο κουτάλας όφειλε την ονομασία του στη μεγάλη πλατιά μύτη του που μοιάζει σαν κουτάλα. Η κοκκινόμυτα άγριοπαπια είναι ώραιότατη. Το ράμφος της είναι κατακόκκινο, ο λαιμός της κόκκινος και τα πόδια της κιτρινοκόκκινα. Στο πίσω μέρος της κεφαλής της σχηματίζεται ένα λοφίο από λίγα φτερά. Αυτή καθώς και ή άνοιξιάτικη σαρπέλλα έχουν το νοστιμώτερο κρέας.

Το κρέας της άγριοπαπας έχει μία βарея βαλτίσια μυρουδιά που εξαφανίζεται αν κλειστούν μέσα του κουφάρι της άναμμένα καρδούνα αφού αφαιρεθούν πρώτα τα έντόσθια.

Το καλύτερο μαγείρεμα της άγριοπαπας είναι το σαλμί. Για να βεβαιωθούμε πως μία άγριοπαπια είναι φρέσκη, εισάγουμε στο πεπτικό της σωλήνα έκ των όπισθεν ένα φτερό της. Εάν το φτερό δεν έχη βарея μυρουδιά, ή άγριοπαπια είναι φρεσκοσκοτωμένη.

Το κυνήγι της άγριοπαπας γίνεται, κυρίως σε καρτέρι, σε μέρη από τα οποία συνθίβει να περνά. Την κυνηγούν επίσης και με καταδιώξιν, στη θάλασσα, στις λίμνες, στις λιμνώδεις έκτάσεις και στους βάλτους. Οι κυνηγοί χρησιμοποιούν διάφορα πλώτα μέσα, πλωάρια (πλάκες), βάρκες και βενζινακάτους. Στις λιμνώδεις έκτάσεις και στους βάλτους με πυκνές καλαμιές εισχωρούν με την βάρκα ή με μονόζυγα χωρίς καρίνα, που προχωρούν με την βοήθεια ενός μακρινού κονταριού που το στηρίζει ο βαρκάρης στον πυθμένα. Στη θάλασσα και τις άκαλυπτες λίμνες, οι κυνηγοί χρησιμοποιούν τις βάρκες και τις βενζινακάτους. Όσο περισσότερα είναι τα πλώτα αυτά μέσα τόσο περισσότερες είναι και οι πιθανότητες επιτυχίας του κυνηγού. Το κυνήγι στις λίμνες γίνεται ως εξής: Τα πλώτα μέσα χωρίζονται σε

Κυνηγοί σε καρτέρι περιμένουν να σηκωθούν οι άγριοπαπες.

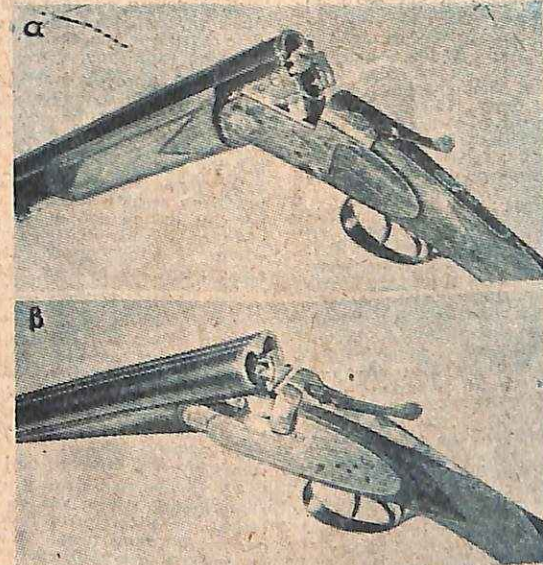
δύο ομάδες, οι οποίες ξεκινούν από αντίθετη άφρηρία ή κάθε μία και προχωρούν σε παράταξη... μάχη.

Οι άγριοπαπες ζώνονται κατ' αυτόν τον τρόπο και στο τέλος, όταν ο κύκλος στενέψη πολύ, αναγκάζονται να σηκωθούν από το νερό. Περνούν τότε επάνω από τα κεφάλια των κυνηγών, οι οποίοι τις υποδέχονται με καταγιγισμόν πυρός. Τα πλώτα μέσα αφού διασταυρωθούν προχωρούν ως τις άκρες της λίμνης υποδέχεται τις άγριοπαπες άγριο ντουφεκίδι από άλλους κυνηγούς, ένεδρευοντας στην έρη. Τα πουλιά φοδιμένα γυρίζουν πίσω, περνούν επάνω από τα πλώτα μέσα και ξανατουφεκίζονται από τους κυνηγούς που είναι μέσα. Άναστρέφουν και τα πλώτα γυρίζουν, δηλαδή, πίσω και επαναλαμβάνουν την άρχική διαδρομή τους. Η τακτική αυτή, πήγαινε-έλα, εξακολουθεί ως του σούρουπου με αποτέλεσμα εκατόμβες από σκοτωμένες άγριοπαπες.

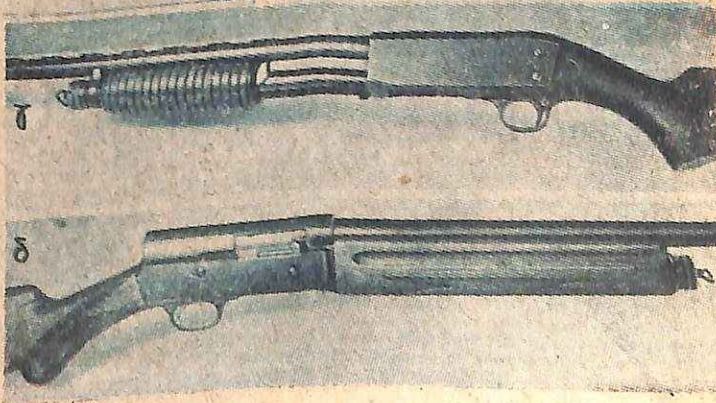
Στο κυνήγι της άγριοπαπας οι κυνηγοί πρέπει να μεταχειρίζονται ισχυρότατες γομώσεις και πολύ χοντρά σκάγια. Το πυκνότατο πτέρωμα της άγριοπαπας δύσκολα, διαπερνάται από τα ψιλά σκάγια. Η άγριοπαπια χτυπιέται άποτελεσματικά στα πλώγια ή έκ των όπισθεν.

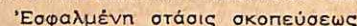
Κατάλληλα όπλα για το κυνήγι της άγριοπαπας είναι τα συνήθη διαμετρήματος «καλίμπερ» των 10 και 12. Κατασκευάζονται και ειδικά όπλα για το κυνήγι αυτό λόγω όμως του μεγάλου βελήνεως των πρέπει να μη χρησιμοποιούνται γιατί προκαλούν μεγάλες καταστροφές στις άγριοπαπες, που έλαττώνονται άνησυχία από χρόνο σε χρόνο. Με τέτοια όπλα κυνηγούσαν πρό έτών στην Αμερική και το άποτέλεσμα ήταν να έλαττωθούν εκεί οι άγριοπαπες σε τέτοιο βαθμό που άναγκάσθηκαν να περιορίσουν το κυνήγι τους σε ένα μόνο μήνα το χρόνο.

Στον τόπο μας όμως κυτάνει πως να παρατείνουν το κυνήγι της άγριοπαπας την άνοιξη άδιαφορώντας για τη μεγάλη καταστροφή που της γίνεται. Την άνοιξη ή άγριοπαπια είναι γεμάτη συγά. Έχει από 6 ως

α) Κυνηγητικό όπλο με αλληλεπιθέτους κάννες, γνωστό ως συρπηροπέ. β) Χειροκίνητος κυνηγητικός καρμπινά ουστήματος Βιντσέσπερ. γ) Αυτόγεμος κυνηγητικός καρμπινά ουστήματος Μπρόουνινγκ. δ) Δικαννο κυνηγητικό όπλο με κρυμμένες σφύρες, γνωστόν ως Χάμπερλες.

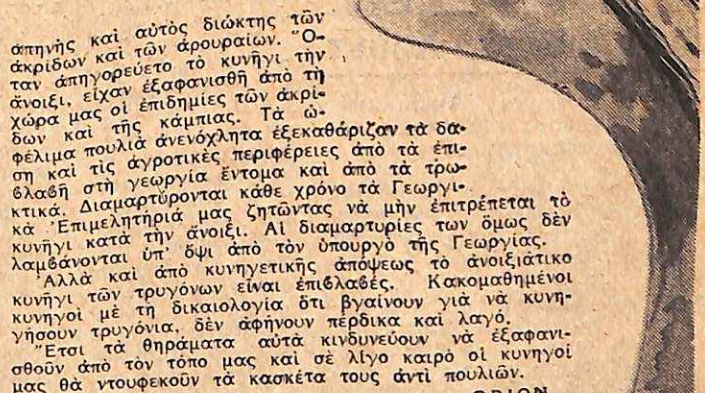

Τὸ ἔρτυχι

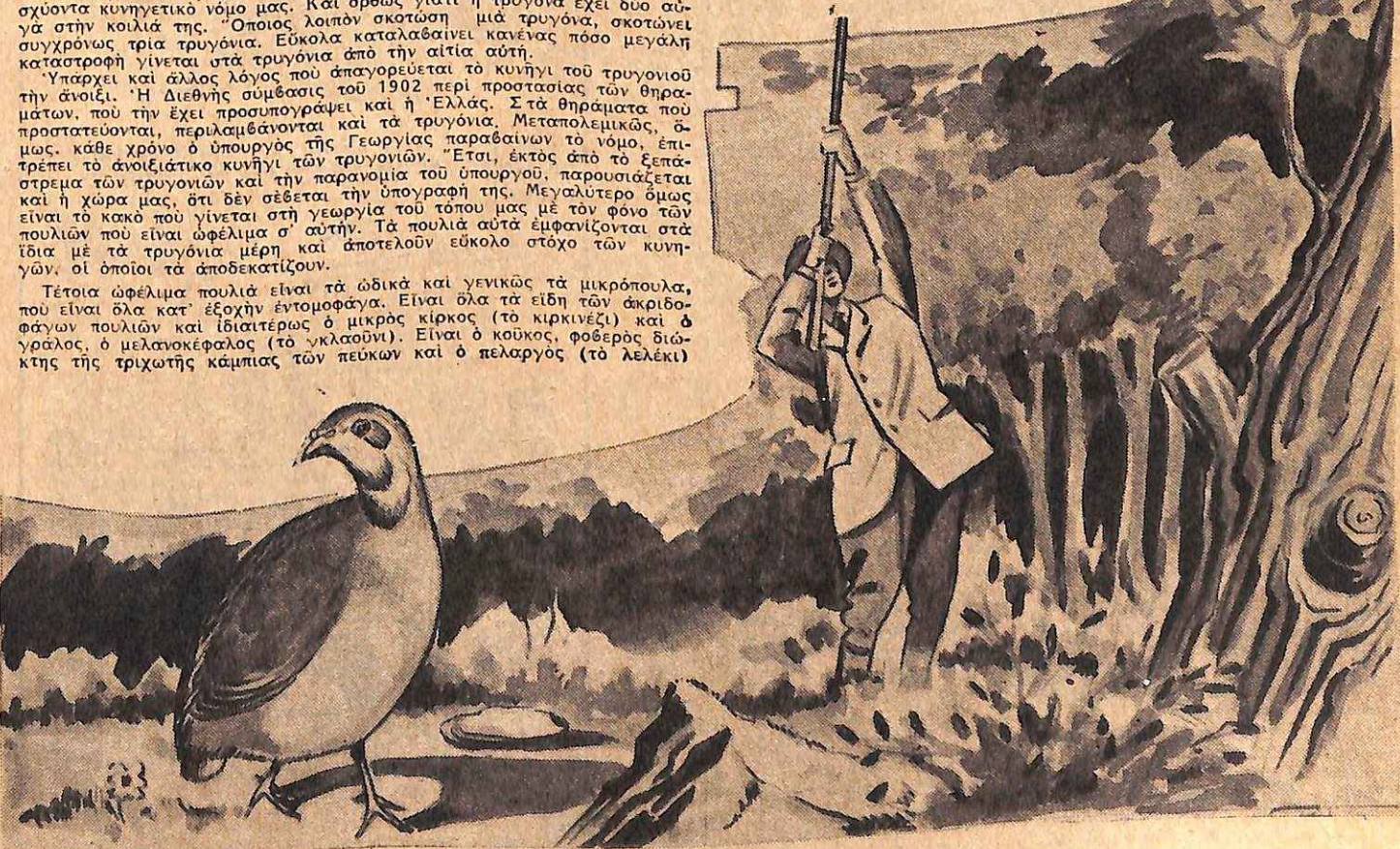
κραυγές που επιστημονικώς ονομάζονται «ερωσιό» προκαλούν λυσι-
τους τα όργανα με τις αποκρουστικές κραυγές τους. Γίνονται οδηγοί
τους και τα παίρνουν μαζί τους μακριά.

Τὸ πρυγόνι

τα φαινόμενα από το που φύσονται από την ούση ως την ανάταξη, ο
λαδὴ οἱ δυτικοί, βορειοδυτικοί, οἱ βορειοί καὶ οἱ βορειοανατολικοί.

Ἄνω: Τὸ τρυγόνι. Κάτω δεξιά:
Κάθετη σκόπευσι. Ἀριστερά: Τὸ
ὀρτύκι.

39

Η δίαιτα χωρίς αλάτι είναι επικίνδυνη

Μία θεωρία που αποδεικνύεται άδυσίμη—

Στα τελευταία χρόνια, έχει γίνει της μόδας μία καινούρια δίαιτα που θεωρείται θαυματουργή κατά της παχυσαρκίας και της υπέρτασης.

Στην πραγματικότητα, δεν είναι τόσο «καινούρια», αφού την επινόησε ένας Γάλλος γιατρός το 1906. Είχε διαδοθεί τότε για λίγο καιρό, κι ύστερα εγκαταλείφθηκε. Έκαμε μία νέα και σύντομη εμφάνισή το 1921. Και τώρα ξαναγύρισε στην επικαιρότητα.

Πρόκειται για την δίαιτα χωρίς αλάτι. Οι οπαδοί της υποστηρίζουν ότι, αν ελαττώσει κανείς την ποσότητα του αλατιού που περιέχεται στην καθημερινή τροφή του, χάνει εύκολα και γρήγορα τα πλεονάζοντα κιλά του.

Εξηγούν δε το αποτέλεσμα αυτό κατά τον εξής τρόπο: Το περισσότερο απ' το πλεονάσμα του βάρους μας δεν είναι παρά αλάτι. Το αλάτι, που περιέχεται στους ιστούς του σώματός μας, «αν λοιπόν περιορίσουμε το αλάτι που του παρέχουμε, ο οργανισμός μας χρειάζεται λιγότερο νερό για να το διατηρήσει σε διάλυση, και συνεπώς χάνουμε βάρος».

Αλλά ο Αμερικανός Δόκτωρ Ράιτ Άνταμς, του Κολλεγίου Ιατρικής του Σικάγου, υποστηρίζει ότι η θεωρία αυτή είναι βασικά λανθασμένη, κι ότι δημιουργήθηκε από δύο παρεξηγήσεις: Πρώτον, είναι γεγονός ότι, με τον περιορισμό του αλατιού, πέφτει πολύ το βάρος εκείνων που παρουσιάζουν παθολογική κατακράτηση υδάτος στους ιστούς (οίδημα, υδρωπικία). Πρόκειται όμως περί αρρώστων, που χάνουν έτσι το υπερβολικό νερό, και όχι λιπός.

Δεύτερον, οι μεταβολές της ποσότητας του αλατιού που περιέχεται στη διαίτα μας, φέρνουν πρόγματι ελαφρές διακυμάνσεις του βάρους του σώματος, αλλά εντελώς προσωρινές. Αν π.χ. φάμε κάτι πολύ αλμυρό, διψάμε, πίνουμε πολύ νερό και το βάρος μας αυξάνει κατά 1-2 κιλά. Σε λίγες ώρες όμως, αποβάλλεται το πλεονάσμα του αλατιού και του νερού και το βάρος μας ξαναγυρίζει στο κανονικό.

Και αντίθετως, όταν ιδρώσουμε υπερβολικά, χάνουμε νερό και αλάτι και το βάρος μας ελαττώνεται σε λίγο όμως ξαναγίνεται κανονικό.

Όσο για την υπέρταση (πίεση) δεν παρατηρήθηκε καμιά εξασκευμένη περίπτωση μόνιμου ελαττώσεως της, με τον περιορισμό του αλατιού στην τροφή.

Αλλά η ανάλατη διαίτα δεν είναι μόνον άνοση. Είναι επικίνδυνη και επιβλαβής. Ο Δόκτωρ Άνταμς, όπως και άλλοι διακεκριμένοι γιατροί, όπως ο καθηγητής του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης Ούλλιαμ Γκόλντρινγκ,

Μόνον ένας γιατρός μπορεί να την επιβάλει στους πελάτες του, έχοντας τους διωκτές υποστηρίξει επίδωξη και παρακολούθηση το μεταβολισμό τους.

Πρέπει να σημειωθεί ότι είναι σχεδόν αδύνατο για ένα πρόσωπο, που δεν έχει ειδικές γνώσεις και τεχνικά μέσα, να ελαττώσει το αλάτι της καθημερινής τροφής του κάτω από τα 10 γραμμάρια την ημέρα. Κι αν ακόμη δεν προσθέσει αλάτι στα φαγητά του, τα διάφορα τρόφιμα το περιέχουν εκ φύσεως.

Ας υποθέσουμε ωστόσο ότι, με μία επιστημονικά καταρτισμένη δίαιτα, κατορθώνει κανείς να μην παίρνει περισσότερο από μισό γραμμάριο αλατιού την ημέρα. Τι θα συμβεί τότε; Το ανθρώπινο σώμα έχει κρυφά αποθέματα, αλατιού, στα οποία καταφεύγει σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Αλλά η κατανάλωση των αποθεμάτων του αυτών είναι επικίνδυνη, γιατί το αλάτι αποτελεί απαραίτητο συστατικό των υγρών που περιβάλλουν τα κύτταρα του σώματος.

Κάθε λοιπόν πρόσθετη απώλεια αλατιού σ' αυτή την περίπτωση — π.χ. από υπερβολική ιδρώτα ή από έμετο — μπορεί να προκαλέσει «όσο», ή και θάνατο ακόμη, αν δεν χορηγηθεί τότε επείγοντως αλάτι.

Κάτι ανάλογο συμβαίνει σε μία παθολογική κατάσταση, που μελετήθηκε εδώ και 20 χρόνια και που ονομάστηκε «αρρώστια των φορτοεφορτωτών», γιατί παρατηρήθηκε πολύ συχνά στους ενοχλημένους που φορτώνουν και ξεφορτώνουν τα πλοία. Όταν εργαστούν με δυνατή ζέση και ιδρώσουν πολύ, οι άνθρωποι αυτοί παθαίνουν μία τελεία κατάπτωση και άλλες ανωμαλίες, που περνάνε όμως όλες μόλις πάρουν μερικά δισκία αλάτι.

Τα δισκία αυτά είναι το φάρμακο για κάθε υπερβολική απώλεια αλατιού με τον ιδρώτα. Επιδάλλεται λοιπόν να χορηγούνται το καλοκαίρι και σε παιδιά που παρουσιάζουν υπνηλία και άνορεξη, συνέπειες της υπεριδρώσεως και της απώλειας αλατιού. Ίδιους οι ανωμαλίες αυτές παρατηρούνται σε παιδιά που υποφέρουν από το πάγκρεας. Αυτά ιδίως πρέπει να παίρνουν πρόσθετο αλάτι κατά την περίοδο της μεγάλης ζέσης.

Για εκείνους που ακολουθούν «ανάλατη» διαίτα, υπάρχουν διάφορα φαρμακευτικά παρασκευάσματα, για να δίνουν κάποια νοστιμιά στην τροφή τους. Αλλά οι αυτές αυτές δεν έχουν την πραγματική γεύση του αλατιού. Έξ άλλου, όλες περιέχουν λίθιο ή νατρίο. Αυτές που περιέχουν νατρίο είναι ιδίως σε αποτελεσματικά με το κοινό αλάτι (γιατί το συστατικό του αλατιού, που

συγκρατεί το νερό, είναι ακριβώς το νατρίο). Τέλος, όλες περιέχουν κάλιο, είναι βλαβερές στα άτομα που υποφέρουν από τα νεφρά τους.

Το συμπέρασμα λοιπόν, είναι πως δεν επιτρέπεται ν' ακολουθή κανείς ανάλατη διαίτα με δική του πρωτοβουλία, χωρίς τις υποδείξεις και την παρακολούθηση γιατρού.

□ □

Αντιβιοτικά από «άνωτερο» φυτό

Οι Ρώσοι επιστήμονες παρατήρησαν ότι τα άνωτερα φυτά παράγουν το ίδιο όπως κι οι μικτές ουσίες, που μπορούν να μας εξασφαλίσουν μία αποτελεσματική άμυνα έναντι των παθογόνων μικροοργανισμών. Παρόμοια αντιβιοτικά παρασκευάστηκαν ήδη στη Ρωσία.

Τα κυριότερα απ' αυτά είναι τα εξής:

- 1) Η ιμάνινη που επιταχύνει την επώλωση των πληγών και ειδικότερα εκείνων που πυορροούν.
- 2) Η σατιδίνη, που αποδεδειγμένα αποτρέπει την ανάπτυξη των παθογόνων κόκκων.
- 3) Η άρεναρίνη, που θεραπεύει τον καρκίνο της τομάτας και άλλων φυτών.
- 4) Μία ειδική ουσία που εξαγεται από τα σκόρδα και που χρησιμοποιείται για τη διατήρηση των λαχανικών, του κρέατος και των φρούτων.

Ένα νέο ψυχο-τενωτικό φάρμακο

Οι Γάλλοι επιστήμονες ανέκαλυψαν ένα νέο «φυτογενικό φάρμακο» το «μερατράν». Το φάρμακο αυτό έχει πολλαπλές ιδιότητες.

- 1) Θεραπεύει τις καταθλιπτικές καταστάσεις.
- 2) Επιτρέπει στους παχυσαρκούς να υποβληθούν σε μία απίστευτη δίαιτα, χωρίς να παρουσιάζονται ανάγκη να τους κόβουμε την όρεξη με τεχνητά μέσα.
- 3) Αναζωογονεί τους γερούς και ενισχύει τις σωματικές και πνευματικές τους δυνάμεις.
- 4) Κάνει τα παιδιά πιο ζωηρά και ενισχύει τις διανοητικές τους ικανότητες.

Το «μερατράν» αντενδύκνεται σε ώριμους μελαγχολικούς κατα-

στάσεις, που τις επιδεινώνει αντι να τις καλυπτείνει.

Το φάρμακο αυτό δοκιμάστηκε σε πολλά γαλλικά νοσοκομεία με άριστα αποτελέσματα. Μέχρι της στιγμής, όμως, δεν έχει δοθεί στην κατανάλωση.

Νέο αντιβιοτικό

Οι Αμερικανοί επιστήμονες της Χονολουλού ανακάλυψαν ένα νέο αντιβιοτικό που παρασκευάζεται από το στρεπτομύκητα της Χαβάης. Το νέο αντιβιοτικό περιέχει θειον και είναι ελαχίστα τοξικό.

Τα γενόμενα πειράματα απέδειξαν ότι είναι ιδιαίτερα αποτελεσματικό έναντι του πνευμονοκόκκου.

Η ινίνη και τα εγχύματα

Ο διάσημος Ρώσος γιατρός Φυλατφ έπαινε έναν πρωτότυπο τρόπο χρησιμοποίησης της ινίνης που βρίσκεται μέσα στο αίμα. Την απομονώνει από τα άλλα στοιχεία του αίματος και, αφού την αποξηράνη, την χρησιμοποιεί με τη μορφή σκόνης για τη θεραπεία των εγχυμάτων. Η ινίνη επιταχύνει την επώλωση των και αναστολίζει τους ιούς.

Δεν υπάρχει το απόλυτο μηδέν

Ενώ στις «Ηνωμένες Πολιτείες και τη Ρωσία οι επιστήμονες προσπαθούν να επιτύχουν θερμοκρασίες πολλών εκατομμυρίων βαθμών, για να είναι σε θέση να ελέγξουν μέσα στα εργαστήριά τους τις αντιδράσεις των θερμοπληνικών βομβών, άλλοι επιστήμονες αγωνίζονται για να κατέλθουν μέσα στις αδύσους των χαμηλών θερμοκρασιών. Η κάθοδος γίνεται κατά δεκάκις χιλιάδες του βαθμού. Έτσι, καταρρώσαμε σήμερα να πλησιάσουμε κατά 1,5 χιλιάδες του βαθμού τους -273,150, που αποτελούν το απόλυτο μηδέν ή «φράγμα του ψυχού».

Οι Γάλλοι επιστήμονες ανέκαλυψαν ένα νέο «φυτογενικό φάρμακο» το «μερατράν». Το φάρμακο αυτό έχει πολλαπλές ιδιότητες.

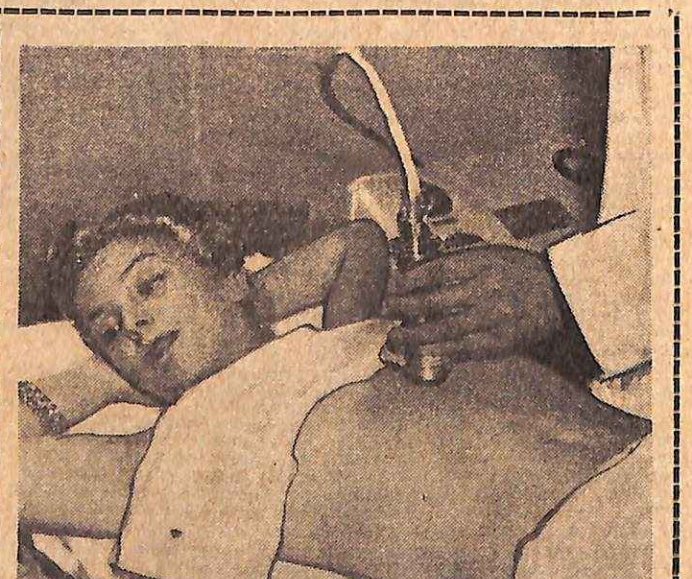
1) Θεραπεύει τις καταθλιπτικές καταστάσεις.

2) Επιτρέπει στους παχυσαρκούς να υποβληθούν σε μία απίστευτη δίαιτα, χωρίς να παρουσιάζονται ανάγκη να τους κόβουμε την όρεξη με τεχνητά μέσα.

3) Αναζωογονεί τους γερούς και ενισχύει τις σωματικές και πνευματικές τους δυνάμεις.

4) Κάνει τα παιδιά πιο ζωηρά και ενισχύει τις διανοητικές τους ικανότητες.

Το «μερατράν» αντενδύκνεται σε ώριμους μελαγχολικούς κατα-

ΥΠΕΡΗΧΗΤΙΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

Το εικονιζόμενο μηχανήμα παράγει υπερήχους και εφαρμόζεται τελενταίως με εξαιρετική επιτυχία στη θεραπεία της αρτηριοσκλήρωσης, μερικώς δέον μολύνσεων, και στη νόσο του Ντυπυρέν (βράχυνος των τενόντων της χειρός). Δίνει επίσης καλά αποτελέσματα στη θεραπεία γενικά των νεύρων, της νευραλγίας του τοιούτου και της ισχιαλγίας. Σε όλες τις περιπτώσεις η ενέργειά του είναι «ινολυτική», απαλλάσσει δηλαδή τα κύτταρα από το έμβρυο περιβάλλον τους και διευκολύνει την εναλλαγή των

Τα 29 θύματα ΕΝΟΣ ΑΥΣΑΣΜΕΝΟΥ ΛΥΚΟΥ

Πώς ολοκληρώθηκε εσχάτως η θεραπεία της λύσσας

Ο περισσότερος κόσμος έχει την ιδέα, ότι χάρι στο έμβολο του Πα-στέρ η λύσσα έχει πια εξοριστεί από προσώπου της γης και δεν υπάρχει περίπτωση που η φοβερή αυτή αρρώστια να μην είναι δυνατόν να προληφθεί εγκαίρως. Αυτό όμως είναι πλάνη. Μοναχά εδώ κι ένα μήνα βρέθηκε ο τρόπος, με τον οποίον η επί-στημη έπαιξε πια άνοιγμα στην ανίχνευση σε ώριμους περιπτώσεις της αιτίας αυτής αρρώστιας και κατέφερε έναντι της τελευταίας της κι' οριστικό πλήγμα.

Η επιτυχία αυτή, που σημείωσε η επιστήμη έναντι της λύσσας, είχε ως άφορη ένα τραγικό επεισόδιο που συνέβηκε πριν από λίγες βδομάδες σε ένα χωριό της Περαίας κι' αναφέρεται από τον Γάλλο γιατρό Μπαλταζάρ, διευθυντή του Ινστιτούτου Πα-στέρ στην Τεχεράνη.

Το χωριό Σαχανέ, που βρίσκεται στον διεθνή δρόμο μεταξύ Τεχεράνης και Βαγδάτης, είναι ένας από τους κυριότερους σταθμούς των αυτοκινήτων. Την άνοιξη, όδηγοι και επιβάτες, κοιμούνται εκεί συνηθώς στο υπαίθρο, γιατί η ζέση είναι πρώιμη.

Μία νύχτα, λοιπόν, κατέβηκε στο Σαχανέ, από τα κοντινά βουνά, ένας λύσσοαυμένος λύκος. Μπήκε στα πρώτα σπίτια, όπου δάγκωσε δέκα πέντε άτομα και κατόπιν έφτασε στην πλατεία του χωριού, όπου διανυκτέρευαν μερικά αυτοκίνητα και δάγκωσε άλλα δέκα τέσσερα άτομα.

Ο πανικός κι' η σύγχυση δεν επέτρεψαν τη γρήγορη εξόντωσή του. Χρειάστηκαν πέντε ολόκληρες ώρες, ώσπου να μπερδέσει ένας χωρικός να τον φτάσει και να τον σκοτώσει, χτυπώντας τον με μία αξίνα στο κεφάλι.

Όλα τα θύματα, που ήταν είκοσι εννιά, διακομίστηκαν άμέσως στο πλησιέστερο Ινστιτούτο Παστέρ. Το Ινστιτούτο αυτό βρίσκεται σε απόσταση πεντακοσίων χιλιομέτρων από το Σαχανέ, κι' ο δρόμος που οδηγεί εκεί είναι σε κακή κατάσταση. Όσπου να φτάσουν στο Ινστιτούτο και να εμβολιαστούν τα άτομα αυτά, είχαν περάσει τριάντα δύο ολόκληρες ώρες από τη στιγμή, που είχαν δαγκωθεί από το λύκο.

Από τα είκοσι εννιά θύματα, τα δέκα όχτω, έπειδη είχαν αιμορραγήσει στον ύπνο τους, ήταν δαγκωμένα στο κεφάλι, πράγμα που έκανε την περίπτωση τους εξαιρετικά επικίνδυνη.

Πραγματικά, όταν ο ιός της λύσσας μπη στο αίμα σε σημείο, που βρίσκεται πολύ κοντά στα νευρικά κέντρα, το έμβολο του Παστέρ δεν προλαβαίνει να τον αντιμετωπίσει εγκαίρως κι' η λύσσα εκδηλώνεται με αποτέλεσμα τον γνωστό μαρτυρικό θάνατο.

Όταν, λοιπόν, οι γιατροί του Ινστιτούτου είδαν αυτούς τους δέκα όχτω ανθρώπους να είναι δαγκωμένοι στο κεφάλι, φοβήθηκαν ότι οι τριάντα δύο ώρες που είχαν περάσει στο μεταξύ δεν θα επέτρεπαν στο έμβολο να ενεργήσει.

Μπόλιασαν, λοιπόν, με τον συνηθισμένο τρόπο τα άλλα έντεκα άτομα, που είχαν δαγκωθεί στο σώμα τους και τα οποία ήταν απόλυτως βέβαιο ότι θα γλύτωναν. Όσο για τους δέκα όχτω δαγκωμένους στο κεφάλι, μπόλιασαν τους έξη απ' αυτούς με τον συνηθισμένο τρόπο, και για τους υπόλοιπους δώδεκα πρόθεσαν στο έμβολο κι' ένα όρρο αντιλυσικό εξαιρετικά πλούσιο σε αντισώματα, δηλαδή αιμοσφαιρίνα ειδικά, που χτυπούν κι' εξουδετερώνουν τον ιό της λύσσας.

Ήταν η πρώτη φορά, που γινόταν ένα τέτοιο πείραμα. Και το πείραμα αυτό πέτυχε. Από τους δώδεκα πληγμένους, που τους έγινε αυτή η συνδυασμένη θεραπεία, πέθανε μονάχα ένας, ενώ από τους άλλους έξη δεν γλύτωσαν παρά μονάχα οι τρεις.

Έτσι, αποδείχθηκε, ότι σε περίπτωση που ένα άτομο δαγκωθεί στο κεφάλι, δηλαδή κοντά στα κέντρα του νευρικού συστήματος, από ένα λύσσοαυμένο ζώο, ακόμα κι' αν περάσουν σχεδόν δύο εβδομάδες, μπορεί να προληφθεί η λύσσα, ενώ μέχρι τώρα αυτό ήταν αδύνατο.

Με την πρόσφατη αυτή επιτυχία της, η επιστήμη μπόρεσε να κλείσει

πιά τον τελευταίο γύρο της στην πάλη έναντι της λύσσας.

□ □

Οι δυο τύποι της αναιμίας

Πολλά άτομα που πάσχουν από αναιμία (ή νομίζουν ότι πάσχουν) ζητάνε να μάθουν τη θεραπεία που πρέπει ν' ακολουθήσουν. Η θεραπεία λοιπόν αυτή εξαρτάται απ' το είδος τ' αναιμίας τους.

Γιατί υπάρχουν δυο κύριοι τύποι αναιμίας: Η καινή δευτεροπαθής αναιμία, που οφείλεται σε απώλεια αίματος από τον οργανισμό, και η πρωτοπαθής, που φανερώνει κάποια ανωμαλία στο σχηματισμό του αίματος και ιδιαιτέρως στην αιμοσφαίριση του.

Ορισμένες πρωτοπαθείς αναιμίες έχουν κληρονομική μορφή. Αν ο πάσχων πιάσει λίγο τη μήνη του, θα θυμηθεί ότι πέθαναν πρό των ετών δυο συγγενείς του από αναιμία. Σ' αυτές τις περιπτώσεις, υπάρχει κάποια λανθασμένη διαταραχή στο χημισμό του αίματος και του στομάχου.

Ο πάσχων από πρωτοπαθή αναιμία νοιώθει συνεχώς κουράσι, έχει μωδιάσματα και κυμαίνεται στα πόδια, το γαστρικό υγρό του είναι ελάχιστο και δεν περιέχει ελεύθερα όξέα. Τα χαρακτηριστικότερα όμως σημεία είναι αυτά που παρουσιάζει το αίμα του: Ένώ δηλαδή είναι λίγα τα έρυθρά αιμοσφαίρια του, περιέχει πάρα πολλή αιμοσφαιρίνη. Τα αιμοσφαίρια δε αυτά είναι μεγαλύτερα από τα συνηθισμένα.

Η ενδεχόμενη θεραπεία της πρωτοπαθούς αναιμίας συνίσταται σε ένεσεις με συμπυκνωμένο εκχύλισμα πάτος και με βιταμίνη Β12. Έτσι, μέσα σε λίγες μέρες, ο πάσχων γίνεται κυριολεκτικά άλλος άνθρωπος. Σ' όλη όμως την υπόλοιπη ζωή του πρέπει να επαναλαμβάνει δυο φορές το μήνα τις παραπάνω ένεσεις. Αν τις σταματήσει, θα νοιώδη να τρέμουν τα πόδια του από την αδυναμία, εξ αιτίας διαφόρων αλλοιώσεων που παθαίνουν τα νευρικά κέντρα της σπονδυλικής στήλης.

Στην δευτεροπαθή αναιμία, αντίθετα προς την προηγούμενη, υπάρχει στο αίμα πολύ λίγη αιμοσφαιρίνη, ανεπαρκής για τα έρυθρα αιμοσφαίρια, και τα αιμοσφαίρια αυτά είναι μικρότερα από τα συνηθισμένα. Όταν έχη μπροστά του αυτή την εικόνα, ο γιατρός οφείλει να ψάξει για να βρει από που χάνει αίμα ο πάσχων. Ίσως να πρόκειται για υπερβολική έμμηνο ροή, ή για αιμορροΐδες, ή για έλκος που αιμορραγεί εσωτερικά, ή ακόμη για καρκίνο του στομάχου ή του παχέος έντερου.

Πάντως, όταν διαπιστωθεί εκδήλη δευτεροπαθής αναιμία, ο γιατρός δεν πρέπει να ησυχάσει, ώσπου να βεβαιωθεί από που ευγεί το αίμα.

Στις νυναικές, η δευτεροπαθής αναιμία μπορεί να οφείλεται σε αιμορραγίες εξ αιτίας ινιδών όγκων της μήτρας. Αν έχη γίνει πολύ έντονη, πρέπει να αφαιρεθεί η μήτρα.

Ο πάσχων από δευτεροπαθή αναιμία έχει ιδίως ανάγκη από σίδηρο. Πρέπει όμως συχνά να δοκιμάσει ο γιατρός διαφόρους τύπους σιδηρούων φαρμάκων, γιατί πολλοί οργανισμοί παρουσιάζουν ζωή αντίδραση σ' αυτά. Ο σίδηρος χορηγείται είτε από το στόμα είτε με ένεσεις.

Προκειμένου για σοβαρότερες αναιμίες, σαν τις προκαλούμενες από ένα έλκος του στομάχου που αιμορραγεί, χρειάζεται μεταγγίσι αίματος.

Εκτός απ' τους δυο βασικούς τύπους αναιμίας, που αναφέραμε πιο πάνω, υπάρχουν και μερικοί άλλοι, σπανιότεροι, που μπορεί να τους διαγνώσει μονάχα ο γιατρός.

Επαναλαμβάνουμε άλλη μία φορά ότι δεν πρέπει ποτέ να αγνοείται και να παραμεληθεί μία σοβαρή αναιμία, γιατί ενδέχεται ν' αποτελέσει συμπτώμα κάποιας βαρείας σθένειας, καρκίνου ή λευχαιμίας, που θεραπεύεται μόνον αν διαγνωσθεί εγκαίρως.

Πρέπει να προσθέσουμε εδώ ότι πολλές νυναικές νομίζουν πως πάσχουν από αναιμία, επειδή η εξέταση του αίματός τους απέδειξε πως έχουν αιμοσφαιρίνη λιγότερη απ' τους άντρες. Αυτή όμως η διαφορά είναι απολύτως φυσιολογική.

Πράγματι, όπως απέδειξαν πρόσφατες έρευνες, ενώ οι άντρες έχουν κατά μέσον όρον 15 γραμμάρια αιμοσφαιρίνης σε κάθε 100 κυβικά εκατοστά αίματος, οι νυναικές έχουν μόνο 13 γραμμάρια, χωρίς αυτό να σημαίνει πως είναι αναιμικές.

Αναγκαίο κακό

— Όστε λοιπόν, νεαρέ μου, θέλετε να γίνετε γαμπρός μου;
— Χμ... όχι, κυρία μου, για να είμαι ειλικρινής! Δεν μπορώ όμως να το αποφύγω, αφού θέλω να παντρευτώ την κόρη σας!

*
— Κι' από πότε μπορείτε να πιάσετε δουλειά στο σπίτι μου;
— Κι' απ' αυτή τη στιγμή, κυρία.
— Δεν θα ειδοποιήσετε την παλιά σας κυρία;
— Ω, αυτή δεν βλέπει την ώρα να φύγω.

*
Ο φορολογικός υπάλληλος: Πόσοι εργάτες εργάζονται στα εργοστάσιά σας;
Ο εργοστασιάρχης: Οί... μισοί.

*
— Έ, γκαρσόν! Αυτό το μπιφτέκι είναι σκληρό σαν μετ'ασόλα!
— Περιεργο! Το ίδιο μου είπανε κι' όλοι οι άλλοι που τους το σερβίρισα...

*
Ο πρόεδρος του δικαστηρίου στον κατηγορούμενο:
— Έκαμες κανένα καλό στη ζωή σου; Αμφιβάλλω.
— Έγινε αίτια να προβιβαστούν οι αστυνομικοί που με πιάσανε κάμποσες φορές!

*
— Έ, γκαρσόν, είναι μιά ώρα τώρα που παράγγειλα μισό καττόπουλο. Γιατί δεν μου τόφερες ακόμα;
— Ξέρετε, περιμένουμε να παραγγείλη κανείς άλλος πελάτης άλλο μισό, για να σφάσουμε το καττόπουλο!

*
Μιά... μπαγιάτικη κυρία λέει ναζιά-ρικά στον άντρα της:
— Ξέρεις τί μου είπε εκείνος ο νεαρός στο χορό; Πώς είμαι ωραία όπως στα παραμύθια...
— Ναι, βέβαια! Μιά φορά κι' έναν καιρό...

*
— «Οδηγός της καλής συμπεριφοράς», «Ο τρόπος του φερεσθαι», «Εγχειρίδιον της ευγενείας», «Ο ευγενής και ο άγενής»... Μά γιατί αγόρασες όλ' αυτά τα βιβλία;
— Δεν τ' αγόρασα. Μου τα χάρισαν στη γιορτή μου!...

*
Η κυρία λέει στον κηπουρό της:
— Γιατί δεν παντρεύεσαι; Ο Άδάμ, που ήταν περιβολάρης του Έπιγίου Παραδείσου, παντρεύτηκε την Εύα.
— Ναι, μα ό γάμος του έγινε αίτια... να χάσει τη θέσι του!

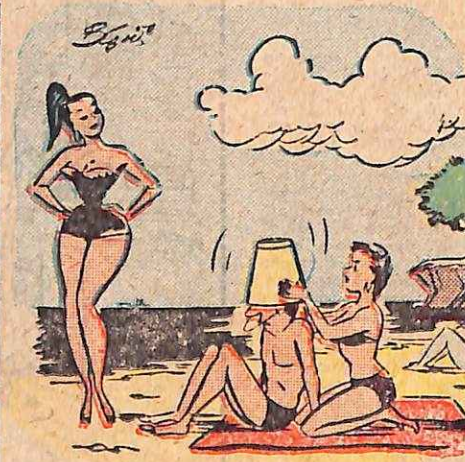
*
— Ωραία αυτά τα πέντε παιδάκια... Δικά σας είναι όλα, κύριε;
— Ναι. Και τα έκτα βρίσκεται στο δρόμο...

*
— Συγχαρητήρια! Πότε το περιμένετε;
— Μά έπρεπε να ναι εδώ κι' όλος Τόχως στείλει να μου αγοράσει τσιγάρα!

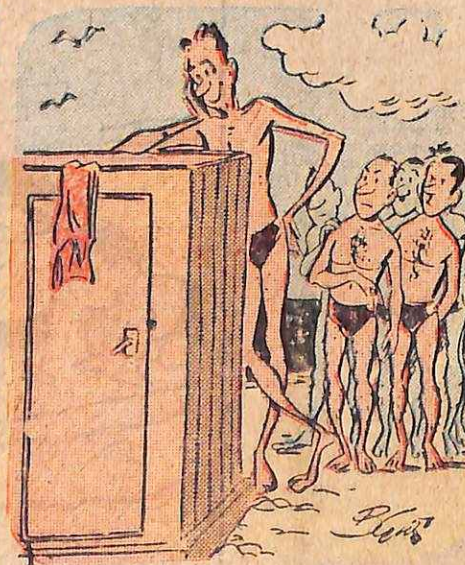
*
— Τι θαυμασία έφεύρεσι το αυτόκίνητο! Του όφειλα την περιουσία μου.
— Έμπορεύεσθε αυτόκίνητα;
— Όχι! Έγω όμως κληρονομήσα ένα πλούσιο θείο μου, που τον έκοψε ένα αυτόκίνητο!

— Μείνετε συγχωρότε. Ένεργει άνεσως;

Η ξηλιόρα

— Έχουν και τα γυναικά τον οι ψηλοί... (Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Σχεδόν όλα τα καλά άρώματα συνοδεύονται από λουσιόν ή κολώνια με την ίδια μυρωδιά. Αυτό επιτρέπει να άρωματίζεται τέλεια μιά γυναίκα. Η κολώνια χρησιμοποιείται μετά το μπάνιο για το τρίψιμο όλου του σώματος, που ζεσταίνεται έτσι και σκορπίζει μιά λεπτή μυρωμένη απόπνοια.

Όσο για το κυρίως άρωμα, μη κάνετε κατάχρησι.
Μην το βάζετε στο μαντήλι σας, αλλά στην αρχή των μαλλιών σας, πίσω από τ' αυτί, ή έστω και στο φόρεμά σας μ' ένα μικρό βαποριζατέρ.

Γενικά, είναι προτιμώτερο να βάζετε λίγο άρωμα και συχνά, παρά πολύ μεμιάς. Δε συνιστάται καθόλου να μυρίζη το άρωμά σας σ' απόστασι τριών ή τεσσάρων μέτρων.

Αυτό ισχύει ιδίως για όσες εργάζονται σε γραφεία ή καταστήματα. Μιά καλή κολώνια τους είναι άκρως και δεν ένοχλει κανένα.

Καλοί τρόποι

Μιά περίπτωση που το πουρμπουάρ είναι υποχρεωτικό, είναι όταν φιλοξενούμεθα σε φιλικό σπίτι. Η παρουσία μας δημιουργεί πρόσθετη εργασία για το υπηρετικό προσωπικό, και συνεπώς πρέπει να το αμείψουμε ιδιαίτέρως.

Δεν έπεται ωστόσο ότι, με το να φάμε μιά φορά σ' ένα φιλικό σπίτι, πρέπει να δώσουμε πουρμπουάρ στους υπηρέτες που μας σερβίρισαν. Γιατί αυτό είναι κάτι που ανήκει στις συνηθισμένες, τις κανονικές ασχολίες τους.

Θα δώσουμε το μεγαλύτερο πουρμπουάρ στον υπηρέτη που μας περιποιήθηκε προσωπικά, κατά τη διαμονή μας στο σπίτι εκείνο. Δεν θα ξεχάσουμε όμως και τους άλλους, που μας πρόσφεραν μικρές ή μεγάλες εξυπηρετήσεις.

Τα πουρμπουάρ που θα δώσουμε, δεν πρέπει να ναι πολύ γλίσχρα, γιατί δίνουν τότε την εντύπωση έλεημοσύνης. Απ' την άλλη μεριά, πάλι, με το να δώσουμε γενναίο πουρμπουάρ, δεν έπεται πως αποκτούμε το δικαίωμα να μονοπωλήσουμε και να ξεθεώσουμε το υπηρετικό προσωπικό. Όσο λιγώτερο ζητάμε τις υπηρεσίες του, τόσο το καλύτερο.

Η συμπεριφορά μας στους υπηρέτες άς είναι καλή και φιλοφρονητική, ιδίως όταν δεν έχουμε κανένα παράπονο μαζί τους. Ένα χαμόγελο ή μιά ευγενική λέξη δεν μας κοστίζουν τίποτα και αξίζουν όσο κι' ένα καλό πουρμπουάρ.

Πώς να καθαρίζουμε τις βούρτσες

Τα βουρτσάκια των δοντιών έχουν τα ίχνη της συνεχούς χρησιμοποίησώς τους. Βάλτε τότε σε μιά λεκάνη δυο ποτήρια βραστό νερό, προσθέστε δυο πρέζες σόδα και 4 σταγόνες αμμωνία. Βουτήχτε μέσα τα βουρτσάκια και κουνήστε τα καλά για να καθαρίσουν. Έπειτα τα ξεπλύνετε με κρύο νερό και τ' αφήνετε να στεγνώσουν στον ήλιο, πάνω σε μιά πετσέτα.

Οι βούρτσες των μαλλιών έχουν μαζέψει λιγδα ανάμεσα στις τρίχες τους. Βάλτε σε μιά φαρδιά λεκάνη 150 δράμια ζεστό νερό. Προσθέστε μισό κουταλάκι του κα... αμμωνία. Βουτήχτε μέσα τις βούρτσες, προσέχοντας όμως να μη βροχή το έδαφος τους. Κουνήστε τις καλά, ξεπλύνετε τις με κρύο νερό, τινάχτε τις και βάλτε τις να στεγνώσουν στον ήλιο.

Αν έχουν λερωθή οι βούρτσες των ρουχών, πάρτε μιά φούχτα πτύουρα και τρίψτε μ' αυτά κάθε βούρτσα, χώνοντας με τα δάχτυλά σας το πτύουρο ανάμεσα στις τρίχες. Ύστερα τινάχτε δυνατά τη βούρτσα και τη χτυπάτε επαναληπμένως πάνω σ' ένα χαρτί, ώσπου να πέσουν όλα τα πτύουρα, παρασύροντας μαζί τους κάθε άκαθαροσά, σκόνη, τρίχες, κλπ.

Κιτρινισμένα άσπέρρουχα

Μη βάζετε ποτέ στη μπουγάδα τα άσπέρρουχα που έχουν κιτρινίσει γιατί έμειναν πολύν καιρό άχρηστοποίητα. Η κιτρινίλα θα γίνη τότε μονιμώτερη. Αφίστε τα βουτηγμένα μιά νύχτα σε νερό, ει δυνατόν της βροχής. Την άλλη μέρα, διαλύστε 300 δράμια σαπούνι Μασσαλίας σε 25 όκάδες νερό και προσθέστε 50 δράμια «άλειμμα» (απ' αυτό που φτιάχνουν τα άλειμματοκέρια). Όταν λιώσουν όλα καλά, βουτάτε μέσα τα ρούχα και τα βράζετε 20 λεπτά το πολύ. Ύστερα τα ξεπλένετε με άφθονο νερό.

Νέμω Ρένουτζ

Ἡ ἄλλοτε «πρωτεύουσα τῆς διαφθορᾶς» ἔχει γίνει σήμερα πρωτεύουσα... τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πλήξεως

Οι μόνοι Εύρωπαίοι, που τους συναντάει κανείς σε κάποια σχετική
αφθονία, είναι οι Ρώσοι. Έκαταστημένοι-με τις οικογένειές τους στο
«Πικαρέτι», ένα επίσηλοτικό στον όγκο του, άλλ' όρεκτα κακόγουστο
κιτρίο, έρχονται πολύ σπάνια σε έπαφή με τον ντόπιο πληθυσμό και

五十六

Επάνω: Οι Κινέζοι οδογοί των τριτρόχων έχουν εισαγάγει έναν νωτερισμό: την τέντα, για να μην βρέχεται ο επιβάτης. Κάτω: Τα πεζοδρόμια της Σαγκάης είναι πλημμυρισμένα πάντα από Κινεζόπουλα.

Αὐτὸς ἔμεινε κατὰπληκτος.
«Ποτέ δὲν φανταζόμουν—γράφει— πὼς ἡ διενθὴς αὐτῇ... βα-
κεία, πὺδ ἐπινοήσαμε γιὰ νὰ κἀ-
θῶνται ἱσυχὰ τὰ παιδιὰ μπροστὰ
στὸν φωτογραφικὸ φακὸ. θὰ εἶχε
διαδοχὴ ὡς τὴν μακρυὴ Κίνα καὶ
τὼς θὰ ἦταν τὸ μόνο... ἀπομεινάρ-
ι εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ ποὺ θὰ
συναντιῶσα στὸ ταξίδι μου!»

Αὐτοκίνητο χωρίς πόρτες

Στή Γαλλία κατασκευάστηκε ένα αυτόκίνητο από πλαστική ύλη, που δεν έχει πόρτες. Για να μη κανείς σ' αυτό, ανασηκώνει... όλοκληρη την καροσσερί, που ζυγίζει μόνον 26 κιλά.

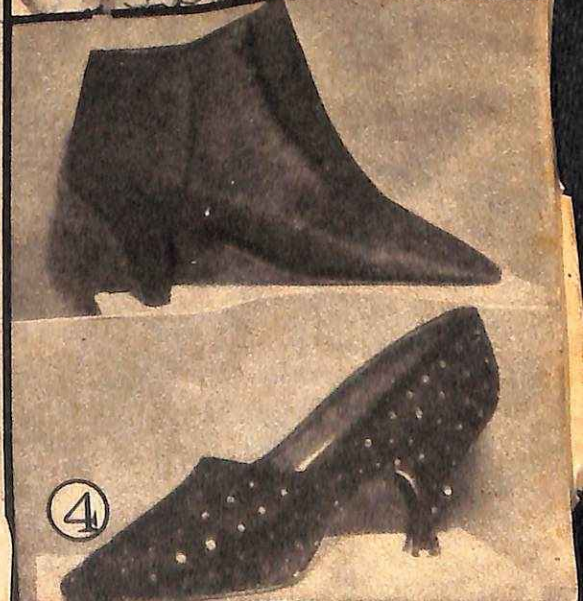
Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ
τουριστικός οδηγός

Ἀποκλείεται ἡ δωροδοκία

Ὁ γαστρονομικὸς κόσμος ἀναστατώθη-
κε ἀπ' αὐτό. Καὶ τὸ ρεστωρὰν ἔσπενσε
τὴν διανοήσασθαι τὴν ἐλλείψει του, ὥστε, τὸν

Γιὰ τὴν συγκεντρώσι τῆς πληροφορίας του, ὁ «Ὁδηγὸς» διαθετὶ ἐπτά ἐπιβεβαιωρὰ πού ἐργάζονται συνεχῶς. Βασικὴ ἐπίσης στὶς ἀναφορὲς πού τοῦ στέλλουν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐταιρείας ἀπ' ὅλα τὰ μέλη τῆς Γαλλίας, καθὼς καὶ σὲ 13.000 γράμματα πού παίρνει ἀπὸ μέσον ὅρων καθεὶ χρόνο ἀπ' τοὺς ἀναγνώστες του. Ὅλα τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ταξινομοῦνται στὴν καρτέλα καθεὶ ἐκδοχοῦ τοῦ ρεστωράν, ὅπου ἐλεγχθῇ ἡ ἀκρίβεια τού.

4 Ὁ περίφημος Παρισίνος δημιουργὸς μόδας
 Ντίορ ἐπέβη, πρὶν ἡμερῶν, κατὰ τὴ δι-
 ἀρκεια μιᾶς ἐκθέσεως τοὺ καὶ τὰ νέα παπού-
 τσια. Τὰ εἰκονιζόμενα διὰ μοντέλλα θαυμά-
 σθηκαν ὥς τὰ πρῶτα. Ἄνω: ἕνα χει-
 μωνιάτικο παπούτσι ἀπὸ μαύρου ἀδιάφρακτο
 δέρμα, καὶ κάτω: βραδυνὸ σκαρτίνι ἀπὸ
 βελούδου στολισμένον με στράας καὶ με τακούι.
 Ληυδοκόμης 150σ.

Ο πιο ασφαλής κι' αλάνθαστος τρόπος για να γνωρίσει ένας καλλιτέχνης με αξία τη φήμη και τη δόξα που του χρωστίεται, είναι να πεθάνει!... Αυτό έκανε κι' ο Πέτρος Μάρνης: 'Αφού πέρασε μια ζωή στερημένη και θλιβερή, λαθρεύοντας με ανώφελα εμπνευσμένη σμιλή απάνω στο μάμορο τα πιο ζωντανά-αριστουργήματα, στο τέλος πέθανε, πικραμένος, μελαγχολικός, πονεμένος...

Κι' αμέσως τότε — για πρώτη φορά... — μ' ένα στόμα, με μια φωνή, όλοι οι τεχνοκρίτες βιαστήκανε να τον ανακηρύξουν μεγάλο!... Είν' αλήθεια τώρα ότι σ' όλη τη ζωή του ο Πέτρος Μάρνης δεν αξιολογήθηκε να δώσει κάποια δημοσιότητα στο έργο του... 'Υπερήφανος κι' εγωίστης, — όπως όλοι οι πραγματικά μεγάλοι... — άνηκε να εκλιπαρήσει τη δόξα να τον στεφανώσουν... 'Αφού δε δέχθηκε να πάει ως αυτόν εκείνη, δεν καταδέχτηκε κι' αυτός να πάει γυρεύοντας την... Κι' έτσι, πέρασε μια ζωή πνιγμένη στην αφάνεια, γεμάτη δραματικές στερήσεις, που τον ώθησαν μοιραία, πικραμένα, άδυσώπητα, στο τέλος, χωρίς ενδιάμεσους σταθμούς τη χαρά, την ικανοποίηση, τον πλούτο...

Δεν πρόφτασε όμως να πεθάνει, και έγινε διάσημος! Μπήκανε μέσα στο φτωχικό ατελιέ του οι φιλότεχνοι και ανασύρανε, ένα-ένα, από την αφάνεια τα αριστουργήματά του!

Δεν ήτανε πολλά: Δώδεκα δ-λα-δολάρια!... Αυτά τα δώδεκα όμως αντιπροσωπεύανε τη δουλειά, τους καύμους και τις εμπνεύσεις μιας δλοκλήρης ζωής — της ζωής ενός μεγάλου καλλιτέχνη, πουχε πεθάνει χωρίς να σταδιοδρομήσει, χωρίς να δοξαστή...

Οι συγγενείς του — και κληρονόμοι του, φυσικά — αποφασίσανε να κάνουνε μια έκθεση — την πρώτη και την τελευταία... — του μεγάλου καλλιτέχνη. Και ώρισανε υπέρογκες, σχεδόν στρατοφαιρικές τιμές, για τα έργα, με τη βεβαιότητα ότι θα βοισκόντουσαν όπωσδήποτε πλούσιοι φιλότεχνοι να πληρώσουν και τις πιο παράλογα ακριβές τιμές...

'Ετσι, τα έργα πουλήθηκαν όλα σε λίγον καιρό. 'Η έκθεση έμεινε όμως ανοιχτή για όσες μέρες είχε οριστή από πριν, για να μπορέσουνε να θαυμάσουν όλοι τα αριστουργήματα αυτά, πριν τα πάρουνε στην αποκλειστική

κατοχή τους οι εύτυχιμένοι πλούσιοι, που τα είχαν αγοράσει... Και ένα λάπτογμα — ήταν ένα μελαγχολικό λάπτογμα του φθινόπωρου, ραντισμένο με τα δάκρυα ενός φιλόδοξου... — μια σκυφή γρηούλα με ένα σάλι σύρθηκε μέσα στις αίθουσες της έκθεσης. 'Υψωσε τα μάτια της. Και κύτταξε ένα-ένα τα μαρμάρινα αριστουργήματα, που σ' αυτά, είχε αποτυπώσει ο Πέτρος Μάρνης τη σφραγίδα της μεγαλοφυΐας του... Τελευταία, τα μάτια της γρηούλας σταμάτησαν στο πιο όμορφο, το πιο εκφραστικό, το πιο ζωντανό έργο: Στη «Νύμφη του δάσους», πουχε πουληθεί και πιο ακριβά από όλα τα άλλα σε έναν «Έλληνα κροίσο του έ-ξωτερικού»...

Δακρύσανε τα μάτια της γρηούλας, σαν θαμπωμένα από έναν έκτυφλωτικό ήλιο!... Οι υπέροχες γραμμές του αγάλματος, γυμνωμένες σε μια καλλιτεχνική τολμηρότητα, της θυμίζανε... — Τι δεν της θυμίζανε!... Γύριζε χρόνια πίσω, διάβαινε ήρωικά πάνω από τα βάραιρα, που την είχανε χωρίσει από τα ωραία της νειάτα, και ξανάβλεπε τον εαυτό της... Θεέ μου!... Μα ήταν, άραγε, αυτός ο ίδιος ο έ-αυτός της;... Αυτή η υπέ-ροχη «Νύμφη του δάσους»

Η ΝΥΜΦΗ του δάσους

με τη μαρμάρινη άστραφτερή γυναιότητα, ήτανε ποτέ δυνατό να είναι αυτή η ίδια...

Πλησίασε δειλά η γρηούλα μια ομάδα φιλότεχνων που περιεργάζοντανε θαυμάζοντας την υπέροχη εκείνη «Νύμφη του δάσους», και τους ρώτησε με φωνή πούτρεμε:

— Σας... σας άρεσει η «Νύμφη»;

Γύρισε μια κυρία και την κύτταξε εκπληκτική... 'Επειτα, με πεοιφρόνησι της γύρισε τις πλάτες...

'Ενας κύριος ωστόσο κύτταξε την ανεξήγητη αυτή γρηούλα.

— Τι είπατε... τη ρώτησε ευγενικά.

— Είπα... αν σας άρεση η «Νύμφη»...

Ευγενικά πάντα, ο κύριος αποκρίθηκε: — Μα, είναι πραγματικό αριστούργημα!... Δεν θέλει συζητήσι αυτό...

'Εκλεισε τα μάτια της η γρηούλα, απέσπασε εύτυχισμένη!...

Ύστερα τα άνοιξε δακρυσιμένα για να αγκαλιάσει πάλι το υπέροχο αγαλμα...

Και τ' άσφακα χείλια τους κουνήσανε για να ψιθυρίσουνε:

— Ξέρετε πώς... είμαι εγώ αυτή η «Νύμφη» που βλέπετε;...

Ο κύριος την κύτταξε εκπληκτικός, σαν να μη πίστευε στ' αυτήά του.

— 'Εσείς;...

— Ναί, εγώ!... είπα πιο δυνατά τώρα η γρηούλα.

'Ορθωσε λίγο το σώμα της και συνέχισε ακόμα πιο δυνατά, με καμάρι:

— Ναί, εγώ είμαι η «Νύμφη»!... 'Εγώ ποζάρισα κάποτε σ'ον Πέτρο Μάρνη, για να φτιάξη αυτό το αριστούργημα!... 'Εγώ είμαι το μοντέλο του!... 'Εγώ!... 'Εγώ!...

Μαζεύτηκε κόσμος γύρω από την περίεργη αυτή γρηούλα, που φώναζε χτυπώντας δυνατά το στήθος της...

— Είναι τρελή!... ψιθύρισε με συμπίνοια κάποιος.

Δυό κλητήρες της έκθεσης την πλησίασανε και την παρακαλέσανε με πολλή ευγένεια να βγεί έξω...

— Κι' αν με βγάλετε έμένα, τους αποκρίθηκε με πείσμα, θα μείνω! Γιατί, νάμαι!... Αυτή είμαι, αυτή που βλέπετε!... 'Η «Νύμφη» του Πέτρου Μάρνη...

Όσο μπορούσανε πιο μαλακά, οι κλητήρες τη σπρώξανε προς την έξοδο...

Καθώς έβγαине, η γρηούλα σκόνταψε κι' έπεσε...

Όταν τη σηκώσανε από χάμα, δεν ζούσε πιά.

Είχε πεθάνει το πρότυπο, το μοντέλο του μεγάλου γλύπτη! είχε μείνει όμως, ζωντανό στην αιωνιότητα, το μάμορο, πουχε διατηρήσει, ανέπαφη από το πέρασμα του χρόνου, αναλλοίωτη κι' αγέραστη, την όμορφη εκείνης, που κάποτε είχε μεσουρανήσει, νάα, κι' ωραία...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

— Σκέφτηκα πως στενοχωριόσαι μόνη σου, γρηούλα μου, και ήρθα τρειά ώρες νωρίτερα!

M. ΓΑΛΑΝΟΣ

Όσο μπορούσαν πιο μαλακά, έσπρωξαν τη γρηούλα προς την έξοδο...

Ένα αδοξευμα με βροχή

ΛΙΣΟΝΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Α ήθελα τα λογικά μου ν' άκουστούν από όλες τις νέες που αγαπάνε πραγματικά. Νά, λοιπόν, τί θα ήθελα να τους πώ: "Αν πιστεύετε στην αγάπη σας, αλλά μόνο τότε, μη διατάζετε εμπρός σε τίποτε. Θυσιάστε της τα πάντα κι' αυτή θα σας ανταποδώσει με το παρσπάνω τη θυσία σας."

Αλλά θα πρέπει ίσως να σας το ξαναπώ. 'Η συμβουλή μου άξιζει μόνον για εκείνες που πιστεύουν πραγματικά στην αγάπη τους.

Θα με καταλάβετε, όμως, καλύτερα αν σας άφηγηθώ την ιστορία μου.

Γνώρισα τον Φράνκ στο πανεπιστήμιο, όταν ήμουν φιλενάδα του Ρολάν. Όταν λέω πώς ήμουν φιλενάδα του Ρολάν, εννοώ πώς ήταν ο καβαλλιέρος μου και πώς ήμουν η ντάμα του.

Δεν είχα διαλέξει μόνον το Ρολάν. Ούτε αυτός με είχε διαλέξει. Την έλεγχο την είχαν κάμει οι γονείς μας, που μας προώριζαν τον ένα για τον άλλον. 'Ο πατέρας μου ήταν ένας πλούσιος έμπορος και του Ρολάν ένας ημισιμένος δικηγόρος. Φίλοι από μικρά παιδιά, αφέθηκαν, λοιπόν, πώς θα ήταν καλό να ενώσουν τα παιδιά τους.

Έτσι, συνήθισα να βλέπω το Ρολάν σαν στη-α μου.

Ο Ρολάν, όπως ήταν φυσικό, σπούδαζε νομικά, για να διαδεχτεί μία μέρα τον πατέρα του.

Έμένα με παρακίνησε ο πατέρας μου ν' ακολουθήσω αυτή την επιστήμη, ενά να βρίσκωμαι στο ύψος του μέλλοντος συζύγου μου. Με τον καιρό, όμως, την αγάπησα πραγματικά.

Η ιδέα πώς θα γινόμουν γυναίκα του Ρολάν είχε κλείσει την καρδιά μου στον έρωτα. Δεν έβρω πώς πρέπει να σας το εξηγήσω. Ήταν σαν να είχα παίξει το παιχνίδι μου και να είχα σηκώσει από την τράπουλα το χαρτί που μου έτυχε. Το ότι αυτό το παιχνίδι το είχαν παίξει άλλοι για μένα, ήταν βέβαια, άλλο ζήτημα.

Και τώρα πρέπει να σας μιλήσω για τον Φράνκ. Φοιτούσε κι' αυτός στο πανεπιστήμιο. Ήταν ένα φτωχόπαιδο, που δούλευε στο γραφείο του πατέρα του Ρολάν για να υπορρή να σπουδάσει. Έτσι, είχε από τα ημερώματά στο γραφείο, έρχοταν άργότερα στο πανεπιστήμιο, ξανακάνε κατόπιν για να γυρίσει στο γραφείο κι' αυτή η δουλειά συνεχιζόταν ως άργα το βράδυ.

Ο Φράνκ, ωστόσο, δεν κουραζόταν ποτέ. Κι' ήταν πάντα πρόσχαρος και γελαστός. Όσο για τα μαθήματα, οι καθηγητές είχαν να κάνουν μαζί του. Σημειώστε ότι δεν είχε ούτε ένα βιβλίο. Αλλά, μόλις τέλειωνε τη δουλειά του, έτρεχε στην πανεπιστημιακή βιβλιοθήκη, όπου έμενε ως τα μεσάνυχτα. Έμεις οι άλλοι, τα «πλουσιόπαιδα», που τότε είχαμε όλα, χωρίς να κουραζώμαστε, τον θαυμάζαμε, αλλά και ταυτόχρονα τον ζηλεύαμε. Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε πώς τα κατάφερε να είναι καλύτερος από μας.

Εκείνο το απόγευμα, όταν βγήκα από το μάθημα, βρήκα το Φράνκ στην πόρτα.

Έξω έβρεχε δυνατά. Ο Ρολάν δεν είχε κατεβή ακόμη. Ο Φράνκ κρατούσε μία ομπρέλλα στα χέρια του κι' έτοιμαζόταν να την ανοίξει.

— Πού θέλεις να σε πάω, Κίνθια; με ρώτησε.

— Αν δεν σου κάνει κόπο, πηγαίνε με ως τη στάση του λεωφορείου, απάντησα.

Πιάστηκε αμέσως από το μπράτσο του Φράνκ κι' άρχισα να προχωρούμε.

Η βροχή ήταν πολύ δυνατή. Ο Φράνκ είχε χείρει την ομπρέλλα του προς το μέρος μου και, σε κάποια στιγμή, πέρασε το χέρι του στον ώμο μου για να με προστατεύσει καλύτερα.

Είχαμε κουβεντιάσει αναρίθμητες φορές με τον Φράνκ, είχε τύχει να καθίσουμε πλάι-πλάι στο τρανί, είχαμε παίξει μαζί βόλλει-μπαλ κι' άλλα παιχνίδια στο πανεπιστημιακό γυμναστήριο. Εκείνο το απόγευμα, ωστόσο, ανατρίχασα γλυκά καθώς άκούμπησε το χέρι του πάνω μου.

Προσπεράσαμε σε λίγο τη στάση κι' έπειτα ά-

φήσαμε δεύτερη, τρίτη... Για να μην πολυλογώ, μ' όλη τη δυνατή βροχή, φτάσαμε ως το σπίτι μου με τα πόδια. Ήξερα ότι ο Φράνκ έπρεπε να πάει στο γραφείο του. Αλλά δε βιαζόταν. Κι' εγώ, από τ' άλλο μέρος, κοιτσκοκούμουν κάθε τόσο, προσπαθώντας να παρατείνω αυτή τη διαδρομή.

Από τότε συναντηθήκαμε πολλές φορές. Μιλούσαμε για ένα σωρό πράγματα, αλλά ποτέ για αγάπη. Ένα βράδυ, ωστόσο, καθώς μου εσφίγγε το χέρι για να με καληνυχτήσει, δεν έβρω πώς το κεφάλι μου έγείλε στον ώμο του... Ήταν μία στιγμή ολόετα αδόξημη... Έπειτα από μία στιγμή, τα χείλη μας βρέθηκαν ενώμενα...

Ο Φράνκ μου ζήτησε κατόπιν να τον συγχωρέσω. Μ' αγαπούσε από καιρό, μου είπε, αλλά πίστευε πώς θα κατάφερε να καταπνίξη το αίσθημά του. Τώρα, όμως, έβλεπε πώς αυτό ήταν αδύνατο. Γι' αυτό με παρακαλούσε να μην ξανασιμνηθούμε.

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Φράνκ, του απάντησα.

— Δεν πρέπει, Κίνθια, μου είπε κυττάζοντας με λυπημένα. Τό ξέρεις πώς είμαι πολύ φτωχός... Τί μπορώ να σου προσφέρω;

— Σ' αγαπώ, Φράνκ, ξαναείπα. Και ξέρω πώς δεν θ' αγαπήσω ποτέ κανένα άλλον εκτός από σένα...

— Αν είναι ανάγκη, θ' αγωνιστούμε μαζί... Πώς μπορούσα να φαντασθώ πώς αυτό θα γινόταν μία μέρα;

Μόλις τελειώσαμε το πανεπιστήμιο, ο Φράνκ έφυγε από το γραφείο του πατέρα του Ρολάν και πήγε σ' ένα άλλο, όπου τον πλήρωναν καλύτερα. Ήμουν τρελλή από αγάπη και νόμισα πώς δεν έπρεπε να περιμένω περισσότερο. Έτσι, μία μέρα, αποφάσισα να μιλήσω στον πατέρα μου:

— Αγαπάω τον Φράνκ και μόνον αυτόν θα παντρευτώ, του είπα.

Με κύτταξε σαν να φοβόταν μήπως σάλεψε το μυαλό μου.

— Καταλαβαίνω, μου είπε έπειτα από μερικές στιγμές μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο. Ή προίκα σου του είναι απαραίτητη για να σταδιοδρομήσει...

— Ο Φράνκ μ' αγαπάει, διαμαρτυρήθηκα.

— Αγαπάει μόνο την προίκα σου, μου είπε στον ίδιο τόνο ο πατέρας μου. Και για να πείσθης γι' αυτό, δεν έχεις παρά να τού κάμης γνωστό ότι δε θα σου δώσω πεντάρα...

Πράγμα που, άλλωστε, είναι σωστό.

Δεν είπα τίποτα κι' έφυγα σε λίγο από το πατρικό σπίτι, αλλά για να μην ξαναγυρίσω.

Σε λίγες μέρες, έγινε γυναίκα του Φράνκ.

Ο πατέρας μου μετόνοιασε αργότερα κι' ήρθε να μ' επισκεφθώ στο μικρό σπίτιάκι όπου μέναμε. Πρότεινε τότε στον Φράνκ να του δώσει ένα χρηματικό ποσό.

Ήθελε να τον βοηθήσει να κατολή του βήματα, είπε. Μας άφησε επίσης να καταλάβουμε ότι θα μ' άφηνε περισσότερο στο μέλλον.

Αλλά ο Φράνκ άρνήθηκε.

Για να πώ την αλήθεια, ζούσαμε πολύ φτωχικά και με το ποσό που μ' άφηνε, έδινε ο πατέρας μου θα μπορούσαμε να κάμουμε πολλά πράγματα.

Όταν άκουσα την ευγενική άρνηση του Φράνκ, αίσθανόμουν τότε στον Φράνκ να του δώσει ένα χρηματικό ποσό.

Ήθελε να τον βοηθήσει να κατολή του βήματα, είπε. Μας άφησε επίσης να καταλάβουμε ότι θα μ' άφηνε περισσότερο στο μέλλον.

Αλλά ο Φράνκ άρνήθηκε.

Για να πώ την αλήθεια, ζούσαμε πολύ φτωχικά και με το ποσό που μ' άφηνε, έδινε ο πατέρας μου θα μπορούσαμε να κάμουμε πολλά πράγματα.

Όταν άκουσα την ευγενική άρνηση του Φράνκ, αίσθανόμουν τότε στον Φράνκ να του δώσει ένα χρηματικό ποσό.

Ήθελε να τον βοηθήσει να κατολή του βήματα, είπε. Μας άφησε επίσης να καταλάβουμε ότι θα μ' άφηνε περισσότερο στο μέλλον.

Αλλά ο Φράνκ άρνήθηκε.

Για να πώ την αλήθεια, ζούσαμε πολύ φτωχικά και με το ποσό που μ' άφηνε, έδινε ο πατέρας μου θα μπορούσαμε να κάμουμε πολλά πράγματα.

Όταν άκουσα την ευγενική άρνηση του Φράνκ, αίσθανόμουν τότε στον Φράνκ να του δώσει ένα χρηματικό ποσό.

Ήθελε να τον βοηθήσει να κατολή του βήματα, είπε. Μας άφησε επίσης να καταλάβουμε ότι θα μ' άφηνε περισσότερο στο μέλλον.

Αλλά ο Φράνκ άρνήθηκε.

Για να πώ την αλήθεια, ζούσαμε πολύ φτωχικά και με το ποσό που μ' άφηνε, έδινε ο πατέρας μου θα μπορούσαμε να κάμουμε πολλά πράγματα.

Όταν άκουσα την ευγενική άρνηση του Φράνκ, αίσθανόμουν τότε στον Φράνκ να του δώσει ένα χρηματικό ποσό.

Ήθελε να τον βοηθήσει να κατολή του βήματα, είπε. Μας άφησε επίσης να καταλάβουμε ότι θα μ' άφηνε περισσότερο στο μέλλον.

Ο Φράνκ κι' εγώ αρραβωνιάσαμε πώς θα φτιάναμε μόνοι μας τη ζωή μας...

Ματωμένοι Θρόνοι

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Η Ντενίζ έκλαιγε με πόνο, ο Φίλιπ όμως ήταν χαρούμενος, ευτυχισμένος...

γατούλα από πορσελάνη μαζί με την κάρτα σας. Εγώ, ωστόσο, δε σας γνωρίζω και δεν καταλαβαίνω για ποιο λόγο μου στείλατε αυτό το δώρο.
—Μά, Αρμάντ... ψέλλιζε ο Φίλιπ.
—Δεν σας γνωρίζω προσωπικά, μα άκουσα το φίλο σας το Ζυλ να μου μιλάει συχνά για σας. Ζήτησα απ' αυτόν τον αριθμό του τηλεφώνου σας. Νομίζω πως πρόκειται για λάθος.
Ο Φίλιπ δεν μπορούσε να καταλάβει, τὰ είχε χαμένα. "Αν αυτή ήταν η 'Αρμάντ, όπως έλεγε, τότε η άλλη γιατί λεγόταν 'Αρμάντ; Κι' αν δεν ήταν η 'Αρμάντ, τότε ποιά ήταν;
—Σας ευχαριστώ, είπε απ' το τηλέφωνο, σίγουρα έγινε λάθος. Σας ζητώ συγγνώμη. Γνώρισα στη Φλωρεντία μια κοπέλλα που μου είπε πως λεγόταν 'Αρμάντ Ντέ Σαιν-Ζυλιέν και με παρακάλεσε να σας στείλω αυτό - το πακέτο. Ίσως να είναι καμιά φίλη σας που θέλησε να σας κάνει αυτό το άθωο άστείο.
Ο Φίλιπ δεν μπορούσε να πιστέψει πως η κοπέλλα, που ήταν τόσο γλυκεία, τρυφερή, φλογερή μαζί του, θέλησε να τον κοροϊδέψει. Μά πείστηκε γι' αυτό όταν, λίγες μέρες αργότερα, ο φίλος του ο Ζυλ του γνώρισε την πραγματική 'Αρμάντ Ντέ Σαιν-Ζυλιέν. Ήταν μια ωραιότατη κοπέλλα, μα δεν ήταν αυτή που είχε γνωρίσει. Για ποιο λόγο, ή άλλη τούχε παίξει αυτό το άσχημο παιχνίδι; Θάθελε να το μάθει, αλλά δεν θα τη συναντούσε ποτέ πιά.

Κι' όμως, μια μέρα, την ξαναείδε. Η μητέρα του Φίλιπ τον είχε παρακαλέσει να τη συνοδεύει στη ράφτρα της.

Ερωτικά ΨΕΜΜΑΤΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΙΧΕ χαλάσει το αυτοκίνητό του κι' αναγκάστηκε να πάρει το τραίνο για τις δουλειές του. Μόλις πρόφτασε ν' ανεβεί, κρατώντας το εισιτήριό του της πρώτης θέσεως. Πέρασε απ' το διάδρομο του τραίνου για να βοηθήσει τον από διαμέρισμα, όταν είδε στη δεύτερη θέση να κάθεται ολομόναχη μια ωραιότατη κοπέλλα. Ο Φίλιπ σκέφτηκε πως μπορούσε να ταξιδέψει και δεύτερα θέση. Κάθισε απέναντί της, έβγαλε ν' ανάψει ένα τσιγάρο και για να πιάσει κουβέντα μαζί της, είπε τη συνηθισμένη φράση:
—Μήπως ο καπνός σας ενοχλεί;
—Κάθε άλλο, του απάντησε χαμογελώντας, καπνίζω κι' εγώ... Της πρόσφερε άμέσως τσιγάρο και της συστήθηκε:
—Φίλιπ Βανιέ...
—Εμένα με λένε 'Αρμάντ Ντέ Σαιν-Ζυλιέν, είπε δισταχτικά ή νέα, χαίρω πολύ που σας γνωρίζω...
'Αρμάντ Ντέ Σαιν-Ζυλιέν! Ο Φίλιπ θυμήθηκε εύθως αυτό τ' όνομα, το είχε ακούσει πολλές φορές απ' το στενό του φίλο, τον Ζυλ Ντασιέ, που γνώριζε ένα σωρό «κοσμικούς».
—'Αρμάντ Ντέ Σαιν-Ζυλιέν; είπε ο Φίλιπ. Μά σχεδόν σας γνωρίζω! Ο φίλος μου Ζυλ Ντασιέ μου μιλάει πολλές φορές για σας!...
—'Α! ο Ζυλ! έκανε η 'Αρμάντ, τον γνωρίζω από τόσο καιρό, είναι πολύ συμπαθητικός νέος.
Με την 'Αρμάντ το ταξίδι του θα ήταν ευχάριστο: ήταν μια κοπέλλα όμορφη, ζωστή, έξυπνη κι' όλο χαρά.
Εφάρσαν στη Φλωρεντία κατά τις τέσσερις το απόγευμα και τώρα πιά είχαν γίνει φίλοι. Ο Φίλιπ της πρότεινε να περάσουν τη βραδιά μαζί. Η 'Αρμάντ δίσταζε, μα ο νέος κατάφερε να της εμπνεύσει εμπιστοσύνη.
'Εκείνο, το βράδυ, στο άριστοκρατικό ρεστωράν, όπου έφαγαν, ο Φίλιπ είχε την εντύπωση πως τη γνώριζε από χρόνια. Ενοιώθε τον εαυτό του ευτυχισμένο μαζί της, ευτυχισμένο να τη σφίγγει στην αγκαλιά του καθώς χόρευαν. Είχαν μιλήσει για χίλια δυο πράγματα: ο Φίλιπ της είχε πει για τις δουλειές του, τα μελλοντικά του σχέδια, τις ελπίδες του. Κι' εκείνη για τις μικρομανίες της.
—Στο Παρίσι, του εξομολογήθηκε, έχω μια καμάρα σχεδόν γεμάτη από σκυλάκια και γατούλες από πορσελάνη.
Και τού χαμογέλουσε μ' εκείνο το γοητευτικό χαμόγελο, που τόσο την είχε αλυσώσει. Αντάλλαξαν τις διευθύνσεις τους στο Παρίσι. Τώρα που είχαν συναντηθεί, έτσι, από τη μοίρα, δεν ήθελαν ο ένας να νύσσει τον άλλον. Ο Φίλιπ συνοδεύει την 'Αρμάντ εκείνο το βράδυ στο ξενοδοχείο της και, καθώς την αποχαιρετούσε, την αγκάλιασε και τη φίλησε στα χείλη. Εκείνη δεν έφερε καμιά αντίσταση.
—Το ξέρεις, του είπε, πως μου φαίνεται σαν να σε γνωρίζω από χρόνια;
—Το ίδιο σκέπτομαι κι' εγώ, της απάντησε, κυττάζοντάς την κατόπτα.
Εκείνη κοκκίνισε κι' αυτός έκρυψε το ντροπαλό της πρόσωπο στην αγκαλιά του και τη γέμισε ξανά φιλία.

Δεν κοτόφειρε να τη βγάλει απ' τη σκέψη του. "Όταν ξαναγύρισε στο Παρίσι, η πρώτη του δουλειά ήταν να θυμώσει την άμορφη 'Αρμάντ και να της κάνει μιαν ευχάριστη έκπληξη. "Εστέιλε, λοιπόν, στη διεύθυνσή της ένα ωραίο μικρό πακέτο, που περιείχε ένα σκυλάκι και μια ντοπλόλα από πορσελάνη κι' έβαλε και την κάρτα του, περιμένοντας με αγωνία το αποτέλεσμα. Προς το βράδυ, χτύπησε το τηλέφωνό του.
—Ο Φίλιπ Βανιέ;
—Μάλιστα, ο ίδιος. Ποιος στο τηλέφωνο;
—Εδώ η 'Αρμάντ Ντέ Σαιν-Ζυλιέν. Σας τηλεφώνω για να ξεκαθαρίσω μια παρεξήγηση. Έλαβα ένα πακέτο μ' ένα σκυλάκι και μια

ήταν η μητέρα του. Εκεί που περίμενε, λοιπόν, είδε την 'Αρμάντ να μπαίνει, κρατώντας ένα φέρεμα. Την αναγνώρισε αμέσως, ήταν εκείνη, η 'Αρμάντ, η δική του 'Αρμάντ! Η κοπέλλα, όταν άκουσε τ' όνομά της, σήκωσε τα μάτια της και τον αναγνώρισε κι' αυτή.
Ο Φίλιπ θέλησε να της μιλήσει, μα αυτή του είπε:
—"Οχι" τώρα, όχι εδώ. Σας χρωνώ μιάν εξήγησι. "Ημουν μιά ανόητη. "Αν θέλετε, μπορούμε να ιδωθούμε απόψε, θα σας τα πω όλα...
—Καλά, 'Αρμάντ...
—"Οχι", 'Αρμάντ. Ντενίζ...
—Καλά, Ντενίζ, απόψε, στις έφτά, στο μπάρ «Μουλέν μπλε» στην λεωφόρο Ντεσαίξ.
*
"Όταν, το βράδυ, τη συνάντησε στο μπάρ του φάνηκε ακόμη πιο ωραία, μα δεν της είπε τίποτα αυτός, περίμενε να του μιλήσει.
—Σας ζητώ συγγνώμη, του είπε εκείνη. Δεν είμαι η 'Αρμάντ Ντέ Σαιν-Ζυλιέν. Είμαι απλώς η Ντενίζ Φερριέ. Δεν είμαι πλούσια, κοσμική, αλλά μια φτωχή μοδιστρουλά που δουλεύει για να ζήσει. Θέλωσα όμως για μια φορά να παίξω το ρόλο της πλούσιας, να δοκιμάσω ότι είμαι κι' εγώ κάποια...
—Έλα μαζί μου, Ντενίζ, της είπε ο Φίλιπ, πάμε με το αυτοκίνητό μου ένα περίπατο, θα τα πούμε καλύτερα.
—Τώρα που ξέρεις την αλήθεια, γιατί δε με διώχνεις; Γιατί δε με βρίζεις;
—Δε βλέπω το λόγο. "Ημουν τόσο λυπημένος, που δε σε είχα βρει, όταν γύρισα στο Παρίσι. Δεν ήθελα να πιστέψω πως με είχες κοροϊδέψει.
—Μα δε σε κοροϊδεψα, τον έαυτό μου κοροϊδεψα. Εκείνη την ημέρα έτσι μου ήθε να πω πως λεγόμουνα 'Αρμάντ. Η 'Αρμάντ ράβεται στη ράφτρα που δουλεύω και ήξερα τ' όνομά της. Δεν ξέρω γιατί το είπα. "Όταν το μετανόησα, ήταν αργά πιά και το παιχνίδι συνεχίστηκε. "Επειτα, φοβόμουν πως αν έλεγα ποιά ήμουν στην πραγματικότητα, δεν θα με πρόσεχες. "Ετσι συνέχισα να λέω ψέμματα.
Η Ντενίζ έκλαιγε με πόνο, ο Φίλιπ όμως ήταν χαρούμενος, ευτυχισμένος.
—Ντενίζ, της είπε, ό,τι έγινε δεν έχει σημασία. Σημασία έχει ότι σε ξαναβρήκα, ότι είσαι κοντά μου. Μην κλαίς, Ντενίζ. Φτάνει ότι είσαι σύ, δε με νοιάζει αν σε λένε 'Αρμάντ ή Ντενίζ.
—Μά τότε μ' αγαπάς λιγάκι;
—'Αγάπη μου, αμφιβάλλεις γι' αυτό; Και την έσφιξε με θερμή πάνω του και τη φίλησε.

ANNA PONTIE

Περρούκια στο λιοντάρι

Κάνετε λάθος, αν νομίζετε ότι δεν έχουν και τα λιοντάρια ευαισθησία και αξιοπρέπεια! Αυτό αποδείχθηκε, για μια ακόμη φορά, στο ζωολογικό κήπο του Άμβούργου. "Ένα λιοντάρι είχε χάσει τη χαιτίτη του, είτε απ' τα χρόνια είτε από κάποια δερματική πάθηση. Κι' ήταν τόσο η απελπισία του για το καπνιστή του, ώστε είχε σταματήσει να τρώει και κινδύνευε να ψοφήσει. "Ένας φύλακας του κήπου, που το αγαπούσε και το συμπονούσε είχε τότε την εμπνεύσει να τού φτιάξει μια ειδική «περρούκα» και να σκεπάσει μ' αυτήν τη «φαλάκρα» του. Το αποτέλεσμα ήταν άμεσο και θαυμάσιο: Το λιοντάρι άρχισε πάλι να βρυχάται και ξαναβρήκε το κέφι του και την όρεξή του.

Οι Πόνοι

ΤΟΝ ΝΕΦΡΟΝ

Ποιές είναι οι αιτίες τους κατά ηλικία και φύλο

ΠΟΙΟΣ δεν ξέρει τί είναι οι πόνοι στα νεφρά; Στην πραγματικότητα, ωστόσο, δεν πονούν τα νεφρά (έκτος στις περιπτώσεις που πρόκειται για κάποια ειδική νεφρική πάθηση), αλλά το σύνολο των μυών, των αιμοφόρων αγγείων και των νευρών που βρίσκονται γύρω στα νεφρά.
Μια συμπίεσις της σπονδυλικής στήλης ή μια παραμόρφωσις ή μια λόξευσις κλπ. αντανακλούν στην περιοχή των νεφρών και μας δίνουν το αίσθημα του πόνου.
Οι κυριώτερες αιτίες που προκαλούν πόνους στην περιοχή των νεφρών είναι η όξεια ή η χρόνια ισχιαλγία (λουμπάγκο), οι διαλείποντες πόνοι της όσφρακας χώρας, τραύματα, παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης ή μετατοπίσεις ώρισμένων σπονδύλων, ή σπονδυλοαρθρίτις, ή σπονδυλοκήλη, ή αρθριτισμός κλπ.
"Αλλά εκτός των παραπάνω παθήσεων και οι διαταραχές της ενδοκρινικής λειτουργίας μπορούν επίσης να προκαλέσουν πόνους σ' αυτή την περιοχή.
Οι πόνοι αυτοί διαφέρουν κατά φύλο και ηλικία. "Ας δούμε, λοιπόν, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους στην κάθε περίπτωση:

1) Στα παιδιά

Ιδιαίτερη προδιάθεσι στους πόνους των νεφρών έχουν τα ψηλόλιγνα παιδιά, που παρουσιάζουν συνηθώς υπόλειπτα της υποφύσεως.
Η σκολίωσις, ή λόρδωσις, οι παραμορφώσεις της σπονδυλικής στήλης, ιδίως στην όσφρακη χώρα, προκαλούν επίσης πόνους στα νεφρά. Το ίδιο αποτέλεσμα μπορεί να έχη και η πλατυποδία.
Μια άλλη αιτία είναι η νόσος του Πότ.
Γι' αυτό είναι απαραίτητο να προσέχουμε πολύ τα παιδιά, ιδίως κατά την περίοδο της ανάπτυξεως. Σε περίπτωση παραμορφώσεων της σπονδυλικής στήλης, πλατυποδίας κλπ., πρέπει να εφορμίζεται χωρίς αναβολή ή κατάλληλη θεραπευτική αγωγή.

2) Στους εφήβους

Οι πόνοι στα νεφρά εμφανίζονται συνηθέστερα μεταξύ της ηλικίας των 14 και των 18 χρόνων.
Οι αιτίες είναι οι ακόλουθες:
Στους νέους: σεξουαλικές διαταραχές, ψυχικά συμπτώματα, που προκαλούν αναστάτωση, στο νευρικό σύστημα και εκδηλώνονται με πόνους στην όσφρακη χώρα και στον κόκκυγα.
Στις νέες: δυσμηνόρροια.
Η νόσος του Πότ εμφανίζεται πολύ συχνά σ' αυτή την ηλικία και μάλιστα χωρίς να προϋπάρχη φυματιώδης εντοπισίς στους πνεύμονες.
Οι ανθυγιεινές συνήθειες ζωής, ο υποσιτισμός, η νευρασθένεια, οι ασθενικές καταστάσεις κλπ. προδιαθέτουν επίσης στους πόνους αυτούς.
Κατά κανόνα, πρέπει ν' αποφεύγεται η υπερκόπωση και οι σεξουαλικές καταχρήσεις. (Κατά την ηλικία αυτή ο νέος και η νέα δεν έχουν αποκτήσει την απαιτούμενη σεξουαλική ωριμότητα).
Σημαντικό ρόλο παίζει επίσης η διατροφή, που πρέπει να συμβαδίζει με τις ανάγκες της ανάπτυξεως (ασβέστιο, φωσφόρος, σίδηρος, αζωτούχος τροφές, βιταμίνες, αμινοξέα).

3) Στους ενήλικες

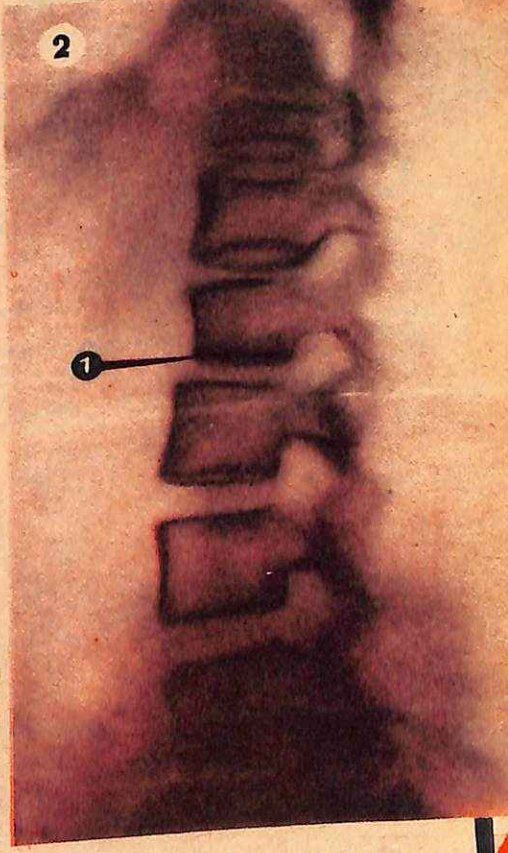
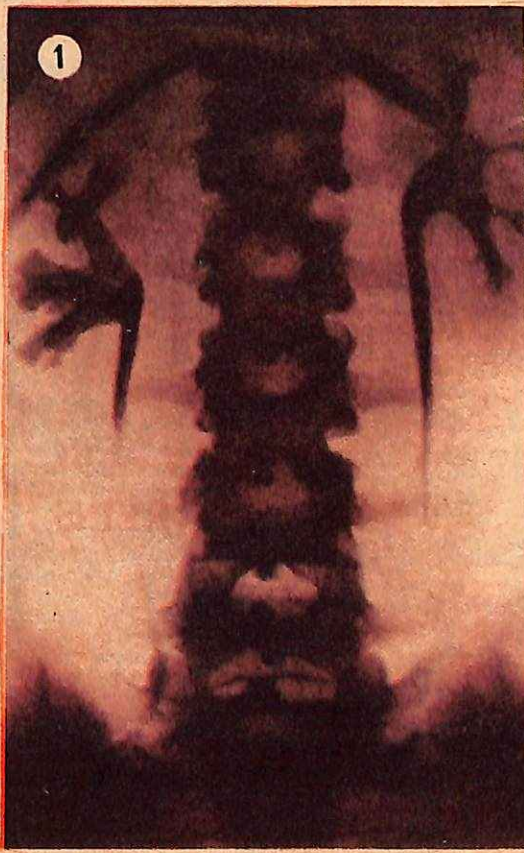
Γυναίκες: Κάθε διαταραχή της εμμήνου ροής μπο-

ρεί να προκαλέση πόνους στα νεφρά.
"Άλλες συνηθισμένες αιτίες είναι η κακή λειτουργία των ενδοκρινικών αδένων και οι διαταραχές του νευρικού συστήματος.
Μπορεί ακόμη να οφείλονται οι πόνοι στα νεφρά σε αναστροφή της μήτρας, σε μητρίτιδες, σε σάλπιγγίτιδες, σε κύστεις ή όγκους, σε πτώσι των νεφρών είτε σε νεφρική λιθίασις.
Η κατάχρησι ώρισμένων σπόρ μπορεί να προκαλέση επίσης παρομοίους πόνους.
Ανδρες: Οι ανάγκες της επαγγελματικής εργασίας, ή άρσις βαρών, μια απότομη προσπάθεια, οι καταχρήσεις ώρισμένων σπόρ (καπηλασία, σκί, τένις, ιππασία, γκολφ, ορειβάσις κλπ.) μπορούν να προκαλέσουν πόνους στα νεφρά.

"Άλλες αιτίες είναι: Οι ρευματισμοί, ο αρθριτισμός, οι παθήσεις των γεννητικών οργάνων και των νεφρών, οι διαταραχές της θρέψεως, οι νευρικές διαταραχές, οι καταχρήσεις καπνού ή οινόπνευματων ποτών.

4) "Επειτα από τα πενήντα

Οι κυριώτερες αιτίες είναι ο αρθριτισμός και οι ρευμα-

1) Ραδιογραφική εικόνα υγιών νεφρών. Διακρίνονται οι δυο σφρητήρες, που ευθύνονται προς την ουροδόχο κύστη. 2) Η νόσος του Πότ χαρακτηρίζεται από μια φυματιώδη επεξεργασία στο κατώτερο μέρος (1) ενός σπονδύλου.

τισμοί.
Σε πολλές περιπτώσεις επίσης η ισχιαλγία καταντάει χρόνια και μπορεί ν' καθηλώση μόνιμα τον ασθενή στο κρεβάτι.
"Άλλες αιτίες είναι:
Οι νευρίτιδες (που παρατηρούνται πολύ συχνά σ' αυτή την ηλικία), η οστεομαλακία, ή έλλειψι ασβεστίου στον οργανισμό, τα λανθάνοντα κατάγματα, οι παθήσεις των νεφρών κλπ.

Κατάβρεξε κι' αυτόν
και το εσωτερικό του
αυτοκινήτου με βενζι-
νη...

μέσα στα 36 χρόνια της ζωής μου.
Ο Ράουζ είχε κι' αυτός κλείσει τα 36 πριν από
λίγο.

— Θα ξανασυναντηθούμε σε τέσσερις ημέρες, εί-
πε στον άγνωστο. Θα σε πάρω τότε με τ' αυτοκίνη-
τό μου και θα σε πάω σε μιάν άλλη πόλη, όπου υ-
πάρχει μια καλή δουλειά για σένα... Νά, πάρε τώρα
πέντε σελλίνια δανεικά. Έτυχε να μην
έχω σήμερα άλλα λεφτά πάνω μου. Στις
5 Νοεμβρίου όμως, που θα συναντηθού-
με, θα μπορέσω ίσως να σου δώσω άλ-
λες 2 λίρες.

Όταν χωρίστηκαν οι δύο τους, το βρά-
δυ εκείνο, ο Ράουζ είχε καταστρώσει κι'
όλας το σχέδιό του μέσα στο νου του.

Τη νύχτα της 5ης Νοεμβρίου, σ' όλη
την Αγγλία, τα παιδιά ανάβουν με-
γάλες φωτιές στις αυλές και στους
δρόμους και καίνε πυροτεχνήματα.
Είναι ένα έθιμο που υπενθυμίζει μια
άποτυχημένη απόπειρα ανατινάξεως
του Παρλαμέντου, που είχε γίνει το
1605. Αυτή τη νύχτα λοιπόν, ήταν
φυσικό να μη τραβήξει την προσοχή
κανενός μια ξαφνική φωτιά ή μια
έκρηξη, κάπου στην έρημια...

Ο αλήτης ήταν ακριβής στο ραν-
τεβού που του είχε δώσει ο Ράουζ,
σε κάποιο απόκεντρο δρόμο. Άνεδη-
κε στο μικρό αυτοκίνητό του, φόρεσε
τα ρούχα που του πρόσφερε ο Ράουζ
— και που προέρχονταν από τη δική

'Ο παραχρυσιόδοχος

Μέ τις 4 γυναίκες

Ένα καρβουνιασμένο πτώμα μέσα
στ' αυτοκίνητο

Ο ΣΕΣ φορές κυτταζόταν στον καθρέφτη ο Άλφρεντ Ράουζ,
ευλόγισε την τύχη του που τον είχε κάμει όμορφο άντρα.
Κι' αληθινά, δεν περιαιολογούσε. Είχε κανονικά χαρα-
κτηριστικά, φρέσκο δέρμα, ένα συμπαθητικό μουστακάκι
και γελαστά γαλανά μάτια.

Η έλκυστική αυτή εμφάνισή του έπαιξε κάποιο ρόλο στη δου-
λειά του — ήταν περιοδεύων έμπορος αντιπροσώπων. Προπάν-
των όμως τον έζηλευσε σ' ένα άλλο είδος δράσεως: στις επι-
τυχίες του με το ωραίο φύλο.

Είχε μια νέα και χαριτωμένη γυναicoύλα, τη Λίλυ, που την εί-
χε παντρευτεί στα 20 χρόνια του. Άλλα δεν του έφτασε αυτή...
Έπί 6 χρόνια, σχετιζόταν με' ένα σωρό κοπέλλες, στα διάφορα
μέρη που περιούσε. Το 1920, γνώρισε μια σερβιτόρα 16 χρονών,
την Έλεν Κάμπελ. Έζησε μαζί της 4 χρόνια κι' ύστερα την παν-
τρεύτηκε, χωρίς να πολυενδιαφερθεί αν γινόταν έτσι δίγαμος.

Αργότερα παντρεύτηκε και μια όμορφη υπηρέτριά του, τη Νέλλυ
Τούκερ, και τη φοιτήτρια της Ιατρικής Έιβι Τζένκινς.
Είχε γίνει πιά 36 χρονών κι' είχε αποκτήσει τέσσερις «νόμιμες
συζύγους» και πολύ περισσότερες φιλενάδες — τόσο που δεν μπο-
ρούσε να εμφανισθεί σε καμιά πόλη ή καμώπολη της περιφέρειας
του, χωρίς να συναντήσει μια απ' αυτές!...

Τον Οκτώβριο του 1930, είχε ά-χισει πιά να βρούμε ότι το
παράκανε και να ζητήσει ένα τρόπο για να βγει απ' το αδιέξοδο.
Είχε κάμει όλους αυτούς τους γάμους με το πραγματικό του
όνομα αναγκαστικά — γιατί η δουλειά του δεν του επέτρεπε βέ-
βαια να εμφανίζεται στη μια πόλη ως Σμιθ και στην άλλη ως
Τζόνς...

Την 1η Νοεμβρίου 1930, καθώς έμπαινε σε μια ταβέρνα του
Λονδίνου, τον πλησίασε ένας άγνωστος, κακοντυμένος, και του ζή-
τησε ελεημοσύνη. Ο Ράουζ ήταν έτοιμος να τον διώξει, όταν εκεί-
νος του είπε:

— Δεν έχω κανένα στον κόσμο, που να νοιαστή αν ζω ή αν
πέθανα... Είμαι θλαμόναχος... Μά τί σας τα λέω τώρα, αυτά; Τί
μπορεί να σας ενδιαφέρουνε;...

Η απάντησι του Ράουζ κατέπληξε κι' ένθουσιασε τον αλήτη.

— Άπεναντίας, μ' ενδιαφέρουνε, του είπε. Έλα να σε κεράσω
ένα ποτήρι.

Είχε παρατηρήσει κάτι που αποτελούσε ίσως τη λύσι στο άτο-
μικό του πρόβλημα: ότι ο αλήτης εκείνος είχε ανάστημα και σω-
ματική διάπλασι όμοια με τα δικά του. Ακόμη και το μουστάκι
τους έμοιαζε πολύ.

Είχεσ ποτέ πονόδοντο; ρώτησε ο Ράουζ, για να βεβαιωθεί
πώς ο άγνωστος δεν είχε μέσα στο στόμα του ψευτικά δόντια ή
σφραγισμένα, που θα μπορούσαν ν' αποκαλύψουν την πραγματι-
κή ταυτότητά του.

Ο αλήτης χαμογέλασε κι' έδειξε δυο σειρές από δόντια ολό-
γερα, σαν του Ράουζ.

— Ούτε μια φορά, απάντησε. Αυτή είναι η μόνη καλοτυχία μου,

του γκαρνταόμπα — και πέταξε τα κουρέλια του.

Έπειτα έπιασαν κουδέντα οι δύο τους, ενώ ο Ράουζ σωφάριζε.
Ο αλήτης έπιανε κάθε τόσο από μια μπουτίλια ούϊσκου που είχε πά-
ρει μαζί ο καινούργιος «φίλος» του.

Λίγα μιλία πριν απ' το Νόρθαμπτον, ο Ράουζ σταμάτησε. Και
χτύπησε ξαφνικά στο κεφάλι το μεθυσμένο σύντροφό του μ' ένα
ξύλινο σφυρί, για να χάσει τις αισθήσεις του. Τον εγκατέστησε ύ-
στερα στο πίσω κάθισμα, κατάβρεξε κι' αυτόν και το εσωτερικό
του αυτοκινήτου με βενζίνη, του έβαλε στην τσέπη το δικό του πορ-
τοφόλι, με 30 σελλίνια μέσα. Ύστερα, μ' ένα σπρίτο, μετέβαλε
σε πυροτεχνήμα το μικρό αυτοκίνητο...

Αφού έκτελεσε έτσι το εγκληματικό του σχέδιο, άπομακρύνθηκε
πεζή, μέσ' στη νύχτα.

Μονάχα το πρωί ανακάλυψε η τοπική αστυνομία τα λείψανα, του
αυτοκινήτου και το μισοκαπνισμένο πτώμα. Ειδοποιήθηκε α-
μέσως η Σκωτλαντ Γουάρντ κι' ανέλαβε την υπόθεσι ο επιθεωρητής
Κόρνις.

Ο αστυνομικός αυτός ήταν εκ φύσεως φιλόποπτος. Το ένστικτό
του λοιπόν, σ' αυτή την περίπτωση, τούλεγε πως έπρόκειτο για φό-
νο — κι' άς αποδείκνυαν το αντίθετο τόνες συγκεντρωμένες «άπο-
δείξεις»...

Από τον αριθμό κυκλοφορίας του αυτοκινήτου, εξακριβώθηκε
γρήγορα ότι ανήκε στο Ράουζ. Έξ' άλλου, μερικοί έμποροι του
Νό-Θάμπτον, που γνώριζαν το Ράουζ, αναγνώρισαν το πτώμα του.
Κι' όμως ο Κόρνις δυσπιστούσε ακόμη... Ζήτησε λοιπόν απ' τούς
γιατρούς της αστυνομίας να εξετάσουν, ό,τι είχε απομείνει απ' το
πτώμα, κι' αυτός πέρασε τη νύχτα του μελετώντας ένα φάκελλο
με πληροφορίες για το Ράουζ, συγκεντρωμένες απ' τούς βοη-
θούς του.

Την άλλη μέρα, αφού διάβασε την ιατροδικαστική έκθεσι, κούνη-
σε μ' ικανοποίησι το κεφάλι του και διάταξε τούς ανθρώπους του:

— Φάτε να βρείτε το Ράουζ. Κατηγορεύται για δολοφονία!...

Εκείνοι τον κυττάσαν, σασιτισμένοι — γιατί πίστευαν ως τότε
πως ο Ράουζ ήταν ο νεκρός του αυτοκινήτου. Όστόσο, είχαν συνη-
θισει να μη συζητούν τις διαταγές, του...

Δυο μέρες αργότερα, είχαν συλλάβει το Ράουζ. Όταν κατάλαβε
εκείνος πως είχε χάσει το παιχνίδι, άμολόγησε. Ζήτησε όμως να
μάθη πώς είχε ανακαλύψει την αλήθεια ο Κόρνις.

— Είναι απλούστατο, του εξήγησε εκείνος. Έχω γραμμένες
εδώ, σ' ένα κατάλογο, όλες τις δουλειές που κάνατε στη ζωή σας.
Ποτέ λοιπόν δεν υπήρξατε ανθρακωρύχος.

»Ανν! ο νεκρός του αυτοκινήτου έπασχε από «σιλικώσι» των
πνευμόνων κατά χαρακτηριστική αρώσσεια των ανθρακωρύχων.
»Απ' αυτό κατάλαβα πως δεν ήσαστε σείς!

Ο Ράουζ πλήρωσε το εγκλήματά του στην άγχονη, στις 10 Μαρ-
τίου 1931. Την ημέρα της εκτέλεσεως, οι τέσσερις «νόμιμες» γυ-
ναίκες του είχαν μαζεuth έξω απ' τις πύλες της φυλακής και κλαί-
γανε με λυγμούς...

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΜΑΣ

είναι ένα θαύμα!...

Η εκπληκτική λειτουργία της έπου-
λώσεως μιζς πληγής

ΕΧΕΤΕ ύπ' όψη σας τί γίνεται, όταν
συμβεί να κοπτεί λίγο στο δάκτυλο;
Τρέχει πρώτα αίμα από τα μικρά
αίμοφορα άγγεία του δέρματος, ξε-
πλύνοντας τις σκόνες και τα μικρόδια. Ύ-
στερα συστέλλονται τα αίμοφορα άγγεία
τόσο πολύ, ώστε ελαττώνεται ή έκρη αί-
ματος, ενώ συγχρόνως σχηματίζεται ένας
θρόμβος από αίμα και φράζει προσωρινά
την πληγή, κολλώντας γερά στα χείλη της.
Ο θρόμβος αυτός ζαρώνει έπειτα σιγά-
σιγά, τραβώντας πιά κοντά τα χείλη της
πληγής.

Κατόπιν σχηματίζονται στο μέρος εκεί-
νο κάτι κύτταρα συνεκτικού ιστού, σαν
κλωστές, που ονομάζονται «ινοβλάσται»
και που δημιουργούν γρήγορα καινούργι-
ους ιστούς.

Αφού φραχθεί έτσι καλά ή πληγή, άκο-
λουθεί ή σχηματισμός των κυττάρων της
έπιδερμίδος, που σκεπάζουν τελείως το έ-
πουλωμένο τραύμα. Το πολύ-πολύ, μπο-
ρεί να μείνει μόνο στη μέση ένα σημάδι, λε-
πτό σαν τρίχα.

Όλες οι φάσεις αυτής της έπουλώσεως
συμβαίνουν με ή σειρά τους και στην κα-
τάλληλη ώρα.

Αν παρενοχλήσουμε ή λειτουργία αυ-
τή του δέρματος — αφαιρώντας π.χ. την
«κρούστα» της πληγής — μπορεί να μείνει
μια μεγάλη ούλη.

Η λειτουργία της έπουλώσεως είναι μια
από τις πιά αξιοθαύμαστες που έκτελει το
άνθρώπινο δέρμα.

Έξ' άλλου, το δέρμα μας είναι μια «ά-
ποθήκη», και μάλιστα με μεγάλη χωρητι-
κότητα.

Αν ζυγίζουμε π.χ. 60 κιλά, τα 10
άπ' αυτά αντιπροσωπεύουν νερό και λί-
πος, άποταμειμένα στο δέρμα μας. Ό-
ταν δηλαδή μάς πλεονάζουν τα συστατικά
αυτά, αποθηκεύονται στο δέρμα μας, άπ'
όπου τα ξαναπαίρνει αργότερα ο οργανι-
σμός μας, όταν τα χρειασθή, με ή βοή-
θεια του αίματος που τα μεταφέρει στα κα-
τάλληλα σημεία. Επίσης αποθηκεύονται
στο δέρμα μας άλατα, σάκχαρα και άλλες
βασικές ουσίες.

Σε περίπτωση έκτακτου ανάγκης, το
δέρμα τροφοδοτεί με πρόσθετο αίμα τα
ζωτικά όργανα του σώματός μας. Αν π.χ.
μάς έπιτεθεί κάποιος στο δρόμο, οι μύς και
τα έσωτερικά όργανα μας άπαιτούν άμέ-
σως περισσότερο αίμα, για να μπορέσου-
με να παλέψουμε ή για να φύγουμε τρέ-
χοντας.

Συσφίγγονται τότε τα αίμοφορα άγ-
γεία του δέρματος και το αίμα διοχε-
τεύεται προς το έσωτερικό του σώματος.
Γι' αυτό χλωμαίζουμε συγχρόνως, από φό-
βο ή θυμό:

Το δέρμα μας είναι γεμάτο από «νευρι-
κές άπολήξεις», λεπτές δηλαδή άκρες νευ-
ρων, με τις όποιες αισθανόμεθα το ζεστό,
το κρύο, την πίεσι, τον πόνο, τη φαγούρα,
το γαργάλημα, κλπ. Η άίσθησι της άφης
λειτουργεί με τον έξης περίπου τρόπο: Το
δέρμα μας είναι πάντα λίγο μικρό για το
σώμα μας, κι' έπομένως είναι έλαφρά τεν-
τωμένο πάνω του. Όταν αύξηth κάπως το
τέντωμα αυτό σ' ένα σημείο, νοιώθουμε έ-
τσι ότι μάς άγγίζεινε.

Όταν λοιπόν τρίβουμε έλαφρά ένα μο-
λύδι πάνω στο δέρμα μας, δεν νοιώθουμε
το ίδιο το μολύδι, αλλά τη μεταβολή που
προκαλεί στο τέντωμα του δέρματός μας.
Αισθανόμαστε δέ την έπαφή, κι' όταν άκό-
μη το μολύδι άγγίζει τις τρίχες του μπρά-
τσου μας, γιατί κάθε τρίχα έπιδρά έλαφρά
στις νευρικές άπολήξεις που βρίσκονται
κοντά της.

Το δέρμα που έχομε σήμερα, δεν είναι
το ίδιο με το περουνό μας. Γιατί πέφτουν
συνεχώς άπ' αυτό λεπτά και άόρατα έπι-

φανειακά στρώματα, για να πάρουν άλλα
τη θέσι τους. Η αδιάκοπη αυτή ανανέωσι
συμβαίνει στην έπιδερμίδα. Στο κάτω μέ-
ρος της υπάρχει ένα λεπτό στρώμα κυττα-
ρων, που διχοτομούνται κάθε τόσο και
σχηματίζουν καινούργια. Αυτά ανεβαίνουν
σιγά-σιγά προς τα πάνω. Το «ταξείδι»
τους μπορεί να διαρκέει βδομάδες ολόκλη-
ρες. Σ' αυτό το διάστημα πεθαίνουν, κι'
όταν φτάσουν πιά στην έπιφάνεια πέφτουν,
σαν μικροσκοπικά λείπια.

Πάνω από 20 στρώματα τέτοιων νεκρών
κυττάρων σκεπάζουν συνεχώς την έπιφά-
νεια του δέρματός μας. Τα άπ' πάνω πέ-
φτουν και παίρνουν τη θέσι τους άλλα άπό
κάτω.

Αν τρίψουμε δυνατά το δέρμα μας, ή
άπόσπασι των έπιφανειακών νεκρών κυτ-
τάρων γίνεται πολύ γρηγορώτερα άπ' το
κανονικό, και συγχρόνως τριπλασιάζεται ή
τετραπλασιάζεται ο ρυθμός του σχηματι-
σμού καινούργιων.

Το έξωτερικό στρώμα νεκρών κυττάρων
είναι παχύτερο στις άκρες τών δακτύλων,
στις παλάμες και στα πέλματα. Αν ένα
σημείο τρίβεται πολύ συχνά, το δέρμα σχη-
ματίζει στο μέρος εκείνο ένα κάλο, δηλαδή
ένα άθροισμα νεκρών και σκληρών κυττα-
ρων.

Επίσης το κάψιμο στον ήλιο έπιταχύ-
νει την αντικατάστασι των νεκρών κυττά-
ρων, και γι' αυτό μαδάει τότε ή έπιδερμι-
δα μας.

Τα διάφορα χρώματα του ανθρώπινου
δέρματος εξαρτώνται κυρίως άπό την πο-
σότητα «μελανίνης» που περιέχουν τα κύτ-
ταρά του. Όσο πιά σκούρα είναι ένα δέρ-
μα, τόσο περισσότερη μελανίνη υπάρχει
στα κυττάρά του.

Όστόσο, οι διαφορές αυτές είναι έλαχι-
στες: Το πιά μαύρο ανθρώπινο δέρμα έχει
μόλις 1 γραμμάριο μελανίνης παραπάνω
άπό ένα τελείως λευκό.

Έχουν βρεθή τώρα χημικές ουσίες που
έπιταχύνουν την παραγωγή μελανίνης άπό
τον οργανισμό, καθώς κι' άλλες που την
σταματούν σχεδόν τελείως.

Ετσι, μπορούμε να προβλέψουμε ότι
πολύ γρήγορα οι άνθρωποι θα είναι ίκανοί
να ρυθμίζουν όπως θέλουν το χρώμα του
δέρματός τους!

1 Ο Άλφρεντ Κρουπ (στο μέσον) άρχηγός
της δυναστείας των Γερμανών κατασκευα-
στών κανονών καταδικάστηκε το 1947 άπ'
το διεθνές δικαστήριο έγκληματιών πολέμου
της Νυρεμβέργης σε 12 χρόνια φυλακή. Με-
τά την άπελευθέρωσι του, έπειτα άπό την έκτι-
σι τετραετούς φυλακίσεως, ο Κρουπ μετέτρε-
ψε όλες τις βιομηχανίες του άπό πολεμικές,
σε ειρηνικές και σήμερα οι έπιχειρήσεις του
έκτείνονται σ' όλον τον κόσμο. Τα πρόσωπα
της άπόλυτου έμπιστοσύνης του είναι ή σύ-
ζυγος του Βέρα (άριστερα) και ο γενικός
πληρεξούσιος του κ. Μπέρτχολντ Μπάιτς
(δεξιά).

2 Ο προϊστορικός άνθρωπος του Νεάντερ-
ταλ, που έζησε πρό 100.000 χρόνων στην
Ευρώπη, έχει αναπαρασταθή πλήρως και το
όμοιά του στήθηκε πρό ημερών, στο άν-
θρωπολογικό μουείο της Βόννης. Ο άνθρω-
πος του Νεάντερταλ άποτελεί ένα παρακλάδι
στη σειρά καταγωγής του ανθρώπου, έξασφα-
ίστηκε δέ άπό τ' άγρια θηρία. Ο Νεάντερ-
ταλ ήταν μάλλιάρος, μικρής εφφύας, γνώριζε
τη φωτιά και πίστευε στην άθανασία, αν κρί-
νουμε άπ' το γεγονός, ότι έθαβε τούς νε-
κρούς του.

3 Στην άεροπορική σχολή της Πεννακόλα
των Ηνωμένων Πολιτειών οι νεοροί πιλό-
τοι για να έξρουν πώς, σε περίπτωση άτυχή-
ματος, θα πέσουν στη θάλασσα με το άλξι-
πλώτό τους, υποβάλλονται σ' ένα αναγκα-
στικό βασανιστήριο. Δένονται, όπως βλέπετε,
σαν να φορούσαν αλεξίπτωτο, άπό ένα γερα-
νό, ό οποίος έπειτα τούς άφινει να πέσουν,
μέσα σε μια άρκετα βαθεία δεξαμενή. Εκεί
πρέπει να προσαρμόσουν γρήγορα να άπαλλα-
γουν άπ' τα δεσμά τους — το όποθτικό άλε-
ξιπτωτο — για να σωθούν. Όσοι δεν τα κα-
ταφέρνουν, άνασφύονται... μισολιπόθυμοι!...

4 Το εικονιζόμενο άμερικανικό ελαστικό έχει
δύο θαλάμους: έναν στον όποιο μπάνει ο
κανονικός άεροθάλαμος του κι' έναν δεύτερο,
ό οποίος γεμίζει με άέρα κατά την κατα-
σκευή του στο εργοστάσιο. Το νέο ελαστικό,
όπως ισχυρίζεται το εργοστάσιο που το κατα-
σκευάζει έχει το προυν ότι μπορεί κανείς να
ταξιδέψει μ' αυτό επί 100 τούλαχιστον μίλλια,
μετά το κλατάρματό του!...

Τὸ φυλαχτὸ τοῦ Φαραώ

ΘΥΓΛΟΙ ΚΑΙ
ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

—Σ' αγαπῶ, Τά-Χι, σ' αγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου, εἶπε ὁ πρίγκιπας Χοτέπ στὴν ὁμορφὴ ἐξάδελφὸν του, τὴν κόρη τοῦ Φαραώ.
—Ἡ Τά-Χι τράβηξε τὰ χέρια της ἀπὸ τὰ δικά του καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε μὲ σιγανὴ φωνή, πού ἔμοιαζε σὰν τὸ μουρμουρίσμα τοῦ νεροῦ ἀνάμεσα στὰ χόρτα:

—Τὸ ξέρεις καλά, Χοτέπ, πῶς ἡ καρδιά μου ἀνήκει σ' ἄλλον. Μὴ μου ξαναμιλήσεις, λοιπόν, ἀλλὰ πορὰ γι' αὐτό. Χάνεις τὰ λόγια σου καὶ μὲ κάνεις νὰ λυπῶμαι...

Ὁ πρίγκιπας Χοτέπ ἀκούσθηκε καὶ ἀσυναίσθητα χούφτωσε τὸ χρυσοῦ ἐγχειρίδιον, πού κρεμόταν στὴ ζώνη του. Ὑστερὰ εἶπε: —Ὁρκίζομαι στὴν Ἰσιδα, πῶς ἀπόψε κιάλας ὁ Πτά θάναί νεκρὸς ἀπὸ τὸ χέρι μου!

Ἡ Τά-Χι κλῆμασε μόλις ἀκούσε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ πιάστηκε ἀπὸ μιὰ κολώνα, πού βρισκόταν δίπλα της.

Κύτταξε μὲ μίσος τὸν ἐξάδελφόν της καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε: —Ὁ Πτά εἶναι τὸ πιὸ ἄξιο παλληκάρι τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐγὼ δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ τὰ βάλεις μαζί του. Ἄν τοῦ ἐπομάζης, ὁ μῶς καμιά παγίδα, νὰ ξέρης πῶς θὰ σὲ προλάβω. Ἀπόψε κιάλας, οἱ θεοὶ θὰ κρίνουν ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο σὰς θὰ γίνῃ ἀντράς μου.

Τὴ θῆς νὰ πῆς: ῥώτησε ὁ Χοτέπ ἀνέμενος.

Ἡ ὁμορφὴ Τά-Χι τὸν κύτταξε περιφρονητικά.

—Θὰ σ' ἀναγκάσω νὰ μονομαχήσῃς μαζί του ἀπόψε. Θὰ τὸ μάθουν ἀπὸ πρὶν ὅλοι καὶ θὰ ἔχῃ ὑποσχέση νὰ ξεφύγῃς, ὅπως θὰ τῷ ἔλεγε, ἔτσι πού εἶσαι δειλός. Καὶ τώρα, πῆγαινε, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ὁ Χοτέπ κατὰ ἔκτακτον ἔλεγε νὰ πῇ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς Τά-Χι τὸν πᾶνυσε. Γύρισε καὶ προχώρησε πρὸς τὰ σκαλιά τῆς βεράντας, πού ὠδηγοῦσαν στὸν ἀνακτορικὸ κήπο. Καὶ σὲ λίγο, χάθηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Τὴ θῆς νὰ πῆς: ῥώτησε ὁ Χοτέπ ἀνέμενος.

Ἡ ὁμορφὴ Τά-Χι τὸν κύτταξε περιφρονητικά.

—Θὰ σ' ἀναγκάσω νὰ μονομαχήσῃς μαζί του ἀπόψε. Θὰ τὸ μάθουν ἀπὸ πρὶν ὅλοι καὶ θὰ ἔχῃ ὑποσχέση νὰ ξεφύγῃς, ὅπως θὰ τῷ ἔλεγε, ἔτσι πού εἶσαι δειλός. Καὶ τώρα, πῆγαινε, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω μπροστὰ μου.

Ὁ Χοτέπ κατὰ ἔκτακτον ἔλεγε νὰ πῇ, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς Τά-Χι τὸν πᾶνυσε. Γύρισε καὶ προχώρησε πρὸς τὰ σκαλιά τῆς βεράντας, πού ὠδηγοῦσαν στὸν ἀνακτορικὸ κήπο. Καὶ σὲ λίγο, χάθηκε ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Ὁ γέρο Φαραώ καθόταν στὸ θρόνον του καὶ εἶχε μόλις τελειώσει τὴν ἀκρόασι τῶν πρεσβευτῶν μιᾶς ξένης χώρας, ὅταν μπήκε στὴ μεγάλη αἴθουσα ὁ Χά-Τι.

Στὸ διάβα της, ὅσοι βρισκόταν στὴν αἴθουσα, ἐσκυψαν τὰ κεφάλια μὲ σεβασμό. Ὅταν πλησίασε στὸν πατέρα της, ἐκείνος εἶδε πῶς στὰ ὠραία της μάτια ὑπῆρχε μιὰ παράξενη λάμψη. Κατάλαβε πῶς κάτι τῆς συνέβαινε καὶ τὸ χέρι τοῦ κινήθηκε, γιὰ νὰ κἀν νευρία σ' ὅσους ἦταν γύρω ν' ἀπομακρυνθοῦν.

Ἀλλὰ, ἡ πρίγκηπισσα τὸν πᾶνυσε.

—Ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι, εἶπε στὸν πατέρα της. Καὶ θέλω νὰ τὴν ἀκούσουν καὶ ὅλοι ὅσοι βρισκονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ.

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ παντρευθῶ τὸν Πτά, τὸν πρῶτο τοξότη τῆς φρουρᾶς σου...

—Ποιά χάρι εἶναι αὕτη; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Μὰ ὁ Πτά δὲν εἶναι ἀπὸ βασιλικὸ γένος! ἀποκρίθηκε ὁ Φαραώ.

—Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Χά-Τι. Ἐξέρω, ὅμως, ἀκόμα πῶς ὑπάρχει ἕνας τρόπος γιὰ νὰ παρακάμψω τὸ ἐμπόδιο. Μοῦ τὸν εἶπε ὁ ἀρχιερεὺς, πού γινώσκει καὶ ἐπιδοκιμάζει τὸ αἶσθημά μου γιὰ τὸν Πτά...

—Ἐννοεῖς τὴ δοκιμασία τῆς κρύπτης; ῥώτησε ὁ Φαραώ.

—Ναί. Ὁ Πτά θὰ δεχθῇ γιὰ χάρι μου νὰ μονομαχήσῃ στὴν κρύπτη μ' ὁποιοδήποτε ἄλλον πού θάθελε τὸ χέρι μου. Κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος δὲν εἶναι παρὰ ὁ Χοτέπ!

Ὁ Φαραώ χαίδεψε τὸ πηγούνι του καὶ σκέφτηκε γιὰ λίγο. Ὑστερὰ ἀποκρίθηκε:

—Ὁ Χοτέπ εἶναι ὁ μόνος, πού ἔχει δικαίωμα νὰ σὲ παντρευθῇ, γιατί εἶναι ἀπὸ τὸ βασιλικὸ μας γένος. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σ' ἀναγκάσω νὰ δεχθῇς ἕνα τέτοιο γάμο. Θὰ σοῦ κάνω τὴ χάρι, πού ζητήσῃς. Κι' οἱ θεοὶ θὰ κρίνουν...

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, μιὰ πολυάριθμη συνοδεία κατευθυνόταν μέσα στὸ φῶς τῶν πυρῶν πρὸς τὴ μικρὴ πυραμίδα, πού βρισκόταν λίγα πῶς ἐξῶ ἀπὸ τὴ Μέμφις, τὴν πρωτεύουσα. Στὴν ὑπόγεια κρύπτη τῆς πυραμίδας αὐτῆς, πού φυλάγονταν οἱ βασιλικοὶ θησαυροί, θὰ μονομαχοῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι ὁ Χοτέπ καὶ ὁ Πτά.

Ὅταν ἡ συνοδεία ἔφτασε μπροστὰ στὴν πυραμίδα, κόντευαν πιά μεσάνυχτα. Οἱ πελώριοι Αἰθίοπες, πού βαστούσαν στοὺς ὤμους τοὺς τὸ βασιλικὸ φορεῖο, γονάτισαν καὶ μὲ μιὰ σύγχρονη κίνησι τὸ ἀκοιμήσαν στὸ χῶμα ἀπᾶλα.

Ὁ Φαραώ Ἀμένωφις ῥηκώθηκε ἀπὸ τὸν θρόνον του, ἐνῶ διπλά του καθόταν ἀκίνητος ὁ ἐπίδοξος ὁ Χά-Τι. Τὸ χέρι τοῦ βασιλέως ἀπλώθηκε πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν δύο νέων. Ὁ πρίγκιπας Χοτέπ καὶ ὁ τοξότης Πτά πλησίασαν καὶ γονάτισαν μπροστὰ στὸν Φαραώ.

Ἦταν καὶ οἱ δύο τοὺς γυμνοὺς καὶ φοροῦσαν μονάχα ἕνα σκούρο λινὸ περιζῶμα στὴ μέση.

Ὁ Φαραώ πῆρε δύο κοντὰ σπαθιά ἀπὸ ἕνα κἀνιστρο, πού τοῦ ἔφερε κοντὰ ἕνας ἀκόλουθος καὶ ἔδωσε ἀπὸ ἕνα στοὺς δύο ἀντίηλους.

—Σὲ λίγο, τοὺς εἶπε, θὰ βρεθῇτε μόνον σὰς μέσα στὴν κρύπτη, σὲ πικτὸ σκοτάδι. Ὅποιοι οἱ θεοὶ ἀγαποῦν καὶ θέλουν νὰ τοῦ χάρισουν τὸ χέρι τῆς κόρης μου, θὰ τὸν φυλάξουν ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἀγαποῦν ἐκεῖνον, πού ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ αὐτὸ τὸ χέρι, εἶπε περήφανα ὁ πρίγκιπας Χοτέπ.

Ἀγαποῦν ἐκεῖνον, πού ἀγαπᾷ ὁ Χά-Τι, εἶπε μὲ ἥρεμη φωνὴ ὁ Πτά.

Ὁ Φαραώ χαμογέλασε παράξενα καὶ προτοῦ οἱ δύο νέοι σκυβῶν, εἶπε:

—Ἐπειδὴ ὁ πρίγκιπας Χοτέπ ἔχει στίς φλέβες του αἷμα σὰν τὸ δικό μου, θὰ τοῦ δώσω ἕνα φυλαχτό. Εἶναι ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς Ἰσιδας καὶ τόκω πάντα στὸ στήθος μου.

Ἐδῶλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα μικρὸ ξύλινο ἀνάγλυφο, πού παρᾶσταινε τὴ θεὰ καὶ ἦταν περασμένο σὲ μιὰ ταῖνια.

—Νὰ τὸ φορέσῃς στὸ στήθος σου, μόλις περάσῃς τὸ κατῶφλι τῆς κρύπτης, εἶπε στὸν πρίγκηπα Χοτέπ, δίνοντάς του τὸ φυλαχτό.

Οἱ ἱερεῖς ἀνοίξαν τὴν εἰσοδὸ τῆς πυραμίδας, προχώρησαν καὶ πῶς τοὺς ἀκούσθηκαν οἱ δύο ἀντίπαλοι. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο, οἱ ἱερεῖς ξαναδύθηκαν μόνον τοὺς.

Ἡ Τά-Χι ἐσφίγγε νευρικά τὸ δάκτυλό της. Οἱ δύο ἀντίπαλοι βρισκόταν τώρα μέσα στὴν κρύπτη, μὲ τὰ κοντὰ σπαθιά στὸ χέρι... Στὴ μέση τοῦ δοπέδου, ἔκαie ἕνα λυχνάρι μὲ ἐλάχιστο λάδι. Σὲ λίγο, τὸ λυχνάρι θάσβηνε καὶ τότε θ' ἀρχίζε στὸ πικτὸ σκοτάδι ἡ φοβερὴ μονομαχία, πού θάκαναν στὰ τυφλά.

Ποῖον θὰ εὐνοοῦσαν οἱ θεοί; Ποῖος θάταν ὁ τυχερὸς πού θὰ πετύχαινε τὸν ἀντίπαλό του μὲ τὸ σπαθί του, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα;

Ἡ Τά-Χι ἦταν βέβαιη, πῶς θὰ νικοῦσε ὁ ἀγαπημένος της Πτά. Ἀλλὰ ἡ ἀγωνία της ἦταν μεγάλη.

Μία ἀγωνία, πού ζωγραφίζόταν, κάτω ἀπὸ τὴς ἀνταύγειες τῶν πυρῶν, καὶ στὰ πρόσωπα ὅλων, ὅσοι βρισκόταν ἐξῶ ἀπὸ τὴν πυραμίδα. Μονάχα ὁ γέρο Φαραώ φαίνονταν ἀτάραχος. Στιγμὲς-στιγμὲς, μάλιστα, ἕνα παράξενο χαμόγελο διαγραφόταν στὰ χεῖλιά του.

Ἐσφνικά, ἕνα οὐρλιαχτό, πού δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο, ἔσκησε τὴ σιγαλιά τῆς νύκτας. Ὑστερὰ δὲν ἀκούστηκε πιά τίποτ' ἄλλο. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους ἦταν τώρα νεκρός.

Σὲ λίγο, στὴν εἰσοδὸ τῆς πυραμίδας, φάνηκε ὁ Πτά. Κρατοῦσε στὸ δεξιὸ του χέρι τὸ ματωμένο ὀπλὸν του.

—Ὅχι, δὲν ἦταν μονάχα οἱ θεοί, πού φυλάζαν τὸν ἀγαπημένο σου, εἶπε ὁ Φαραώ τὴν ἴδια ἐκεῖνη νύκτα στὴν κόρη του, ὅταν ἔμειναν μόνον. Ὁ Χοτέπ ἔπρεπε νὰ σκοτωθῇ, γιατί ἔτοιμαζόταν νὰ μὲ ξεκάνῃ, γιὰ ν' ἀνεβῇ στὸν θρόνον καὶ νὰ σὲ πάρῃ γυναῖκα του! Οἱ ἀνθρώποι μου, ὅμως, πληροφορήθηκαν τὴν πρόθεσί του καὶ οὐ μὲ βόηθησαν μὲ τὴ χάρι πού μοῦ ζητήσῃς, νὰ τὸν τιμωρήσω ὅπως τοῦ ἀξίζει!

Μὰ πῶς ἔγινε αὐτό; ῥώτησε ὁ Χά-Τι.

—Θὰ σοῦ τὸ πῇ ὁ ἀγαπημένος σου, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Φαραώ.

—Ὅχι, θέλω νὰ τ' ἀκούσω ἀπὸ τὸ στόμα σου, τὸν παρακάλεσε ὁ Χά-Τι.

Ὁ πατέρας της χαμογέλασε, τῆς χαίδεψε τὰ μαλλιά καὶ τῆς εἶπε:

—Καλά. Ἐξέρεις, πῶς δὲν σοῦ ἀρνιέμαι ποτὲ καμιά χάρι. Τὸ φυλαχτό, λοιπόν, πού ἔδωσα στὸν Χοτέπ νὰ φορέσῃ, ἦταν ἀλειμένο μὲ μιὰ οὐσία, πού μοῦ ἔδωσε ὁ σοφὸς Χίρᾶ, ὁ πιὸ πιστὸς ἀνθρώπος, πού ἔχω στὸ παλάτι μου.

Ἀὐτὴ τὴν οὐσία τὴ βγάδι ἀπὸ τὰ φάρια καὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ λάμπῃ μέσα στὸ σκοτάδι. Τ' ὄνομά της εἶναι φῶσφορος... Ἐτοῖς ὁ ἀγαπημένος σου ἔδωκε πού βρισκόταν κάθε στιγμὴ ὁ Χοτέπ καὶ ἔτσι τὸν σκότωσε χωρὶς νὰ δυσκολευθῇ καθόλου!

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, μιὰ πολυάριθμη συνοδεία κατευθυνόταν μέσα στὸ φῶς τῶν πυρῶν πρὸς τὴ μικρὴ πυραμίδα, πού βρισκόταν λίγα πῶς ἐξῶ ἀπὸ τὴ Μέμφις, τὴν πρωτεύουσα. Στὴν ὑπόγεια κρύπτη τῆς πυραμίδας αὐτῆς, πού φυλάγονταν οἱ βασιλικοὶ θησαυροί, θὰ μονομαχοῦσαν μέσα στὸ σκοτάδι ὁ Χοτέπ καὶ ὁ Πτά.

Ὅταν ἡ συνοδεία ἔφτασε μπροστὰ στὴν πυραμίδα, κόντευαν πιά μεσάνυχτα. Οἱ πελώριοι Αἰθίοπες, πού βαστούσαν στοὺς ὤμους τοὺς τὸ βασιλικὸ φορεῖο, γονάτισαν καὶ μὲ μιὰ σύγχρονη κίνησι τὸ ἀκοιμήσαν στὸ χῶμα ἀπᾶλα.

Ὁ Φαραώ Ἀμένωφις ῥηκώθηκε ἀπὸ τὸν θρόνον του, ἐνῶ διπλά του καθόταν ἀκίνητος ὁ ἐπίδοξος ὁ Χά-Τι. Τὸ χέρι τοῦ βασιλέως ἀπλώθηκε πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῶν δύο νέων. Ὁ πρίγκιπας Χοτέπ καὶ ὁ τοξότης Πτά πλησίασαν καὶ γονάτισαν μπροστὰ στὸν Φαραώ.

Ἦταν καὶ οἱ δύο τοὺς γυμνοὺς καὶ φοροῦσαν μονάχα ἕνα σκούρο λινὸ περιζῶμα στὴ μέση.

Ὁ Φαραώ πῆρε δύο κοντὰ σπαθιά ἀπὸ ἕνα κἀνιστρο, πού τοῦ ἔφερε κοντὰ ἕνας ἀκόλουθος καὶ ἔδωσε ἀπὸ ἕνα στοὺς δύο ἀντίηλους.

—Σὲ λίγο, τοὺς εἶπε, θὰ βρεθῇτε μόνον σὰς μέσα στὴν κρύπτη, σὲ πικτὸ σκοτάδι. Ὅποιοι οἱ θεοὶ ἀγαποῦν καὶ θέλουν νὰ τοῦ χάρισουν τὸ χέρι τῆς κόρης μου, θὰ τὸν φυλάξουν ἀπὸ τὸν θάνατο.

Ἀγαποῦν ἐκεῖνον, πού ἔχει δικαίωμα νὰ ζητήσῃ αὐτὸ τὸ χέρι, εἶπε περήφανα ὁ πρίγκιπας Χοτέπ.

Ἀγαποῦν ἐκεῖνον, πού ἀγαπᾷ ὁ Χά-Τι, εἶπε μὲ ἥρεμη φωνὴ ὁ Πτά.

Ὁ Φαραώ χαμογέλασε παράξενα καὶ προτοῦ οἱ δύο νέοι σκυβῶν, εἶπε:

—Ἐπειδὴ ὁ πρίγκιπας Χοτέπ ἔχει στίς φλέβες του αἷμα σὰν τὸ δικό μου, θὰ τοῦ δώσω ἕνα φυλαχτό. Εἶναι ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς Ἰσιδας καὶ τόκω πάντα στὸ στήθος μου.

Ἐδῶλε ἀπὸ τὸν κόρφο του ἕνα μικρὸ ξύλινο ἀνάγλυφο, πού παρᾶσταινε τὴ θεὰ καὶ ἦταν περασμένο σὲ μιὰ ταῖνια.

—Νὰ τὸ φορέσῃς στὸ στήθος σου, μόλις περάσῃς τὸ κατῶφλι τῆς κρύπτης, εἶπε στὸν πρίγκηπα Χοτέπ, δίνοντάς του τὸ φυλαχτό.

Οἱ ἱερεῖς ἀνοίξαν τὴν εἰσοδὸ τῆς πυραμίδας, προχώρησαν καὶ πῶς τοὺς ἀκούσθηκαν οἱ δύο ἀντίπαλοι. Ὑστερὰ ἀπὸ λίγο, οἱ ἱερεῖς ξαναδύθηκαν μόνον τοὺς.

Ἡ Τά-Χι ἐσφίγγε νευρικά τὸ δάκτυλό της. Οἱ δύο ἀντίπαλοι βρισκόταν τώρα μέσα στὴν κρύπτη, μὲ τὰ κοντὰ σπαθιά στὸ χέρι... Στὴ μέση τοῦ δοπέδου, ἔκαie ἕνα λυχνάρι μὲ ἐλάχιστο λάδι. Σὲ λίγο, τὸ λυχνάρι θάσβηνε καὶ τότε θ' ἀρχίζε στὸ πικτὸ σκοτάδι ἡ φοβερὴ μονομαχία, πού θάκαναν στὰ τυφλά.

Ποῖον θὰ εὐνοοῦσαν οἱ θεοί; Ποῖος θάταν ὁ τυχερὸς πού θὰ πετύχαινε τὸν ἀντίπαλό του μὲ τὸ σπαθί του, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα;

Ἡ Τά-Χι ἦταν βέβαιη, πῶς θὰ νικοῦσε ὁ ἀγαπημένος της Πτά. Ἀλλὰ ἡ ἀγωνία της ἦταν μεγάλη.

Μία ἀγωνία, πού ζωγραφίζόταν, κάτω ἀπὸ τὴς ἀνταύγειες τῶν πυρῶν, καὶ στὰ πρόσωπα ὅλων, ὅσοι βρισκόταν ἐξῶ ἀπὸ τὴν πυραμίδα. Μονάχα ὁ γέρο Φαραώ φαίνονταν ἀτάραχος. Στιγμὲς-στιγμὲς, μάλιστα, ἕνα παράξενο χαμόγελο διαγραφόταν στὰ χεῖλιά του.

Ἐσφνικά, ἕνα οὐρλιαχτό, πού δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο, ἔσκησε τὴ σιγαλιά τῆς νύκτας. Ὑστερὰ δὲν ἀκούστηκε πιά τίποτ' ἄλλο. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους ἦταν τώρα νεκρός.

Σὲ λίγο, στὴν εἰσοδὸ τῆς

— Φοβάμαι πως η αστυνομία δεν θα βοηθήσει τίποτα.

— Γιατί;

— Γιατί πρόκειται για ένα έγκλημα όχι κοινό. Γιατί το έγκλημα αυτό κρύβει δεν ξέρω ποιά μυστηριώδη έκδικση ενός ανθρώπου που έχθρεύεται την οικογένειά μας. Γιατί το έγκλημα αυτό δεν είναι το πρώτο που έγινε εναντίον μας. Έδώ και δυο μήνες, ο άγνωστος εχθρός μας εξεδήλωσε για πρώτη φορά το μίσος του... Τέλος, γιατί είχε υποψιασθεί έμένα ο αδελφός μου, ως δράστη αυτής της κλοπής και της δολοφονίας!

Ο Μπερτινιόλ άκουγε, ηρεμωμένος φαινομενικά. Τα πρόσωπό του δεν φάνερωνε την παραμικρή ταραχή. Μόνο τα χέρια του έτρεμαν ελαφρά...

— Καύμενε μου παιδί! Καύμενε Λωράν! Έσπευσε να πη.

— Εύχαριστώ που με λυπόσαστε... *Α, ύποφερα σκληρά.

Κι' ο Λωράν πρόσθεσε, σφίγγοντας τις γραθίδες του, ενώ τα μάτια του άστραφταν από θυμό:

— Άλλοίμονο σ' αυτό τον άνθρωπο! Δυστυχία του!

Ο Μπερτινιόλ εξακολουθούσε να χαμογελάει με καλωσύνη.

— Επιδοκιμάζω τα σχέδιά σας, αγαπητέ μου Λωράν, απάντησε με πατρικό τόνο. Σας παραχωρώ λοιπόν την άοριστη άδεια που χρειαζόσαστε.

— Εύχαριστώ, κύριε Μπερτινιόλ. Το περμένο, γιατί ξέρω την καλή καρδιά σας, Σας εύχαριστώ!

— Είμαι εύχρισμένος που βλέπω πως με κρίνετε καλά. Μά δεν είν' αυτό όλο. Σας είπα προ όλίγου πως δεν πρόκειται να σας προσβάλω, προσφέροντάς σας λεφτά. Έπειδή όμως το έργο που θ' αναλάβετε, μπορεί ν' απαιτήσει υπερβολικά έξοδα, ενδέχεται να μη σας φτάσουν οι οικονομίες σας. Είμαι διατεθειμένος λοιπόν να σας δώσω μία προκαταβολή... όσα μου ζητήσετε.

Κι' ο Μπερτινιόλ πρόσθεσε:

— Θα μ' εύχαριστήση διπλά, αν καταφύγετε στο πορτοφόλι μου. Όχι μόνο γιατί έχετε αποκτήσει από καιρό τη συμπάθεια μου, αλλά και γιατί θα χαρώ πολύ αν συντελέσω κάπως στην τιμωρία του ανθρώπου που μου είπατε και που τον θεωρείτε υπεύθυνο για τα δυστυχήματα της οικογένειάς σας... Μήπως υποψιάζεσθε κανένα συγκεκριμένο πρόσωπο;

— Όχι ακόμη.

— Ίσως να κάνετε λάθος, στο κάτω-κάτω!

— Να κάνω λάθος; Μά είναι η τρίτη φορά, εδώ και τρεις μήνες, που νοιώθω να βαρύνω πάνω στην οικογένειά μας το μίσος αυτού του αθλήου!

— Η τρίτη φορά;... είπε ο Μπερτινιόλ με ζωηρό ενδιαφέρον.

— Ναι. Προηγουμένως, είχα δεχθεί και προσβολή και γραμμάτια, νομίζοντας πως προέρχονταν απ' τον αδελφό μου, ενώ στην πραγματικότητα είχαν πλαστογραφηθεί απ' τον άγνωστο εχθρό μας.

— Κι' η πρώτη φορά;

— Ήταν εδώ και τρεις μήνες, στη λέ-

σχη... Τό χέρι που έγραψε τ' όνομά μου σ' εκείνη την ατιμωτική ανακοίνωση, ήταν το ίδιο που έκαμε την πλαστογραφία και τη δολοφονία. Είμαι βέβαιος γι' αυτό!...

— Μοιάζουνε λίγο με μυθιστόρημα αυτά που μου διηγείσθε, αγαπητό μου παιδί.

— Η ίσως αυτό το χέρι δεν είναι παρά όργανο κάποιου άλλου... Άδιάφορο όμως! Θ' ανακαλύψω, τόσο το χέρι που χτύπησε, όσο και το μυαλό που διέταξε. Υπομονή!

— Είμαι πρόθυμος να σας βοηθήσω σ' ό,τι χρειαστήτε.

Ο Μπερτινιόλ σκώθηκε για να φύγει.

— Θα μ' εύχαριστήση πολύ αν μ' επισκεπτεσθε κάπου-κάπου, αγαπητέ μου Λωράν, είπε. Θα με κρατάτε πολλές περιπέτειες στη ζωή μου. Θα μπορέσω να σας δώσω μερικές καλές συμβουλές, που θα σας βοηθήσουν.

Και χαμογέλασε λίγο παραξένα.

Έδώ και μερικά λεπτά, ενώ κουβέντιαζε με το νέο, είχε προσέξει το πορτραίτο της Μαρίας-Ρόζας, με το ανθοστολισμένο κάδρο του, πάνω στο τραπέζι. Τη στιγμή που επρόκειτο να σφίξει το χέρι του Λωράν, προσποιήθηκε πως είχε δη για πρώτη φορά αυτή τη φωτογραφία.

— Τι χαριτωμένο κορίτσι!... είπε.

Πήρε το πορτραίτο και το κύτταξε από πιο κοντά, με θαυμασμό:

— Τι γλυκά μάτια που έχει... Άδελφή σας θάνα, δίχως άλλο.

— Δεν έχω αδελφή, απάντησε ο Λωράν με κάποια αμηχανία.

— *Α, καταλαβαίνω!... είπε ο Μπερτινιόλ χαμογελώντας μ' επιείκεια.

Ο Λωράν πήρε πίσω τη φωτογραφία, με μία απότομη κίνηση, και την ξανάβαλε πάνω στο γραφείο του.

Πράγμα παράξενο, είχε νοιώσει ένα σφίξιμο στην καρδιά του, όσο ο Μπερτινιόλ κύτταζε την όμορφη Νεράιδα του... Γιατί; Δεν μπορούσε να το εξηγήσει... Μά ένα ένστικτο τον είχε σπρώξει να του πάρη απ' τα χέρια το πορτραίτο.

Εκείνος δεν δυσανεστήθηκε. Φάνηκε μάλιστα πως δεν το πρόσεξε.

— Πιστεύω πως έχετε δικη να την αγαπάτε, καλό μου παιδί, είπε. Μου φαίνεται ότι τ' αξίζει αληθινά.

Είχε προλάβει στο μεταξύ να διαβάση στο κάτω μέρος του πορτραίτου το όνομα του φωτογράφου που το είχε τραθήξει: «Λανγκουαδέν-Κομπιέννη».

Δεν ζητούσε περισσότερα. Είχε πετύχει το σκοπό για τον οποίο είχε επισκεφθεί το Λωράν.

Έφυγε λοιπόν, αφού έβαλε και πάλι το νέο να του υποσχεθή πως θα τον κρατούσε ένημερο για τις έρευνές του.

Αντί όμως να γυρίση στο μέγαρό του, έφαγε σ' ένα ρεσταυράν, κι από εκεί πήγε στο σιδηροδρομικό σταθμό του Βορρά κι έδωσε ένα εισιτήριο για την Κομπιέννη.

Όταν έφτασε εκεί, δεν δυσκολεύτηκε να βρή τη διεύθυνση του Λανγκουαδέν. Το φωτογραφείο του βρισκόταν κοντά στο σταθμό.

Τον βρήκε εκεί και τον ρώτησε:

— Πέστε μου, κύριε, κρατάτε τις πλάκες των φωτογραφιών που βγάξετε;

— Βεβαίως. Συμβαίνει συχνά να μας παραγγείλουν οι πελάτες μας κι' άλλα αντίτυπα. Γιατί ν' αναγκαστούν τότε να ξαναποζάρουν;

— Κι' αν πρόκειται για καμιά ωραία κοπέλλα...

— Τότε μεταχειρίζομαι το πορτραίτο της για ρεκλάμα, έφθονο είναι επιτυχημένο. Μπορείτε να το πιστοποιήσετε άλλωστε, ριχνοντας μία ματιά γύρω σας.

Πραγματικά, το σαλόνι όπου βρισκόταν οι δυο άντρες, ήταν γεμάτο από φωτογραφίες, ιδίως ωραίων γυναικών.

Υπήρχαν επίσης άλμπουμ και κρουτιά με πορτραίτα ταξινομημένα σαν δελτία καταλόγου λιανικής.

— Επιτρέψτε να τα κύτταξω; ρώτησε ο Μπερτινιόλ.

— Βεβαίως, κύριε, ελεύθερα... Θα σας άφισω όμως μονάχο, γιατί έχω πελάτες στο ατελιέ μου...

— Μη στενοχωριέσθε για μένα, σας παρακαλώ.

Ο Μπερτινιόλ άρχισε το ψάξιμο.

Σε μισή ώρα, είχε βρή ό,τι ζητούσε: μία φωτογραφία όμοια μ' εκείνη που είχε δη στο σπίτι του κομπιέν. Παρίστανε την ίδια όμορφη κοπέλλα, με τη γλυκειά ματιά της, με το άγνο και τρυφερό χαμόγελό της.

— Παράξενο! μουρμούρισε ο Μπερτινιόλ. Την ίδια σκέψη είχε και εκεί στο σπίτι του Λωράν... Μου φαίνεται πως την έχω ξαναδύ, αυτή την κοπέλλα... Νομίζω πως δεν μου είναι άγνωστη. Πού τη γνώρισα;...

Ο φωτογράφος ξαναγύρισε, τη στιγμή εκείνη.

— Βρήκατε λοιπόν, κύριε, αυτό που ζητούσατε; ρώτησε.

— Μά δεν ζητούσα κάτι συγκεκριμένο. Κύτταξα γενικά τις ωραίες αυτές φωτογραφίες. Είναι αληθινά άριστουργήματα.

Ο Λανγκουαδέν υποκλίθηκε, κολακευμένος.

— Αυτή εδώ, επί παραδείγματι, πρόσθεσε ο Μπερτινιόλ δείχνοντας το πορτραίτο της Μαρίας-Ρόζας που κρατούσε. Μου έκαμε ιδιαίτερα εντύπωση, γιατί μου φαίνεται πως αναγνωρίζω τη φυσιογνωμία αυτής της κοπέλλας...

— Αν θυμάμαι καλά, είπε ο άνυποπτος φωτογράφος, είναι η κόρη ενός αξιωματικού της Κομπιέννης.

— Ένός αξιωματικού;...

Ο Μπερτινιόλ θυμήθηκε ξαφνικά:

— *Α ναι, βέβαια! Νομίζω πως λέγεται Μαρία-Ρόζα... Δεν είν' έτσι; Μαρία-Ρόζα Βελλαντιέ... Κι' είναι δασκάλα του πιάνου...

— Δεν ξέρω να σας πώ. *Αν όμως σας ενδιαφέρει, είναι εύκολατο να το μάθουμε. Ναι, θα ήθελα να μου το πητε.

Ο φωτογράφος συμβουλευθηκε τα βιβλία του και είπε σε λίγο:

— Μάλιστα, Μαρία-Ρόζα Βελλαντιέ.

— Και πού μένει;

— Έμενε τότε στην οδό Πιερόν, αριθμός 49.

— Είναι μακριά από δω;

— Κοντά στο δάσος.

— Εύχαριστώ, κύριε.

— Όταν ο Μπερτινιόλ ξαναδρέθηκε μόνος

στους δρομους της Κομπιέννης, δεν μπορούσε να κρύψη τη χαρά του.

Διέσχισε την πλατεία του Δημαρχείου κι' έφτασε γρήγορα στην οδό Πιερόν. Στον αριθμό 49, τον πληροφορήσαν ότι ο λοχαγός Βελλαντιέ είχε φύγει απ' την Κομπιέννη εδώ κι' ένα χρόνο, μαζί με την κόρη του, κι' ότι έμενε από τότε στο Τζουρίσι. Δεν είχαν μάθει καμιά είδηση ου από τότε κι' άγνοούσαν τη διεύθυνσή ου.

— Αυτή είναι, ασφαλώς, ψιθύρισε ο Μπερτινιόλ.

Πραγματικά, δεν χωρούσε πιά αμφιβολία. Το βράδυ, όταν γύρισε στο σπίτι του, ζήτησε άμέσως τη Τζέννη. Η κοπέλλα έτρεξε να τον αγκαλιάσει.

— Έφυγε σήμερα το πρωί χωρίς να με φιλήσης, του παραπονέθηκε. Δεν αγαπάς πιά την κορούλα σου!

— Όχι δά! Άσκολήθηκα με σένα μονάχο, όλη την ημέρα.

— Με μένα; Πώς αυτό;

— Ναι, με την εύτυχία σου... με την αγάπη και το γάμο σου!...

— Τον ξαναείδες λοιπόν;

— Ναι, σήμερα το πρωί, στο σπίτι του. Και τότε ρώτησες γιατί δεν έρχεται πιά να μας δει, για ποιους λόγους φαίνεται να μας άποφεύγει;

— Όχι, γιατί οι λόγοι αυτοί δεν υπάρχουν πιά μέσα στο μικρό σου κεφαλάκι. Κι' η απόδειξη...

— Ποιά είν' η απόδειξη, πατέρα;

— Είναι ότι σε λίγο θα τον βλέπης τακτικά.

— *Ω, πατέρα, είπε η νέα κατάχλωμη, δεν μπορούσατε να μου χαρίσετε μεγαλύτερη εύτυχία!

Την κύτταξε μερικές στιγμές αμίλητος. *Υστερα τη ρώτησε:

— Πές μου, αγαπητό μου παιδί, άλλαξες ποό όλίγου καιρό τη δασκάλα του πιάνου σου; Έτσι μου είχες πη νομίζω... Βρίσκομαι όμως τόσο σπάνια στο σπίτι, τίς ώρες των μαθημάτων σου, ώστε δεν ξέρω...

— Δεν κάνεις λάθος, πατέρα.

— Η παλιά δασκάλα σου λεγότανε Μαρία-Ρόζα Βελλαντιέ.

— Ακριβώς.

— Πού έμενε;

— Στην οδό Βιντιμιλλέ.

— Γιατί την άλλαξες;

— Δεν την άλλαξα εγώ, πατέρα. Την αγαπούσα μάλιστα πολύ. Μία μέρα όμως, εδώ και μερικές βδομάδες, μου έγραψε πως είχε βοη μία καλλίτερη εργασία, κάπου στα περίχωρα του Παρισιού.

— Και δεν την ξαναείδες από τότε;

— Όχι. Ούτε κι' έμαθα ειδήσεις της. Μά γιατί μου κάνεις αυτές τις ερωτήσεις, πατέρα;

Ο Μπερτινιόλ άποφευγε ν' απαντήσει.

Τ' άλλο πρωί, παρουσιάστηκε στο σπίτι της οδού Βιντιμιλλέ. Ο θυρωρός βρισκότανε στη θέση του. Ο Μπερτινιόλ μπήκε και ρώτησε:

— Ο λοχαγός Βελλαντιέ;

— Ο λοχαγός έχει πεθάνει, κύριε!

— Μά είχε μία κόρη. Αυτή μένει εδώ πάντα;

— Η δεσποινίς Μαρία-Ρόζα είναι μία

τιμία και καλή κοπέλλα. Έξακολούθησε να μένη στο ίδιο διαμέρισμα, μετά το θάνατο του πατέρα της, έφυγε όμως προ έξη εβδομάδων περίπου.

— Ξέρετε την καινούργια διεύθυνσή της;

— Ναι, γιατί η πρώτη υπηρέτησή της, μία καλή γεροντίσσα που λέγεται Μαρτίν, εργαζάται εδώ πάντα. Μου μιλάει συχνά ξαφνικά, ο θυρωρός φάνηκε να μετανοή.

Κύτταξε με δυσπιστία το Μπερτινιόλ.

— Αλήθεια, είπε, για ποιο λόγο μου κάνετε αυτές τις ερωτήσεις;

— Με το μοναδικό σκοπό να φανώ χρήσιμος στη Μαρία-Ρόζα. Είμαι θείος της και γύρισα τώρα απ' τη Νέα Υόρκη.

— Α, τότε αλλάζουν τα πράγματα... Ένας θείος απ' την Αμερική!... Όσο γρηγορότερα την ξαναδείτε, τόσο το καλλίτερο γι' αυτήν... Δεν έχετε παρά να πάτε στο σπίτι του μαρκησιού ντε Σουλαίμ, που μένει στο Νολάν, και να ζητήσετε τη δεσποινίδα Μαρία-Ρόζα. Είναι ένα είδος γκουβερνάντας εκεί.

Ο Μπερτινιόλ νόμισε πως δεν είχε ακούσει καλά.

— Στο σπίτι του μαρκησιού ντε Σουλαίμ; ρώτησε.

— Μάλιστα. Τον ξέρετε;

— Όχι. Εύχαριστώ πολύ.

Κι' ο Μπερτινιόλ έβαλε στο χέρι του θυρωρού ένα φιλοδώρημα.

Η πληροφορία εκείνη τον έφερε σ' αμηχανία. Πώς η Μαρία-Ρόζα βρισκότανε στο σπίτι των Σουλαίμ, κοντά στη μητέρα του Λωράν;

Η μαρκησία κι' ο Μισέλ ξέριαν λοιπόν τους έρωτες του Λωράν και της κοπέλλας; Και τους επιδοκιμάζαν; Ίσως είχε συμφωνηθή κι' ο γάμος;

Μά τότε θάφτανε αυτός πολύ άργα. Πώς να έμποδισή ένα σχέδιο τόσο προχωρημένο;

Η θ' άφινε να γίνη αυτός ο γάμος, χωρίς να φέρη επέδεια; Μά θάταν ο θάνατος της Τζέννης!...

Από έναν άνθρωπο μονάχο θα μπορούσε να μάθη την αλήθεια: Θα ρωτούσε με τρόπο το Λωράν και θα τα μάθαινε όλα απ' αυτόν.

Ο κομπιέν δεν είχε την παραμικρή δυσπιστία απέναντί του. Θα του άνοιγε ίσως την καρδιά του.

Αποφάσισε λοιπόν να τον ρωτήσει. Κι' η Τύχη του πρόσφερε άμέσως την ευκαιρία: Συναντήσε το Λωράν μπροστά στο σταθμό του Σαιν-Λαζάρ.

Οι δυο άντρες δώσανε τα χέρια.

— Έχετε φάει; ρώτησε ο Μπερτινιόλ.

— Όχι, είναι νωρίς ακόμα, μόλις 11...

Έδωσαν απ' το σπίτι μου.

— Θασθήτε λοιπόν να φάμε μαζί.

— Σας προειδοποιώ ότι έχω ένα ραντεβού στις 2 με τον αστυνομικό της Ασφαλείας Γκώμ.

— Στις 2 θα είσαστε ελεύθερος.

Μπήκαν σ' ένα κομψό ρεσταυράν. Αφού κάθισαν κι' έδωσαν τις παραγγελίες τους, ο Μπερτινιόλ είπε στο νέο:

— Βλέπω μ' ευχαρίστησι ότι δεν χάνετε τον καιρό σας.

— Κάθε μέρα που περνάει, αύξάνει τις πιθανότητες ν' ανακαλύψω αυτόν που γυρεύω!

— Καταλαβαίνω ότι έχετε πάρει κατά-καρδιά αυτή την έρευνα... Θα υποφέρετε πολύ στη σκέψη πως σας άποπεύονταν...

— Ναι, πάρα πολύ.

— Μά, επιτέλους, δεν στέκεται καθόλου αυτή η κατηγορία! Χρειάζονταν στοιχεία... Πού βσιζότανε;

— Υπήρχαν ενδείξεις... σχεδόν απόδειξεις!

— Απόδειξεις;... Τί μπορούν να βρουν εναντίον σας;

— Θα με υποχρεώσετε αν δεν επιμείνετε περισσότερο, κύριε Μπερτινιόλ.

— Πολύ καλά, παιδί μου. Πιστέψτε ότι η περιέργειά μου όφειλόταν μονάχα στη φιλία μου για σας, ιδίως δε στην επιθυμία μου να σας φανώ χρήσιμος, στο μέτρο των δυναμών μου...

Ο Μπερτινιόλ είχε προσφέρει αυτά τα λόγια με πολλή συγκίνηση. Κι' ο Λωράν έσπευσε να προσθέσει:

— Σας ζητώ συγγνώμη για τον τρόπο που σας μίλησα.

— Άλλωστε, είπε ο Μπερτινιόλ χαμογελώντας πατρικά, υπάρχει ένα πιο εύχριστο θέμα για το οποίο μπορούμε να μιλήσουμε... Οι έρωτες μου θέλουν ν' άνοιγουν την καρδιά τους σε κάποιον... Μέσ' στις φροντίδες που σας άπασχολούν, σας μένει τουλάχιστον μία έλπίδα, κι' οι τωρινές θλίψεις σας φωτίζονται από μία άχτιδα του ήλιου.

— Ναι, είν' αλήθεια!... ψιθύρισε ο Λωράν, βλέποντας με τη φαντασία του το χαριτωμένο πρόσωπο της Μαρίας-Ρόζας.

— Για πότε ο γάμος, αγαπητέ μου φίλε;

— Δυστυχώς, δεν ξέρω ακόμα!

— Η θέσι που σας πρόσθερα, θα σας διευκολύνει...

— Πραγματικά, χάρις στην καλωσύνη σας δεν υπάρχουν πιά εμπόδια απ' αυτή την πλευρά. Φοβάμαι όμως πως θα συναντήσω άλλα...

— Έχουν ίσως αντίρρησης ο αδελφός σας κι' η μητέρα σας;

— Τό φοβάμαι.

— Δεν τη γνωρίζουνε; Άγνοούν όμως πως την αγαπώ, πως μ' αγαπάει, πως της έχω υποσχεθή τ' όνομά μου και πως θα γινότανε η πιο αξιολάτρευτη και τιμιώτερη γυναίκα...

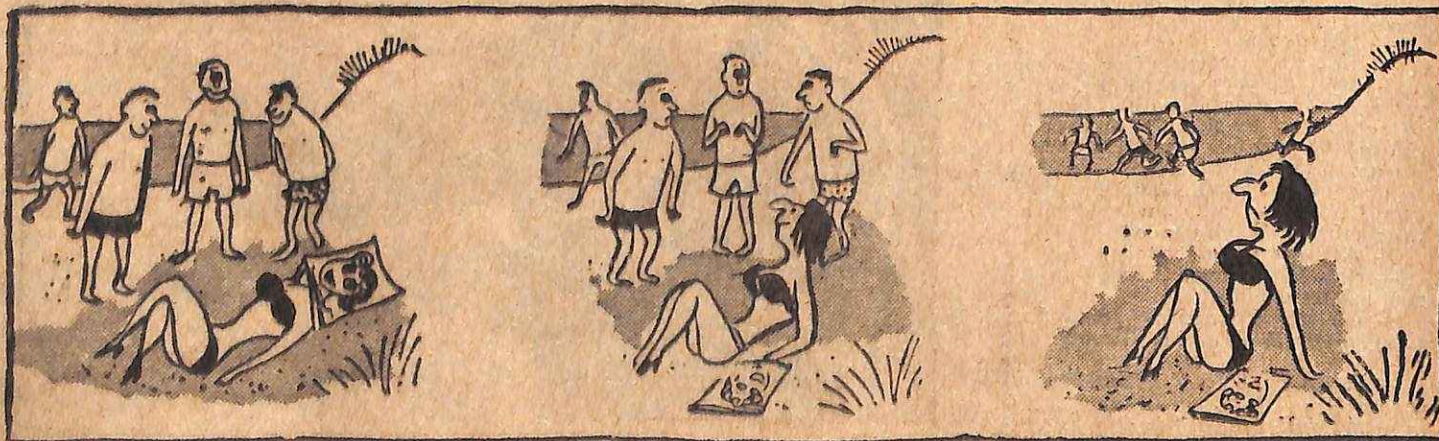
— Θα μπορούσε ο Λωράν να μιλήση πολλή ώρα σ' αυτό τον τόνο. Οι έρωτες μόνον δεν κούραζονται ποτέ, όταν άνοιξη κανείς την πόρτα της καρδιάς τους... Μά ο Μπερτινιόλ δεν τον άκουγε πια.

Είχε μάθει αυτό που ήθελε.

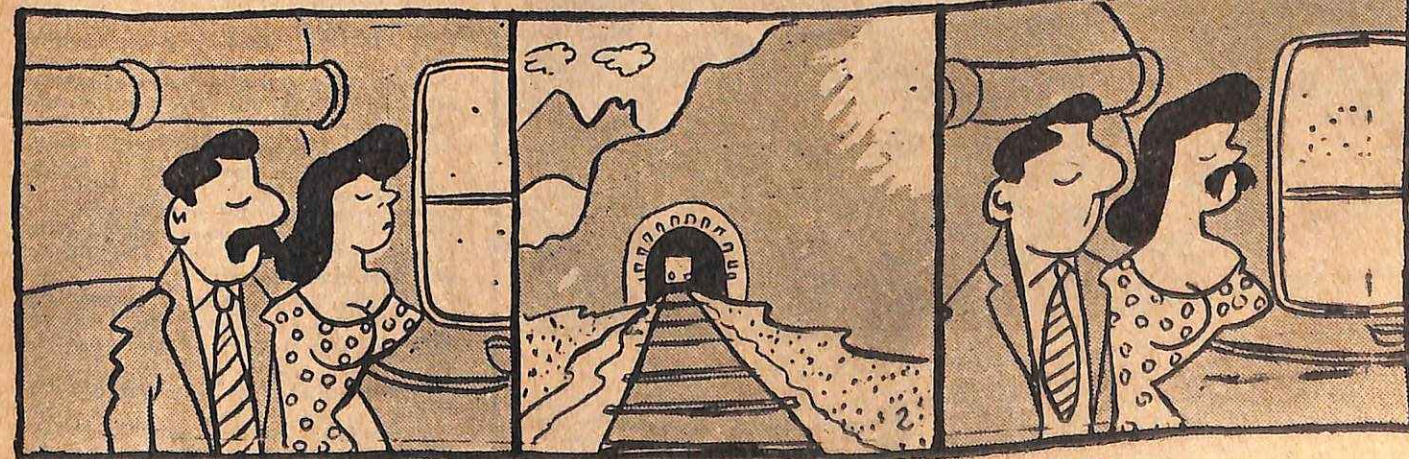
Με ποιο τέχνασμα είχε κατορθώσει ο Λωράν να μπήση στη Μαρία-Ρόζα στην οικογένειά του; Δεν τον νοίαζε. Έκείνο που τον ενδιαφέρει ήταν να βεβαιωθή ότι πού τον ενδιαφέρει ήταν να βεβαιωθή ότι οι σχέσεις του Λωράν και της κοπέλλας έμεναν ακόμη άγνωστες στη μαρκησία.

Δεν ήταν λοιπόν τόσο κοντά ο γάμος, όσο είχε φοβηθή. Είχε τον καιρό να δράση. Άνέπνευσε μ' ανακούφιση και χαμόγελο σε εύχριστη μέρα.

— Σας ζηλεύω μ' όλη μου την καρδιά, Λωράν, γιατί αγαπάτε και σας αγαπάνε! Έγώ, στην πολυκύμαντη και τυχροδωκτική ζωή

Εκπλήξεις της άμμουδιάς

Τό πέραςμα του τούνηλε

μου, δεν βρήκα ποτέ τον καιρό ν' ασχοληθώ με τ'ν έρωτα. Καί τώρα που έφτασα στα γεράματα, μετανοιώνω ώρες-ώρες... Μίλησαν ύστερα για άλλα πράγματα.

Κατά τη 11/2, έκαμαν ένα γύρο στο βουλεβάρτο. Έπειτα ο Λωράν πήγε στο ραντεβού του.

Ο Μπερτινιόλ γύρισε στο σπίτι του, στο γραφείο του Ρομαίν Γκού, πάνω σ' ένα τραπέζι υπήρχε μια γραφομηχανή. Ο Μπερτινιόλ πέσσε ένα φύλλο χαρτί κι άρχισε να γράφει:

«Κυρία, Σας πληροφορώ ότι έχετε κοντά σας τη φιλενάδα του μικρότερου γιου σας». Δίπλωσε ύστερα το χαρτί, τόκλεισε σ' ένα φάκελλο κι έγραψε πάνω, με τη γραφομηχανή πάντα:

«Κυρίαν μαρκησίαν ντε Σουλαίμ. — Νοζάν».

Αποφασισμένος να κάνει μόνος του τις δουλειές του και να μην εμπιστευθεί στο Ρομαίν Γκού τα σχέδιά του για τη Τζέννυ, πήγε να ταχυδρομήσει, ο ίδιος το άνω-μω εκείνο γράμμα.

Τι επιδίωκε, κατηγορώντας τη Μαρία-Ρόζα;

Λίγο τόν ενόιαζε αν ήταν ή όχι φιλενάδα του Λωράν. Στο σπίτι όμως της μαρκησίας, η κοπέλλα ήταν σ' ασφάλεια. Δεν θα μπορούσε να τη βλάψει. Τού ξέφυγε. Ένώ, αν δοιοκόταν και πάλι μοναχή της στο Παρίσι, ποιος θα την προστάτευε απ' τις ένεδρες που θα της έστηνε; Θάταν τότε στη διάθεσή του, ανυπεράσπιστη.

Ελπίζε λοιπόν πως η μαρκησία, όταν θάπαρνε το γράμμα του, θάδιωχνε απ' το σπίτι της τη Μαρία-Ρόζα.

Γ.

Τώρα ο Λωράν πηγαίε σχεδόν κάθε μέρα στο σπίτι του αδελφού του και περνούσε συνήθως εκεί τα βράδια του.

Τον τραβούσε εκεί το κάθε τι: Ο μαρκησίος, που του είχε ξαναδώσει την εμπιστοσύνη του και την αγάπη του, άλλ' ήταν απελπισμένος, γιατί περίμενε την αναπόφευκτη χρεωκοπία του. Η μητέρα του, που είχε αδυνατίσει από τόσες δοκιμασίες. Η γλυκειά Ζιλμπέρτ, που είχε αγαπήσει τη Μαρία-Ρόζα σαν αδελφή. Προσπάντων όμως η Νεράιδα της Άνοιξης!

Για να μη διακόψουν οι δυο τους τ' ωραίο ερωτικό ρομάντσο τους, που ζούσαν τώρα μέσα στο οικογενειακό εκείνο περιβάλλον, ήταν αναγκασμένοι να παίρνουν απειρες προφυλάξεις.

Μά μήπως χρειάζονταν τίποτε περισσό-τερο από ένα κρυφό χειροσφίξιμο;...

Όταν η Τυχή που βοηθεί τους έρωτευμένους, τους πρόσφερε μια στιγμή μοναξιάς, ο Λωράν έλεγε γρήγορα-γρήγορα στην κοπέλλα:

— Σ' αγαπώ! Είσ' ευτυχισμένη! — Κι' εγώ σ' αγαπώ, Λωράν. Κι' είμαι ευτυχισμένη που βρίσκομαι κοντά στη μητέρα σου. Την αγαπώ κι' αυτήν, όσο αγαπούσα τη δική μου.

Υστερα έρχονταν κάποιος και τους διέκοπτε. Έσπευδαν τότε να χωρίσουν και να ξαναπαρουν αδιάφορη έκφραση.

Ένα απόγευμα, όλη η οικογένεια ήταν συγκεντρωμένη στο μικρό σαλόνι, στολισμένο με λουλούδια και ήλιόλουστο. Ο μαρκησίος είχε φέρει εκεί την αλληλογραφία του κι' έγραφε πάνω στο τραπέζι της μέσης, ενώ οι δυο κοπέλλες κεντούσαν.

Η μαρκησία όνειροπολούσε.

Αυτός είναι! είπε ξαφνικά.

Δεν είχε ακούσει κανείς τίποτε, ήσαν όμως συνηθισμένοι σ' τέτοιες εκπλήξεις. Η τυφλή άκουγε θορύβους που δεν τους αντιλαμβανόνταν οι άλλοι.

Πραγματικά, μπήκε ο Λωράν. Η ματιά του αναζήτησε άμέσως τη Μαρία-Ρόζα και της είπε βουβά:

«Σ' αγαπώ!».

Γονάτισε ύστερα κοντά στη μαρκησία.

— Καλησπέρα, μητέρα, της είπε. Πώς είσαστε;

— Κάπως καλλίτερα, παιδί μου... Νοιώθω, όμως ακόμη μεγάλη αδυναμία.

Ο νέος σηκώθηκε κι' έσφιξε το χέρι του αδελφού του. Υστερα στάθηκε χαμογελώντας μπροστά στις δυο κοπέλλες.

— Ξέρετε πως σ'αυ νομίζει κανείς για αδελφές όταν σ'α βλέπει έτσι; τους είπε.

— Και πραγματικά, αγαπιόμαστε σαν αδελφές, απάντησε η Ζιλμπέρτ.

Ο Λωράν κρατούσε στο χέρι του ένα φάκελλο.

— Τι είν' αυτό; τόν ρώτησε ο Μισέλ.

— Ένα γράμμα που μουδωσε ο ταχυδρόμος κάτω στην εισοδο, για τη μητέρα μου... Θάκαι ασφαλώς καμιά διαφημιστική εγκύκλιος, γιατί το βλέπω γραμμένο με γραφομηχανή... Παράξενο όμως! Γιατί είναι κλειστός ο φάκελλος;...

— Διαβάστε μου αυτό το γράμμα, παιδί μου, είπε η μαρκησία. "Η δός το στη Μαρία-Ρόζα να μου το διαβάσει..."

— Πάρτε το, δεσποίνε, είπε στην κοπέλλα ο Λωράν.

Και της έδωσε το φάκελλο, ανύποπτος. Εκείνη τόν πήρε και πήγε να καθήση κοντά στην τυφλή. Τ'ν άνοιξε κι' έβγαλε το γράμμα.

«Έρριξε μια ματιά στο λιγλόγο περιεχόμενο του. Σηκώθηκε άμεσως όρθια, κατάχλωμη, βγάδοντας μια φωνή.

— Τι πάθατε, παιδί μου; τή ρώτησε η μαρκησία.

Η κοπέλλα κύτταε το Λωράν, αναστατωμένη. Τί έπρεπε να κάνει; Τί να πει;...

Ο Λωράν δεν μπορούσε να εξηγήσει αυτή τη συγκίνησή της. Μάντεψε όμως πως η αιτία ήταν το γράμμα.

Τό πήρε από χάρμ που είχε πέσει. Τό διάβασε κι' αυτός. Το χέρι του άρχισε να τρέμει.

Σκέφθηκε μια στιγμή να πη ψέμματα, πως έπρόκειτο για ένα διαφημιστικό έντυπο, χωρίς καμιά ξεχωριστή σημασία. Μά θεωρούσε το ψέμμα άναίτιο γι' αυτόν, και πρό πάντων για τη Μαρία-Ρόζα.

ΈΕ άλλου, είχε κινηθεί η περιέργεια της μαρκησίας. Είχε ακούσει τη φωνή της Μαρία κι' είχε παραξενευτεί.

Ο μαρκησίος προχώρησε και θέλησε να πάρη τ'ν γράμμα απ' το Λωράν. "Αλλ' έ-κείνος τόν εμπόδιζε.

— Όχι, όχι εσύ!... τού είπε.

— Θεέ μου! Τι είναι πάλι; ρώτησε η Ζιλμπέρτ.

— Διαβάσε μας το λοιπόν εσύ, Λωράν.

— Όχι, ούτε κι' εγώ... απάντησε ο Λωράν μ' υπόκωφη φωνή.

Αυτός κι' η Μαρία-Ρόζα κυττάχτηκαν στα μάτια. Είχαν καταλάβει ο ένας τόν άλλον...

— Δώστε το σ'ε μένα! είπε αποφασιστικά η Μαρία. Έγώ θα τ' διαβάσω!

Και ξαναπέρα το γράμμα. Τα μάτια της είχαν βουρκώσει, καθώς πρόσφερε τις λίγες εκείνες λέξεις:

«Κυρία, Σας πληροφορώ ότι έχετε κοντά σας τη φιλενάδα του μικρότερου γιου σας».

Τό χαρτί ξέφυγε ύστερα απ' τα χέρια της. Και σωριάστηκε χάρμ, λιπόθυμη.

Ο Λωράν έτρεξε κοντά της, ξεχνώντας κάθε προφύλαξη, αδιαφορώντας αν φανέρωνε έτσι το μυστικό τους.

— Μαρία! Άγαπημένη μου Μαρία! της φώναζε.

Υστερα η Ζιλμπέρτ σηκώθηκε και βγήκε απ' τ' σαλόνι, αφού έριξε μια πονεμένη ματιά στο Λωράν και στη Μαρία-Ρόζα.

Η Μαρία συνήλθε με τ' φλογερά χάδια του αγαπημένου της. Σήρθηκε γονατιστή κοντά στη μαρκησία και τήν ικέτησε:

— Ω, κυρία, μη πιστέψετε αυτή την ατιμία!...

— Όστε λοιπόν, πρόσφερε εκείνη, πρόκειται για σ'α και για τ'ν Λωράν;

— Ναί για μ'α τους δυό! απάντησε με θάρρος η κοπέλλα.

— Μ'α εξαπατήσατε λοιπόν!... Μ'α φέ-ρατε τη ντροπή εδ'ω μέσ' στο σπίτι μας, μπροστά στα μάτια της Ζιλμπέρτ!... Δυστυχισμένη!

— Κυρία, αυτό το γράμμα λέει ένα ψέμα, μια αίσχρη συκοφαντία!

— Όχι δά!

— Αληθινά, ο Λωράν κι' εγώ αγαπιόμαστε... Μά μπορεί να σ'α πη ο ίδιος πως μουδίζει πάντα όλο το σεβασμό που όφείλει σ'ε κείνη που θα γίνη μια μέρα γυναίκα του...

— Γυναίκα του; Ποτέ!

— Ω, Θεέ μου! Προστάτεψέ με, Λωράν!

Υπερασπίσου με!... Μή μ' αφήσεις να κοκκινίζω μπροστά στη μητέρα σου... Τ'α χέρια της μ' αποδιώχνουνε, γυρίζει αλλού τ' πρόσωπό της με φρίκη!... Πές της, Λωράν, πόσο αγαπιόμαστε!...

— Πρέπει να μ' ακούσετε, μητέρα! είπε ο Λωράν. Καί σ'α, αδελφέ μου, Γιατί ούτ' αυτή ούτ' εγώ είμαστε ένοχοι... τ' όρκίζομαι!

— Μίλησε! Σ' ακούμε... είπε ο μαρκησίος.

— Τήν ξέρεις αυτή την κοπέλλα, Μισέλ;...

Δέ σου διηγήθηκα άλλοτε πως, ενώ ή-μουν απελπισμένος, αποθαρρυσμένος στο χέλιος της τελείας και άνεπανόρθωτης κα-

ταστροφής, ένα γλυκό χεράκι με συγκράτησε και δεν μ' άφισε να γκρεμιστώ στην άβυσσο;... "Ήταν η Μαρία-Ρόζα!...

«Δεν σ'α είπα ότι, τ'ν βράδυ εκείνο που ή ίδια η οικογένειά μου μ' είχε αποδιώξει απ' τους κόλπους της, σαν βλαβερό πλάσμα, τ'α είχα όλα έτοιμάσει για να πεθώω; Μά μ' έσωσε και πάλι η επένδασή της!...

«Πρόλαβε να τραβήξη τ'ν χέρι μου, κι' η σφαίρα που προοριζότανε για τήν καρδιά μου τή χτύπησε στον ώμο...

«Όστόσο, εξακολούθησα να θέλω να πεθάνω. Μά τ'α τουφερά παρακάλια της λύγισαν τήν απόφασί μου... Όπως και σ'α, αδελφέ μου, μουδωσε κι' αυτή να καταλάβω πως ο θάνατος δεν εξαγνίζει απ' τ'α σφάλματα της ζωής... Μουδίζει ένα μέλ-λον που θα μπορούσε να μ' αποκαταστήσει ήθικα, με τήν υποστήριξη της αγάπης και της τρυφερότητάς της...

«Τέλος, μητέρα, τ'ν βράδυ εκείνο, που έγινε η δολοφονία του Ζακτέλ, σ'α γραφεία τ'ν αδελφού μου, είχα έρθει στο Νοζάν για να σ'α φιλήσω και για να τ'ν δω... Αυτή, η άθωα κοπέλλα, που τήν κατηγορούσε άδικα, μ' ώδηγησε τότε ως τήν πολυθρόνα όπου κοιμόσαστε, για να σ'α δώσω τ'ν φιλή μου...

— Γιατί τήν έφερες στο σπίτι μας;

— Γιατί, μητέρα;... Αλλοίμονο, πιστέψα πως θα τήν καταλαβαίνατε... Μ' είχαν διώξει από δ'α και δ'ε θέλαμε π'α να μ'ε ξαναδούμε. Μου φάνηκε λοιπόν ότι, φερνον-τας κοντά σας τη Μαρία, θάμουν λιγώτερο μακριά από τήν καρδιά σας... ότι θάμενε λίγη αγάπη για μένα σ' αυτό τ'ο σπίτι... ότι δ'ε θάμουν έντελώς διαγυμένος...

«Ναί, αυτό σκέφθηκα... Κι' είπα ακόμα π'α, αφού η Μαρία έπρόκειτο να γίνη γυναίκα μου μια μέρα, ήταν προτιμώτερο να τή γνωρίσετε άμέσως και να τήν αγαπή-σετε όπως της άξιζε. Έτσι, δ'ε θα μπο-ρούσατε π'α αργότερα να μου τή αρνη-θήτε, όταν θα σ'α τ' ζητούσα... Θ'α κέρδι-ζε τήν καρδιά σας, θ'α γινόταν αναγκαία για τή ζωή σας, όπως η Ζιλμπέρτ, θάταν σ'α κόρη σας...

«Α, μητέρα μου, ήταν ένα εύλαβικό ψέμμα, αυτό... Μή τή διώχνετε, τη Μαρία-Ρόζα!

— Δεν ξέρω ποιά θάταν η απόφασί μου στο μέλλον. Τώρα όμως με προσβάλατε βαρειά κι' οι δυο σας, με τή συμπεριφορά σας.

— Μά σ'α προθέσεις μου ήταν άγνές, μη-τέρα... Κι' αν υπήρχε κάποιος ένοχος, δεν είν' αυτή, αλλά εγώ... Έγώ τής πρότεινα να μ'α στην οικογένειά μου...

— Κι' εγώ δέχθηκα με χαρά, Λωράν μου. Κι' ήμουν ευτυχισμένη και περήφανη.

— Τ' ακούτε, μητέρα;

— Η κοπέλλα αυτή δεν θα μείνη εδ'ω π'α ούτε μια ώρα.

— Θεέ μου! Είσατε άδικη, μητέρα μου!

Η Μαρία-Ρόζα έκρυψε τ'ο πρόσωπό της στα χέρια της κι' έκλαψε σιωπηλά. Περίμενε αυτή τήν απόφασή της μαρκησίας...

— Μητέρα, είπε ο Λωράν, σ' όλες τις δυστυχίες που μ'ε χτύπησαν αλλεπάλληλες, τόν τελευταίο καιρό, δεν είχα παρά μια παρηγορία: να ξέρω τη Μαρία-Ρόζα κοντά σας... Καί τώρα μου ραγίζετε τήν καρδιά... Σ'α παρακαλώ, μητέρα! Δεν μπορεί νάναι αυτή η τελευταία σας θέλησι...

— Είπα!

— Ακούστε, μητέρα. "Υποσέθηκα σ' αυτή τή νέα πως θα γίνη γυναίκα μου μια μέρα. Μ' αγαπάει μ' όλη της τήν ψυχή. Δεν πρόκειται να πάρω πίσω τ'ο λόγο μου.

«Μολονότι, με τή σημερινή σκληρή δοκιμασία που περνάει η οικογένειά μας, δεν είναι καταλληλή η στιγμή να μιλήσω για γάμο τίποτα δεν θ'α μ' εμπόδιζε να δώσω από τώρα τ'ν όνομά μου στη Μαρία, αν τ'ο έπιτρεπτετε. Όταν γίνη γυναίκα μου, δεν θ'αχτε π'α λόγο να τήν απομακρύνετε από κοντά σας...

«Είμαι φτωχός, είν' η αλήθεια... κι' η Μαρία τ'ο ίδιο. Ένας φίλος όμως μου ξα-νάρωσε τή θέσι που μου είχε προσφέρει και άλλοτε, σ' ένα ανθρακωρυχείο τ'ν Βορρά... Έξασφαλίζω έτσι τήν άνεσι, σχεδόν τόν πλοτό...

Γονάτισε μπροστά στην τυφλή και πρόσ-θεσε:

— Σ'α παρακαλώ, μητέρα, αφήστε με να παντρευτώ τη Μαρία-Ρόζα!

— Ποτέ!...

Ένας λυγμός της Μαρίας-Ρόζας της απάντησε, σαν οδυνηρή διαμαρτυρία. Έ-κείνη όμως ξαναείπε, ζυγίζοντας τα λόγια της:

— Ποτέ! Με προσβάλατε... Κι' ελπίζω ότι, έπειτα απ' όλα τ'α περασμένα σφάλ-ματά σου, απ' όλα τ'α δάκρυα που μ' έκα-νες να χύσω, δεν θα βελήσης να κάνης τή γρη μητέρα σου να πονέση περιφρονώντας τή θέλησή της...

— Όχι, μητέρα, δεν θα παντρευτώ ποτέ χωρίς να τ'ο θέλετε...

— Κι' εγώ συμφωνώ μαζί σου, Λωράν...

— Τ' ακούτε, μητέρα; Κι' αυτή δεν τ'ο θέλει... Λυπηθήτε μας, μητέρα!

— Όχι ποτέ!

Η τυφλή σηκώθηκε με κόπο απ' τήν πολυθρόνα της.

— Δώσε μου τ'ο μπράτσο σου, Μισέλ, είπε, και πηγαίνε με στην κάμαρά μου.

Ο Λωράν ώρμησε προς τόν αδελφό του και τού άρπαξε τα χέρια.

— Μεσίτερε για μένα, αδελφέ μου! τόν ικέτησε.

Μά εκείνος κούνησε τ'ο κεφάλι του κι' ά-πάντησε:

— Μαρία, της είπε εκείνη, εγώ σ'α συ-χώρεσα γιατί σ'α κατάλαβα... Άγαπάτε τόν πάντα, αγαπάτε τόν πολύ!... Αφίνετε εδ'ω μια φίλη, που δεν θα σ'α ξεχάσει ποτέ και θ'α συνηγορήσει για σ'α!...

— Ω, Ζιλμπέρτ, τί καλή που είσαστε! Πόσο μου ξαναδίνετε θάρρος!

Κι' οι δυο κοπέλλες σφίχταγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν.

Στο Παρίσι, η Μαρία-Ρόζα βρήκε να τήν περιμένει ο Λωράν.

Τό διαμέρισμα της όδο Βιντιμίλλε ή-ταν ελεύθερο. Η Μαρία είχε πουλήσει άλ-λοτε τα έπιπλα της, όταν πήγε να μείνη στο σπίτι της μαρκησίας.

Ασχολήθηκε τώρα όλη τήν ήμερα για να ξαναεγκατασταθή, με τή βοήθεια της γρηάς Μαρτίν, που ήταν ευτυχισμένη γιατί τήν ξαναδούρισε.

Τήν άλλη μέρα, ξεκίνησε από νωρίς, για να επισκεφθή τις παλιές μαθήτρίες της και να προσπαθήσει να τις ξαναπαρή, ή — αν τ'α βρούνε καινούργιες.

Βρισκόταν έτσι έκτεθειμένη σ' όλες τις περιπέτειες και τούς κινδύνους της ζωής στο Παρίσι.

Αυτό ακριβώς είχε επιδιώξει ο Μπερτι-νιόλ. Καί τ'ο είχε κατορθώσει.

Ανέστειλε τότε την ευτυχία σου και τήν έ-λευθερία σου!...

— Τήν ευτυχία... ψιθύρισε κουνώντας τ'ο κεφάλι της. Αλλοίμονο! Οι μέρες της δο-κιμασίας αρχίζουν για μένα.

Ο Λωράν τή φίλησε στο μέτωπο και της είπε σιχαρά, σχεδόν επίσημα:

— Η καρδιά μου είναι δική σου, για όλη μου τή ζωή...

— Ναί, τ'ο ξέρω... σ'ε πιστεύω. Όστόσο...

— Όστόσο:

— Οι γυναίκες προαισθάνονται σχεδόν πάντα τ'α κακά που θα τ'ς βρουνε. Έ λοι-πόν, φοβάμαι, Λωράν!

Ο νέος έφυγε σ'ε λίγο για τ'ο Παρίσι, αφήνοντας τήν μόνη.

Τ' άλλο πρωί, η καμαριέρα ειδοποίησε τη Μαρία-Ρόζα πως τήν περίμενε εν' αυ-τοκίνητο, με τις βαλίτσες της φορτωμένες, για να τήν πάη στο σταθμό.

Αναστένανε βαθεία και κατέβηκε τ'ο σκά-λα, ξαφνικά, ένοιωσε να τής πιάνη κάποιος τ'ο χέρι, από πίσω.

— Άγαπημένη μου, Μαρία-Ρόζα! της είπε μια γλυκειά φωνή.

Στραβήκε κι' ανασκίτησε βλέποντας τη Ζιλμπέρτ που τής χαμογελούσε ανάμεσα στα δάκρυά της.

— Μαρία, της είπε εκείνη, εγώ σ'α συ-χώρεσα γιατί σ'α κατάλαβα... Άγαπάτε τόν πάντα, αγαπάτε τόν πολύ!... Αφίνετε εδ'ω μια φίλη, που δεν θα σ'α ξεχάσει ποτέ και θ'α συνηγορήσει για σ'α!...

— Ω, Ζιλμπέρτ, τί καλή που είσαστε! Πόσο μου ξαναδίνετε θάρρος!

Κι' οι δυο κοπέλλες σφίχταγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν.

Στο Παρίσι, η Μαρία-Ρόζα βρήκε να τήν περιμένει ο Λωράν.

Τό διαμέρισμα της όδο Βιντιμίλλε ή-ταν ελεύθερο. Η Μαρία είχε πουλήσει άλ-λοτε τα έπιπλα της, όταν πήγε να μείνη στο σπίτι της μαρκησίας.

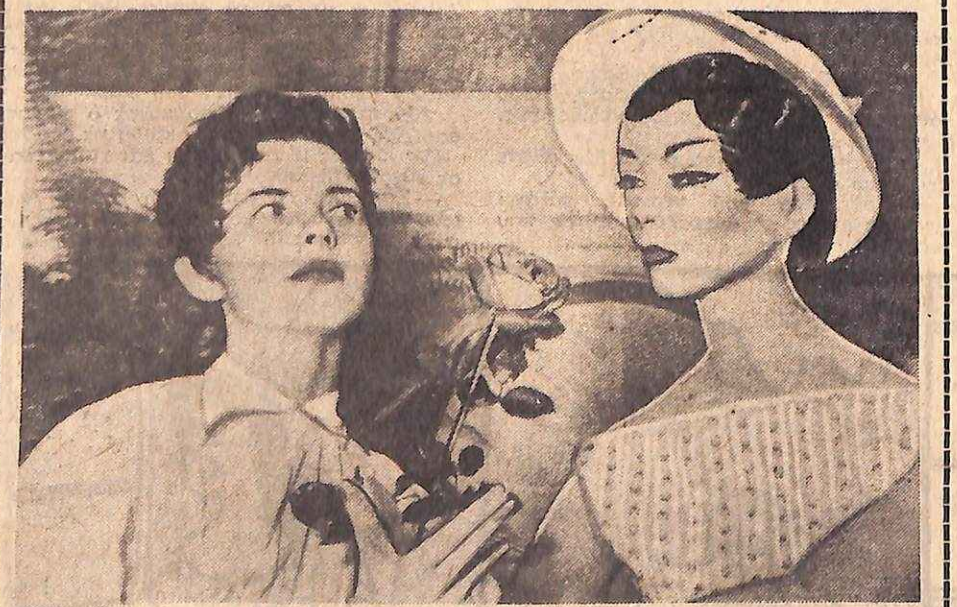
Ασχολήθηκε τώρα όλη τήν ήμερα για να ξαναεγκατασταθή, με τή βοήθεια της γρηάς Μαρτίν, που ήταν ευτυχισμένη γιατί τήν ξαναδούρισε.

Τήν άλλη μέρα, ξεκίνησε από νωρίς, για να επισκεφθή τις παλιές μαθήτρίες της και να προσπαθήσει να τις ξαναπαρή, ή — αν τ'α βρούνε καινούργιες.

Βρισκόταν έτσι έκτεθειμένη σ' όλες τις περιπέτειες και τούς κινδύνους της ζωής στο Παρίσι.

Αυτό ακριβώς είχε επιδιώξει ο Μπερτι-νιόλ. Καί τ'ο είχε κατορθώσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

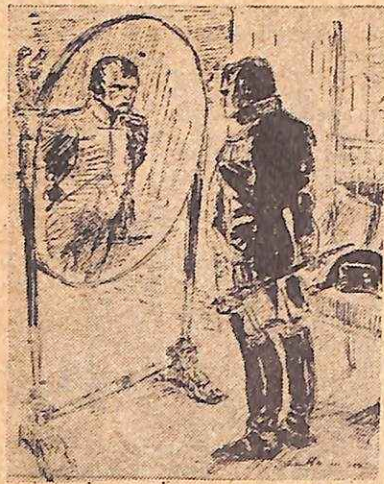
ΤΟ ΝΕΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ «ΑΝΤΕΝΑΟΥΕΡ»

«Αντενάουερ» λέγεται ένα τριαντάφυλλο μιάς νέας κόκκινης ποικιλίας, που μοσχοβολάει κυριολεκτικά, και που παρουσιάστηκε στην έκθεσι ανθοκομίας της Φραγκφούρτης από μια χαριτωμένη κοούκλα!... Ποιά σχέση έχει τώρα η... πολιτική με τήν ανθοκομία; Ίδού τ'ο ερώτημα!

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ «ΕΥΡΗΜΑ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο περίφημος σκηνοθέτης τ'ν Χόλλυγουντ Ουίλλιαμ Γουάιλερ ήταν εξαιρετικά απησχολη-μένος τις ήμερες αυτές με τήν ανασήτησι ενός νέου ήθοσιου. Τού χρειαζόταν μια... χίνα προικισμένη με χάρη και εξαιρετική εύφύση, για να κρατήση ένα σημαντικό ρόλο, π'αί σ'όν Γκάρι Κούπερ και τή Ντόροθι Μάκ Γκούρ. Από τις πολυαριθμίες υποψηφίες, ο Γουάιλερ διάλεξε τήν εικονιζόμενη χίνα, που για να τόν ευχαρίστηση... τόν δόξαζε στο χέρι! Η Άντριε Χέμπορν και τόσες άλλες καλλιτέχνιδες, που έλαν-σαρε ο διάσημος σκηνοθέτης δεν είχαν ποτέ τέτοιους τρόπους!

«Ναί, αγαπώ την εξουσία, αλλά την αγαπώ σαν καλλιτέχνης...»

Η ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ του Ναπολέοντος

Όπως προκύπτει από την ανέκδοτη αλληλογραφία του

Πριν από λίγον καιρό, δημοσιεύθηκε στο Παρίσι ένας τόμος ανέκδοτων επιστολών του Ναπολέοντος, που τον παρουσιάζουν τελείως διαφορετικό από την εικόνα που μας έδωσαν οι αυτοβιογράφοι του.

Ναί, πρώτα - πρώτα, μία επιστολή του προς την Ίωσηφίνα, που μας δείχνει με ποιο τρόπο αντιλαμβάνονταν τον πόλεμο.

«Η τύχη μιας μάχης, γράφει, είναι το αποτέλεσμα μιας στιγμιαίας σκέψης. Πρέπει στον πόλεμο να έπωλεται κανείς από κάθε ευκαιρία που του παρουσιάζεται, γιατί ο πόλεμος είναι σαν τη γυναίκα. Αν δεν την κατακτήσετε σήμερα, μην περιμένετε πως θα την βρείτε αύριο».

Σε μία άλλη επιστολή του γράφει επίσης:

«Η παρουσία του ανωτάτου αγγιγού είναι απαραίτητη. Αυτός είναι η κεφαλή, όπως είναι το πλάν για ένα στρατό. Τη Γαλιλία δεν την υπέταξαν οι ρωμαϊκοί άετοι, αλλά ο Καίσαρ. Τους ρωμαίικους λεγεώνες μπροστά στη Ρώμη δεν τους έκαμε να τρέμουν ο στρατός της Καρχηδόνας, αλλά ο Αννίβας. Ως τον Ίνδο ποταμό δεν έφτασαν οι μακεδονικές φάλαγγες, αλλά ο Αλέξανδρος».

Στις 16 Οκτωβρίου 1797 γράφει και πάλι από το Καμποφόρμιο στην Ίωσηφίνα:

«Στην αίθουσα όπου συναντηθήκαμε ο αυστριακός υπουργός Κομπεντς κι' εγώ για να καθορίσουμε τους οριστικούς όρους της ειρήνης είχαν βάλει έναν θρόνο, που συμβόλιζε την εξουσία του Αυτοκράτορα. Όταν μπήκα σ' αυτή την αίθουσα, ρώτησα τι έσήμαινε αυτός ο θρόνος κι' άφου ο Αυστριακός υπουργός μου εξήγησε τη σημασία του, του είπα:

— Προτού αρχίσωμε τη συνομιλία μας, δώστε εντολή να πάρουν από δω αυτό το θρόνο, γιατί δεν είδα ποτέ ένα κάθισμα πιο ψηλά από τα άλλα χωρίς να μου γεννηθεί η επιθυμία να καθίσω σ' αυτό».

Ναί, τώρα μία άλλη περικοπή που δείχνει πως έβλεπε την τέχνη της διακυβερνήσεως των λαών:

«Η πολιτική μου είναι η ακόλουθη: να κυβερνώ τους ανθρώπους με τον τρόπο που θέλει να κυβερνάνται η μεγαλύτερη πλειοψηφία τους. Αυτός νομίζω πως είναι ο καλύτερος τρόπος αναγωγής της λαϊκής κυριαρχίας».

Σ' ένα άλλο γράμμα του δίνει για τον άνθρωπο τον ακόλουθο ορισμό: «Νομίζω πως ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος από λάσπη της γης, που θερμάνθηκε από τον ήλιο και συνδυάστηκε με ηλεκτρικό ρεύμα».

Στον αδελφό του Λουδοβίκο, που τον είχε κάμει βασιλιά της Ολλανδίας και του είχε δώσει για σύζυγο την προγονή του Όρτανσία, την κόρη της Ίωσηφίνας και του Μπωχαρνάι, γράφει:

«Οι φιλονεικίες σου με τη βασίλισσα απασχολούν την κοινή γνώμη. Να έχεις στο σπίτι σου αυτόν τον πατρικό και θηλυπρεπή χαρακτήρα, που δείχνεις στην κυβερνήσι της χώρας σου και νάχεις στη διακυβέρνησι του βασιλείου σου αυτό τον αυστηρό χαρακτήρα, που δείχνεις στο σπίτι σου. Μεταχειρίζσαι μία νεαρή σύζυγο, όπως θάκανες για ένα σύνταγμα. Άσπασε την να χορεύει, όσο θέλει. Ο χορός παριάζει στην ηλικία της. Εγώ έχω μία γυναίκα σαν πάντα χρόνων και της γράφω από τα πεδία των μαχών να πηγαίνει στους χορούς. Κι' εσύ έχεις την άδειά μου να νάει κοσμήματα να ζή σαν μέσα σε μοναστήρι και να μην κάνει άλλο τίποτα από το ν' ασχολείται με το μεγαλώνω των παιδιών της».

Να τώρα η ωραιότερη εξομολόγησί του:

«Ναί, αγαπώ την εξουσία, αλλά την αγαπώ σαν καλλιτέχνης. Την αγαπώ όπως ένας μουσικός αγαπάει το βιολί του, για να βγάλει απ' αυτό ήχους και αρμονίες».

Γράφει στην Ίωσηφίνα:

«Σε λίγο θα είμαι κοντά σου, σαν ζηλιάρος ερωτευμένος. Θέλω να σε βρώ παχειά και δροσερή».

Δεν κρύβει την άχαλινωτη φιλοδοξία του.

«Θα βρώ στην Ίσπανία τις στήλες του Ηρακλέους, γράφει, αλλά πουθενά δε θα βρώ όρια στη δύναμή μου».

Το 1807 γράφει στον πρόγονό του Εύγενο Μπωχαρνάι, που τον είχε κάμει αντιβασιλιά της Ιταλίας: «Παιδί μου, η αυτοκράτειρα χροίσε στη βασίλισσα της Ιταλίας ένα αδαμαντοστόλιστο διάδημα. Δώστο σε κάποιο καλό αδαμαντοπώλη να το έκτιμήσει, γιατί θέλω να μάθω πόσο οι Παρισίνοι αδαμαντοπώλες έχουν τη συνήθεια να με κλέβουν».

Αλλά τα πιο συγκινητικά, τα πιο ανθρώπινα λόγια είναι εκείνα που είπε στην Αγία Ελένη.

Στον «γιατρούλη» Άντονμάρι, όπως αποκαλούσε τον Ιταλό γιατρό, που τον περιποιόταν, είπε μία μέρα:

— Όλοι σας θέλετε το καλό μου και κάνετε ό,τι μπορείτε για να μ' ενθαρρύνετε. Αλλά η αγάπη σας δεν μοιάζει μ' εκείνη της μητέρας. Α, μαμά Λαιτίτσια! (2 Οκτωβρίου 1820).

2 Απριλίου 1821. «Ένας κομήτης! Και το θάνατο του Καίσαρος τον προανήγγειλε ένας κομήτης».

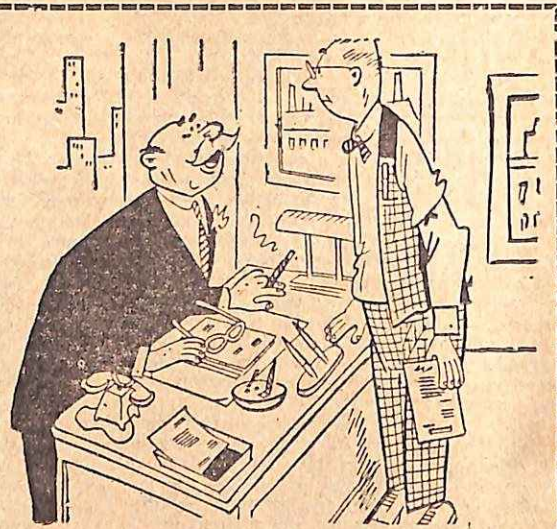
6 Απριλίου. «Ξυρίζομαι πάντοτε μόνος μου και κανένας άνθρωπος δεν άγγιξε ποτέ το πρόσωπό μου. Τώρα, όμως που είμαι χωρίς δυνάμεις, πρέπει να το δεχτώ κι' αυτό».

5 Μαΐου 1821 λίγη ώρα προ του θανάτου του: «Πέθανε στην Αγία Ελένη ο Ναπολέων Βοναπάρτης».

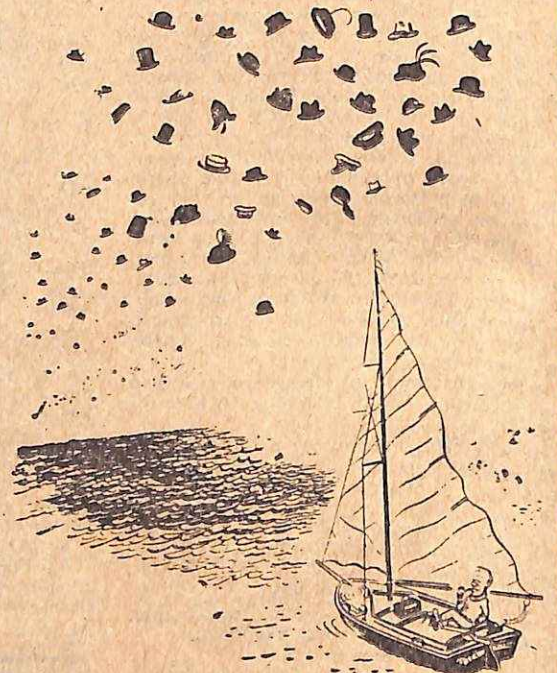

Για να μην πιάνονται στις καρεκλίες!

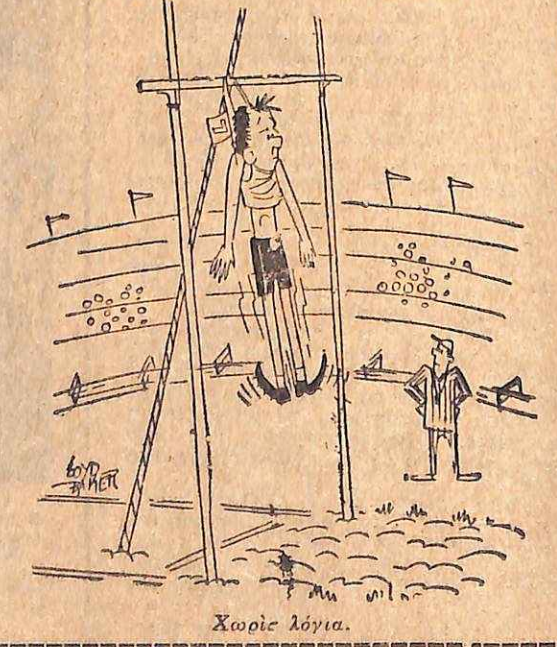
Ένας Γάλλος νομάρχης άπληγόρευσε τις πολιτικές συγκεντρώσεις σε χώρους, όπου οι καρέκλες δεν είναι στερεωμένες στο πάτωμα, σε τρόπο που να μην μπορεί κανείς να τις σπρώξει από εκεί.

— Όταν δεν της ελάνουν της γυναίκας που αυτά που της δίνεις; Ούτε και της δικής μου!...

— Πάλι έπιασε δυνατός άνεμος!...

Χωρίς λόγια.

Γιατί οι γυναίκες ΛΕΝΕ «ΟΧΙ»

Οι βιολογικές και ψυχολογικές διαφορές των δύο φύλων

Έχει διαπιστωθεί ότι μία συχνή αιτία διαζυγίου είναι η άπροθυμία που δείχνουν πολλές γυναίκες στο να δεχθούν και ν' ανταποδώσουν τις ερωτικές εκδηλώσεις του συζύγου τους. Έκείνος το αποδίδει σε «ψυχρότητα» και «αδιαφορία»... και η ιστορία τελειώνει μ' ένα άκομμο διαζύγιο.

Ποιά είναι όμως στην πραγματικότητα τα αίτια αυτής της συμπεριφοράς των γυναικών; Μας τα εξηγούν οι επιστήμονες και οι ψυχολόγοι.

«Όλο τρυφερότητα έχεις στο μυαλό σου!» συνιθίζει να λη σε τέτοιες περιπτώσεις στον άντρα της γυναίκας που δυστροπεί να δεχθεί τις ερωτικές εκδηλώσεις του.

Η φράση της λοιπόν αυτή είναι σωστότερη απ' ό,τι φαντάζεται. Έχει εξακριβωθεί τώρα επιστημονικά ότι ο εγκέφαλος παίζει τεράστιο ρόλο στην ανδρική ερωτική διάθεσι, όχι όμως και στη γυναικεία. Όταν λέμε δε ο εγκέφαλος, εννοούμε ιδίως ένα ώριμο μέρος του φλοιού του.

Αν αφαιρεθεί το μέρος αυτό από θηλυκά ζώα, αυτά εξακολουθούν κανονικά το περιοδικό τους ζευγάρισμα, σαν να μη συνέβη τίποτα. Η αφαιρέσι του όμως από ένα ζώο αρσενικό εξαφανίζει τελείως το ερωτικό ενδιαφέρον και την ικανότητά του.

Το συμπέρασμα των παρατηρήσεων αυτών, επεκτεινόμενο στον άνθρωπο, μας εξηγεί γιατί ο άντρας διεγείρεται ερωτικά από ψυχολογικούς ή πνευματικούς παράγοντες, που αφήνουν ψυχρή τη γυναίκα. Οι παράγοντες αυτοί επιδρούν στο ίδιο κέντρο του φλοιού του ανδρικού εγκέφαλου, όχι όμως και στο γυναικείο εγκέφαλο.

Ο άντρας σκέπτεται όλη την ημέρα πως θα σφίξει το βράδυ στην αγκαλιά του τη γυναίκα του. Όταν λοιπόν φτάσει επιτέλους η στιγμή που τόσο περίμενε, δυσκολεύεται να καταλάβει πως η γυναίκα του δεν είχε ίσως σκεφθεί καθόλου τον έρωτα όλη την ημέρα. Κι'

Όλα τα νεώτερα συστήματα Περμανάντ και βαφής έκτελούνται εις το Κομμωτήριο «ΛΟΥΞ» από ειδικευμένους εις το εξωτερικόν τεχνίτες με τα καλύτερα υλικά.

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

«ΛΟΥΞ»

ΑΔΕΛΦΟΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59 α

Τηλ. 23-776

αποδίδει λανθασμένα σε μία παθολογική ψυχρότητα την αρνησί της να δεχθή την τρυφερότητά του.

Μία πνοή άρώματος μπορεί να προκαλέσει ένα συνδυασμό ιδεών στο μυαλό του ανδρός και να τον κάνει να επιθυμεί τον έρωτα. Για τη γυναίκα όμως δεν άρκουν τόσο απλά κίνητρα, για να προκαλέσουν το ερωτικό ενδιαφέρον της.

Ο πασίγνωστος Αμερικανός δόκτωρ Κίνσεϋ, που μελέτησε εξονυχιστικά την ερωτική συμπεριφορά των δύο φύλων, ρώτησε πάνω από 12.000 άντρες και γυναίκες πως αντιδρούν σε διαφορετικούς εξωτερικούς ερεθισμούς, π.χ. ιστορίες σόκιν, φωτογραφίες, κλπ. Οι περισσότεροι λοιπόν άντρες απάντησαν πως οι παράγοντες αυτοί τους έπηρεάζουν, ενώ η μεγάλη πλειονότης των γυναικών δήλωσαν πως δεν τους κάνουν καμμία έντυπωσι δλ' αυτά.

Πολύ διαφορετική είναι επίσης η επίδρασι του θεάματος της γυμνότητας στα δύο φύλα. Ένας άντρας που αγαπάει τη γυναίκα του, ακόμη κι' έπειτα από πολλά χρόνια συζυγικής ζωής, εξακολουθεί να νοιώθει να ζυγνάνη το ενδιαφέρον του, όταν την βλέπει με την περιβολή της Εύας. Η γυναίκα όμως βρίσκει μάλλον ευκαρία να κάμνη χιούμορ, όταν βλέπει τον άντρα της να παίρνει το μπάνιο του.

Τις ώρες που δεν έχει δουλειά, ο άντρας εγκαταλείπεται συχνά σε όνειροπολήσεις ερωτικής φύσεως. Αυτό όμως δεν συμβαίνει σχεδόν ποτέ στις γυναίκες.

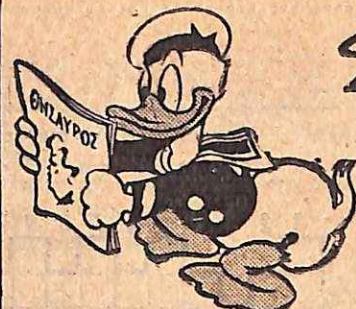
Ο άντρας που αγαπάει τη γυναίκα του, τη βλέπει κυρίως σαν ικανοποιητικό ερωτικό σύντροφο. Η γυναίκα που αγαπάει τον άντρα της, τον βλέπει σαν φίλο, πατέρα των παιδιών της και προσωποποίηση της οικονομικής και κοινωνικής εξασφαλίσεώς της. Βάζει δε σε δεύτερη μοίρα τον έρωτα. Ο άντρας το αντιλαμβάνεται, άρα γι' η γρήγορα. Κι' η αντίθεσι αυτή τον οδηγεί συχνά στη συζυγική άπιστία.

Πράγματι, η «άλλη γυναίκα» είναι σχεδόν πάντοτε μία ερωτική σύντροφος ικανοποιητικώτερη από τη νόμιμη σύζυγο. Ο «άλλος άντρας» όμως είναι συνήθως ένας πιο ενδιαφέρων σύντροφος.

Θυμωμένος για την αρνησί που συναντάει εκ μέρους της συζύγου του, ο άντρας την κατηγορεί πως είναι ψυχρή απέναντί του. Αυτό όμως το ζέσπασμα, αντί να διορθώσει την κατάστασι, την κάνει απεναντίας πιο δύσκολη.

Έπειτα από ένα συζυγικό καυγά, ο άντρας θεωρεί τον έρωτα σαν την καλύτερη μέθοδο συμφιλίωσης. Αν όμως η γυναίκα του δεν τον έχει συγχωρήσει τελείως, το πιθανώτερο είναι πως θα δυστροπήσει.

Άλλος λόγος, αρκετά σοβαρός, που κάνει τη γυναίκα ν' αποφεύγει τον έρωτα, είναι ο φόβος της εγκυμοσύνης. Μία ειλικρινής εξήγησι με τον άντρα της και μία ρεαλιστικώτερη αντιμετώπισι του προβλήματος απ' τους δύο μαζί θα την απαλλάξει απ' την ανάγκη να έπινει διάφορες προφάσεις αρνήσεως, που μπορεί να τις παρεξηγήσει ο άντρας της.

Ο ΚΑΚΤΟΣ

Ανάθεμα τον μασκαρά που σκαρφίστηκε να πουλιώνται και τ' αυτοκίνητα με δόσεις. Γιατί ο φίλος μου ο Μιχάλης δεν έπρόκειτο ποτέ ν' αγοράσει τρεχούμενο τοίς μετρητοίς. Αλλά, χωρίς στις «ευκολίες πληρωμής», τα κατάφερε να γίνη ιδιοκτήτης ενός πολύ συμπαθητικού σαράβαλου.

Και πρώτη του σκέψι, μόλις έβαλε τις χερούλες του στο βολάν, οι τις ποδάρες του στο γκαζί, στο ντεμπραγιάζ, στο φρένο και στ' άλλα μαραφέτια, ήταν να περιπατήσει τους καλούς του φίλους.

Κι' έπειδή τυγχάνει ο καλύτερος φίλος του να είμαι του λόγου μου, η πρώτη του πρόσκλησι απευθύνθηκε σε μένα:

— Δεν παίρνεις απόψε το βράδυ την κυρά σου να σάς πάω κάνα περίπατο;

— Εύχαριστώ! φώναξε ένθουσιασμένη η «κυρά μου», που, κατά κακή σύμπτωση, έτuche να παρευρίσκεται στη συζήτησι.

Αν, λοιπόν, αρνιόμουν θα κακοκάρδιζα, άφ' ενός τον φίλο μου το Μιχάλη και, άφ' έτερου, θ' άνοιγα λογαριασμούς με τη Νίνα (την «κυρά μου», ντέ!). Και, θέλοντας μη θέλοντας, υποτάχθηκα στο μοιραίο.

— Στις έννέα ακριβώς θα περάσουμε να σάς πάρουμε, μάς είπε ο Μιχάλης.

Και, πραγματικά, στις έννέα ακριβώς η Νίνα κι' εγώ ήμαστε στημένοι και πανέτοιμοι για την αυτοκινητιστική εξόρμησί μας. Και τους περιμέναμε —τον Μιχάλη και την άξιολάρευτη συμβία του— να «περά-

Σύντομη Ιστοριογλα

σουσε να μάς πάρουμε».

Στις δέκα παρά είκοσι ακούστηκε από πέντε γωνίες μακριά το παραπονεμένο άγκουαχτό ενός ανασίπαδου ατόκινητου.

— Έρχονται! μουρμούρισε ανήσυχος.

Και δεν είχα πέσει έξω.

Χαιρετούρες, άσπασμοί, εύχες για την «καλορριζική» του σαράβαλου κι' άλλες παρόμοιες σάλτσες. Κι' έπειτα ξεκίνησαμε γεμάτοι κακά προαισθήματα για το σκοτεινό μέλλον.

Γενική επιθυμία ήταν να τραβήκαμε προς την Κηφισιά. Τελικά, όμως, βάλαμε πλώση για το Φάληρο, γιατί αυτό βόλεψε καλύτερα τον Μιχάλη, που, όπως φαίνεται, έχει μία κρυφή αντιπάθεια στον ανήφορο.

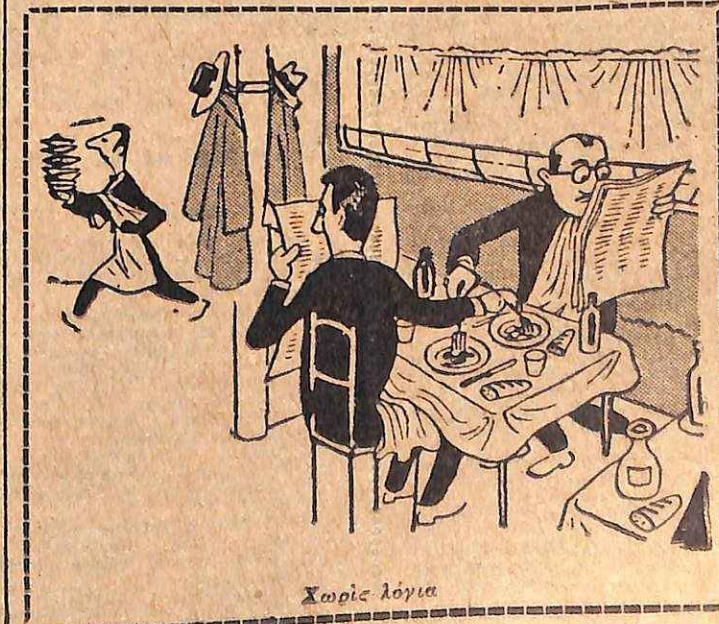
Κι' ύστερα από αρκετή ώρα, έντελως στα ξαφνικά και χωρίς σχεδόν να το καταλάβουμε, βρεθήκαμε σ' ένα ύψωμα, κάπου ανάμεσα Γλυφάδας και Βούλας.

— Για κυττάτε μία σύμπτωσι! φώναξε ο Μιχάλης. Έδώ μένει ο κουμπάρος μάς ο Λευτέρης. Νάτο το σπίτι του!

Φρενάρισε με κόπους και προσπάθειες και πρόσθεσε:

— Μία και τάφερε έτσι η τύχη, ως κατεβούμε να του πούμε μία καλησπέρα.

Μπήκαμε κι' οι τέσσερις στην έξοχική καλύβα του Λευτέρη. Κι' όταν φύγαμε, ήμαστε έπτά. Γιατί ο πάντα πρόστυχος κι' έξυπνός Μιχάλης, ανέλαβε να «πετάξει» στην Αθήνα το ζευγος Μακρολελέκη και τον κανακάρη τους, που είχαν κάνει αρμενική βίζιτα στον Λευτέρη. Στριμωχτήκαμε, λοιπόν, στ' αυτοκίνητο έπτά ψυχές κι' ένα... φυτό! Δηλαδή έ-

Χωρίς λόγια

μας μεγαλοπρεπής και φουντω-
τός κάκτος, που χάρισε ο κου-
μπάρος ο Λευτέρης στην κου-
μπάρια τη Θελενιόνη — τη συ-
μ-βία του Μιχάλη.

Κι' από την ώρα που πήρα-
με τον δρόμο της επιστροφής,
αυτό το καταραμένο φυτό έγι-
νε άφορμα να γίνουμε μαλλιά
κουδάρια όλοι μας. Γιατί, ό-
πως ξέρετε, κάθε κάκτος έχει
μπόλικο και συμπαθέστατα
αγκάθια. Κι' όπως τον κράτα-
γε άγαρμπα ή Θελενιόνη, που
καθόταν δίπλα στον άντρα της
τον «σωφέρ» — τρομάρα του! —
μερικά απ' αυτά τ' αγκάθια χω-
θήκανε στο δεξί χέρι του Μι-
χάλη.

Επακολούθησε τρικουδερτό
συζυγικό καυσαδάκι, που δεν
θα σταμάταγε, αν η έξυπνη ή
γυναίκα μου δεν είχε την ώραία
εμπνεύσει να πάρη στα χέρια
της τη γλάστρα με τον κάκτο.
Κι' έτσι σε πέντε λεπτά είχε
γεμίσει αγκάθια το άριστερό
μου πλευρό. Ξέσπασε, λοιπόν,
αμέσως δεύτερος και κατά πολ-
ύ ζωρότερος καυγας. Κι' έ-
πειδή άπάνω στα νεύρα μου ξε-
στόμισα μία κουδέντα περισσό-
τερη, η «κυρά μου» με φοβέρι-
σε ότι θα μου σβούριζε τον κά-
κτο κατακέφαλα. Ευτυχώς, πρό-
λαβε η κυρία Μακρολελέκη και
της άρπαξε τη γλάστρα από τα
χέρια.

Την ίδια στιγμή από τη στο-
ματάρα του κυρίου Μακρολελέ-
κη ξεφύγε ένα μακρόσυρτο και
σπαρτακτικό «άωωωωω». Ο δυ-
στυχής! Το ψηλότροπο κλωνάρι
του κάκτου είχε χαθεί στο σβέρ-
κο του.

Από κει και πέρα γίναμε ό-
λοι κουλουδάχατα, που λένε.

Αλλά για καλή μας τύχη,
υπήρχε κι' ένας μυαλωμένος
άνθρωπος μεταξύ μας, ο γιός
των Μακρολελέκιδων, που βού-
τηξε τη γλάστρα και την πέτα-
ξε έξω από τ' αυτοκίνητο!

Αν και προσοψικάς έχω θα
πρότιμους να την κοπανήσω
στο δασατορι του σαχλαμάρα
του Λευτέρη. Για να μάθω άλ-
λη φορά να μην κάνω τέτοια νό-
στιμα δωράκια στους άφελους
επισκέπτες της «Βίλλας» του!...

Τ. Γ.

Ο πατριάρχης των χιών-
όχιων

Ένας Αμερικανός μαθητής, ή-
λικίας 12 χρόνων, ο Τζαίμς Νι-
ζενσόν, έγραψε στο στρατάρχη
Μπουλγκανιν, ζητώντας να μάθω
αν ήταν αλήθεια ότι ένας άνθρω-
πος ηλικίας 148 χρόνων ζούσε στη
Σοβιετική Ένωση. Η απάντησι
του δόθηκε από έναν άγνωστο ή-
πάλληλο των Κομμουν (κομμου-
νιστική οργάνωσι της νεολαίας)
και ήταν καταφατική.

Ο πατριάρχης αυτός της σοβιε-
τικής Ένωσης και πιθανότατα ο
λαός του κόσμου λέγεται Μαχμούτ
Εϊνβάσκι. Γεννήθηκε την εποχή
της συναντήσεως του Ναπολέοντα
Ιου με τον Τσάρο Αλέξανδρο Ιο
στην Έρφορτ (Σεπτέμβριος του
1808). Ζη στο Πουσσούρα. Ένα
χωριό σε όψος 2000 μέτρων, που
βρίσκεται κοντά στο Μπακού, μα-
ζί με την τρίτη από τις συζύγους
του, που είναι σήμερα 106 χρό-
νων. Ο μεγαλύτερος από τους γι-
ούς του είναι ηλικίας 123 χρόνων.

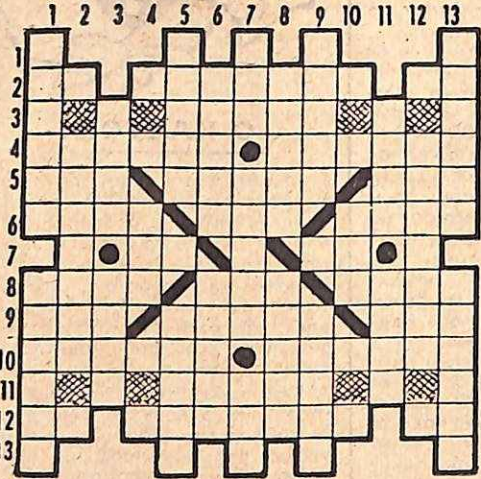
Η σύζυγός του Εϊνβάσκι αποτε-
λείται από 152 άστια. Ο Μαχ-
μούτ, παπιά 148 χρόνια του, έ-
ξακολουθεί ν' άναολήται με τα χω-
ράκια του για να περάση την ώρα
του.

Υπάρχουν πολλοί αιώνοβίοι στί
Σοβιετική Ένωση, 1216 απ' αυ-
τούς έχουν καταγραφη, αφού έξη
λέγχθη με κάθε δυνατή προσοχή
ή ακριβής χρονολογία της γεννή-
σεώς των.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με συγγραφέα

Τα αρχικά γράμματα των 23 καθέτων λέξεων
του σταυρόλεξου αυτού θα σχηματίσουν διαδοχο-

μενα στη σειρά το όνοματεπώνυμο ενός περιφί-
μου Έλληνος συγγραφέως.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 2) Ζούμε επάνω της. — Είδος θεάματος που έ-
πιτυγχάνεται με ειδικό φωτισμό. — Άνεστραμμέ-
νη νότα.
- 3) Έρωτας (ξεν.).
- 4) Θηρίο (θηλ.). — Ταίριαζει σε καλό μαθητή.
- 5) ... Σέρνεται: στάρ του Χόλλυγουντ. — Πε-
ριοχή της Πελοποννήσου. — Κάνει τις Συμριές
να ξεχωρίζουν.
- 6) Το μικρό όνομα διασημού κωμικού — Γαλ-
λικό τροπικό επίρρημα. — Έγτομο.
- 7) Αρχικά υπουργείου. — Δηλώει ειρωνεία.
- 8) Πολύ. — Διεστραμμένος Γάλλος μαρκήσιος.
— Περιφρονημένο ζώο.
- 9) Φτάνω στην άκμή της ηλικίας. — Ευρωπαϊ-
κή χώρα. — Χρονικό επίρρημα (δημ.).
- 10) Κάρολος...: Γάλλος πολιτικός και συγγρα-
φέας. — Κεκλιμένο επίπεδο.
- 11) Μέρος.
- 12) Υπαρξίς. — Ιουδαίοι σιρετικοί κατά τους
χρόνους του Χριστού. — Γαλλικό μέτρον έπιφα-
νείας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Μας εξασφαλίζει φρέσκο γάλα. — Νησί του
Β. Αιγαίου.
- 2) Τρίτω κάτι μέσα σε άλλο.
- 3) Δηλώνει επανάληψη. — Αγινωτά
- 4) Χρονικό επίρρημα.
- 5) Έπιτυχία στη σκόπευσι. — Σοί.
- 6) Πόλις των Ήν. Πολιτειών, στη Νεμπράσκα.
— Επισφαισάτος ψηφοδέτης του Β. π. Χ. αιώ-
νος έργον του οποίου είναι ο «Ασάριωτος Οί-
κος» της Περγάμου.
- 7) Πρόβσεις. — Σαλάμι. — Θεός των αρχαίων.
- 8) Παρουσιάζουν κενά. — Μας είναι πολύ ννω-
στοί.
- 9) Αρχαία πόλις της Β. Σικελίας. — Μας
εξασφαλίζει δροσιά τώρα το καλοκαίρι.
- 10) Το μικρό όνομα Ασιότου κυβερνήτη.
- 11) Η καρδιά του Λοιδ'ου. — Ντό ή ρέ, δια-
λέξετε.
- 12) Έμπλαστρο.
- 13) Δικαστήριο των άρχ. Αθηνών. — Γουναρικό.
Δ.

Ποιά από τις τρεις;

Από τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν κα-
θεμία από τις κατωτέρω ερωτήσεις, ή μία είναι
ή σωστή. Προσπαθήστε να την βρήτε διαγράφον-
τας τις δύο άλλες.

- 1) Τι ήταν η Λόλα Μοντεξ; — Μία περίφημη
χορευτριά. — Η πρώτη γυναίκα ταυρομάχος.
- 2) Ποι έξησε ο Βούδας;
- 3) Τόν δον αιώνα π. Χ. — Τόν 1ον αιώνα π. Χ. —
Τόν 3ον αιώνα μ. Χ.
- 4) Ποιός υπήξ ο πρώτος πρόεδρος των Ήνωμ.
Πολιτειών της Αμερικής;
- 5) Ο Λίκολν. — Ο Φραγκλίνος. — Ο Ουάσιγκτον.
- 6) Ποιό είναι το μεγαλύτερο νησί της Εύρώπης;
— Η Ίσλανδία. — Η Μεγάλη Βρετανία. — Η
Ιρλανδία.
- 7) Ο Δάντης απέκτησε παιδιά;
- 8) Κανένα. — Δύο. — Τέσσερα.
- 9) Ποιός δικτάτωρ πορέμεινε περισσότερα χρό-
νια στην άρχη;
- 10) Ο Μουσσολίνι. — Ο Χίτλερ. — Ο Φράνκο.
- 11) Ποιός βρίσκεται το δηλητήριο του σκορπιού;

Στο στόμα του — Στις δαγκάνες του — Στην
ουρά του.
8) Ποσα κοστούμια υπάρχουν στο βεστιάριο της
Σκάλας του Μιλάνου;
12.000 — 24.000 — 40.000
9) Σε ποιά γλώσσα έγραφε ο Άγιος Πέτρος
τις 13 περίφημες επιστολές του;
Στην ελληνική — Στην εβραϊκή — Στη λατι-
νική.
10) Τι ήταν ο Βολταίρος πρίν γίνη συγγρα-
φέας;
Διευθυντής μίας καλτσόεισημηχανίας — Υπάλ-
ληλος Τραπεζής — Καθηγητής των αρχαίων έλ-
ληνικών.

Μωσαϊκόν

Ήρα. Θέμις και Έκάτη
Περσεφόνη και Έστία.
Αν απ' όλες πάρης κάτι,
σχηματίζεις άλλη μία.

Στοιχειστονόγριφος

Ένος όρους της Ελλάδος
έάν κόψης το κεφάλι,
και τον τόνο κατεβάσης,
ένας ποταμός μεγάλος
της Λοίας θα προβάλη.
θα τον δής και θα θαυμάσης.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Ήλια, τρώς άκόμα; — Έλα γρήγορα να σε δώ
γιατί θα φύγω;
— Ποιός καλέ μαμα;

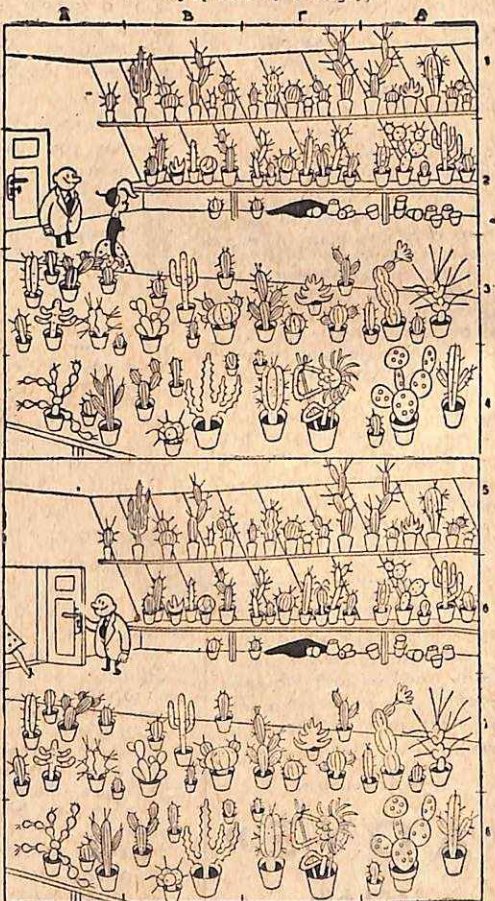
Μεταγραμματισμός

Αν χωρίς να με πειράξης,
το λαμό μου μόνο αλλάξης,
απ' τις νήσους θα με βγάλης
και στα ζωα θα με βάλης.

Συλλαβόγριφος

Τρεις φθόγγους μουσικούς
άν συνενώσης,
μιά λίμνη ρωσική
θα φανερώσης.

Τι άγόρασε ή Σούζη;

Η Σούζη, που αγαπά πολύ τα κακτοειδή, μπή-
κε μία μέρα στο κατάστημα αυτό με το σκοπό ν'
αγοράση όσο το δυνατόν περισσότερα φυτά. Ό-
ταν άνοιξε όμως την τσάντα της, είδε πως είχε έ-
λάχιστα χρήματα μαζί της κι έτσι έφυγε παίρ-
νοντας πολύ λίγα πράγματα. Μπορείτε να βρήτε
τι ακριβώς φώνισε ή Σούζη; Προσέξτε. Μη βια-
στήτε να απαντήσετε, κι αν βρήτε κάτι, μη στα-
ματήσετε. ψάξτε ακόμα.

Οι λύσεις στη σελ. 98

Τά' κίτρινα τριαντάφυλλα

ΓΚΑΝΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Α Ν έλεγε κάποιος στον Άρτουρ Σνύντ
ότι, σε πέντε λεπτά, θα κύτταζε τρο-
μοκρατημένος ένα ρεδόλντερ γυρισμέ-
νο καταπάνω του, θα χαμογελούσε και θ' άπαντούσε:
— Κάτι τέτοια συμβαίνουνε μόνο στα άστυνομικά μυθιστορή-
ματα!...

Θάπρεπε νάχη κλείσει πιά, τέτοια ώρα, το μαγαζί του ο γερο-
Σνύντ. Μά έπειδή το υπακαλίκι του ήταν συγχρόνως και ταχυδρο-
μικό γραφείο του χωριού, το κρατούσε ακόμα άνοιχτό, για να εξυ-
πηρετήση τον κόσμο.

Τα καλοκάγαθα γαλανά του μάτια στράφηκαν στο ρολόι του
τοίχου. Δέκα λεπτά ακόμη... Ύστερα θα κλείδανε πιά το μαγαζί
του και θα πήγαινε δίπλα, στον κήπο του, ν' άσχολληθ με τα
τριαντάφυλλα του. Αυτά ήταν το πάθος του και το καύχημά του.
Προπάντων εκείνα τα κίτρινα... Ήταν βέβαιος πως θα κέρδιζε
μ' αυτά το πρώτο βραβείο στην έκθεσι λουλουδιών του Ντόξφιλντ
την ερχόμενη γη. Κι' έτσι, το κύπελλο που είχε κερδίσει πέ-
ρσι στην ίδια έκθεσι, θάμεινε και πάλι στην κατοχή του...

Ερρίξε μιά ματιά απ' το παράθυρο, στις πολύχρωμες τριαντα-
φυλλίες του. Ήταν ένα αληθινό πανόραμα!

Κύτταξε ύστερα ένα βάζο με τα σκουροκόκκινα τριαντάφυλλα,
που στόλιζε τον πάγκο του μαγαζιού του. Πόσο άταίριαστα φαί-
νονταν, ανάμεσα στα τσουδάλια, στα χαρτονένια κου-
τιά, στα κορδόνια των παπουτσιών και στις κονσέρ-
δες!...

Ο Σνύντ ξανακύτταζε το ρολόι. Ύστερα σηκώ-
θηκε, για να κλείση το μαγαζί. Μά, την ίδια στιγμή,
άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ένας άγνωστος, κακοντυ-
μένος, μ' ένα παλιό αδιάδροχο και με μιά τραγιάσκα.
Εκλείσε πίσω του την πόρτα κι' έσπρωξε το σύστη.
— Με συγχωρήτε, κύριε, αλλά... άρχισε ο σαστι-
σμένος Σνύντ.

Δέν προχώρησε περισσότερο. Ο ά-
γνωστος είχε βγάλει απ' την τσέπη του
ένα πιστόλι και τον σημάδεψε. Η έκφρα-
σι των ματιών του τον έκανε να παγώ-
ση από φόβο.

— Αν καθήσης φρόνιμα, δέν πρόκει-
ται να πάης τίποτα, του έιπε. Άλ-
λιώς...

Και το δάχτυλό του σφίχτηκε λίγο
πάνω στη σκανδάλη.

Ο Σνύντ είχε παραλύσει. Ήξερε
πως θάταν άδύνατο να τ' άβλη με τον
κακοποιό, ακόμα κι' αν δέν κρατούσε
πιστόλι. Πάντα του ήταν άνθρωπος φι-
λήσυχος κι' απόφευγε τούς καυγάδες...

Ο άγνωστος πέρασε πίσω απ' τον
πάγκο και πλησίασε στο παλιό χρημα-
τοκιώτιο. Το κλειδί βρισκόταν στην
κλειδαριά. Ο ληστής τ' άνοιξε.

— Αυτά τα λεφτά είναι του ταχυ-
δρομείου... από έπιταγές... τραύλισε ο
Σνύντ.

— Σκασμός! μούγκρισε ο γκάν-
γκστερ.

Ο Σνύντ σάπασε. Προσπάθησε να
πιστέψη πως έδωτε κάποιον εφιάλτη και
πως θα ευπνούσε σε λίγο και θα βρι-
σκότανε στο ήσυχο μαγαζί του, κοντά
στα άγαπημένα του λουλούδια, γελών-
τας με το δνειρό του...

Ο γκάνγκστερ τσέπωσε όλα τα χαρτονομίσματα που βρίσκον-
ταν στην κάσπα.

Ο Σνύντ περίμενε, ιδρωμένος από αγωνία... Κι' αν ακόμα ά-
κουγε βήματα έξω στο δρόμο του χωριού, δέν θα τολμούσε ποτέ
να φωνάξη, να ζητήσει βοήθεια... Έφερνε στη φαντασία του το
βρόντο της πιστολιάς, τη σφαίρα που θα χωνότανε στο στήθος
του. Κι' έτρεμε σύκομος.

Ο ληστής έρριξε ύστερα μιά ματιά απ' το παράθυρο στον κήπο.

— Μμμ, ώραία τα λουλουδια σου! έιπε. Θα σου πάρω μερικά...

Νά, εκείνα τα κίτρινα. Θα τα δώσω στο κορίτσι μου.

Ο Σνύντ ξαναβρήκε εαφνικά τη φωνή του, ενώ το χλωμό πρό-
σωπό του κοκκίνιζε.

— Όχι, όχι αυτά! φώνασε.

— Μήπως τα φυλάς για το δικό σου το κορίτσι; του έιπε κο-
ροιδευτικά ο γκάνγκστερ.

— Σας παρακαλώ, μη μου τ' άκούετε! τον ήκέτεψε ο γέρος.

Αν ξέρατε τί αξία έχουνε για μένα!... Θα τ' άπώ στην έκθεσι,
την Τρίτη, κι' είμαι βέβαιος πως θα κερδίσω μ' αυτά το κύπελλο.

Ο Σνύντ ξεροκατάπιε. Τα χέρια του φαλούλευαν μηχανικά ά-
νάμεσα στο κουτί και τα σακούλια που είχε μπροστά του...

— Δέν μπορείτε να καταλάβετε! τραύλισε πάλι. Πρέπει να νι-
κώσω... για να μη μου πάρουνε το κύπελλο...

Δίχως να το θέλη, ή ματιά του κορφώθηκε σε μιά κοιλότητα του
τοίχου. ανάμεσα στις εταζέρες, στην άλλη άκρη του μαγαζιού.

Εκεί πάνω βρισκότανε το περίφημο κύπελλο,
το τρόπαιο που είχε κερδίσει στα δυό τελευ-
ταία χρόνια...

Μά ο γερο - Σνύντ μετάνιωσσε άμέσως γι' αυτό που είχε κάνει,
γιατί ο γκάνγκστερ, βλέποντας το άσημένιο κύπελλο, έιπε σαρ-
καστικά:

— Ευχαριστώ! Δέν το είχα προσέξει αυτό... Θα το λυώω και
θα το πουλήσω για άσχημι.

Απλώσε το χέρι του και πήρε το κύπελλο.

— Όχι, όχι, δέν μπορείτε!... φώνασε ύστερικά ο Σνύντ. Εί-
μαι υπεύθυνος γι' αυτό! Δέν είναι δικό μου! Άν το χάσω...

Μά ο γκάνγκστερ είχε χάσει κι' όλες τις φρονιές που σφαιρεί
τσέπη του αδιάδροχου του. Το πρόσωπό του πήρε μιά σκληρή
έκφρασι.

— Σκασμός, έιπα! μούγκρισε. Πρέπει να σε δέσω και να σε
φιλώσω τώρα, για να ήσυχάσης... Ύστερα θα κόψω όλα τα κι-
τρινα τριαντάφυλλα που έχεις στο περιβάδι σου... όλα!

Η καρδιά του Σνύντ χτυπούσε σαν να πήγαινε να σπάση. Ό-
στος μπόρεσε να πη, ενώ τα χέρια του ανασκάλευαν τα κόκκινα
τριαντάφυλλα που είχε στο βάσο:

— Πάρτε καλύτερα αυτά εδώ. Μυρίζουν πιό άμορφα... Θα εύ-
χαριστήθη πιό πολύ το κορίτσι σας... σας βεβαίω!

Ο γκάνγκστερ ανασήκωσε τούς ώμους του:

— Άν είν' έτσι που το λές, θα σου κάνω αυτή τη
χάρι. Μά πρέπει να το εξακριβώσω. Δός τα μου να
τα μυρίσω. Εμπρός, κοινήσου, χούφταλο!

Κρατώντας πάντα στο δεξί του χέρι το ρεδόλντερ,
άπλωσε τ' άριστερό, πήρε το βάσο με τα τριαντάφυλ-

— Είμαι υπεύθυνος γι' αυτό! φώναξε ο Σνύντ. Δέν είναι δι-
κό μου!...

λα και τόφερε κοντά στη μύτη του.

Αμέσως ή φυσιογνωμία του αλλοιώθηκε από ένα μορφασμό,
γούλωσε τα μάτια του κι' έρριξε το κεφάλι του προς τα πίσω,
σπασμωδικά. Κάτι σαν λυγμούς, που τον συγκλόνιζαν όλοκληρο.

Ο Σνύντ δέν άφισε να χαθή ή ευκαιρία. Άποαξε ένα μεγάλο
σπασε σε ακρότητα φταρνίσματα, που τον συγκλόνιζαν όλοκληρο.

Ο Σνύντ δέν άφισε να χαθή ή ευκαιρία. Άποαξε ένα μεγάλο
σπασε σε ακρότητα φταρνίσματα, που τον συγκλόνιζαν όλοκληρο.

Ο Σνύντ δέν άφισε να χαθή ή ευκαιρία. Άποαξε ένα μεγάλο
σπασε σε ακρότητα φταρνίσματα, που τον συγκλόνιζαν όλοκληρο.

Ο Σνύντ δέν άφισε να χαθή ή ευκαιρία. Άποαξε ένα μεγάλο
σπασε σε ακρότητα φταρνίσματα, που τον συγκλόνιζαν όλοκληρο.

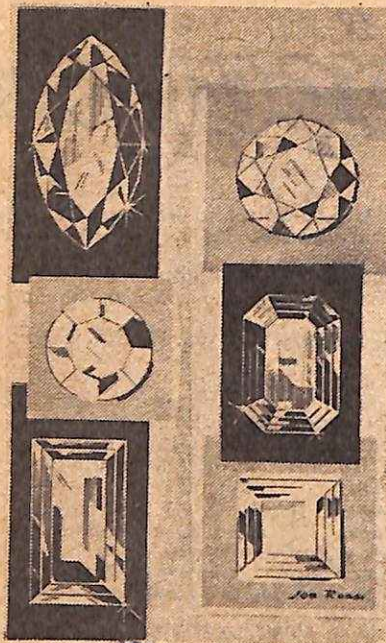
Ο Σνύντ δέν άφισε να χαθή ή ευκαιρία. Άποαξε ένα μεγάλο
σπασε σε ακρότητα φταρνίσματα, που τον συγκλόνιζαν όλοκληρο.

Ο Σνύντ δέν άφισε να χαθή ή ευκαιρία. Άποαξε ένα μεγάλο
σπασε σε ακρότητα φταρνίσματα, που τον συγκλόνιζαν όλοκληρο.

Ο Σνύντ δέν άφισε να χαθή ή ευκαιρία. Άποαξε ένα μεγάλο
σπασε σε ακρότητα φταρνίσματα, που τον συγκλόνιζαν όλοκληρο.

Ο Σνύντ δέν άφισε να χαθή ή ευκαιρία. Άποαξε ένα μεγάλο
σπασε σε ακρότητα φταρνίσματα, που τον συγκλόνιζαν όλοκληρο.

Ν. ΧΟΥΣ

Σήμερα δίνουν στα διαμάντια τέτοια σχήματα, ώστε να είναι πολύ λαμπρά, έστω κι' αν χάσουν έτσι ένα μέρος του βάρους των.

ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΔΙΑΛΕΓΕΤΕ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ;

Οι τέσσερες παράγοντες της αξίας τους

"Ας υποθέσουμε πως έχετε δημιουργήσει ένα γερό κοινοβόημα και θέλετε να το επενδύσετε σε κάτι το ασφαλές, που δεν θα σας δίνει μόνον κέρδη, αλλά θα σας εξασφαλίσει το κεφάλαιό σας. Συμφέρει να διαθέσετε τις οικονομίες σας για ν' αγοράσετε διαμάντια;

Η λύση αυτή έχει τα υπέρ και τα κατά. Είναι βέβαιον ότι, όταν θελήσετε να ξαναπουλήσετε τα διαμάντια που αγοράσατε, δεν θα πάρετε παρά τα μισά από τα λεπτά που δώσατε. Απ' το άλλο μέρος όμως, τα διαμάντια πλάνουν μικρά χρώμα, κρύβονται εύκολα και μπορείτε να τα ρευστοποιήσετε αμέσως σ' οποια χώρα και αν βρεθείτε.

Στο δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, πολλοί άνθρωποι, στις κατεχόμενες χώρες, αγόρασαν την ελευθερία τους, ή και τη ζωή τους ακόμη, με τα πολύτιμα αυτά κομμάτια κρυπταλινού κάρβουνου. Κι' όποιον βρήκαν οι άνθρωποι αυτοί, στο Μπουένος Άιρες ή στη Βρυξέλλες, στο Παρίσι, στη Νέα Υόρκη ή στο Χόγγκ-Κόνγκ, βρήκαν μία σταθερή αγορά για τα πετρώδη τους.

Ο σπουδαιότερος λόγος της σταθερότητας των τιμών των διαμαντιών είναι ο αυστηρός έλεγχος που γίνεται στις πωλήσεις τους. Πράγματι, όλη η παραγωγή διαμαντιών βρίσκεται στα χέρια ενός εκονοστήριου, που τη ρυθμίζει όπως θέλει. Σε περιόδους οικονομικής κρίσεως, παύει να διοχετεύει διαμάντια στο εμπόριο, κι' έτσι συγκρατεί τις τιμές αυτών που κυκλοφορούν ήδη — συνεπώς δε κι' εκείνων που βρίσκονται κλειδωμένα στα θησαυροφυλάκια της οργάνωσης.

Χάρη σ' αυτή τη ρυθμιστική επέμβαση, σχεδόν ποτέ ως τώρα δε φθύνησαν τα διαμάντια. Απεναντίας, χρόνο με το χρόνο ανεβαίνουν οι τιμές τους. Σήμερα είναι κατά 50% μεγαλύτερες (σε δολάρια), παρά ότι πριν μισό αιώνα.

Ωστόσο, η ανατίμηση αυτή είναι φαινομενική μόνο γιατί στο μεταξύ έχει ανατινάξει η αγοραστική αξία

του δολλαρίου. Πάντως, μπορούμε να πούμε πως οι τιμές μένουν σταθερές.

Η αξία ενός διαμαντιού κρίνεται από τέσσερις παράγοντες: μέγεθος, καθαρότητα, κατεργασία και χρώμα. Μεταξύ δυο διαμαντιών ίδιων καθ' όλα τα άλλα, το μεγαλύτερο είναι βεβαίως και το ακριβότερο. Όχι μόνο γιατί ζυγίζει περισσότερα καράτια, αλλά και γιατί τα μεγαλύτερα διαμάντια είναι σπανιότερα κι' έχουν μεγαλύτερη τιμή κατά καράτι. Π.χ. ενώ η τιμή ενός διαμαντιού του 1 καρατίου κυμαίνεται μεταξύ 500 και 1200 δολαρίων, ένα διαμάντι των 3 καρατίων μπορεί να κοστίσει 2000—6000 δολάρια, κι' ένα των 10 φτάνει εύκολα τις 50.000 δολάρια.

Όσο για την καθαρότητα, δεν υπάρχει διαμάντι απόλυτως τέλειο. Πάντα θάχει τις ατέλειές του (φασαλίδες, θολώματα, κόκκους κάρβουνου, κλπ.). Αν όμως δεν διακρίνονται με ένα φακό 10 μεγεθύνσεων, το διαμάντι θεωρείται τέλειο.

Τα συνήθετα χρώματα των διαμαντιών είναι το άσπρο και το κίτρινο (μεγαλύτερη αξία έχει το πρώτο). Έχουν βρεθεί ωστόσο και διαμάντια πράσινα, κόκκινα και μαύρα.

Άλλοτε, κατεργάζονται τα διαμάντια σε οποιοδήποτε σχήμα, αρκεί μόνο να διατηρούν όση το δυνατόν μεγαλύτερη βάρος. Σήμερα όμως θυσιάζουν το βάρος στη λαμψη. Τους δίνουν δηλαδή τέτοια σχήματα, ώστε να είναι πολύ λαμπρά, έστω κι' αν χάσουν έτσι ένα μέρος του βάρους των. Τα παλιά διαμάντια μπορεί να υποδηλώνουν στην καινούργια αυτή κατεργασία, θα εξαττωθή όμως το βάρος τους κατά 25% περίπου και θα κοστίσει η κατεργασία τους 25 δολάρια το καράτι.

Να τώρα οι συμβουλές που δίνει ένας ειδικός για όσους σκοπεύουν ν' αγοράσουν ένα διαμάντι:

1) Αποταθήτε σ' ένα κοσμηματοπώλη της εμπιστοσύνης σας.

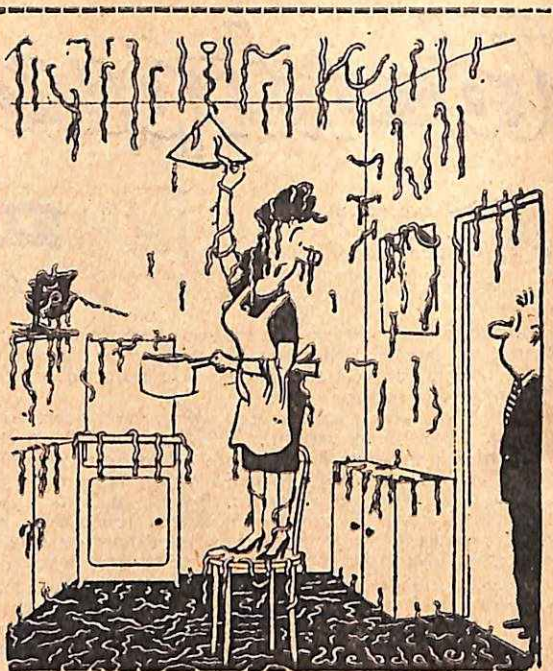
2) Προτιμήστε ένα άσπρο διαμάντι, παρά ένα κίτρινο, κι' αν ακόμα το πρώτο έχει περισσότερες ατέλειες από το δεύτερο. Τις ατέλειες αυτές μπορεί να τις διακρίνει μόνο ένα ειδικό μάτι, ενώ το χρώμα το βλέπει καθένας διαρκώς.

3) Αν το διαμάντι που θ' αγοράσετε είναι μικρότερο από 1 καράτι, προτιμήστε το στερογυλό σχήματος. Αν είναι 1—2 καρατίων, διαλέξτε σχήμα στερογυλό ή ελλειπτικό (αυτοί οι δυο τύποι έχουν τη μεγαλύτερη εμπορική αξία). Πάνω απ' τα 2 καράτια, μπορείτε ν' αγοράσετε ένα στερογυλό, ελλειπτικό ή τετραγωνικό (κόψιμο σμαραγδίου).

4) Φροντίστε ναχή το δαχτυλίδι όσο το δυνατόν απλούστερο δέσιμο. Διαβάστε τα περισσότερα λεφτά σας για το διαμάντι του, γιατί η μόδα αλλάζει γρήγορα στα δεσμάτα. Σύμφωνα μ' ένα γενικό και φρόνιμο κανόνα, το διαμάντι πρέπει να έχει τουλάχιστον τη δεκαπλάσια αξία απ' το δέσιμο.

Η όαψη των Ινδιάνων

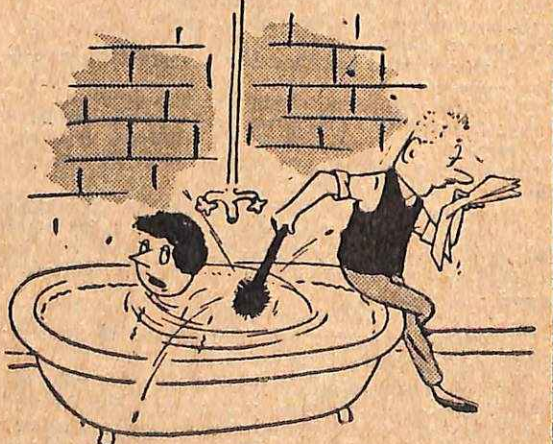
Ανέκαθεν οι Ινδιάνοι της καναδικής φυλής Νιπισίγγκ, στη νότιο Μαριντουίν, αλείβαν το σώμα τους με μία φωσφορίζουσα βαφή, όταν έπρόκειτο να ξεκινήσουν για μάχη. Το υλικό της βαφής αυτής προερχόταν απ' το έδαφος του νησιού τους. Μολονότι δε τους προκαλούσε μία χαρακτηριστική δερματική πάθηση, δεν ένοούσαν να εγκαταλείψουν αυτό το έθιμό τους. Έχοντας το υπ' όψι του, κάποιος έξιπνος Καναδός έκαμε μία έρευνα μ' ένα μετροπή ραδιενέργειας, κι' ύστερα αγόρασε μία μεγάλη περιοχή. Τώρα είναι ιδιοκτήτης ενός από τα πλουσιότερα ορυχεία ουρανίου του Καναδά.

Θ' άργησω λίγο σήμερα να σε σερίσω, Δημητρήκη. Μουπες ο άνεμιστήρας μέσα στη μακρονάδα!...

Τι λές βοέ Κατίνα. Έμια πηχες ύφασμα για νά μου φτιάξης μία γραβάτα; Μά με εκείνο που θά περισέψης, θά φτιάξω κι' εγώ ένα φορεματάκι!

Η σύζυγος: Πόσο τρυφερά μουτρίδες την πλάτη πρό... είκοσαετίας!...

Ζήτημα προίκας

Σε συζητήσαμε την άγαπη, ηταν όνειρο: Λυπούμαι πολύ για την υποδείξη που θα σας κάνα, σχετικά με το αίσθηματικό σας ζήτημα, αλλά νομίζω ότι αυτό είναι και το καλύτερο που έχετε να κάνετε μια και είδατε και σεις όμοια της φτώχειας, έστω και έντιμης. Όπως πολύ όρθα το καταλαβαίνετε, οι γονείς της κοπέλλας έχουν μεγάλα όνειρα και σχέδια για την αποκατάστασή της θυγατέρας τους και είναι έπομένο ότι δεν θα θελήσουν ποτέ να τη δώσουν σε σας, ακριβώς, γιατί είδατε φτώχους και μόνο, ανεξαρτήτως του ότι κατά τα άλλα είστε ένας λαμπρός και άξιος άνθρωπος. Ακόμη και αν η κόρη τους κάνει το πραγματικό τους όνειρο, αυτό θα σπαταλήσουν τον αγώνα τους να σας την ξαναπαρουν από κοντά σας. Και ξέρετε τι; Φοβούμαι ότι, στο τέλος, άπονηγομένη και η ίδια από τη δύσκολη μοίρα της άγνης σας, θα πεισθεί και θα γυρίσει πίσω σ' αυτούς. Γι' αυτό, για να μην έχετε ατάκατες και μεγαλύτερες απογοητεύσεις αμύρο, το λογικότερο είναι να εξηγήσετε στην αγαπημένη σας το πράγμα, και να σταματήσετε ησυχία και πολιτισμένα έναν δεσμό, που δεν είχε την τύχη να προκύψει...

Τα κτίρια άναγνώστη, βόλο: Τα γράμματα καταστρέφονται. Γι' αυτό μου είναι αδύνατον να σας ευχαριστήσω. Άλλα, αφού έχετε την εντύπωση, πως το θέμα σχετίζεται με την προσωπική σας περίπτωση, γιατί δε φροντίσετε να πληροφορηθείτε τα καθέκαστα από την άμεσως ενδιαφερόμενη;

Πονεμένη καρδιά Α. Β. Γ.: Μου γράφετε τα λακωνικά αυτά λόγια: «Παρακαλώ, όπως μου απαντήσετε στην ερώτησή μου: αγαπάω τη δεύτερη έξαδελφή μου. Τι πρέπει να κάνω;» Στην άριστη ερώτησή σας η απάντησή θα πρέπει να είναι ανάλογη: «Να μην κάνετε τίποτα!» και ίσως αυτό θα είναι το καλύτερο, δεδομένου ότι αίσθηματικό δεσμοί μεταξύ τόσο στενού βαθμού συγγενών συνήθως δεν έχουν ευχάριστη εξέλιξη και μάλιστα θεωρούνται σκανδαλό από την κοινωνία. Τυχαίνει, ωστόσο, κάποτε δυο τέτοιοι συγγενείς που αγαπούνται να αποφασίσουν τη νόμιμη ένωση τους για σοβαρούς λόγους.

Μιγούλα του Μοδίου: Έχω την εντύπωση, την αρκετά ζωντανή, που μου την ενισχύει η θύμηση που έχω για το παράξενο ψευδώνυμό σας, ότι απάντησα σε

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ "LYDIA P."

Τα καλλυντικά «LYDIA P.» είναι προϊόντα μακράς ερεύνης και επιστημονικών παρατηρήσεων, παρασκευασμένα με την τελευταία λέξη της έπιστήμης. Έβουκισθήσαν και συνιστώνται από τους μεγαλύτερους δερματολόγους. Δοκιμάστε. Όδηγία υπάρχουν εντός.

Γάλα καθαρισμού εις τρεις πυκνότητες Νο 1, δια έφρον, Νο 2 δια κανονικών, Νο 3 δια λιπαρών δέρμα. Κρέμα βιταμίνης Α. Διά κανονικών ή στεγνών και αμυδαμένων δερμάτων. Κρέμα λεκιθίνης προλαμβάνει τας ρυτίδας. Τονωτική λοσιόν. Τονώνει το χαλαρόν δέρμα. Στυπτική λοσιόν. Σφίγγει και απολυμαίνει τους πόρους. Κρέμα χειρών. Σας προστατεύει από σκάνισμα, ηρήμο και χιονιστρες. Κρέμα ήλιου. Πωλούνται στα φαρμακεία. Τηλ. 612—450.

ραπεία και η άρρώστεια του γιατρείται, δεν πρέπει να επιμένει να χωρίσετε. Όσο για τους δικούς σας φόβους, μήπως στην περίπτωση που παντρευθείτε, η άρρώστεια έχει αντίκτυπο στα παιδιά σας, ούτε και αυτοί δικαιολογούνται. Πάντως πρέπει και οι δυο να συμβουλευθείτε τους γιατρούς, που τον κουράζουν, πάνω σ' όλα τα θέματα, που σας ενδιαφέρουν και θα διηγήσει πως τα πράγματα δεν είναι ούτε τόσο τραγικά, ούτε τόσο στυγνά, όσο τα υπερβάλλετε!

Δυστυχισμένο φανταράκι: Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί επιμένετε να επιμένετε με τό... ζόρι, αίσθημα συμπαθείας για σ' ένα κορίτσι που από τις πρώτες κρούσεις που κάνατε, έδειξε πως δε σας θέλει. Γιατί το βάλετε πίσω να την ξαναγκάσετε να σας αγαπήσει; Μά δεν ξέρετε πως αυτό δεν μπορεί να γίνει, γιατί ο έρωτας γεννιέται μόνος του και τίποτα δεν μπορεί να τον συναντήσει, αν το ίδιο το πρόσωπο αντίδρα συναισθηματικά; Επειτα, τι λόγο έχετε να κάνετε το κορίτσι να σας συμπαθήσει; Αναρωτηθήκατε ποτέ θα οδηγήσει αυτό; Θα πρέπει μια τέτοια σχέση να εξελιχθεί σε νόμιμο δεσμό, στον γάμο. Μά έχετε, όμως, ακόμα, δίχως οικονομική ανεξαρτησία και χωρίς μόνιμο και θετικό πόρο ζωής, πως θα τολμησετε να παρασυρθείτε σε μια τέτοια κοινωνική περιπέτεια; Για όλους, λοιπόν, αυτούς τους λόγους, ένα έχω να σας συστήσω: Να αφήσετε ησυχία την κοπέλλα και να βγάλετε από το νου σας τις έρωστροπικές αυτές. Να κυττάξετε δε καλύτερα το χρέος σας, σαν φιλότιμο ανθρώπου και σαν πειθαρχημένο στρατιώτη.

Αστρο της αούγης: Είχα όλη την καλή διαθέση να διαβάσω το γράμμα σας και να απαντήσω στα ερωτήματά σας. Άλλα μου είναι αδύνατον, δυστυχώς! Γιατί άγραφικός χαρακτήρας σας είναι τόσο βασικός ώστε μ' όλη μου την προσπάθεια δεν κατάφερα να βγάλω νόημα από τα όσα μου περιγράφετε και σε τόσες σελίδες μάλιστα. Αν σας ενδιαφέρει η γνώμη μου, σας παρακαλώ να υπαγορεύσετε λίγα λόγια, απλά και ξεκάθαρα, σε κάποιο φίλο σας πρόσωπο.

Ένα δυστυχισμένο: Βε...

Θαίω, δεν θα πρέπει κατ' άρχην να έχετε τύψεις για ό,τι ή μοιρα, αθελά σας, σας επηρέασε. Και εξ άλλου εκτίμα την ανθρώπινη αντίληψη, να θέλετε να περιφρουρήσετε την κοπέλλα, που αγαπάτε και σας αγαπάει, από κάθε δυστοχή συνέπεια, που ενδέχεται να έχει η εξέλιξη της άρρώστιας σας, όσο και αν την ευχόμενη σύνοτη της περαστήκη. Άλλα είναι πράγματι, τέτοιες εξελίξεις, ώστε ούτε τόσο τραγικά, ούτε τόσο στυγνά, όσο τα υπερβάλλετε!

ΕΡΗ

Η φτώχεια δεν είναι ελάττωμα...

Η αναγνωστρία μας με το ψευδώνυμο Σ. Θ. όνομα, αστέρι μου, σας παρακαλώ να υπαγορεύσετε λίγα λόγια, απλά και ξεκάθαρα, σε κάποιο φίλο σας πρόσωπο, σε κάποιο φίλο σας πρόσωπο.

Δεν θα περιμένετε, σίγουρα, να διηγήσει ταυρομάχο τη Σοφία Λορέν! Πρόκειται ωστόσο για μία από τις χίλιες παράξενες μεταμορφώσεις που της επιβάλλει η ατελείωτη εργασία της για το αμερικανικό φιλμ «Εγώ, ο γάμος και η πάθος». Το φιλμ αυτό γυρίζεται στην Ισπανία, με το Φράνκ Σινάτρα και τον Κάρυ Γκράντ.

75

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Οι γάτες

Μία φορά ο Ναστραδίν, αφού τὰ μούσκεψε σ' όλα τὰ επαγγέλματα κι' έμεινε χωρίς γρόσιτο στή τσέπη του, αποφάσισε νὰ βγῇ στὸ παζάρι καὶ νὰ πουλήσῃ γάτες. Μάζεψε λοιπὸν κάμποσες ψιφίνες ἀπ' τὸ Ἑσκή Σαχέρ, μὰ ἐπειδὴ φοβότανε τοὺς συχωριανοὺς του, τὶς φορτώσε σὲ δύο τσουβάλια καὶ τράβηξε γραμμὴ γιὰ τὸ ἱκόνιο.

Μόλις ἔφτασε λοιπὸν ἐκεῖ ὁ Χότζας, κόσμος καὶ ντουινὰς μαζεψήκε ὁλόγυρά του καὶ μὴ χάσει αὐτὸν καὶ μὴ τὸ παράδειο ἐμπορεύμα του.

— Τί κυττάτε, μωρὲ ζωντόβουλα, σὰν νὰ βλέπετε πρώτη φορά πρᾶγματευτὴ; τοὺς φώναζε θυμωμένος ὁ Ναστραδίν.

Μὰ ἐκεῖνοι, σκαμένιοι σὰν γέλοια, τοὺ ἀποκρίθηκαν:

— Πρώτη φορά βέβαια, δὲ βλέπουμε πρᾶγματευτὴ, ἀλλὰ γάτες γιὰ πουλημα, τῶς ἀνέμου, δὲ ξανάρχουν δὴ τὰ μάτια μας...

Καὶ συνέχισαν τὰ γέλια καὶ τὰ χάχανα τοῦ καλοῦ καιροῦ. Τὸ Χότζα ὅμως δὲν τοῦ ἴδρωνε τὸ αὐτί κι' εὐθὺς βάλλθηκε νὰ διαλαλή τὰ προτερήματα ποὺ εἶχαν οἱ γάτες:

— Ἀγάδες καὶ καλοκυράδες!... Οἱ γάτες μου ἀπὸ δῶ δὲν τρώνε ποτέ τους φαγητὰ μόνες τους. Περιμένουν σὰν φρόνιμα παιδιά, νὰ τίς τᾶσουν τὰ ἀφεντικά τους. Ἀκόμη καὶ τὰ φάρια, ποὺ τόσο ἀγαποῦν, οὐτε κἂν τὰ πλησιάζουν. Ἐκτός βέβαια ἀν' ἡ ἀφεντιά σας, τοὺς ρίχνει καμμία παροκεφαλή!

— Κι' ἂν εἴμαστε φτωχοὶ καὶ δὲν περισσεύει τίποτα γιὰ τίς γάτες; τὸν ρώτησαν τότε μερικοί.

— Ἐ, τότε, αφού θάσουμε φτωχοὶ καὶ φουκαράδες, θάχτε ποτικὸ καὶ κατσαρίδες μὲ τὴ σέσουλα. Κι' οἱ γάτες μου θὰ σᾶς γλυτώσουν ἀπ' ὅλα αὐτὰ σὲ μὴνὴ νύχτα μέσα... ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν.

Ἐτοί κατᾶφερε νὰ πείθῃ τοὺς ἀπλοϊκοὺς καὶ νὰ τίς μωσκοπουλήσῃ.

Ἀγρόσαν, λοιπὸν, οἱ ἄνθρωποι τίς γάτες, τίς πήγαν στὰ σπίτια τους, κι' ἄφησαν τὰ φαγητὰ τους ἀπροφύλαχτα. Φυσικά οἱ γάτες τᾶσαν ὅλα.

Ἐτοί τὴν ἄλλη μέρα πρωτὶ-πρωτὶ πηγαίνει ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτες καὶ βρίσκει τὸ Χότζα στὸ παζάρι.

— Μωρὲ ψεύτη πρᾶγματευτὴ, ἀρχίζει νὰ τοῦ λὲῖ ἔξω φρενὺν, γιὰτὶ μοῦ εἶπες πᾶς ἡ γάτα σου δὲ τρώει τὰ φάρια καὶ τᾶφθα ἀφύλακτα; Ἐμμεν, μωρὲ γρουσουζή, ὅλο τὸ σπῖτι μου νηστικό!

— Ἀ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ, ἀποκρίνεται τότε μὲ ψυχραιμία ὁ Ναστραδίν. Μήπως τῆς ἔδωσες νὰ φᾶ, κι' ἐκεῖνη ἀπὸ πάνω ἔφαγε καὶ τὰ φάρια;

— Ὅχι, βέβαια, τὴν ἄφησα νηστική...

Ἀρχισε νὰ τὰ μασηῇ ὁ πελάτης.

— Ἐ, λοιπὸν, σὲ τιμώρησε ὁ Ἀλλάχ γιὰ τὴν τσιγγουνιά σου... Γιὰτὶ τ' ἀγαπάει πολὺ τὰ ζωντανά!

Καὶ μ' ἄλλες τέτοιες πονηριὲς ὁ Ναστραδίν τουμπάρισε στὸ τέλος τὸ χωριό, ποὺ παραδέχτηκε πᾶς ὡς ἕνα σπῖτι εἶχε δίκιο κι' ὁ Χότζας κι' ἡ γάτα...

Μὰ ἐκεῖ ποὺ ὁ Ναστραδίν νόμιζε πᾶς ἔμπροσθεν ἐνδοκία, βλέπει νῶκονται κι' ἄλλοι ποὺ ἀγρόσαν γάτες καὶ νὰ φωνάζουν πᾶς τοὺς ἔφαγαν τὰ φαγητὰ. Καὶ τὸ χειρότερο γιὰ τὸ Ναστραδίν ἦταν ὅτι κουνούσαν ἀπειλητικὰ τὰ ραβδιά τους!

Κατάλαβε τότε πᾶς τὸ εἶνε σκούρα καὶ πᾶς ἔπρεπε νὰ βρῇ τρόπο νὰ φύγῃ, ἂν ἤθελε νὰ γλυτώσῃ. Τοὺς λέει λοιπὸν:

— Ἀγάδες μου, κάνουμε μὴ συμφωνία;

— Τί συμφωνία; φώναξαν ὅλοι μαζί.

— Νὰ μ' ἀφήσετε νὰ πάω στὸ χωριὸ μου νὰ σᾶς ξαναφέρω ἄλλες γάτες, ποὺ νὰ μὴν τρώνε τὰ φαγητὰ, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται πᾶς μὲ γέλασαν καὶ μένα...

Οἱ κουτοχωριάτες τὸν πίστεψαν γι' ἄλλη μὴν φορά κι' ἔτσι ὁ Ναστραδίν γλύτωσε τὸ μπερντάχι παρὰ τρεῖς!

Τὰ βάσανα τοῦ Καραμπέτ ἢ ΠΑΡΑΓΚΑ

Τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης στὸ Βουλιαγμένη ἕνα παράγκα νοικιασμένο ἔκανε, ἄμμα χίτες σὲ κανένα τίποτα ντὲν ἔλεγε.

— Μανωλάκη, γιάχο, ποὺ θὰ ἔκᾶνης ἐφέτος ἐξοχή; ἐγὼ ρωτημένο ἔκανα.

— Δὲν ξέρω Καραμπέτ.

— Πᾶς ντὲν ἡξέρεις γιάχο; Τὸ ὑναῖκα σου μὲ εἶπε στὸ Βουλιαγμένη παράγκα πιασμένο θὰ ἔκᾶντε.

— Μπᾶ, σὲ δουλεύει Καραμπέτ.

Τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης λαϊκὴ τσιγγουνίᾳ ἐνεται καὶ σὲ λέει ἅμα αὐτοὶ τὸ παράγκα μου ἡξέρουν, λεωφορεῖο θὰ ἡπαίρουν, θὰ ἔρχονται καὶ στρωγγυλοκαθισμένοι θὰ ἐνῶνται, φαί, πισιό, ὑπνιο, φελιάν πισιό, ζητημένα θὰ ἔκᾶνουν καὶ ἐμένα σὲ μεῖλο μπελιά καὶ φασαρία θὰ ἐβάζουν. Ἐτοί τὸ λοιπὸν γιὰ νὰ ἔχῃ τὸ ἡσυχία του, χίτες τίποτα ντὲν μᾶς εἶπε καὶ ἕνα πιρᾶν ἀπὸ τὸ εἰτόνια μὲ ἐξαφανισμένους ἔινε. Ποῦ εἶναι μπέ; Ποῦ πήγε τὸ Μανωλάκης; Χίτες κανένας ντὲν ἡξέρει.

Ἐποῦ τὸ λοιπὸν τὶ ἱνεται πρὸς χίτες. Ἐνας φίλος μου τὸ Μανωλάκη στὸ Βουλιαγμένη εἶδε, μέσα στὸ παράγκα τοῦ ἡσυχος καθόταν, μαζί μὲ τὸ ὑναῖκα του.

— Βαί, κιόπογλου κιόπέκ, λέω. Ποῦ εἶναι τὸ παράγκα;

Τὸ φίλος μου ἀντιρῶσα μὲ ἔδωσε καὶ τότε ἐγὼ ἰσκέφτομαι, γιὰβροῦμ, ὅτι πρὶν μεῖλο δουλεῖα στὸ φίλος μας τὸ Μανωλάκη νὰ ἔκᾶν. Πηαίνω, λοιπὸν, στὸ εἰτόνια καὶ ὅποιον ἴδρῃσκω λέω:

— Καλημέρα, γιὰβροῦμ.

— Γεῖα σου Καραμπέτ, μὲ λέει.

— Τὸ φίλος μας τὸ Μανωλάκης στὸν διρόμῳ εἶδα καὶ μὲ εἶπε πολλὰ πολλὰ χαιρετίσματα νὰ σὲ εἰπῶ καὶ τὴν Κυριακὴ σὲ περιμένει.

— Ποῦ;

— Στὸ παράγκα του, στὸ Βουλιαγμένη.

Καὶ ἀμέσως ἀντιρῶσα δίνω:

— Λιωφορεῖο θὰ ἡπαίρῃς, τέριμα κατεβασμένους θὰ ἐνεσαι. Ὑστερα ἀριστερὰ στριμένους θὰ ἐνεσαι...

Ἀντιρῶκο κανένα στὸ εἰτόνια ντὲν ἄφισα. Σὲ ὅλους εἶπα ὅτι προσκαλεσμένοι ἦταν καὶ χίτες τίποτα φαγητὰ μαζί τους νὰ μὴ παίρουν, γιὰτὶ τὸ φίλος μας τὸ Μανωλάκης μεῖλο ἐτοιμασία ἔκανε. Ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὸ ἔλεε καὶ ἔτσι τὸ λοιπὸν ὅλοι μαζί ἀποφασισμένοι ἐνῆκαν τὸ Κυριακὴ στὸ Βουλιαγμένη νὰ παίρουν, ὥραια ὥραια τὸ παράγκα τοῦ φίλου μας τοῦ Μανωλάκη νὰ περᾶσουν.

Τὶ ἐνεται τὸ λοιπὸν; Βαί, βαί, βαί, τί εἶνε! Καθὼς τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης ἡσυχὰ ἡσυχὰ στὸ παράγκα μαζί μὲ τὸ ὑναῖκα του καθόταν, τί νὰ ἴδουν ἀπὸ μακριὰ γιὰβροῦμ; Ἐνας στριματὸς ἔρχοταν.

— Ὑναῖκα, τί ἐνεται;

— Πᾶ, πᾶ! Μᾶς ἀνακαλύψανε!

Μισή κουβέντα ὡς ποῦ νὰ εἰπῶν, τὸ τσοῦρμῳ φτασμένο ἔινε, ἄντρες, ὑναῖκες, παιδιά, ὡρὼ ὡρὼ ὅλος τὸ κόσμος καὶ τὸ παράγκα ὡρὼ καὶ μέσα πηλμυρισμένοι ἔινε.

— Καλωσωρίσατε, καλωσωρίσατε, τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης ἔλεε, ἄμμα μούτρα του κατεβασμένα ἦσαν!

— Πᾶς ἦταν αὐτό; Πᾶς μᾶς βρήκατε, βρέ παιδιά; τὸ κυρία Μανωλάκη ἐρωτημένο ἔκανε.

Τότε ὅλοι εἶπαν:

— Ὁ Καραμπέτ μᾶς εἶπε ὅτι μᾶς ἔχεις καλεσμένους!

Τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης δαγκώθηκε, ἅμα χίτες ντὲν ἐμίλησε.

— Ὅλο τὸ τσοῦρμῳ μπᾶνιο ἔκανε, ὡστερὰ στὸ φαί τοῦ ἔπεσε, ὅλα καθαρισμένα ἔκανε, ἀπὸ μὴ μπουκιά φάγαμε ὅλοι. Ἄμα τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης ἔξω φρενὺν ἔινε.

— Ἀλλοῖμονο στὸν Καραμπέτ, λέει, τέτοια λαχτάρα ποῦ μοῦ ἔκανε θὰ τὴν πληρώσῃ.

Ἐγὼ νὰ πληρώσω; Πρῶτε! Ἄς μὴν ἦταν τσιγγουνίᾳ καὶ νὰ μὴ τοῦ ἔκανε λαχτάρα! Ἰστὲ μπου!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Νούμερο 11 καὶ 1)2

Ἀκούστε ἐδῶ, δεσποινὶς πωλητρία. Ἐγὼ ἦρθα ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ φαινόμενικὸς σοβαρὸν κατόστημα, γιὰ ν' ἀγοράσω κάλτσες. Δὲν ἦρθα νὰ σαχλαμαρῶ, ὅπως ἴσως νὰ ἐνομοιάσε, οὐτε, πολὺ περισσότερο, νὰ καταστῇ ἀντικείμενον κοροϊδίας. Καὶ ἂν μὲ περᾶσατε πρὸς οτιδήποτε γιὰ κανένα κοροῖδο πελάτη, γιὰ κανένα χᾶποτο ἂν κείνα ποῦ τοὺς πασαρᾶτε ὅτι νομίζετε, σᾶς πληροφορῶ ὅτι σᾶς ἡπάτησαν.

Τί εἶπατε; Γιατὶ σᾶς τὰ λέω αὐτὰ; Γι' αὐτὸ ποῦ πᾶτε νὰ κανετέ, χαριτόδρυτος καὶ κουτοεμφυλοτάτη δεσποινὶς πωλητρία. Ἐγὼ ἦρθα ἐδῶ ν' ἀγοράσω κάλτσες. Ἐτοί, ἔτσι βέβαια. Καὶ σᾶς ζητῶ κάλτσες νοῦμερο ἔντεκα καὶ μισό. Διότι, πᾶς νὰ τὸ κάνουμε, αὐτὸ τὸ νοῦμερο πᾶει στὰ κάτω μου ἄκρα. Ἐντεκάμιον νοῦμερο θέλουν, ἐντεκάμιον θέλουν, ἐντεκάμιον θέλουν, ἐντεκάμιον θέλουν, ἐντεκάμιον θέλουν. Κι' ἐσεῖς ἐντεκάμιον νοῦμερο δὲν ἔχετε, διότι σᾶς ἐξηπλήθη. Καὶ μοῦ δίνετε νὰ πάρω νοῦμερο ἔντεκα. Γιατὶ, λέει, εἶναι τὸ ἴδιο. Πᾶς εἶναι τὸ ἴδιο, δεσποινίς; Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ τὸ ἐντεκάμιον εἶναι τὸ ἴδιο μὲ τὸ ἔντεκα; Ἄν ἦταν τὸ ἴδιο, ὑπῆρχε κανένας λόγος τὸ ἐργοστάσιο νὰ βγάζουν ἐκτός ἀπὸ ἔντεκα καὶ ἐντεκάμιον; Ἀλλὰ ἐδῶ τὸ ἐργοστάσιο βγάζουν διάφορα μενέθη, διότι πᾶς νὰ τὸ κάνουμε, διάφορα μενέθη ἔχουν καὶ τὰ διάφορα πόδια, ὅπως καὶ τὰ διάφορα κεφάλια καὶ τὰ διάφορα χέρια καὶ μύτες καὶ αὐτιά. Τοῦ λόγου σᾶς, ὅμως ἐπιμένετε ὅτι τὸ ἔντεκα καὶ μισὸ δὲν ἔχει καμμία διαφορά ἀπὸ τὸ ἔντεκα. Καὶ ἂν τὸ ποῦμε ἔτσι, οὐτὸ τὸ ἔντεκα ἀπὸ τὸ δέκα καὶ μισό, οὐτὸ τὸ δέκα καὶ μισὸ ἀπὸ τὸ δέκα, ὡστε λοιπὸν, ὡστε μοῦ ἕνα νοῦμερο ἐννεά, γιὰτὶ, κατὰ τὴ θεωρία σᾶς, εἶναι τὸ ἴδιο. Πᾶς; Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο; Καὶ λέτε πᾶς δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, γιὰτὶ ἄλλο εἶναι μισὸς πόντος καὶ ἄλλο δυομίονο; Γιατὶ, χαριτόδρυτος δεσποινίς; Μισός, μισός, διαφορά καμμία, κατὰ τὴ γνώμη σᾶς πάντοτε.

Πᾶς εἶπατε; Νὰ σφιχῇ τὴ γροθία μου καὶ νὰ σᾶς ὁῶν τὸ χέρι μου; Ὅριστε! Σᾶς τὸ δίνω. Τί θέλετε ν' ἀποδείξετε, μ' αὐτὸ τὸ ἐπιχειρήμα, ποῦ τυλίγετε τὴν πατούσα τῆς κάλτσας γύρω ἀπὸ τὸ κλειστό μου χέρι; Ὅτι ἐνῶνται οἱ δύο ἄκρες; Τὸ βλέπω. Καὶ λοιπὸν, τί πάει νὰ πῇ αὐτό; Ὅτι ἅμα ἐνῶνται οἱ δύο ἄκρες τῆς κάλτσας, σημαίνει ὅτι δὲν μοῦρχνονται καὶ οἱ κάλτσες;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Ἐν πρώτοις, δεσποινίς, ἐγὼ τίς κάλτσες πρόκειται νὰ τίς φορέσω στὰ πόδια μου. Ἄν τίς πῆλα γιὰ τὸ χέρι μου, θὰ σᾶς τὸ λέγα. Τί ἔκανε λέει;

Τὴν Γκάρσταγκ κι' ὁ Τζῶν Κόντον, οἱ δύο νεαροὶ ἐξερευνητὲς, ὡδηγήθηκαν πρῶ-πρῶτὶ μπροστὰ στὸν Χάντου, τὸν βασιλῆα τῆς φυλῆς Κοέριος.

Ἐἶχαν μὴ κρυφά, τὸ προηγούμενο βράδυ, στὴν καλύβα τοῦ θεοῦ Τάν, γιὰ νὰ κλέψουν τὸ χρυσὸ του εἰδωλο. Μὰ οἱ ἱθαγενεῖς τοὺς εἶχαν πιάσει τὴ στιγμὴ ποῦ μόλις τὸ ἀγγίζαν.

Ὁ Χάντου, τοὺς περίμενε τώρα καθισμένους στὸν ὠμόθιμον θρόνον του, στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ. Ἦταν ἕνας πολὺ ἡλικιωμένος ἀνθρώπος, μὲ κάτασπρα μαλλιά καὶ γλυκὸ βλέμμα.

Ἦξερε ἀρκετὰ ἀγγλικά καὶ δὲν δυσκολεύτηκε καθόλου νὰ πῇ ἐκεῖνο, ποῦ ἤθελε, στοὺς δύο νεαροὺς λευκοὺς.

— Ἡ ἀσέβεια, ποῦ ἀποτολμήσετε, ἀρχίσε νὰ λὲῖ με μάλαική φωνή, εἶναι πολὺ μεγάλη. Σᾶς ἄφησα νὰ κυκλοφορῆτε ἐδῶ γύρω καὶ σᾶς ἔδωσα φιλοξενία. Ἐσεῖς, ὅμως, δὲ φανίκατε ἀξιοί τῶν αἰσθημάτων μου. Πρέπει, λοιπὸν, νὰ τιμωρηθῆτε.

— Δὲ θέλωμε νὰ κλέψουμε τὸ εἰδωλο, τὸν δέχομαι ὁ Τίμ Γκάρσταγκ. Ἀπλῶς μᾶς τράβηξε ἡ περιέργεια νὰ τὸ δοῦμε

ΥΠΟ ΖΥΛ ΣΑΝΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Από το ράντσο, όταν ξεκουράστηκαν, ξεκίνησαν πάλι κι έφτασαν στο χτήμα της Μίς Μπρίτζ, την «Καρολίνα», που βρισκόταν είκοσι χιλιόμετρα μακριά από την Κόρδοβα. Εκεί ο Ραούλ δεν ήξερε πώς να περιποιηθεί τα άλογα, μα του έδειξε η κυρία του, χωρίς να θυμώσει κι' έτσι ο μικρός μετανάστης, μέσα σε μία ώρα, είχε ξυστρίσει όλα τα ζώα. Κατόπιν πήρε κάτι κουτιά που του έδωσε η όμορφη Αμερικανίδα και την ακολουθούσε, μαζί με τους άλλους, σε ένα φαράγγι, όπου η Μίς Μπρίτζ άρχεισε με την παραμπήνη της να κάνει εκπαιδευτικές ασκήσεις σκοποβολής...

«Ω, Θέε μου, συλλογίστηκε τρομαγμένος ο Ραούλ, τι συμβαίνει λοιπόν; Είναι εχθροί; Πιά, πιά, η αδελφή θα σκοτώσει τον αδελφό της;...»
Κι' έτρεξε γιά να έμποδισή την κυρία του να κάνει ένα τόσο μεγάλο κακό... Εύτυχώς έφτασε άργα. Η Μίς είχε πυροβολήσει και η κάσκα του σέρ Ράφλ τινάχτηκε στον αέρα, τρυπημένη από μια σφαίρα!
«Ατάραχος εκείνος σήκωσε τη κάσκα του, τη φόρεσε και φώναξε γελώντας:
—Ωλ ράιτ, Μπρίτζ. Σήμερα βλέπω έχεις δρεζί!

—Να δούμε, μά ντήρ! Απάντησε η Μίς. Κι' άρχισε να πυροβολή τ' αυγά που της πετούσαν ψηλά ο Ζό και ο Λό. Το ίδιο ακριβώς γύμνασμα το επανέλαβε, άλλ' αυτή τη φορά τρέχοντας. Επυροβόλησε κατόπιν εαυτήν, γονατιστή, πάνω από τον ώμο της, πίσω από τη μέση της, σε όλες τις στάσεις και σε όλα πέτυχε. Πού και πού πυροβολούσαν κι' οι δυο με μεγάλη δεξιότητα.

Ο μικρός, που στεκόταν και τους θαύμαζε, σκέφθηκε: «Καλά το κατάλαβα. Αυτοί οι άνθρωποι σίγουρα θα είναι ακροβάτες, σαν εκείνους που είχα δη μία φορά στο Ιπποδρόμιο του Σανλί, στο πανηγύρι του Αγίου Λαυρεντίου. Το χειμώνα θα εργάζονται σε κανένα Ιπποδρόμιο του Μπουένος Άϊρες και το καλοκαίρι θα έρχονται εδώ στο κτήμα τους, να γυμνάξουνται».

Δεν πρόφτασε ο Ραούλ να κάνει τις σκέψεις αυτές, όταν η Μίς Μπρίτζ του έδωσε ένα μπιλιέτο λέγοντάς του:

—Μπού, κράτα το αυτό όρθιο, χωρίς να κινήσαι... Κότταζε μονάχα να μη φοβηθείς, γιατί δεν πρόκειται να πάθεις τίποτε.

Ο μικρός, με όλο του το φόβο, αναγκάστηκε να υποκύψει. Και η Μίς αφού μέτρησε είκοσι βήματα, επυροβόλησε με μεγάλη επιτυχία το μπιλιέτο.

Από τη στιγμή εκείνη ο Ραούλ άρχισε να δείχνει μεγάλην έμπιστοσύνη στη σκοπευτική αξιολογία της κυρίας του. Ήταν πραγματικά δεινή σκοπεύτρια. Άλλα και οι άλλοι έθαύμασαν την αφοβία του μικρού, με την όποιαν είχε κρατήσει το μπιλιέτο. Κι' αυτός άκούμα ο σέρ Ράφλ, που παρακολουθούσε τα γυμνάσια μισοκοιμισμένος, έπληξε λίγο γιά να τον συγχαρή. Αμέσως τον έπληξισαν ο Ζό κι' ο Λό και λέγοντάς του «μπράβο, μπού» τον χτύπησαν τόσο δυνατά στην πλάτη, μπού τον ολίγον να τον πετάξουν κάτω.

Τώρα η Μίς έτοιμαζόταν ν' άρχισή άλλο γύμνασμα: Είχε διαλέξει έναν στροβόλο κορμό δέντρου και γυρίζοντας στον Ραούλ, που πήγαινε πάντα πίσω της, του ζήτησε ένα μαχαίρι.

Περήφανος γιά τη κυρία του ο μικρός έβγαλε από τη ζώνη του τη ναβάνια του και της την έδωσε. Η Μίς, αφού δοκίμασε τη κόψη της, την πέταξε με δύναμη κι' εκείνη καρ-

φώθηκε στο δέντρο. Ύστερα πήρε δυο αυγά, που είχαν μείνει στο καλάθι και έβαλε από ένα κάτω από το μαχαίρι, σε ίση απόσταση μετρημένη καλά.

«Τι θα κάνει πάλι;» άπορούσε περιεργός ο Ραούλ.

Ο Ζό, ο Λό κι' ο Ράφλ είχαν πλησιάσει και περίμεναν να δούν το αποτέλεσμα.
Η Μίς μέτρησε είκοσι βήματα πίσω και από κεί έσκόπευσε με προσοχή. Ένας πυροβολισμός άκούστηκε κι' ο Ράφλ είδε τα δυο αυγά να πηδάνε συγχρόνως στον αέρα.

Πώς έγινε αυτό;
—Απλούστατα, η Μίς κατάρθωσε να κόψει σε δυο τη σφαίρα της πάνω στην κόψη του μαχαίριου, κι' αυτό με τήσην ακρίβεια, ώστε τα δυο κομμάτια της σφαίρας πήγαν κι' έκτύπησαν από το ένα μέρος και απ' τ' άλλο τα δυο αυγά!

Ο Ζό, ο Λό κι' ο Ράφλ άρχισαν να την χειροκροτούν. Κι' ο Ραούλ, μη μπορώντας να συγκρατήσει τον ένθουσιασμό του, έτρεξε και φίλησε το χέρι της κυρίας του. Έκείνη ευχαριστήθηκε με τόν τρόπο του και χαϊδεύοντας τον στο μάγουλο, του είπε:

—Είσαι καλός, μπού. Κι' αν μάθεις, μικρέ μου Γάλλε, τη δουλειά γρήγορα, θα σε κρατήσουμε πολύν καρό.

—Ελπίζω, Μίς Μπρίτζ, απάντησε ο Ραούλ. —Και να ιδής που δεν θα μετανιώσεις, πρόσθεσε η Αμερικανίδα. Μαζί μας θα κάνεις περυσία. Άλλα πρέπει ναχής θάρρος και ν' άκούς.

—Μαζί σας, Μίς, θα έφετα και στη φωτιά και στη θάλασσα αν με προστάζετε.

—Πολύ καλά, θα σε δοκιμάσουμε. Τώρα πηγαίνε να βγάλεις τα άλογα, γιατί τα γυμνάσια δεν τελειώσαν.

—Να τα σελλάω; ρώτησε ο μικρός ανήσυχος.

—Όχι, είναι περτιτό.

Ο Ραούλ πήγε γρήγορα να εκτελέσει τη διαταγή της κυρίας του. Κατάφερε γρήγορα αυτή τη φορά να χαλινώσει τα τρία άλογα και να τα φέρη στο μέρος που ήταν οι κύριοι του.

Τότε άρχισε ένα παιχνίδι, που ποτέ του ο Ραούλ δεν είχε ιδεί.

Η Μίς καθάλλικε με τα άλογα. Ο Ζό κι' ο Λό ανέβηκαν στ' άλλα δυο. Και τότε οι τρεις μαζί άρχισαν να τρέχουν σαν δαιμονιμένοι μέσα στη δεινροστοχία του πάρκου.

Τρέχοντας, σημάδευαν με τα τουφέκια τους τι έδελαν μπροστά τους.

Η Μίς είχε προσπεράσει τους φίλους της ως πενήντα μέτρα κι' εξακολουθούσε να τρέχει με το σώμα της γυρισμένο σε αυτούς που την ακολουθούσαν.

Ξαφνικά ο Ραούλ είδε την Αμερικανίδα να ξεπλώνεται ανάσκελα στα νύκτα του δαλόνι της και να σκοπεύει με την παραμπήνη της τα κοπελάκια των φύλων της, που έπεσαν κάτω τρυπημένα από μια σφαίρα της.

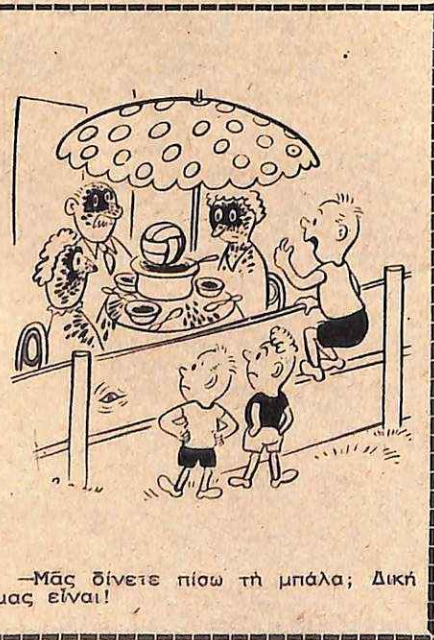
—Υστερ' απ' αυτό, τα γυμνάσια τελειώσαν κι' ο Ραούλ άδήςνησε στο σταύλο τους τα καταβρωμένα άλογα.

Κι' έκει που τα σκούπιζε και τα καθάριζε, θυμόταν τα λόγια της Μίς κι' έλεγε:

«Έχω περισσότερη τύχη απ' όση ενόμιζα... Θά με γυμνάσουν ίσως γιά να βγάλω κι' εγώ σε κανένα Ιπποδρόμιο τους. Να ένα επάγγελμα που θα μου άρεσε!»

Ο μικρός μας φίλος ήταν τόσο συγκινημένος απ' όσα είχε δη το πρωί, ώστε δεν είχε δρεζί να φάη.

—Υστερ' από το γεύμα, πήρε ένα μολύδι κι' έδωσε στον Ραούλ.

έσχεδίασε την εικόνα της Μίς Μπρίτζ, όπως την είχε δη όταν έτρεχε πάνω στο αλόγο της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Είχαν περάσει πολλές εβδομάδες. Η ζωή στην εσάντσια εξακολουθούσε θαυμάσια κι' ο Ραούλ παρακαλούσε να μη φύγουν από κεί ποτέ. Όλα πήγαιναν περίφημα.

Με την καθοδήγηση της Μίς ο Ραούλ άρχισε να γίνεται καλός Ιπποκόμος. Περιποιόταν τα άλογα αλλά και τ' άγαπούσε. Συνήθισε μάλιστα να καθάλλικε πολύ καλά τα μικρά «πρότσο», που έβουκαν στην αυλή και σαν αληθινός κάτοικος της παμπίας, πηδούσε σε ένα απ' αυτά, γιά να κάνει ένα μικρό γύρο.

Κάθε μέρα ο Ραούλ παρακολουθούσε τα γυμνάσματα της κυρίας του και των φίλων της. Γιατί και ο Ζό και ο Λό κι' αυτός άκούμα ο νυσταλέος Ράφλ ήξεραν καλά να ρίχνουν στο σημάδι τους, καθάλλα στ' αλόγο τους.

Ο Ραούλ ήταν πιά βέβαιος ότι όλοι αυτοί άποτελούσαν κάποιον θιασο Ιπποδρομίου.

Γι' αυτό έμεινε καταπληκτικός ένα πρωί, όταν οι κύριοι του δεν ζήτησαν από την βεράντα, όπου τελείωναν το πρόγευμά τους. Ο σέρ Ράφλ έτρωγε τη στιγμή εκείνη το πέμπτο αυγό του με ζαμπόν, ενώ η Μίς Μπρίτζ, ο Ζό κι' ο Λό κάπνιζαν και μελετούσαν τα σχέδια εκείνα, που είχε δη ο Ραούλ στο τρανίνο.

Η Μίς Μπρίτζ, λοιπόν, του είπε:

—Μπού, φεύγουμε απόψε... Πρέπει να έτοιμάσεις τα άλογα και τα δέματα. Θα κάνουμε ένα ταξίδι που θα κρατήσει πολλές ημέρες.

Ο Ραούλ, χωρίς να ζητήσει εξηγήσεις, έκανε μια υπόκληση. «Ενα ταξίδι μαζί με τη Μίς Μπρίτζ θα ήταν ευχάριστο. Δεν τ'ονδνι έφερε αν πηγαίναν και στην άκρη του κόσμου.

—Φεύγουμε απόψε στις δέκα, πρόσθεσε η Μίς Μπρίτζ.

Ο Ραούλ χαϊρέτιζε την κυρία του κι' έφυγε. Έκείνο που του έκανε όμως έντοπτος ήταν ότι άρσιαν την αναχώρησή τους τις νυχτερινές ώρες.

«Ίσως γιά να έχουν λιγώτερη ζέστη», συλλογίζόταν.

Παρ' όλ' αυτά δεν τούβγαίνει απ' το μυαλό του η ιδέα, ότι οι κύριοι του κυκλοφορούσαν ή έκαναν τα ταξίδια τους άπαρατηρήτοι, σχεδόν κρυφά.

Ένας λόγος που τον έκανε να σκέπτεται έτσι ήταν ότι στο διάστημα των πέντε εβδομάδων που έμεινε στην Καρολίνα, δεν είδε ούτε έναν άνθρωπο να μπαίνει εκεί. Η ύπρεσία ήταν ληνη. Εκτός από το Ραούλ ήταν κι' ένας γέρος Ινδιάνος μισοάγριος, καθώς και μια μαγεγίρσινα βουδή χωρίς άλλο, γιατί ούτε Ισπανικά, ούτε γαλλικά, ούτε άγγλικά δεν κατάρφερε να πη μαζί της δυο λέξεις.

Οι κύριοι του πάλι δεν προχώρησαν ποτέ πιά πέρα από το τριπλό συρματοπλέγμα που ήταν γύρω-γύρω στο χτήμα. Κι' ο Ραούλ θυμόταν ότι έδιωξαν πολύ άσχημα μια μέρα ένα γυρολόγο, που κατάρθωσε να τρυπήσει από μια πόρτα άνοιχτή, γιά να τους πουλήσει τα έμπρομμάτα του.

Ο Ζό κι' ο Λό τον πέταξαν έξω με καμουτακιές. Άλλα και η Μίς Μπρίτζ, μόλις είδε ένα ζένο στο πάρκο της, έτρεξε να κρυφτεί, σαν να φοβόταν μήπως τη δούν. Οι προφυλάξεις αυτές και το μυστήριο που περιέβαλλε τους ανθρώπους εκείνους, που τους θεωρούσε ότι ήταν μέλη Ιπποδρομίου, έκαναν τον Ραούλ να παραξενεύεται. Έπειδή όμως του φερόντουσαν με καλό τρόπο κι' έπειδή η ζωή που έκανε εκεί του άρεσε, έσπεψε να συλλογίζεται τις ιδιοτροπίες ή, όπως έλεγε, «τις λόξες τους» κι' άρχισε να έτοιμάζει τις άποσκευές και τα άλογα, όπως του είχαν παραγγείλει.

Η ημέρα πέρασε έτσι χωρίς να το καταλάδη, αν και τον έδοήθησαν πολύ ο Ζό και ο Λό. Και οι δυο αυτοί του έδωσαν τα πράγματα των αλόγων και φόρτωσαν μαζί του πολλά δέματα, έτσι που νόμιζε κανείς ότι γινόταν πραγματική μετακόμηση. Παρ' όλον όμως που οι δυο αυτοί ούτε του μιλούσαν καν, ο Ραούλ κατάρφερε να μάθει ότι το ταξίδι τους θα κρατούσε οχτώ μέρες κι' ότι θα πηγαίναν στην Μεντόζα.

«Ας είναι και στη Μεντόζα! σκέφτηκε. Θά δώ έτσι κι' άλλους τόπους».

Την άριστη ώρα ξεκίνησαν από την «εσάντσια». Το άμάξι, που ήταν γεμάτο άποσκευές, το άδωγούσε ο γέρος Ινδιάνος. Τρία ντόπια άλογα το έσεσαν και άλλα τρία ήταν δεμένα από πίσω, μην τύχη και παρουσιασθή καμιά άνάγκη. Τα καλά άλογα ακολουθούσαν όλα. Ο Ραούλ είχε έτοιμάσει γιά την κυρία του το άραιο μαύρο άραβικό άλογο. Ο Ζό, ο Λό και ο Ράφλ κι' αυτός καθάλλικεσαν τα τέσσερα άλλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Το παιδί της χήρας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε μία νέα χήρα με το δωδεκάχρονο μοναχοπαίδι της, τον Παιρή. Η κυρά Φλουρή, έτσι την έλεγαν, που το πρόσωπό της ήταν πρόωρα γερασμένο από τους κάτους και τη φτώχεια, είχε καταφέρει, κι' είχε βάσει τον Παιρή σε ένα ραφτάδικο γιά να μάθη την τέχνη.

Μία μέρα, πήγε η ώρα δέκα το βράδυ κι' ο Παιρή δεν φαινόταν να γυρίζη. Με λαχτάρα κι' αγωνία βγήκε τότε η μητέρα του στο κατώφλι του χαμόσπιτου, περιμένοντας το γυρισμό του.

—Φτάνει να μη του έιuche κανένα κακό στο δρόμο! Έλεγε και ξανάλεγε η κυρά Φλουρή. Βλέποντας όμως να περνά η ώρα, σκέφτηκε να πεταχτεί ως το ραφτάδικο. Γιατί μπορεί να είχε κρατήσει το παιδί της γιά νυχτέρι ο αφέντης του.

Ξαφνικά, έκει που η κυρά Φλουρή έτοιμαζόταν να ξεκινήσει, άκουσε τα βήματα του παιδιού της. Έτρεξε τότε, το άρπαξε στην άγκαλιά της και του είπε:

—Ήρθες, παιδί μου; Γιατί άργησες τόσο; Ο Παιρή όμως δεν άποκρινόταν.

Η κυρά Φλουρή τρώμαζε τώρα και τον ξαναρώτησε:

—Είσαι άρρωστος, παιδί μου; Ο Παιρή έέσπεσε τότε σε δυνατά κλάμα. Κλάμα όχι άρρωστου, μα ένοχου που αισθάνεται τύψεις.

Η κυρά Φλουρή κατάλαβε πως κάτι άλλο συνέβαινε. Και με καλό τρόπο ρώτησε:

—Παιρή, τι έκανες; Σ' έχωρα με, μητέρα! άποκρίθηκε εκείνος. Έκανα ένα μεγάλο κακό, μα δεν τ'ονδνι έβλεπα πως θα λυπηθείς και γι' αυτό δίσταζα να γυρίσω στο σπίτι. Έλεγα να φύγω μακριά... Μα σκέφτηκα τα λόγια του πατέρα, που ήταν πέβαινε, μου έλεγε πη: «Να προσέχεις και να φροντίζεις γιά τη μητέρα σου». Έτσι μετάνιωσα και γύρισα. Μα νοιώθω πως είμαι ντροπισμένος...

Η κυρά Φλουρή πικραμένη του είπε:

—Παιδί μου, μη στενοχωριέσαι. Ό,τι κακό κι' αν έκανες, αφού άναγνωρίζεις το λάθος σου, είσαι συγχωρεμένος. Άλλα στάσου μία στιγμή να πιά σε μία δουλειά, κι' άμα γυρίσω μου λές τι έγινε.

Έτσι η κυρά Φλουρή βγήκε έξω, γιά να δάσει καιρό από το παιδί της να σκεφτεί.

«Σαν τί κακό νάχη κάνει; άναρωτιόταν η δύστυχη μάνα. Ίσως να έσκιε κανένα κομμάτι ύφασμα κι' ο αφέντης του νάτυχε σε ώρα κακή και τόν άγριευε. Αυτό θα είναι! Οι άνθρωποι δεν νοιώθουν από παιδιά. Δεν ξέρουν πως να τους μιλήσουν. Κι' όταν έκειναι τύχη να κάνουν κανένα σφάλμα, δεν ξέρουν πως να τα μαλαλώσουν».

Με τις σκέψεις αυτές γύρισε πάλι η κυρά Φλουρή στο παιδί της.

—Ε Παιρή μου, ήσυχασες; του έλεπε. Άλλη φορά μην κάνεις έτσι! Και σαν έσκιε κανένα κομμάτι ύφασμα, δεν είναι δά και τόσο σπουδαίο. Μα κι' εσύ παιδί μου, μεγαλώνεις πιά και πρέπει να προσέχεις. Γιατί αν κομμάτι φορά τύχη και σ' άφιση ο αφέντης σου μονάχο στο μαγαζί του, πρέπει να έχη έμπιστοσύνη σε σένα.

Μά... μητέρα, άποκρίθηκε τότε με παράπονο ο Παιρή, δεν έσκιε κανένα ρούχο. Μ' έδιωξε ο μάστορας μου...

—Μπιά! έλεπε η κυρά Φλουρή, άστεία θα σου τάπε. Άδριο θα πάω να τόν βρώ. Είναι άνθρωπος άνασθος και τίμιος. Δεν θάβει γιά το τίποτα να μάς στερήση το ψωμί μας! Μα, άλθειας, παιδί μου, πές μου γιάτί σε έδιωξε;

—Δεν έκλεψα, μητέρα, όχι, άποκρίθηκε τότε ο Παιρή. Τρία μερόνυχτα αν ήμουν νηστι-

κός, δεν θ' άπλωνα το χέρι μου να κλέψω τόν αφέντη μου. Άλλα μου είχε δώσει δεκαπέντε δραχμές να πάω να πληρώσω τις κλωστές στον έμπορο. Και στο δρόμο που πηγαίνα αντάμωσα ένα φίλο μου. Αυτός με παρακάλεσε να του δανείσω τις δεκαπέντε δραχμές. Είχε μεγάλη ανάγκη μου έλεπε, ν' άγοράση φάρμακα του πατέρα του και σε τρεις ώρες θα μου τις έπέστρεφε. Έγώ τόν πιστεύω και του τις έδωσα. Μα πέρασαν τρεις ώρες κι' αυτές χάθηκαν!... Κι' όταν πήγα σπίτι του γιά να του τις ζητήσω, η μητέρα του μου έλεπε ότι ο γυιός της, δεν είχε γυρίσει. Έγώ τότε ντράπηκα να της πω τί τόν ήθελα, γιάτί νόμιζα ότι ο πατέρας του ήταν αληθινά άρρωστος. Πήρα τότε την άπόφαση να μαζέψω λίγα-λίγα τα χρήματά και να τα έπιστρέψω στον έμπορο. Μα όταν γύρισα στο μαγαζί, ο αφέντης μου μου έλεπε:

—Τι τις έκανες τις δεκαπέντε δραχμές, παληόπαιδο; Είσαι ένας κλέφτης! Κι' εγώ στο μαγαζί μου δεν θέλω τέτοιους ανθρώπους! Να φύγεις!...

Η κυρά Φλουρή, άκούγοντας τα λόγια αυτά, άπόμεινε βουδή.

Σε λίγο μία ξαφνική ιδέα της ήρθε στο μυαλό. Έσκιε κάτω απ' το κρεβάτι της και τράβηξε μία κασελάτσα. Την άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα ένα άσημενο ρολόι, που ήταν η μόνη κληρονομιά από το μακαρίτη άντρα της. Ύστερα άνοιξε το συρτάρι της και τράβηξε ένα μαντήλι με κομποδέμα. Το έλυσε και μέτρησε επτά δραχμές. Ύστερα τύλιξε το ρολόι στο μαντήλι και πιάνοντας από το χέρι το παιδί της, του έλεπε:

—Πάμε, Παιρή!

Και τράβηξαν γιά το σπίτι του ράφτη. Η κυρά Φλουρή, έκει άρχισε άμέσως να λήη την ιστορία του Παιρή. Και βγάδοντας το μαντήλι της, πήρε τα χρήματά και έλεπε του ράφτη:

—Κύρη, πάρτε αυτές τις έφια δραχμές. Γιά το υπόλοιπο, σας παρακαλώ, να κρατήσετε ένέχυρο το ρολόι αυτό του μακαρίτη του άντρα μου!

Ο ράφτης που ήταν καλός άνθρωπος, αφού βεβαιώθηκε πως ο Παιρή ήταν τίμιος παιδί, το συχώρεσε την άπειροκεία του. Ύστερα έδωσε πίσω τα χρήματά και το ρολόι στην κυρά Φλουρή, λέγοντάς της:

—Καλή μου γυναίκα, ο γυιός σου είναι ένα καλό παιδί. Μα γιά τιμωρία του, που δεν ήρθε άμέσως να μου πη την άλήθεια, θα του κρα-

τάω μόνο δυο δεκάρες το μήνα από το μισθό του, ώσπου να ξεπληρωθούν οι δεκαπέντε δραχμές...

Ο Παιρή τότε, αφού φίλησε το χέρι του μάστορη του, ζητώντας του συγγνώμη, που τόν έκανε να θυμώσει, γύρισε όλοχαρος στο σπίτι, μαζί με την καλόκαρδη μητέρα του.

Η ΠΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

τάω μόνο δυο δεκάρες το μήνα από το μισθό του, ώσπου να ξεπληρωθούν οι δεκαπέντε δραχμές...

Ο Παιρή τότε, αφού φίλησε το χέρι του μάστορη του, ζητώντας του συγγνώμη, που τόν έκανε να θυμώσει, γύρισε όλοχαρος στο σπίτι, μαζί με την καλόκαρδη μητέρα του.

Η ΠΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το πάθημα του μικρού Κόλια

Ο μπαρμπα Μήτρος έπιασε στο άμπέλι του το μικρό Κόλια να κόβη τα σταφύλια του. Τόν άρπαξε, λοιπόν, από το γαϊκά και τόν πήγε στο άστυνομικό τμήμα. Εκεί ο άστυνομός, που έχει καλή καρδιά, τόν νουθετεί:

—Άλλη φορά, παιδί μου, φρόντισε ν' άποφεύγεις τόν πειρασμό...

Κι' ο έξυπνος Κόλιας, ρίχνοντας μία λοξή ματιά στον μπαρμπα Μήτρο, άποκρίνεται:

—Κύτταζε να τόν άποφύγω τόν... πειρασμό, κύρ άστυνόμει, αλλά με τσάκωσε, πριν προφτάσω να πηδήσω το φράχτη!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρ

—Λιλικά, παιδί μου, πηγαίνε να ιδής τί ά είναι.

Κι' η Λιλικά γυρνώντας: —Μαμά, ο μεγάλος δειχτής κυττάει κατά την πόρτα κι' ο μικρός κατά το παράθυρο!

Στην έκκλησία η μικρή Σοφία κλαίει. —Τι έχεις, παιδί μου; τη ρωτάει η μαμά της. —Νά, μουρμουρίζει η μικρή, ο παππάς με μάλλυνε. Μόλις με έιβε και κάθισα στην καρέκλα, μου φώναξε: «Σοφία όρθη»!

Ο παππούς στο μικρό Γιαννάκη: —Κύτταζε! Τώρα είσαι έξη χρονών και μόλις είσαι ψηλός σαν τήν όμπερέλα σου. Κι' ο Γιαννάκης: —Μα πόσων χρόνων είναι η όμπερέλα σου, παππού;

Η δασκάλα: Το ρήμα έχει τρία πρόσωπα στον ένικό και τρία στον πληθυντικό: πρώτο, δεύτερο, τρίτο. Πές μου εσύ, Έλενίτσα: «Αυτός χαϊρεύα» τί πρόσωπο είναι; Η Έλενίτσα: «Ενα πρόσωπο που ξέρει καλούς τρόπους!»

Η μαμά: Τάκη, πώς συμβαίνει ενώ σχολάτε την ίδια ώρα, ο άδελφός σου νάρχεται πάντα πιο γρήγορα από σένα; Τάκης: Μά, μαμά, μην ξεχνάς πως εκείνον τόν λένε Γρηγόρη!

Ο Μανωλάκης πολεμά να χαράξη κάτι πάνω σε μία πέτρα. Κάποιος τόν ρωτά: —Τι κάνεις εκεί; Κι' ο Μανωλάκης απαντάει: —Λιθογραφία...

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Κλωσσόπουλα

Τούτη μόλις την αυγή απ' τ' αυγά τους έχουν βγί πουλάκια τα καυμένα κι' είναι τόσο δά μικρά, σε βελουδίνα φτερά κι' όλοκίτρινα πτενένα.

Κι' έχουν πρώτ' τους δουλειά, μόλις βγούνε τα πουλιά και το φώς του κόσμου δούνε, να κυττάξουν γιά φαγί, να σκαλίσουν γιά νη σκουληκάκια γιά να βρουνε

Και η κλώσσα, σαν καλή μητέρα, στην αυλή περιπατώντας τα πηγαίνει και, στα τέτοια αυτή σοφή, πώς να βρίσκει τροφή, τα όδονγεί και τα μαθαίνει.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

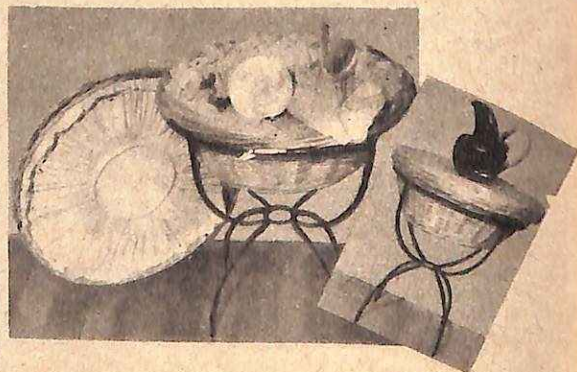
Η Ζωίτσα, η άρπα και το άναρριχτικό φυτό.

A black and white photograph of a woman's head and shoulders from the back. She has dark, wavy hair styled in a vintage fashion, possibly a 1940s or 1950s style. She is wearing a light-colored, possibly white, garment. The background is dark and textured.

ΟΙ ΖΑ
ΠΕΡΘΟΛΙ
ΝΑ ΣΦΥ
ΝΙΘΟΥΝΤΑΙ
ΣΕΙΡΗΤ.

A painting of a bedroom interior. On the left, a dark wooden bed frame with vertical slats is partially visible. A white, draped canopy or mosquito net hangs over the bed. To the right of the bed, a small, round, dark wooden table holds a lamp with a white, spherical globe. The floor is covered with a patterned rug. The background wall is a light, textured color. The overall style is soft and painterly, with visible brushstrokes.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

τρας μεσόκοπος, που κρατούσε μια θηκή με ιατρικά εργαλεία.

«Ο Μπόργκμαν έκαμε ένα νόημα στον καπετάνιο και μίληκε μαζί του στην καμπίνα του τιμονιέρη.

«Έφερα ένα γιατρό, του έξηγησε. Δεν φάνηκαν ακόμη οι άνθρωποι μας;

—Κανείς.

«Έχουμε μαζί τους ένα τραυματία, που χρειάζεται περιποίηση...» Έπρεπε ναχαν φτάσει...

«...Θα τους περιμένουμε καμιά ώρα. Πρέπει όμως να έχουμε γυρίσει προτού νυχτώσει... Πιστεύω ωστόσο πως θαρθούν εγκαίρως, εκτός αν τους τύχανε καινούργιες αναποδιές!

—Φέρατε και νοσοκόμα μαζί σας; ρώτησε ο πλοίαρχος.

«Ο Μπόργκμαν του έριξε μια διαπεραστική ματιά. "Υστερα δηλαδή:"

«Όχι. Άλλα θα πάρτε μια επιβάτιδα παραπάνω.

—Αυτό δεν ήταν στη συμφωνία μας! διαμαρτυρήθηκε ο καπετάνιος. Δεν θέλω γυναίκες στο καράβι μου, σ' αυτό το ταξίδι...

«Αρκητούς μπλεζάνες θαχω μ' αυτά τα κτήνη, και μάλιστα αφού ο ένας τους έχει τραυματιστεί. Δεν υπάρχει θεσί για γυναίκα!

«Υστερα, είν' αδύνατο, εφόσον υπάρχει ο Σάμ...

—Τί σχέσι έχει ο Σάμ μ' αυτή τη δουλειά;

«Έχει και παραέχει! Το άρρεσινε πάρα πολύ οι γυναίκες...

«Ο Μπόργκμαν δεν φάνηκε ν' ανησυχά.

—Ε, και τί μ' αυτό; είπε. Σας λέω και πάλι πως θαχέτε μια επιβάτιδα παραπάνω...

Σήκωσε το χέρι του, γιά να έμποδισή τον πλοίαρχο ν' απαντήσει.

—Μην κάνετε ιστορίες τώρα, πρόσθεσε. Θα σας δώσω 2 χιλιάδες δολάρια περισσότερα απ' τη συμφωνία μας...

«Όσο γιά το νέγρο, μη σας στενοχωρή. 'Η κοπέλλα είναι ικανή να τα βγάλει πέρα μόνη της. Κι' ύστερα, αν της συμβή τίποτα... τόσο το καλλίτερο!

«Ο καπετάνιος τον κύτταξε.

—Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε. Πώς θα σας ήταν ευχάριστο να της συμβή κάτι;... Ακούστε! Δεν θέλω τέτοιες κομπίνες στο καράβι μου!

—Να κυττάτε τη δουλειά σας και να μην κάνετε ερωτήσεις, απάντησε ψυχρά ο Μπόργκμαν. Σας πληρώνω με το παραπάνω. Βουλώστε το λοιπόν! Οί λεπτομέρειες αφορούν έμένα.

«Μην ανησυχάτε γιά τους επιβάτες. Αυτούς θα τους αναλάβει ο Ράντ Κόλεμαν... όπως και την κοπέλλα. Κανείς δεν πρόκειται να σας ενοχλήσει. Να διατάξετε όμως το νέγρο σας να μην έχη δυσκολίες με το Ράντ...

—Δεν θέλω νάχη ιστορίες ο Σάμ. Τον χρειάζομαι. Αδύνατον να κυβερνήσω το καράβι δίχως αυτόν... Πόσα είπατε πως θα μου δώσετε παραπάνω;

—Δύο χιλιάδες.

—Καλά... 'Ας μείνι η κοπέλλα. Μα δεν ξέρω πού να τη βάλουμε. 'Ο Σάμ κι' εγώ μένουμε στην καμπίνα της πλώρης. Υπάρχει ακόμη άλλη μία, γιά τους υπόλοιπους επιβάτες.

κι' αυτή που βρισκόμαστε τώρα.

«Ο Μπόργκμαν δίστασε λίγο, κι' ύστερα απάντησε:

—'Ας αφήσουμε το Ράντ να τα κανονίσει... αν έρθη κάποτε!

«Ο τόνος του ήταν λίγο εκνευρισμένος.

—'Η ιδέα μου είναι πως θα τους έτυχε κανένα έμπόδιο, είπε ο πλοίαρχος.

—Κρατήστε γιά τον εαυτό σας τις ιδέες σας, μούγκρισε ο Μπόργκμαν.

«'Η πόρτα άνοιξε και μίληκαν η Πάμ κι' ο γιατρός. 'Ο Μπόργκμαν δεν έκαμε τον κόπο να τους συστήση. 'Η κοπέλλα κύτταξε επίμονα τον καπετάνιο, κι' ύστερα κάθισε σε μια καρέκλα και σταύρωσε τα πόδια της, δείχνοντας τη γυμνή σάρκα της, πολύ πάνω απ' το γόνατο.

«Επειτα από μια στιγμή, μίληκε στην καμπίνα ο Σάμ. 'Η ματιά του κορφώθηκε άμέσως στην Πάμ. Την έγδυσε με τα μάτια...

«Όσο έμεινε φαινομενικά ήρεμος. Τίποτα δεν πρόδιδε τους πόθους του που κοχλάζανε—τίποτ' άλλο απ' το γρήγορο παίξιμο μιάς χοντρής φλέβας του έδενινου λαιμού του...

—Δεν ξέρω γιάτί μ' έφερες εδώ, Μόρρυ... είπε επιτέλους η Πάμ.

—Κάθισε εκεί που βρίσκε-

σαι και σώπαινε, τη διέκοψε ο δικηγόρος. Φεύγουμε σε λίγα λεπτά.

Κι' έκλεισε το μάτι στον καπετάνιο Κάρλ.

«Ο γιατρός είχε πέσει σ' ένα άλλο καθίσμα και φαινόταν γέρος και κουρασμένος...

Είχε περάσει σχεδόν μία ώρα, όταν άκουσαν επιτέλους το θόρυβο των μοτέρ της βελινακάτου. 'Ο Χάρτ την κυβερνούσε με το χάρτη και την πυξίδα, μέσα στην ομίχλη, κι' έπλεε άργα, διαγράφοντας μεγάλους κύκλους και ψάχνοντας γιά το γιάτ.

«Ο καπετάνιος σφυρίξε τέσσερες φορές με τη σειρήνα. Του απάντησαν τέσσερα άλλα συνηθηματικά σφυρίγματα.

—'Ηρθανε... είπε.

«Ο Ράντ ανέθηκε πρώτος στο πλοίο, μόλις πλεύρισε η βελινακάτου. 'Ο Μπόργκμαν τον έπιασε άμέσως απ' το μπράτσο και τον τράβηξε στην πρύμνη, μακριά απ' τους άλλους.

—'Ελα να σε κατατοπισω, του είπε. Είν' εδώ ο γιατρός. Θα φροντίσει γιά το Γκρήν...

Μα έχεις άλλη μιά πελάτισσα: την Πάμ. Δεν το ξέρει ακόμα πως θα την πάρετε μαζί σας. Μα δεν μπορώ πιά να την κρατήσω κοντά μου. Ούτε κι' είναι φρόνιμο να την ξόψουμε

ελεύθερη, γιάτί ξέρει πάρα πολλά.

«Ο Κόλεμαν κύτταξε ψυχρά το δικηγόρο.

—Κι' εγώ τί θα την κάνω; ρώτησε.

—Δεν ξέρω, ούτε και μ' ενδιαφέρει. Δεν τη θέλω πιά εγώ... Κι' είναι επικίνδυνη.

—'Αν κατάλαβα καλά, είπε ήσυχα ο Κόλεμαν, θα φύγι μαζί μας... αλλά δεν πρέπει να φτάση στον προορισμό της.

—Είσαι έξυπνος, εύτυχώς... Καταλαβαίνεις γρήγορα.

—Πολύ γρήγορα. 'Εγώ όμως δεν σκοτώνω γυναίκες! Δεν είναι στη συμφωνία μας, αυτό.

—Ούτε κι' ο φόνος του αστυφύλακα ήτανε στη συμφωνία μας, διέκοψε ο Μπόργκμαν. Δεν σου ζητάω άλλωστε να σκοτώσης κομμία γυναίκα. Θέλω απλά να πάρης τ' αναγκαία μέτρα γιά την προστασία του εαυτού σου και των άλλων.

«Δεν μπορούμε να μπλέξουμε με φλύαρους... 'Αν επρόκειτο γιά κανένα απ' την παρέα σου, δεν θα δίσταζα. Γιάτί λοιπόν ενδιαφέρεσαι τόσο γι' αυτή τη μικρή; Μήπως τυχόν την έρωτεύτηκε;

«Ο Ράντ φάνηκε γιά μια στιγμή έτοιμος να τ' αρχίση στις γροθιές. 'Υστερα ανασήκωσε τους ώμους του κι' απάντησε:

—Όχι, δεν την έρωτεύθηκα. Μα δεν μ' άρεσει ν' ανακατεύομαι σε ξένες δουλειές. 'Εσείς που μπλέξατε έτσι, φροντίστε να ξεμπλέξετε. Κανονίστε ώστε να καθήση φρόνιμα ή φιλενάδα σας. Σκοτώστε την, στείλτε την στο Μπουένος 'Αϊρες, κάντε ό,τι θέλετε... φτάνει να μη φορτώσετε σε μένα αυτό το μπλεά!

—Θα την ξαναπάρω, όταν θα συναντηθούμε στο Μαϊάμι. Στο μεταξύ, φρόντισε να μην κάνη κανένα σκανδαλό στο καράβι. Αυτό είν' όλο.

Ενώ μιλούσε, ο Μπόργκμαν κύτταζε τους άλλους, που ανέβαιναν τη σκάλα. Ξαφνικά στράφηκε στον Κόλεμαν, με γουρλωμένα μάτια.

—Τί γυρεύει αυτή η κοπέλλα μαζί σας; φώναξε.

Κι' έδειξε την Κίττυ, που δρασκέλιζε την κουπαστή.

—Μας κόλλησε, δίχως να τη θέλουμε, έξηγησε ο Κόλεμαν. Το μόνο που ξέρω να σας πω, είναι πως ήταν φιλενάδα αυτού του βρώμο-Μεξικανού και πως μάς έδγαλε από μια δύσκολη θεσί...

«Ο Μπόργκμαν έβαλε ξαφνικά τα γέλια.

—'Οραίο ταξίδι προμηνύεται! είπε. Δυο γυναίκες στο καράβι.

—Δυο γυναίκες κι' ένας τραυματίας, διάρθρωσε ο Κόλεμαν.

—Εύτυχώς, ο καπετάνιος είναι μπεκρής αλλά καλός θαλασσινός... Όσο γιά το νέγρο, το Σάμ, φαίνεται πως πάσχει από σεξουαλική δίψα... Βέβαια, θα σε ζαλίση αρκετά αυτή η ιστορία. Μα μην ξεχνάς πως θα ήσουσες ύστερα, σ' όλη την υπόλοιπη ζωή σου...

«'Εξ άλλου, αν τύχαινε κανένα κακό... στο Λοπέζ άς πούμε, κι' αν πέθαινε ο Γκρήν απ' την πληγή του, θα παίρνατε με-

γαλύτερο μερτικό εσύ κι' ο Χάρτ.

—'Εσείς είσατε άξιος να κρεμάσετε τη μητέρα σας γιά τα λεφτά, είπε ο Ράντ.

—Όχι. 'Εχω απλάς πρακτικό πνεύμα. Καί, μην ανησυχής, δεν πρόκειται να σου σκαρώσω κανένα πακινίγιο. 'Αλλωστε κρατάς εσύ όλα τα λεφτά.

«Θα μπορούσα να πάρω τώρα άμέσως το μερτικό μου, να το φορτώσω στο έλικόπτερο και να φύγω. Μα σ' έμπιστεύομαι και σου τ' αφήνω όλα, ώστε να ξανα συναντηθούμε στο Μαϊάμι. Ξέρεις πού.

—Φεύγω τώρα. Θα πάρω μαζί μου και το γιατρό. 'Εσύ πήγαινε στην καμπίνα του τιμονιέρη. Θα βρής εκεί και την Πάμ. Φρόντισε να καθήση ήσυχα, ώπου να φύγω από το πλοίο... Θα ξαναϊδωθούμε στο Μαϊάμι. Ξέρεις πού.

Χωρίστηκαν χωρίς να δώσουν τα χέρια. 'Ο Ράντ μίληκε στην καμπίνα. 'Η Πάμ βρισκόταν εκεί, μοναχή.

—Γεια σου, Ράντ... άρχισε να του λέη.

«'Η γροθιά του τη βρήκε στο σαγόνι, με τόση ακριβώς δύναμη ώστε να τη ρίξη ανάσθετη γιά λίγο. 'Ετσι δεν θα μπορούσε πιά να κάνη ενοχλητικές ερωτήσεις...

Την ίδια στιγμή, ο Ράντ άκουσε πίσω του ένα ελαφρό θόρυβο. Στράφηκε γρήγορα κι' είδε το Σάμ ακίνητο στο κατώφλι. Με τα χέρια στη μέση, ο νέγρος κύτταζε τον Κόλεμαν.

—Το συνηθίζεις λοιπόν εσύ να χτυπάς τις γυναίκες; του είπε.

—Ποιός είσαι του λόγου σου;

ανταέξη ώρες.

«Ο Τζέικ ροχάλιζε κι' όλες, στην κάτω κουκέτα.

«Ο Ράντ ξανακατέθηκε στη γέφυρα. 'Ο Πάντυ κι' ο Μάντυ έγενραν πάνω απ' την κουπαστή. 'Ο καπετάνιος είχε καθή.

«Ο Μπόργκμαν πλησίασε και είπε στο Ράντ:

—Φεύγω τώρα. Θα πάρω μαζί μου και το γιατρό. 'Εσύ πήγαινε στην καμπίνα του τιμονιέρη. Θα βρής εκεί και την Πάμ. Φρόντισε να καθήση ήσυχα, ώπου να φύγω από το πλοίο... Θα ξαναϊδωθούμε στο Μαϊάμι. Ξέρεις πού.

Χωρίστηκαν χωρίς να δώσουν τα χέρια. 'Ο Ράντ μίληκε στην καμπίνα. 'Η Πάμ βρισκόταν εκεί, μοναχή.

—Γεια σου, Ράντ... άρχισε να του λέη.

«'Η γροθιά του τη βρήκε στο σαγόνι, με τόση ακριβώς δύναμη ώστε να τη ρίξη ανάσθετη γιά λίγο. 'Ετσι δεν θα μπορούσε πιά να κάνη ενοχλητικές ερωτήσεις...

Την ίδια στιγμή, ο Ράντ άκουσε πίσω του ένα ελαφρό θόρυβο. Στράφηκε γρήγορα κι' είδε το Σάμ ακίνητο στο κατώφλι. Με τα χέρια στη μέση, ο νέγρος κύτταζε τον Κόλεμαν.

—Το συνηθίζεις λοιπόν εσύ να χτυπάς τις γυναίκες; του είπε.

—Ποιός είσαι του λόγου σου;

«'Ο Σάμ, ο ύποπλος αρχος του καραβιού.

—Πολύ καλά, κύριε ύποπλος αρχος. Κύττα τη δουλειά σου, τις μηχανές σου και το τιμόνι σου. Τους επιβάτες, τους έχω αναλάβει εγώ, με τον τρόπο μου. 'Εχεις καμμία αντίρρηση;

—Μην τον παραξηγήτε, το Σάμ... επενέβη ο καπετάνιος, που είχε παρουσιαστή κι' αυτός στην πόρτα.

«Ο Κόλεμαν κύτταξε και τους δυο και σκέφθηκε πως ταίριαζαν...

—Με λένε Ράντ Κόλεμαν, είπε στον πλοίαρχο. Πιστεύω να σας εξήγησε ο Μπόργκμαν...

—Ναί, ναί, ξέρω, απάντησε εκείνος γελώντας βεδισμένα. Σάμ, κατέδα ν' ανάψης τις μηχανές. Σαλπάρουμε... 'Αφίσε τις να ζεσταθούνε ώπου ν' ανεβάσσης την άγκυρα.

—Ξέρω τη δουλειά μου! πρόσφερε ο Σάμ ανάμεσα στα δόντια του, βγαίνοντας απ' την καμπίνα.

—Ζόρικος μου φαίνεται ο φίλος, παρατήρησε ο Ράντ.

—Μπα, όχι! Μόνο πού είναι λιγάκι... ταραγμένος. Βλέπετε δεν είναι συνηθισμένος νάχη γυναίκες στο καράβι... Μα κι' έμένα δεν μ' άρεσει αυτό.

—'Ούτε κι' έμένα, απάντησε ο Ράντ. Δεν μπορούμε όμως να κάνουμε τίποτα... Προσέχετε σεις τον άράπη σας. 'Εγώ θ' αναλάβω τους υπόλοιπους.

—Τί λογαριάζετε να την κάνετε, αυτήν; ρώτησε ο πλοίαρχος, δείχνοντας τη λιποθυμ Πάμ.

—Είναι δική μου δουλειά, δήλωσε ο Ράντ.

Πλησίασε την ανάσθετη κοπέλλα, έσκυψε κ' την ανάσθεσε μολακά, σαν νάτανε μικρό κοριτσάκι. 'Υστερα τη μετέφερε στα χέρια στην άλλη πλευρά της γέφυρας.

«'Η μηχανή άρχισε να δουλεύει. 'Ο Ράντ σήκωσε το κεφάλι του, χωρίς ν' αφήση απ' τα χέρια του την Πάμ, και παρακολούθησε με τα μάτια το έλικόπτερο που έφευγε.

«'Ο παλιάνθρωπος! μούρμούρισε ανάμεσα στα δόντια του. Βιάζεται να βγάλη την ούρα του, τώρα πού είδε τα σκούρα!...

Διευθύνθηκε προς την πρόρα και μίληκε στην καμπίνα του πληρώματος, όπου είχε στείλει προηγουμένως την Κίττυ. 'Εκείνη γούρλωσε τα μάτια της απ' την έκπληξη, βλέποντάς τον έτσι με την Πάμ στα χέρια.

—Φρόντισε γι' αυτήν εδώ, της είπε ξερα. 'Όταν συνέλθι, μη της πεις τίποτα.

«'Αφισε την Πάμ σ' ένα καθίσμα κι' έβγαλε από την τσέπη του μια μπουτίλια κονιάκ.

—Προσπάθησε να της δώσης να πιη μία γουλιά, πρόσθεσε.

«'Υστερα στράφηκε και βγήκε απ' την καμπίνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

«Ο καπετάνιος κι' ο Ράντ κάθονταν κοντά—κοντά, στην καμπίνα του τιμονιέρη, όταν το «Μάρβιν» έβαλε πλώρη προς το νότο, ακολουθώντας τις άκτες του 'Ατλαντικού.

Είχε σουρωώσει, 'Η ομίχλη ήταν τόσο πυκνή, ώστε την έκοβε, θαρρείς, με το μαχαίρι.

«Ο πλοίαρχος είχε λιγοστέψει την ταχύτητα. Και, κάθε δυο λεπτά, μεταχειριζόταν τη σειρήνα.

—Μας κρύβει αυτή η ομίχλη, είπε. 'Απ' το άλλο μέρος όμως, μάς αναγκάζει να πηγαίνουμε σιγά. Είμαστε έξω απ' τα κανονικά δρομολόγια των καραβιών, αλλά δεν άποικεύεται να βρούμε ξαφνικά κανένα μπροστά μας...

—Θα ταξιδεύουμε όλη τη νύχτα;

—Και βέβαια! Δεν πρόκειται να σταματήσουμε καθόλου. 'Ο Σάμ θα μ' αντικαθιστά στο τιμόνι, κάθε τέσσερες ώρες.

Κύτταξε το βαρόμετρο που κρεμόταν πάνω απ' το κεφάλι του, και πρόσθεσε:

—'Εκτός αν η κακοκαιρία μάς αναγκάση να σταματήσουμε κάπου... Βλέπω πως κατεβαίνει λίγο το βαρόμετρο...

—Είναι κακό σημάδι, αυτό;

—Όχι ακόμα... είπε ο καπετάνιος με κάποιο δισταγμό. Μα δεν ξέρει κανείς τί θα μάς βγάλη... 'Ο' ακούσουμε σε μιση ώρα το μετεωρολογικό δελτίο.

—Κι' αν χολάση πολύ ο καιρός, τί θα κάνουμε;

—'Εξαρτάται... είπε ο πλοίαρχος, προσπαθώντας να χαμογελάση. 'Ελπίζω να βρούμε κανένα έρημο λιμανάκι γιά να ποδίσουμε... Μόνο πού κινδυνεύουμε να πέσουμε πάνω στην άκτοφυλακή.

—Τότε θα μείνουμε στ' άνοιχτά, δήλωσε ο Ράντ.

**Στομαχικά
διαταραχαι
Δυσπεψία**

**Ένα έως δύο δισκία
'Αλκα - Σέλτζερ
σ' ένα ποτήρι νερό**

Προϊόν των
**Αμερικανικών Έργασταίων
MILES LABORATORIES, INC.
U. S. A.**

Alka-Seltzer

Προκαλούνται εγκαύματα
στο δέρμα όταν δεν προστατεύεται με NIVEA

Η NIVEA απορροφά τις
καυστικές ακτίνες
του ήλιου

Προφυλάξτε το δέρμα
σας από τον ήλιο και
τον όρα με NIVEA
'Η κρέμα NIVEA δια-
τηρεί το δέρμα λείο
και μαλακό, παρά τον
καυτερό ήλιο.

Γιά πολύωρη ήλιοθεραπεία
μεταχειρίζεστε το λάδι
NIVEA που προφυλάσσει
από τα εγκαύματα και δι-
νει ωραίο μελαχρινό χρώμα.

Μόνον η NIVEA περιέχει EUCERIT ουσία συ-
γενή προς το συστατικό του δέρματος και αυτήν ακριβώς
έχει καθημερινώς ανάγκη το δέρμα σας γιά να είναι ωραίο.

NIVEA CREME

ΓΝΗΣΙΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ BEIERSDORF, GERMANIAΣ

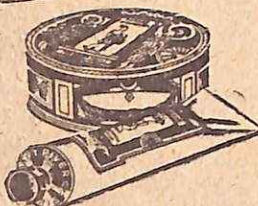
ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ

Έξαιρετική τήλη του χρόνου και δίνει ένα δραστήριο και νεανικό δέρμα. Έκτός των εξεσθερών χρωματισμών προσφέρεται και σε τρεις ειδικούς χρωματισμούς για τις Έλληνίδες: **RESNE - MAT - GIAN.** Είναι ειδική σύνθεση ανόλογη με τις κλιματολογικές συνθήκες και τον ηλικιακό φωτισμό της Ελλάδας.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Δίνει μια φυσική στιλπνότητα στα μαλλιά και τα διατηρεί πάντα καλοχτενισμένα.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ

Καλλυντική με μεγάλη αρμοδιότητα. **GNOME - PARIS**

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

Επιπλα σκυριανό • Βυζαντινά 1 σκυριανό γάλ. 8 τεμάχ. δραχμ. 1.950. Βυζαντινά σαλόνια, 8 τεμάχ., δραχμ. 2.450 και 2.875. Βυζαντινές τραπέζιες, 10 τεμάχ., δραχμ. 7.800. Βυζαντινές επιπλώσεις γραφείων, 6 τεμάχ., δραχμ. 6.475. Κολοκυνθοειδές 4 και γωνία Αγιοπλάκου, Κατεργασμένοι έξ. Ομοιοί της δδον Πειραιώς τραμ 4, εις την 2αν στάση, παρά το Βρεφοκομειον, Τηλ. 54-737. ΑΛΕΞ. ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ ή Στεφανόπουλος.

ΟΜΟΡΦΙΑ άπαστράπτουσα με πραγματική αναγέννηση του δέρματος χωρίς στα μοναδικά έκυλίσματα PLACENTA MONON ΣΤΟ ΕΣΤΗΤΙΚΕ ΜΟΔΕΡΝΕ Μ^α KASTRIOTIS

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 4 (ΚΑΡΔΑΚΙ) ΤΗΛ. 612.010

ΒΑΣΟΣ ΜΑΥΡΙΚΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' έκάστην και ώραν 4-8 μ. μ. επί της δδον Αγίου Κωνσταντίνου 5. - Τηλ. 56-713.

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ - ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΔΕΧΕΤΑΙ: 5-8
Ακαδημίας 78 Τηλ. 25.226

— "Αν μπορούσαμε... "Ο Άτλαντικός άγριεύει πολύ καμιά φορά. Τελος πάντων, θα ιδούμε...

— "Εμειναν άμύλητοι για λίγο. "Ο Ράντ άρχισε να βρίσκει συμπαθητικό τον καπετάνιο. Κι' έ- κείνος πάλι διαπίστωνε με έκπληξη πως έκτιμούσε το λιγομύλητο και θετικό αυτό τύπο.

— Τί μπελός κι' αυτές οι γυναίκες! πρόσθεσε έπιτέλους ο πλοίαρχος. Ποτέ ως τώρα δεν είχα θηλυκά στο καράβι μου. Ούτε και την ίδια τη γυναίκα μου, καλή της ώρα!

— "Οι άλλοι, που είναι μαζί σας, θα καθήσουν φρόνιμα;

— "Ο γέρος, ο Τζώρτζ Χάρτ, είναι πάντα εν τάξει. Τζ' ίδιο κι' ο Γκρήν, ο τραυματίας. Πιστεύω επίσης πως ο Ίρλανδός, ο Πάντυ, δεν θα μάς ενοχλήση. "Εκείνον που φοβάμαι, είναι ο Μεξικανός...

— Προσπαθήστε πάντως να τους κρατάτε σ' απόσταση απ' το Σάμ. Είναι περίεργος τύπος... δεν χωνεύει τους λευκούς!

— "Εννοια σας, κι' όλα θα πάνε καλά, βεβαίως ο Ράντ.

— Μην ξεχνάτε πως μου χρειάζεται άπαραιτήτως ο Σάμ, για να κυβερνήσω το καράβι.

— Φροντίστε λοιπόν να ναι διαρκώς άπασχολημένος, όταν δεν κοιμάται. "Εγώ θα κυττάζω να κρατήσω μακριά του τις γυναίκες...

— "Α, αλήθεια! "Ο Τζώρτζ Χάρτ, αυτός που όδηγούσε τη βενζινακάτο, ξέρετε άρκετά από θάλασσα. Σας βρήκε με την πυξίδα μονάχα.

— Ναι, συμφωνώ κι' εγώ. Κι' είμαι ευχαριστημένος που τον έχω στο καράβι μου... Φέρτε τον εδώ να τ'α πούμε λιγάκι. Θά του δείξω ώρισμένα πράγματα. "Ισως να τον χρησιμοποιήσουμε, σε ώρα άνγκης.

— Καλή ιδέα. Θά σας τον στείλω άμέσως.

— "Ο Ράντ σηκώθηκε, βγήκε έξω και πήγε να βρή τον Τζώρτζ. Πριν τον στείλει όμως στον πλοίαρχο, τον πήρε μαζί του πίσω στην πρύμνη, για να του πη κάτι.

— "Αναψε τσιγάρο κι' έδωσε ένα και σ' εκείνον. Μά ο Χάρτ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του κι' έβγαλε απ' την τσέπη του ένα απ' τα άγαπημένα του πούρα.

— Μπορεί να έχουμε μπλεξίματα με το Σάμ, το μούρο, άρχισε ο Ράντ. Πιστεύεις να υπορέσης έσύ να δώσεις ένα χέρι στον καπετάνιο, αν χρειαστή;

— Στο τιμόνι, ναι! Μά από μηχανές δεν ξέρω τίποτα.

— "Ο κεύ, Τζώρτζ. Πήγαινε λοιπόν να τ'α πη με τον καπετάνιο. Μου φαίνεται καλός άνθρωπος...

— "Ο Τζώρτζ άπομακρύνθηκε λίγα βήματα, διασταύοντας, κι' ύστερα ξαναγύρισε κοντά στον Κόλεμαν.

— Πρέπει να χης το νου σου στο Μεξικανό, του σύστησε. Είναι βέβαιος πως δεν θα ξεχάσει ποτέ το έργο που τούδωσες...

— Είναι φέιδι φαρμακερό, αυτός ο τύπος. "Απορώ πως μία όμορφη κοπέλλα, σαν την Κίτυ, είχε κάνει χωριό μαζί του...

— Κι' εγώ δεν το καταλαβαίνω. Μά ποιός μπορεί ποτέ να καταλάβη τα θηλυκά;...

— "Οπωσδήποτε, μην πολυσυνησυχής για το Λοπέζ. "Απόψε, όταν θα κοιμηθώ, θα ψάξω τα πράγματά του. Θα του πάσω

όσο ναρκωτικό βρώ και θα το πετάξω στη θάλασσα. Δεν μάς χρειάζονται πρεζάκιαδες στο καράβι. "Αρκετούς μπελάδες έχουμε!

— Πρόσεχε, Ράντ! Είναι κακός άνθρωπος...

— Θά προσέχω...

— Καθώς πήγαινε ύστερα ο Κόλεμαν προς την καμπίνα, τον σταμάτησε ο Πάντυ. Φαινόταν άδιάθετος.

— "Αρχισε να με πειράζει η θάλασσα! είπε. Πόσον καιρό θα ταξιδεύουμε ακόμα μ' αυτό το σκυλοπνίχτη;

— Πραγματικά, χάλασε το χρώμα σου, συμφώνησε ο Κόλεμαν. Πρέπει όμως να σε προειδοποιήσω άμέσως: Θά μείνουμε στο πέλαγος φυο- τρεις βδομάδες... "Ισως και περισσό- τερο.

— "Ο Πάντυ έφερε άπότομα το χέρι του μπροστά στη χειλία του κι' έτρεξε να σκύψη πάνω απ' την κουρταστή...

— "Ο Ράντ έσκασε στα γέλια και συνέχισε το δρόμο του.

— Βρήκε το Μανουέλ Λοπέζ στην καμπίνα των έπιδατών.

— "Ο Τζέικ Γκρήν κοιμότανε στην κουκέτα του. "Ο Μεξικανός καθόριζε μ' έπιμέλεια ένα πιστόλι των 38, μ' ένα κουρέλι βουτηγμένο στο λάδι. Κυττάζε με κακία το Ράντ, δίχως να μιλήσει.

— "Ελα να κουβεντιάσουμε λίγο οι δυο μας, του είπε εκείνος. "Εσύ άνακάτεψες την Κίτυ στο κόλπο μας και της διηγήθηκες ένα σωρό πράγματα...

— "Εξήγησέ μου τώρα, ποιά είναι αυτή η κοπέλλα; Τί σκοπεύεις να την κάνης; Λέγε την αλήθεια!

— Τί σε νοιάζει, έσένα; μούγκρισε ο Μάννυ.

— "Ο Ράντ έκαμε γρήγορα δυο βήματα προς το μέρος του. Μά εκείνος είχε πηδήσει κι' ό- λας όρθιος κι' είχε τραθητή πίσω. "Η λεπίδα ενός μαχαιριού άστραψε στο χέρι του.

— "Αν μ' άγγίξεις, θα σε κόψω φέτες! φοβέρισε.

— "Ακουσέ με, Μάννυ, είπε ο Ράντ με παγωμένο τόνο. "Εχω πάνω μου ένα πιστόλι. Θά μετρήσω τώρα ως τα τρία. "Αν δεν έχης πετάξει ως τότε το μαχαίρι σου, θα σου ρίξω!

— "Ο Λοπέζ κύτταξε στα μάτια τον Κόλεμαν, άλλ' έμεινε άκίνητος.

— "Ενα... δύο...

— Το μαχαίρι έπεσε στο πάτωμα.

— Κι' ύστερα μάς παριστά-

νει το σκληρό άντρα! είπε κοροϊδευτικά ο Ράντ. Λοιπόν, μίλησε! "Από πού ξεφύτρωσε αυτή η κοπέλλα;

— Την περιμάζεψα απ' το δρόμο. Μένει μαζί μου...

— Και της μίλησες για τη δουλειά που ετοιμάζαμε; Πως έγινε αυτό;

— Μά, άφου μένουμε μαζί, δεν έχουμε μυστικά...

— "Ο Ράντ ένοιωσε ξαφνικά κάτι σαν σφίξιμο στην καρδιά, δίχως να μπορεί να εξηγήση το λόγο.

— "Τί έπαθα πάλι; σκέφθηκε. Τί με νοιάζει με ποιους πηγαίνει αυτή η αλάνιαρα;...

— "Οχι ακριβώς, άπάντησε ο Μάννυ. Μά μ' έχει βοηθήσει πολλές φορές. Μέναμε στο ίδιο σπίτι, από τότε που πέθανε η μάνα της. "Ηταν πελάτισσά μου, η γρηά...

— Πελάτισσα; "Επαιρνε δηλαδή ναρκωτικά;

— Ναι.

— Κι' ή μικρή;

— "Οχι, αυτή δεν τ' άγγιξε ποτέ.

— Καλά. "Ακουσέ με τώρα! "Ανακάτεψες αυτή την κοπέλλα στη δουλειά μας, δίχως να υπάρχη κανείς λόγος. Δεν είναι φιλενάδα σου, κι' όπως κατάλαβα δεν τόχει καθόλου σκοπό να γίνη. Θά την άφισες λοιπόν ήσυχη στο ξεύ.

— "Αν καθήσης φρόνιμα, θα πάρης το μερτικό σου, στο τέλος του ταξιδιού μας, και θα πας στο καλό. "Αν όμως δοκιμάσης να κάνης καμιά άταξια, θα σε στείλω στον άγύριτο. Σου το λέω για να τ'α ξέρης!

— "Ο Κόλεμαν τέντωσε άπότομα το χέρι του, άρπαξε το Μεξικανό και τον τράβηξε κοντά του.

— Δός μου τώρα το μαχαίρι και το πιστόλι σου, πρόσθεσε. Δεν θα σου χρειαστούν πιά. Τελειώσες τη δουλειά σου.

— Τα μάτια του Λοπέζ άστράφταν από μίσος. Δεν τόλμησε ωστόσο να φέρη καμιά αντίρρηση. Σήκωσε από χέμα το μαχαίρι και τώδωσε στο Ράντ. Το πιστόλι του βρισκότανε πάνω στο τραπέζι, όπου το καθόριζε πριν από λίγο.

— Τη θέλεις για λογαριασμό σου, αυτή την κοπέλλα; μούγκρισε.

— "Ο Ράντ έκανε να τον χτυπήσει, αλλά μετάνοισε.

— "Οχι, άπάντησε ξερά. Θέλω μονάχα να μ'α βέβαιος πως

δεν θάχω πιά μπελάδες... "Αν την ήθελα, θα την έπαιρνα! Βάλτο καλά στο μυαλό σου, αυτό!

— "Υστερα στράφηκε κι' έφυγε. "Ο Μάννυ Λοπέζ, άπαθής και κατάχλωμος, παρακολούθησε με τη ματιά την άθλητική σιλουέτα του που άπομακρυνότανε...

— Το βαρόμετρο κατέβαινε γρήγορα. Κι' ο καπετάνιος άνησυχούσε.

— "Ο άνεμος είχε πέσει τελείως. Δεν άκούγονταν πιά τα σφυρίγματα του στα ξάρτια, άλλ' ή φουσκοθαλασσία είχε δυναμώσει. "Ο ούρανος είχε πάρει το χρώμα του χαλκού, λίγο άφου δημέρωσε.

— Το «Μάρλιν» ταξίδευε προς το νότο, σκίζοντας τα κύματα με 13 κόμβους. "Ο καπετάνιος κι' ο Ράντ ήσαν μόνοι στην καμπίνα.

— "Ο άνοικαστούμε να στρίψουμε κατά τη δύση και να καταφύγουμε σε κανένα λιμανάκι... είπε ο πρώτος, δείχνοντας το βαρόμετρο.

— Ποιά ώρα θα μεταδοθή το έτόμενο μετεωρολογικό δελτίο; ρώτησε ο Ράντ.

— Σε μισή ώρα. Γι' αυτό μένω ακόμα εδώ, ενώ θάπρεπε να μ' αντικαταστήση ο Σάμ. Θέλω ν' άκούσω τα νέα. "Αν είναι καθυσχεαστικά, θα πάω τότε να πλαγιάσω.

— "Ο Ράντ κούνησε το κεφάλι του, για να δείξη πως συμφωνούσε.

— Που βάλατε τις γυναίκες; ρώτησε ο καπετάνιος.

— Στην μπροστινή καμπίνα, μαζί με το Γκρήν. "Ο Πάντυ, ο Μάννυ κι' ο Χάρτ είναι στην πίσω... Θά μείνω κι' εγώ μαζί σας, για ν' άκούσω το ραδιόφωνο... Τί περίεργος καιρός, έ;

— Ναι. Φοβάμαι πως κάτι άσχημο μάς μαγειρεύει!...

— Μερικά λεπτά αργότερα, ο Ράντ κατέβηκε να φτιάξη ένα καφέ. "Όταν ξαναγύρισε, με δυο γεράτα φλυτζάνια, ο πλοίαρχος κανόνισε τα κουμπιά ενός δέκτου βραχέων κυμάτων.

— Ακούστηκε ή φωνή ενός «απλήκερ». "Ηταν δύσκολο να ξεκαθαρίσουν καλά τα λόγια του, άναμεσα σε τόσα παράσιτα, κατάλαβαν όμως την ένοια τους.

— "Η άστυνομία είχε πιάσει κάποιον, τον άνθρωπο με το χειρομάξι, και τον είχε άνακρίνει

— "Είχαν βρεθή έξ άλλου τα δυο αύτεκίνητα, έγκοταλειμμένα στο ύπόστεγο, στο Χάρλεμ Ρίβερ. "Ηταν βέβαιο πως είχαν χρησιμοποιηθή για τη ληστεία.

— Τέλος, είχαν ιδή ένα έλικόπτερο να πετάη πάνω απ' το ποτάμι, τ' άπόγευμα εκείνο, κι' ή άστυνομία πίστευε πως μ' αυτό είχαν ξεφύγει οι γκάνγκστερ.

— "Ο Ράντ έλπιζε πως θάταν άρκετά έξυπνος ο Μπόργκμαν, ώστε να μην άφισή ν' άνακαλυφθή το σημείο προσγειώσεώς του και να μπλέξη τ'α ίχνη του. Του φάνηκε όμως λογικό και προφανές πως ή άστυνομία θά- γαζε τα συμπεράσματά της για τ'α βενζινακάτο.

— Δεν είχε γίνει ακόμα καμιά νύξη για το «Μόρλιν». "Οστόσο, ή ιστορία έπαιρνε μάλλον άσχημο δρόμο...

— "Εχω τ'α γνώμη πως πρέ-

πει να μείνουμε στ' άνοιχτά, είπε ο Ράντ στον πλοίαρχο. "Εκτός πιά αν ξεσπάση καμιά μεγάλη φουρτούνα... "Αν ένας άστυνομικός λίγο φιλόποτος ιδή τις φάτσες της πορείας μου, είμαστε χαμένοι!

— "Για τις κοπέλλες, δεν νοιάζομαι τόσο. "Ο Χάρτ κι' εγώ μπορούμε στην άνάγκη να περάσουμε για έρασιτέχνες ψαράδες. Μά ο πληγωμένος Τζέικ, ο Πάντυ κι' ο Μεξικανός δεν θα μπορούσαν να ξεγελάσουνε ούτε τον πιο ήλιθιο!...

— Τί κίνδυνο άν μείνουμε διατρέχουμε, αν μείνουμε στ' άνοιχτά, με τη φουρτούνα;

— Τον κίνδυνο να περάσουμε μερικές άσχημες ώρες. Αυτό μ'α νάχα... Εύτυχώς, το «Μόρλιν» είναι γερό σκαρί κι' άντέχει στη θάλασσα... έκτός αν πάθουν βλάβη οι μηχανές. Μά και τότε ακόμα θα μπερδέσουμε να σηκώσουμε πανί και να τ'α δγά- λουμε πέρα... "Ωστόσο, οι άνθρωποι σας θά τραβήξουνε τ'α πάνδενα, αν άγριέψη ή θάλασσα!

— "Πρέπει δέ να χης υπ' όψη σου πως, αν μείνουμε στ' άνοιχτά, δεν θα μπορούμε πιά να ζυγώσουμε στη στεριά, την ώρα της φουρτούνας. Θά πάρουμε λοιπόν από τώρα την άπόφαση!...

— "Σημειώστε ότι άκούσα στο ραδιόφωνο επανειλημμένες προειδοποιήσεις για τ'α μικρά σκάφη. "Η μετεωρολογική υπηρεσία προβλέπει πως θάχουμε θύελλα, πριν απ' τ'α μεσάνυχτα... "Αποφασίστε τί θα κάνουμε!

— Μιά έρώτησι, καπετάνιε: Πόσες πιθανότητες έχουμε να τ'α βγάλουμε πέρα;

— Πάνω από πενήντα τοίς εκατό.

— "Εν τάξει λοιπόν. Μείνετε στ' άνοιχτά και βάλτε πλώρη κατά το νότο.

— "Ο καπετάνιος κούνησε το κεφάλι του, σκυθρωπός.

— "Στο κάτω - κάτω, το ίδιο είναι για μένα, έλεγε με το νου του.

— Βέβαια, αν τους πιάνανε, κοντά στη στεριά, δεν μπορού-

σαν να τον κατηγορήσουν παρά μόνο για συνένωχο των γκάνγκστερ. Μά, με την ηλικία του και την κατάστασι της υγείας του, μία τέτοια κατηγορία ίσοδυναμούσε με καταδίκη σε ισόβια. "Ετσι που είχε πιά έκτεθή, δεν μπορούσε να γυρίσει πίσω...

— "Ο Σάμ μπήκε στην καμπίνα. Τα μάτια του ήσαν κοκκινισμένα και το πρόσωπό του τραχύ.

— Χαλάει ο καιρός, καπετάνιε, είπε. Θάπρεπε να ζυγώσουμε στη στεριά.

— "Εγώ διατάζω εδώ! μούγκρισε ο πλοίαρχος. Πιάσε το τιμόνι και κράτησε την ίδια ρότα. "Εγώ πάω να τοιμητήσω κάτι.

— "Ο Σάμ μούρμούρισε μία βλαστήμια άναμεσα στα δόντια του. Καθώς περνούσε μπροστά απ' το Ράντ, εκείνος ένοιωσε μία δυνατή μυρωδιά πρόστυχου ούστου.

— "Ακολούθησε τον καπετάνιο στη γέφυρα και τού είπε:

— Είναι πιωμένος ο Σάμ. Λέτε να τ'α καταφέρη καλά στο τιμόνι;

— "Ο Σάμ είναι μόνιμα μεθυσμένος, εξήγησε ο Κάρλ. Μη σκοτίζεσθε όμως, είναι καλός θαλασσινός και υπάκουος. "Εξ άλλου, ξέρετε πως έχει να κερδίση πολλά απ' αυτό το ταξίδι... Το μόνο που ζητάω από σας, είναι να κρατάτε σ' απόσταση τις δυο κοπέλλες.

— "Ο Ράντ άφισε τον καπετάνιο μπροστά στη σκαλίτσα που όδηγούσε στην κουζίνα, και τράβηξε προς την μπροστινή καμπίνα.

— Πέρασε μπροστά απ' την Κίτυ και την Πάμ, που φλυαρούσαν σιγανά. "Εκείνες τον κύτταξαν κι' οι δυο, χωρίς να μιλήσουν.

— Μέσα στην καμπίνα, ο Τζέικ Γκρήν καθότανε σε μία κουκέτα. "Ηταν κατάχλωμος κι' είχε δεμένο μ' έπιδέσμονος το πληγωμένο χέρι του. "Η φυσιογνωμία του φωτίσθηκε, όταν είδε να μπαίνει ο Ράντ. Τού έκαμε νόημα να κλείση την πόρτα.

— "Ο Ράντ κάθισε δίπλα του και τον ρώτησε πως πήγαινε.

— "Ας τ'α πούμε καλά... γκρίνιασε ο Γκρήν. "Εκείνο που με στενοχωρεί, είναι πως έχασα δυο δαχτυλά του καλού χειριού μου...

— Προσπάθησε να χαμογελάση και πρόσθεσε:

— "Αισούσε, Ράντ! Θάχης μπελάδες μ' αυτές τις δυο που κουβάλησες μαζί μας! "Εκανα πως κοιμόμουνα, πριν, και τις άκούσα που τ'α λέγανε...

— Τί μπελάδες ένοιωσε;

— Πρώτα με την Πάμ. Είναι λυσσασμένη, αυτή η κοπέλλα! ξικανό και στον άραπη μαζί!

— Δεν χωνεύει την άλλη, την κοκ- κινωμάλλα, αλλά της κάνει την καλή για να της πάρη λόγια.

— Καλή για να της πάρη λόγια, καλή για να της πάρη λόγια...

— "Σε προειδοποίησε ότι ξέρετε πως σκοτώθηκε ο άδελφός της.

— "Όπως κατάλαβα, δεν ναιόσε, τώρα όμως σκοπεύει να έ- κσει, για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του...

— "Όπως κατάλαβα, δεν ναιόσε, τώρα όμως σκοπεύει να έ- κσει, για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του...

— "Όπως κατάλαβα, δεν ναιόσε, τώρα όμως σκοπεύει να έ- κσει, για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του...

— "Όπως κατάλαβα, δεν ναιόσε, τώρα όμως σκοπεύει να έ- κσει, για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του...

— "Όπως κατάλαβα, δεν ναιόσε, τώρα όμως σκοπεύει να έ- κσει, για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του...

— "Όπως κατάλαβα, δεν ναιόσε, τώρα όμως σκοπεύει να έ- κσει, για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του...

— "Όπως κατάλαβα, δεν ναιόσε, τώρα όμως σκοπεύει να έ- κσει, για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του...

— "Όπως κατάλαβα, δεν ναιόσε, τώρα όμως σκοπεύει να έ- κσει, για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του... Καί δική η για τ'α θάνατό του...

σύγχρονο προϊόν μεγάλης άξιας Η ΝΕΑ ΔΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΠΟΥΔΡΑ "ZINNIA", ΜΕ ΒΑΖΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ

Το ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ άνοίγει την επιδερμίδα και τ'α προσδίδει το χρώμα της νεανικότητας και της υγείας.

Το ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ άπορροά τον ιδρώτα του προσώπου και το διατηρεί φυσικό, μαλακό και μάτ.

Το ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ ύποσθζει την πούδρα να στρώνη και να διατηρήται επί του προσώπου 24 ώρες.

Το ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ, εις την φυσικήν του μορφήν χρησιμοποιείται άποκλειστικώς και μόνον άπο τη "ZINNIA", δια την παρασκευήν της άεροποιημένης πούδρας "ZINNIA".

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ **Zinnia**

παντάει με μονοσύλλαβα... "Αν κατάλαβα καλά, συνεργάζοταν ως τώρα με το Μεξικανό. Μά τιποτα παραπάνω... Τώρα θέλει να τον παρατήσει και φαντάζεται πώς θα πάρη μερτικό απ' τα λεφτά γιατί μάς βοήθησε.

»Τί θέλει να την κανουμε, αυτήν, ο Μπόργκιμαν; Να την καθαρίσουμε;

— Δεν ξέρω... απάντησε άργα ο Ράντ. Δεν είμαι κατάλληλος εγώ για να σκοτώνω γυναίκες... Κι' ύστερα, βρίσκω πώς αρκετό αίμα χύθηκε σ' αυτή τη δουλειά...

»Τελος πάντων, θα δούμε... Στο μεταξύ, τα λεφτά βρίσκονται μέσα σε μία κλειδωμένη βαλίτσα, κάτω απ' την κουκέτα σου. Μονάχα εσύ, εγώ κι' ο Τζώρτζ ξέρουμε αυτήν την κρυψώνα... Πες μου, τα καταφέρνεις να μεταχειριστής πιστόλι με τ' άριστερό χέρι;

— Καί βέβαια! απάντησε ο Τζέικ.

— Ωραία... Τη νύχτα, έψαξα στα πράγματα του Μάννου και πέταξα στη θάλασσα τα νερκωτικά του. Ίσως αυτό να τον κάνει θηρίο. Θ' αναγκαστώ τότε να τον σκοτώσω.

— Σύμφωνα, είπε ο Τζέικ μ' ένα χαμόγελο. Με τις κοπέλλες όμως τί θα γίνει; Αυτές πρέπει να επιβλέπεις προπαντός.

— Μείνε ήσυχος. Τόχω υπ' όψι μου...

Ο Κόλεμαν άναψε ένα τσιγάρο για το Τζέικ. Πήρε ύστερα το «θερμό» με τον καφέ, που βρισκόταν δίπλα στην κουκέτα, γέμισε ένα κύπελλο και τόδωσε στο Τζέικ. Ήπειτα έφυγε.

Στην άλλη καμπίνα, ο Χάρτ έπαιξε χαρτιά με το Μάννου και τον Πάντυ. Ο Ράντ έριξε μια ματιά πάνω απ' τον ώμο του Χάρτ κι' είδε ότι κέρδιζε. Οι άλλοι δυο φαίνονταν νευριασμένοι.

— Έμπρός, βγάλε τα λεφτά σου! του είπε ο Τζώρτζ, όταν κάθισε δίπλα του. Δεν βλέπω την ώρα να σου τα πω κι' εμένα...

Τη στιγμή εκείνη, το πλοίο έγειρε απότομα στο ένα πλευρό, καθώς το χτύπησαν τα κύματα. Είχε σπκωθή φουρτούνα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Η τρικυμία κι' η μπόρα έφτασαν στο κορύφωμά τους την πέμπτη μέρα. Το μικρό πλοίο προχωρούσε άγκυραχώντας, τρέμοντας και τρίζοντας από τ' αλλεπάλληλα χτυπήματα των κυμάτων.

Είχαν γίνει ένα σωρό ζημιές στο κατάστρωμα. Ένα παράθυρο της καμπίνας του τιμονιέρη είχε σπάσει, κι' ο πλοίαρχος το είχε φράξει προσωρινά με κορφωμένες σανίδες. Το σκάφος έπαιρνε νερά, αλλά οι άντλίες του λειτουργούσαν κανονικά και δεν τ' άφιναν ν' ανεβούνε.

Ακόμα περισσότερο είχαν υποφέρει οι επιβάτες, που άφιν άσυνήθιστοι από θάλασσα.

Τη δεύτερη νύχτα, ο Μάννου λοπέξ έπαθε μία κρίση. Τα νεύρα του είχαν σπάσει τελείως, γιατί του λείπε το νερκωτικό του. Κι' άρρωστος σαν τρελλός πόνω στο Τζώρτζ Χάρτ, ο μόνος που έδειχνε άδιαφορία για την τρικυμία. Κρατούσε στο χέρι του μία άδειαν υποτίλεια

Ο Γολγοθας ενός άθώου!...
(Το Β. Χριστοδούλου)

του αϊσκού, για να τον χτυπήσει στο κεφάλι.

Ευτυχώς, βρισκόταν εκεί ο Ράντ, και τον έριξε άναίσθητο, με μία φοβερή γροθιά. Ύστερα τον έδεσε γερά — με μία κουκέτα.

Έτσι δεμένος έμεινε επί 48 ώρες σε κωμωδία κατάσταση. Κατορθώσανε δυο φορές να του δώσουν να καταπιή λίγο ζουμί.

Την πέμπτη νύχτα του ταξιδιού, είχε πέσει σε κατάσταση τελείας αποβλακώσεως. Τα μάτια του μοιάζανε σαν γυάλινα και το πρόσωπό του σαν του πεθαμένου. Κάθε τόσο τον συνταράζανε άνοητριχιές. Η θερμοκρασία του όμως κι' ο σφυγμός του φαίνονταν κανονικά.

Ο Ράντ σκεπτόταν ότι θα γλύτωνε. Άλλωστε, λίγο τον ένοιαζε, στο κάτω-κάτω...

Ο Πάντυ συνήθιζε σιγά-σιγά στη θάλασσα, αφού είχε υποφέρει τρομερά στην άρχη. Ο Χάρτ περνούσε τον καιρό του ρίχνοντας πασιέντες και βλαστημώντας γιατί του τέφτανε τα χαρτιά απ' το τραπέζι, με τα σκαμπανεβάσματα του πλοίου.

Οι δυο κοπέλλες, άρρωστες κι' αυτές, δεν είχαν βγή σχεδόν καθόλου απ' τη μπροστινή καμπίνα, απ' την άρχη ισού ταξιδιού.

Ο Τζέικ Γκρήν δεν είχε ποτέ άλλοτε πατήσει το πόδι του σε καράβι. Κι' όμως, περιέργως, άντειχε στη δοκιμασία περισσότερο απ' τους άλλους. Έτρωγε κι' έπινε κανονικά. Το πληγωμένο χέρι του πονούσε πολύ, μα δεν τόδειχνε. Ο Ράντ είχε φροντίσει να τον δέσει πάνω στην κουκέτα του νιώ να μην πέσει.

Όσο για τον Κόλεμαν, είχε περάσει τον περισσότερο καιρό του στην καμπίνα του τιμονιέρη, μαζί με τον καπετάνιο και το Σάμ. Δεν είχε προσπαθήσει καθόλου να κερδίση τη συμπάθεια του νέγρου. Άγνοούσαν ο ένας τον άλλον.

Οι μεγάλοι υπελάδες άρχισαν την έκτη μέρα, στην πρώτη βόρεια του καπετανίου.

Ο Ράντ περίμενε το ραδιοφωνικό δελτίο ειδήσεων, στην καμπίνα του τιμονιέρη. Ο πλοίαρχος κρατούσε το τιμόνι.

Κάτω, ο Χάρτ προσπαθούσε να δώση λίγη σούπα στο Μεξικανό — μολονότι θά-αν άφινε πολύ ευχαρίστως να πεθάνη της πείνας, αν ήταν πτό χέρι του... Ο Πάντυ είχε βγή στη γέφυρα, έπωφελούμενος απ' τη σχετική ήρεμία που επικρατούσε — για πρώτη φορά εδώ και μία βδομάδα. Ο Τζέικ ήταν ξαπλωμένος πάντα στην κουκέτα του.

Η λάμπα θυέλλης σχημάτιζε παράξενες και τρομελίες σκιές, μέσα στη μικρή καμπίνα του πληρώματος. Ο Σάμ στεκόταν όρθιος, γυμνός ως τη μέση και σκυφτός, μπροστά στο τραπέζι όπου βρισκόταν μία μπουτίλια με ρούμι.

Η μούρη πλάτη του υαλίζε απ' τον ιδρώτα και το χρυσό βραχιόλι που φορούσε πτό δεξιό του χέρι άκτινοβολούσε κάθε φορά που έφερνε τη μπουτίλια στα χείλη του.

Ήταν η δεύτερη που άδειαζε, μέσα σε τέσσερες ώρες. Είχε μεθύσει τελείως, και το υαλό του έτρεχε στην Πάμ. Σκεπτόταν το άσπρο πρόσωπό της, τλαισιωμένο από τα μαύρα και γυαλιστερά μαλλιά της... τα κατοκκόκινα χείλια της και το χυτό κορμί της, που θα μπορούσε να το τσακίση στα δυο, μ' ένα του χέρι μονάχα.

Ναί, ήταν σίγουρα λυσσασμένη αυτή η γυναίκα! Ο Σάμ την παρακολουθούσε, εδώ και μέρες.

Στην άρχη, την είχε άη να κάνει τα γλυκά μάτια στο Ράντ. Εκείνος όμως δεν της έδωσε σημασία, και τότε ρίχτηκε στον καπετάνιο. Μα αυτός ήταν γέρος, κουρασμένος, και σκεπτόταν μονάχα την άρρωστη γυναίκα του.

Εκείνος που άνησυχούσε περισσότερο το Σάμ, ήταν ο Πάντυ, ο Ίρλανδός. Τον είχε δει να καταβροχθίζει με τα μάτια την Πάμ. Κι' αυτή φλερτάριζε μαζί του, ξεδιάντροπα.

Με την ένστικτη πονηρία του, ο Σάμ μάντευε πώς η Πάμ δεν ενδιαφερόταν καθόλου γι' αυτό το χοντροκομμένο κτήνος. Έπαιξε άπλως μαζί του, για να περάση την ώρα της. Μα είχε καταφέρει να τον ξετρελλάνη, να τον κάνει σκλάβο της.

Συγχρόνως, είχε ρίξει έπανελημμένες προκλητικές ματιές στο Σάμ. Καί, κάθε φορά που συναντιόνταν τα μάτια τους, του χαμογελούσε αινιγματικά.

Ο Σάμ τη μισούσε... και συγχρόνως, φλεγόταν απ' τον πόθο να τη σφίξη στην άγκυλιά του, να λυώσει το λεπτό κορμί της πάνω στο δικό του, να δαγκάση άγρια τα κατκόκκινα χείλια της!

Ήπτε άλλη μία γουλιά ρούμι. Το δυνατό πιότη τούφερε λόξυγκά.

Σκεπτόταν πώς οι λευκοί ήσαν ήλίθιοι... Μπορούσε καθένας τους να κατακτήση εκείνη την κοπέλλα — εκτός απ' τον Ίρλανδό, που την αγαπούσε φλογερά. Κι' όμως δεν κάνανε καν τον κόπο να δοκιμάσουν. Τί περιμένανε λοιπόν...

Ο Σάμ έδιωξε τώρα απ' το νου του την Πάμ, για να συλλογιστή τα λεφτά... Είχε άκούσει το δελτίο ειδήσεων, στο ραδιόφωνο. Δυό εκατομμύρια δολάρια! Κι' όλ' αυτά βρίσκονταν πάνω στο πλοίο... Ο-λόκληρη περιουσία!

Όσο περισσότερο μεθούσε ο Σάμ, τόσο θολώνανε τα όνειρά του. Σε λίγο, η κοπέλλα και το λεφτά γίνανε ένα μές στο νου του... και του φαινόταν πώς του άνηκαν και τα δυό.

Αν είχε τόσα λεφτά και μία τέτοια γυναίκα, δεν θα ζητούσε πια τίποτ' άλλο... Μα, αν είχε τα λεφτά, δεν θα χρειαζότανε πια την Πάμ...

Όσο δύσκολο όμως ήταν να βάλη στο χέρι τα λεφτά, τόσο ήταν εύκολο ν' άποκτήση την κοπέλλα. Ήξερε την επίδραση που είχε στους άλλους ανθρώπους η θάλασσα, ο άνεμος, η τρικυμία... Αυτή η γυναίκα ήταν τώρα έτοιμη για όλα.

Άκουσε ένα θόρυβο στην πόρτα και σήκωσε τα λάτια του.

Η Πάμ στεκόταν στο κατώφλι και τον κύτταζε, αμίλητη κι' άκίνητη. Ύστερα του είπε κάτι, μα σκέπασαν τη φωνή της οι θόρυβοι του πλοίου και τα ούρλιασμα του άνέμου που έμπαινε στην καμπίνα.

Ο Σάμ της έδειξε τη μπουτίλια. Εκείνη μπήκε κι' έκλεισε πίσω της την πόρτα.

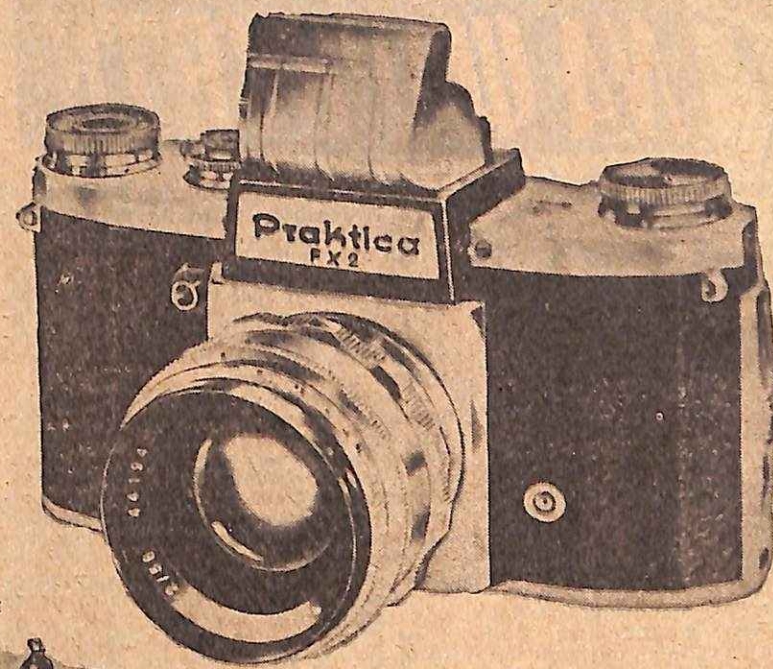
Φορούσε μία κοντή φούστα κι' ένα πουλόβερ έφραμοστό, πουβειχνε ακόμα πιδό πολύ το στήθος της. Ήταν εκκάλτωτη, μ' ένα ζευγάρι πέδιλα. Με τα μαύρα μαλλιά της δεμένα πίσω απ' το κεφάλι της, φαίνονταν στο Σάμ τρομερά προκλητική.

Της έδωσε τη μπουτίλια, κι' εκείνη την πήρε και την έφερε στα χείλη της. Ο νέγρος της έτρωγε με τα μάτια, καθώς ρουφούσε το καυτό υγρό.

Ύστερα, η κοπέλλα κάθισε σε μία καρέκλα, σταυρώνοντας ψηλά τα πόδια, και του χαμογέλασε.

— Τί γυρεύετε εδώ; τη ρώτησε ο Σάμ με βραχνή φωνή. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

DEUTSCHE EXPORT-UND IMPORTGESELLSCHAFT FEINMECHANIK OPTIK M.B.H.

Praktica
FX 2

Η ΜΙΚΡΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΕΙΡΕΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ

Είναι για κάθε κατάσταση και για κάθε περίπτωση. Έμπνέει κάθε έμπιστοσύνη για λήψεις εξ άποστάσεως — μέχρι μικροφωτογραφίες. Η «PRACTICA» (FX 2) παραμένει πάντοτε, τόσο για το φωτορεπορτάζ, όσο για τις τεχνικές και έπιστημονικές φωτογραφίες, χάρις στις τεχνικές άρετές της, ή μικρή φωτογραφική μηχανή για όλους και για όλα.

Διαθέτει κλείστρον από 1)2—1)500 (δευτερ.), άναστροφικών πρίσμα δι' άκριβή καθάρην φωτογραφίαν, φακόν πρώτης τάξεως, συγχρονισμόν άστραπιαίου και ένδιάμεσον φακόν διά λήψεις εκ του πλησίον.

Διά να πεισθώτε περί των πλεονεκτημάτων της έπισκεφθήτε μας εις την 21ην Διεθνή Έκθεσιν Θεσσαλονίκης, Περίπτερον Β και διά πάσαν ζήτησιν άπευθυνθήτε εις την

DEUTSCHE EXPORT-UND IMPORTGESELLSCHAFT - FEINMECHANIK OPTIK M.B.H.

BERLIN C2 SCHICKLERSTR. 5 - 7

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

«ΚΟΣΜΟΣ»

Το ψάρεμα της νύχτας

ΟΤΑΝ λέμε ψάρεμα της νύχτας, δεν εννοούμε εκείνους που άμα νυχτώση και ως ότου πάνε για ύπνο πετούν ένα-δυο πεταχάρια, δολωμένα συνήθως με σαβδέλα, από το μουράγιο της παρλιάς για κανένα χοντρό ψάρι. Και αυτοί βέβαια είναι ένας κόσμος από επαγγελματίες και ερασιτέχνες, που δοκιμάζουν την τύχη τους, σαν τους χαρτοπαίκτες — αν μπορούμε να κάνουμε αυτή τη σύγκριση για το πάθος τους. Όρες δολοκλήρες, κάθονται με τη συντροφιά κανενός άλλου ή και μόνοι τους, περιμένοντας να δοκιμάσουν την συγκίνησή του τραβήγματος του πεταχταριού και τη λαχτάρα ώσπου να ξεενερίσουν κανένα λαυράκι ή καμιά τσιπούρα ή και κανένα γοφάρι, ανάλογα με το μέρος που ψαρεύουν και με τα ψάρια που έχει ο τόπος τους.

Αλλά το ψάρεμα της νύχτας με τη βάρκα έχει όλες ιδιαιτερότητες. Οι ψαράδες που παιδεύονται όλη την ημέρα, από τα χαράματα ως το βραδάκι, δεν μπορούν να συγκριθούν με εκείνους που πηγαίνουν με μια βάρκα, συνήθως δυο-δυο, με ένα λαδοφάνερο κρεμασμένο στο αμπουρό, για να ψαρέψουν, και συχνά για τη «μεγάλη ιδέα», όπως λένε. Όταν βρεθεί κανείς ως ένα μίλι ή και λιγότερο μακριά από τη στεριά, μέσα στο σκοτάδι και κάτω από τ' αστέρια του ουρανού, αισθάνεται ένα περίεργο συναίσθημα. Τότε αντιλαμβάνεται τη μικρότητά του μέσα στο ύγρο βασίλειο και νομίζει πως είναι κλεισμένος μέσα σ' ένα απέραντο περιβάλλον, γεμάτο από αστέρια. Γιατί εκτός από τα σημάδια τ' αστεριών που έχει από την παραλία που ξεκίνησε, τα μόνα πράγματα που βλέπει γύρω του είναι τ' αστέρια.

Όταν σιγά-σιγά συνήθειση κανείς αυτό το ψάρεμα, του γίνεται τέτοια-μανία και τον γοητεύει τόσο πολύ, ώστε κάθε μέρα περιμένει τότε να νυχτώσει για να πάει να ψαρέψει.

Της νύχτας το ψάρεμα όμως δεν είναι όπως της ημέρας, που μπορεί κανείς να πάει με ένα ποικαμύσιο και με ένα κοντό κατελανάκι, βασιζόμενος στην καλωσύνη που καιρού και στη ζεστασιά του ήλιου. Τη νύχτα ο ψαράς πρέπει να φορή πάντοτε μάλλινα ρούχα και μάλιστα θερμότερα απ' τα συνηθισμένα, γιατί η υγρασία και οι υδατμοί της θάλασσας τη νύχτα ποτίζουν τα ρούχα και το σώμα και φτάνουν ως τα

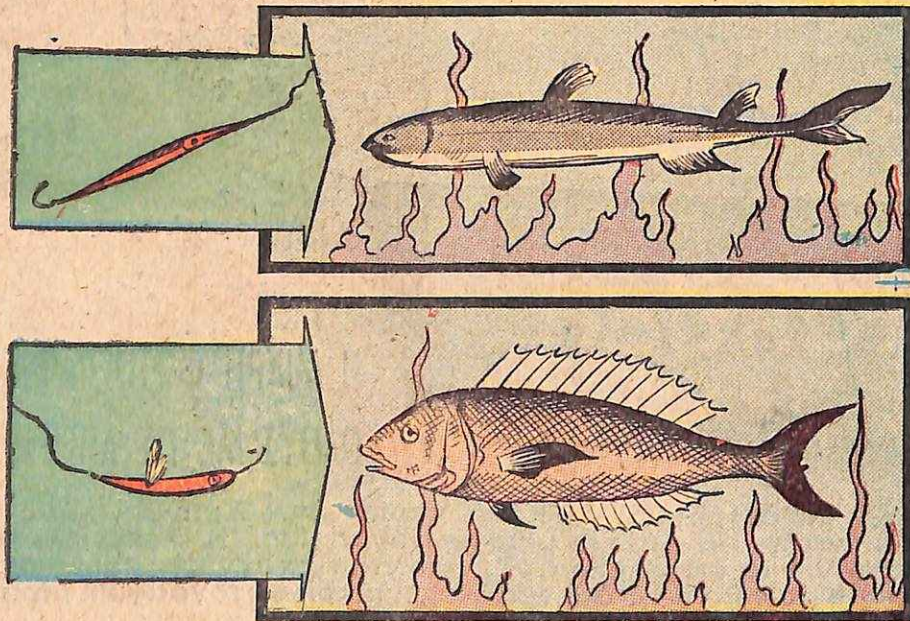
κόκκαλα. Οι επαγγελματίες ψαράδες φορούνε ντισεράδες για να μη τους «πηρευιάσει» η υγρασία.

Οι προετοιμασίες τους για το ψάρεμα γίνονται από νωρίς. Πολλές μάλιστα φορές το δολωμά τους κανονίζει αν θα πάνε το βράδυ. Τα συνεργα πάντα είναι η απόψη με μακρύ χέρι, ο γάντζος, απαραίτητος βοηθός, και άλλο ένα φως για να βλέπουντα μεταξύ τους.

Αν πρόκειται να πάνε για φαγγριά, κάνουνε τη σχετική προετοιμασία, φροντίζοντας να έχουν πιάσει κανένα χταποδάκι ως εκατό δράμια, το οποίο διατηρούνε ζωντανό, ή καμιά σουπιά ή κανένα καλαμάρι. Τα φαγγριά έχουν τη συνήθεια να πηγαίνουν να φωλιάζουν σε βουλιγαμένα καράδια. Οι ψαράδες έχουν από νωρίς επισημάνει το μέρος στο οποίο είναι βουλιγαμένο καράδι και όπου πρόκειται να τριγυρίζουν τη νύχτα με μια ζόγκα δολωμένη με το χταποδάκι.

Η ζόγκα τους, ή οποία είναι μεγάλη, με δάρος ως 75 δράμια και με άγκιστρο ως 12 πόντους, είναι δεμένη σε μάνα Νο 80 ή και Νο 100, στην οποία έχουν παρεμβάλει ένα μέτρο επάνω από τη ζόγκα, ένα γερο και χοντρό στριφτάρι.

Όταν πλησιάσουν στο μέρος που πρέπει να ψαρέψουν, προσπαθούν με τα κουπιά να κρατηθούν πάντοτε στην ίδια θέση, και να μη χάσουν τα σημάδια που έχουν βάσει. Αυτό το ψάρεμα γίνεται σε 40 ως 50 όργιες βάθος, ανάλογα με το μέρος που έχει καθήσει το βουλιγαμένο καράδι.

Επάνω: Το γοφάρι. Αριστερά: Το πέρασμα της ζαργάνας στο σύρμα. Κάτω: Το φαγγρί. Αριστερά: Το μολυβένιο ψαράκι.

Κατεβάζουν τη ζόγκα, άφου προηγουμένως την τρίψουν με μεταλλικό υδράργυρο για να γυαλίσει. Και τώρα χρειάζεται υπομονή και τα απαραίτητα... ψέμματα που θα λένε μεταξύ τους οι ψαράδες, για να μη τους πάρη ο ύπνος και για να περνά ή ώρα!

Εδώ δεν συμβαίνει όπως στο ψάρεμα της ημέρας, που πάει το ψάρι και έξετάζει το δολωμά, και κυττάει αν έχη... σφραγίδα της αγορανομίας για τη φρεσκάδα. Εδώ, μόλις αντιληφθή το φαγγρί το χταποδάκι να κινείται επάνω στη ζόγκα, όρμα και το τραβάει για να το πάρη μαζί του, οπότε με την αντίστασή που του κά-

νουμε έμεις, καρφώνεται και αρχίζει η πάλη ως ότου κουρασθή και αρχίση να αψινη αυτό του να το σύρουμε επάνω. Μη νομίζετε πως είναι εύκολο πράγμα ν' ανεβάσωμε και να βάλωμε στη βάρκα ένα φαγγρί τριών και τεσσάρων οκάδων. Όταν μάλιστα συμπέση να είναι όχτω ως δέκα οκάδες, τότε γίνεται πραγματική πάλη, γιατί δεν κουράζεται εύκολα και πολλές φορές χαράζει τα χέρια ή μшинεζα από το ζορί του ψαριού.

Σε πολλά μέρη, που ξέρουν άλλοι ψαράδες, ότι υπάρχουν στον πάτο της θάλασσας ξέρες και άποχες, συνήθιζον να ψαρεύουν τη νύχτα με ένα μολυβένιο ψάρι, στην άκρη του οποίου έχουν καρφωμένο ένα χοντρό άγκιστρο.

Στη μέση του μολυβένιου ψαριού έχουν κάνει μια μικρή τρυπίδα, στην οποία στερεώνουν με ένα σπέρτο τρία ως τέσσερα φτερά γλάρου.

Γι' αυτούς τους ψαράδες εν αντιθέσει προς τους προηγουμένους, όλη η θάλασσα είναι δική τους. Ο ένας τραβάει σιγά-σιγά κουπιά και ο άλλος, καθισμένος στη πρύμνη, ρίχνει και ανεβάει ένα δυο όργιες το ψαράκι από τήν πάτο της θάλασσας.

Όταν αντιληφθή κανένα μεγάλο ψάρι το ψεύτικο ψαράκι να κινείται, όρμα και το αρπάξει, με αποτέλεσμα να καρφωθεί στο άγκιστρο.

Για όσους διαθέτουν μηχανοκίνητη βάρκα, το ψάρεμα της νύχτας γίνεται και με τη συρτή, σε μέρη που είναι γνωστό το βάθος της θάλασσας, ώστε να μη κινδυνεύει να μπλέξη στον πάτο το ψεύτικο ψαράκι και να τ' χάσωμε.

Γι' αυτό το ψάρεμα χρησιμοποιούμε ψαράκι που φωσφορίζει. Έχουν από χρόνια φέρει στο εμπόριο τέτοια ψαράκια, αλειμμένα με μια φωσφορίζουσα ουσία, την οποία έχουν καλύψει με άλλη διαφανή πλαστική ουσία για να μη διαλύεται η φωσφορίζουσα. Παίρνουν αυτά τα ψαράκια και τα αφήνουν επί ένα τέταρτο της ώρας μπροστά σ' ένα φως, όσο το δυνατόν ισχυρό, από το οποίο απορροφούν φωτεινές ακτίνες τις οποίες διατηρούν έπ' αρκετό χρονικό διάστημα μέσα στο νερό, χωρίς να σβύνουν.

Γι' αυτή τη δουλειά χρησιμοποιούν τα συνεργα της συρτής της ημέρας, δηλαδή μάνα Νο 100 ή 120, μολύδια των 30 δραμίων κάθε τέσσερις όργιες και τρία ή το πολύ τριήμισι μιλία ταχύτητα.

Αν πάνε για στείρες, δεν είναι ανάγκη να τραβήξουνε βαθειά και να βάλουν πολλά μολύδια. Αρκεί να βρισκται το ψαράκι μια ως δυο όργιες επάνω από τον πάτο της θάλασσας.

Τις στείρες τις βρίσκει κανείς από 3—4 όργιες και άνω. Γι' αυτό πολλοί αρχίζουν το ψάρεμα από τα ρηχά και σιγά-σιγά προσθέτουν μολύδια για να κατεβή το ψαράκι ως εκεί που νομίζουν πως είναι καλά.

Ένα ψάρεμα επίσης που συνηθίζεται τη νύχτα είναι το γοφαριού, με δολωμά ζαργάνα. Σε

προηγούμενο τεύχος περιγράψαμε αυτό το άραίο ψάρεμα. Περνάνε τη ζαργάνα από την ούρα προς το κεφάλι με ένα σύρμα από ομπρέλλα, στην άκρη του οποίου έχουν περάσει τη μшинεζα ή οποία κατ' αυτό τον τρόπο περνά κατά μήκος της ζαργάνας. Δένουν δε με κλωστή τη μύτη της ζαργάνας επάνω στη μшинεζα, για να μη φεύγει και για να φαίνεται πως είναι ζωντανή και κολυμπάει.

Αυτό το ψάρεμα γίνεται συστηματικά στα μέρη όπου μαζεύονται τα γοφαρία, και είναι πολύ αποδοτικό.

Κ. Ι. ΣΙΝΑΝΗΣ

ΚΟΝΤΑ στις φοβερές καταστροφές που προκαλούν, οι σεισμοί έχουν συγχρόνως μια πρακτική χρησιμότητα — τουλάχιστον για τους επιστήμονες: Η μελέτη της ταχύτητας με την οποία μεταδίδονται οι κυματοειδείς δονήσεις τους ως τους διαφόρους μετεωρολογικούς σταθμούς, επιτρέπει στους ειδικούς να βγάλουν βετικά συμπεράσματα για τη σύστασι των εγκάτων της Γης.

Πραγματικά, ενώ ζούμε τόσους αιώνες πάνω στο στερεό φλοιό του πλανήτη μας, δεν ξέρομε παρά ελάχιστα πράγματα για ό,τι υπάρχει από κάτω του.

Τα βαθύτερα όρυξια του κόσμου βρίσκονται στο Ρόμπιστον Νήπ της Νοτίου Αφρικής. Κατεβαίνουν περί τα 3000 μέτρα κάτω απ' την επιφάνεια του εδάφους. Το βάθος όμως αυτό είναι ελάχιστο μπροστά στη συνολική διάμετρο της Γης.

Δεν είναι δυνατό λοιπόν να έχωμε άμεση αντίληψη της συστάσεως του εσωτερικού της Γης. Ξέρομε μονάχα ότι στην επιφάνειά της υπάρχουν αλληπάλληλα στρώματα «ίζηματογενών» βράχων, που τα βλέπομε στα λατομεία, στα όρυξια και στις πλαγιές των βουνών. Τέτοιο είδος βράχου είναι π.χ. ο κοινός άδοστολίθος, που αποτελεί τα περισσότερα βουνά της Ελλάδος.

Οι βράχοι αυτοί σχηματίσθηκαν σιγά-σιγά από την δράσι του ανέμου, της βροχής, κλπ.

Δεν αποτελούνται δε από έντελως κανονικά και όριζόντια στρώματα, γιατί διάφορες γεωλογικές αναστατώσεις άλλαξαν τη διάταξή και το σχήμα τους.

Κάτω απ' αυτούς βρίσκονται οι «έκρηξιγενείς» βράχοι, που έχουν τελείως ακανόνιστα σχήματα και δημιουργήθηκαν από την ψύξη και τη στερεοποίησι λυωμένων υλών (σαν τη λάβα των ήφαιστειών).

Ο κοινότερος απ' αυτούς τους έκρηξιγενείς βράχους είναι ο γρανίτης.

Ιζηματογενείς και έκρηξιγενείς βράχοι αποτελούν το κύριο μέρος του φλοιού της Γης κι' έχουν συνολικό πάχος 65 χιλιομέτρων περίπου.

Συγκρινόμενος με τη διάμετρο της Γης, ο φλοιός αυτός είναι λεπτός σαν τη φλούδα ενός μήλου.

Κάτω απ' το γρανίτη υπάρχει ένας λεπτόκοκκος και σκούρος βράχος, που λέγεται «δασάλτης» κι' έχει πάχος άλλα 55 χιλιομέτρα.

Ακολουθεί ένα στρώμα 1.100 χιλιομέτρων από «όλιβίνη» (ένα πρασινωπό όρυκτο που περιέχει σίδηρο, μαγνήσιο, πυρίτιο και όξυγόνο) σε εύπλαστη κατάσταση.

Από εκεί και κάτω, δεν ξέρομε πια τίποτε... Έπειτα από χιλιάδες χιλιόμετρα στρωμάτων αγνώστου συστάσεως, φτάνουμε στον κεντρικό πυρήνα της Γης, που πίστευαν άλλοτε ότι αποτελείται από σίδηρο και νικέλιο.

Νεώτερες όμως θεωρίες έρχονται ν' ανατρέψουν τις παλαιές. Μια απ' αυτές παραδέχεται π.χ. ότι στο κέντρο της Γης έχει συγκεντρωθή μια μεγάλη ποσότης αερίου υδρογόνου, αλλά ισχυρά συμπιεσμένου.

Βέβαια, δεν έχουν γίνει ακόμη επίσημως δεκτές οι θεωρίες αυτές. Πάντως όμως βασίζονται σε τέτοια δεδομένα, ώστε μπορούμε να πούμε ότι κλονίζονται επικίνδυνα οι κλασικές αντίληψεις για τη σύστασι των εγκάτων της Γης, όπως τις διδαχθήκαμε στο σχολείο...

Είναι απολύτως εξακριβωμένο εξ άλλου ότι, όσο κατεβαίνουμε βαθύτερα μέσα στη γή, τόσο συναντούμε και μεγαλύτερη θερμοκρασία.

Η αύξησης αυτή έχει υπολογισθή περίπου σε 3 βαθμούς Κελσίου κάθε 100 μέτρα.

Γι' αυτό, στα μεταλλεία της Νοτίου Αφρικής, που αναφέραμε πιο πάνω, έχει εγκατασταθή ένα τέλει σύστημα «κλιματισμού», για να μη... ψηθούν ζωντανοί οι εργάτες που δουλεύουν σε κείνα τα βάθη.

Αλλά κι' οι γεωτρήσεις για την αναζήτησι πετρελαίου — οι βαθύτερες δηλαδή τρύπες που έχει ανοίξει ως τώρα ο άνθρωπος στο φλοιό της Γης — δείχνουν ότι η θερμοότης εξακολουθεί ν' αύξηνη ανάλογα με το βάθος.

Έτσι, σε βάθος 2.500 μέτρων περίπου, επικρατεί θερμοκρασία 100 βαθμών. Όταν λοιπόν τύχη να γλυστρήση ως εκεί ένα υπόγειο ρεύμα νερού, περνώντας από τις σχισμές των στρωμάτων του εδάφους, μεταβάλλεται άμέσως σε ατμό και τινάζεται με πίεσι προς τα πάνω.

Αυτή την προέλευσι έχουν οι θερμοπηγές και οι πίδακες ζεστού νερού (γκεύζερ) που υπάρχουν σε διάφορα μέρη του κόσμου.

Ακόμη βαθύτερα, 50 χιλιόμετρα μακριά απ' την επιφάνεια του εδάφους, η θερμοκρασία πρέπει να φτάνη τους 1200 βαθμούς. Έκει λοιπόν αρχίζουν να λυώνουν διάφορα είδη βράχων.

Μερικά χιλιόμετρα πιο κάτω, το έδαφος έχει θερμοκρασία 1800 βαθμών. Στη θερμοκρασία αυτή κανείς βράχος δε μπορεί κανονικά να μείνη στερεός.

Αυτοί οι λυωμένοι βράχοι, αναβλύζοντας από ρωγμές του φλοιού

Το μυστήριο του εσωτερικού της Γης

έχει καμιά σχεδόν επίδραση, που ρυθμίζεται από τις ήλιακες ακτίνες.

Η θερμοκρασία του πυρήνος της Γης έχει υπολογισθή με διάφορους τρόπους σε 3-6 χιλιάδες βαθμούς Κελσίου.

Κι' όμως η θερμοότης που φτάνει στην επιφάνεια από τα έγκατα της, είναι κατά 30 εκατομμύρια φορές μικρότερη απ' αυτήν που δέχεται απ' τον Ήλιο.

Αλλά κι' η πίεσις είναι τεραστιά, στο εσωτερικό της Γης. Υπολογίζεται πράγματι ότι στο κέντρο της φτάνει τους 300 τόνους σε κάθε τετραγωνικό εκατοστόμετρο!

Η λιγυγιάδης θερμοκρασία τείνει συνεχώς ν' αύξηση τον όγκο των υλικών που βρίσκονται εκεί.

Η ασύλληπτα μεγάλη πίεσι τείνει να τον ελαττώση. Η μια λοιπόν έξουδετερώνει την άλλη, κι' έτσι τα πράγματα μένουν όπως έχουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η Αίτνα και ο Βεζούβιος.

Σε βάθος 2.500 μέτρων επικρατεί θερμοκρασία 100 βαθμών κι αυτό ακριβώς αποδεικνύουν οι πίδακες ζεστού νερού (γκεύζερ) που υπάρχουν σε διάφορα μέρη του κόσμου

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ανδριάννα Μπαζεθάνι-βου, Θεσ/νίκη: 'Η διεύθυνση του Victor Mature είναι: 11261 Brookhaven, West Los Angeles, Calif. U.S.A.

Δυό θαυμαστίριες του Τζίνιο, Κοζάνη: 'Η διεύθυνση του Gino Leardini είναι: Via Leone IV, 38, Roma, Italia.

Μ. Μπατέρφιλντ, Γιούλια, Πειραιάς: 'Η διεύθυνση του Jacques Semas είναι: Via Poggio Maiano 34, Roma Italia. Είναι Γάλλος αλλά γεννήθηκε στο Κάουνας της Λιθουανίας στις 30 Ιουλίου 1925. Σπούδασε ιατρική στο Παρίσι, αλλά διέκοψε τις σπουδές του γιατί κατά την κατοχή συνελήφθη από τους Γερμανούς και κλεισθήκε σ' ένα γερμανικό στρατόπεδο συγκέντρωσης. Όταν ξαναγύρισε στη Γαλλία το 1945 εργάστηκε ως γκαρσόν σ' ένα καφέ, αργότερα έγινε νυχτοφύλακας, δάσκαλος του μπόξ και τέλος δημοσιογράφος. Υπήρξε ο άκροαυτός της εφημερίδας «Κομπά» στη δίκη της Νυρεμβέργης. Από τη θεία αυτή δεν δυσκολεύτηκε να μεταπηδήσει στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Δεν έγινε όμως διάσημος στη Γαλλία, αλλά χάρις στα φίλα που γνώρισε στην Ιταλία. 'Η πρώτη του επιτυχία ήταν ο «Επαινετός» (Lupatella Silla), στο οποίο έπαιξε παρά το πλευρό του Αμεντό Ναταρί, της Σιλλβάν Μανγκανό και του Βιτόριο Γκαμπα. Μπορείτε να τον γράψετε στη γαλλική ή ιταλική γλώσσα.

Π. Λυμπερόν, Θεσ/νίκη: 'Η διεύθυνση του Lex Barker είναι: 509 N. Alpine, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. 'Η διεύθυνση του Johnny Weismuller είναι 423 N. Rockingham Brentwood, Calif. U.S.A. 'Η διεύθυνση του Richard Burton είναι: 20th Century Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif. U.S.A.

Ερμύνη: 'Η διεύθυνση της Marilyn Monroe, τώρα που βρίσκεται στο Λονδίνο είναι: C/o Warner Bros Pictures Ltd, Warner House, Wardour Street, London W.1, England.

Ν. Π. Γ., Πάτρας: 'Η διεύθυνση του K. Spyros Skouras είναι: 20th Century Fox Film Corp, 444 West 56th St, New York 19, N.Y. U.S.A.

Νίκη Λεπτοδ, Λευκωσία, Κύπρος: 'Η διεύθυνση της Grace Kelly είναι: Palais Royal, Monte Carlo, Principauté de Monaco. 'Η διεύθυνση του William Holden είναι: Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Calif. U.S.A. Δεν έγινε η στιγμή αυτή την ακριβή διεύθυνση της Άννα Γκάρνερ.

Ελπίδα Σουλίου, Ν. Α. Θεσ/νίκη: 'Ο ήθοισμος που είδατε τόσο στο φιλμ «Υπόμνημα», έρωτας και ζήλεια όσο και στο «Υπόμνημα», και και φαντασία είναι ο Ρομπέρτο Ρισσό. 'Η διεύθυνση του είναι: Roberto Rizzo, Via Piebiscito 107, Roma, Italia.

Μ. Λ. Βίνα, Γέτα: 'Η διεύθυνση του Άλεκο Αλεξανδράκη είναι: «Θεσ/νικη», Αθήνα. Το δέ Victor Mature: 11261 Brookhaven, West Los Angeles, Calif. U.S.A. Θα βρείτε πιο πάνω τη διεύθυνση της Σιμόνας Γουόλνι.

Ανώνυμος, Ένταθα: 'Η διεύθυνση της Joan Crawford είναι: 426 N. Bristol, Brentwood, Calif. U.S.A. Και της Virginia Mayo: 14635

Magnolia Blvd, Van Nuys, San Fernando Valley, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Μαρία Άντουανέτα, Καδάλα: Δίνω πιο πάνω τη διεύθυνση του Ρίτσαρντ Μάρτον. Το τελευταίο του φιλμ είναι «Ο Μέγας Αλέξανδρος». Εκτός των φιλμ που αναφέρετε, τον είδαμε και στα ακόλουθα: «Μεγαλοφυΐα και παρφορσούν», «Η εξαδέλφη μου Ραχέλ» και «Ποντικός της Ερήμους».

Γεωργακόπουλος: 'Η διεύθυνση της Elizabeth Taylor είναι: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd, Culver City, Calif. U.S.A. Θα βρείτε πιο πάνω τη διεύθυνση της Έστερ Ουόλνι.

Ελένη Μπαντέκα: Θα βρείτε πιο πάνω τόσο τη διεύθυνση του Αλεξανδράκη όσο και της Υ.δων Σανσόν.

Λίνα Τ. Μακεδονία: 'Η διεύθυνση της Sonja Henie είναι: 243 N. Delfert, Bel Air, Los Angeles, Calif. U.S.A.

Δυό φίλες, Θεσ/νίκη: Τον ρόλο του Μαξιμιλιανού στο φιλμ «Χουσερέ», τον έπαιξε ο Brian Aherne. 'Η διεύθυνση του είναι: 703 N. Rodeo, Beverly Hills, Los Angeles, Calif. U.S.A. 'Ο ίδιος ήθοισμος έπαιξε και στο φιλμ «Υπόμνημα».

Ντάνια Λη, Νίκαια: 'Η διεύθυνση του Vittorio de Sica είναι: Via Bambarda Oriani 8A, Roma, Italia. Και του Γιώργου Οικονομίου: R.A.Y. Ιπποκράτους 31, Αθήνα.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Ροτόκλιν, Ρωσσία, 18 χρόνων, Πάτρας, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Ανδρέας και ο Ίωάννης Παλαιού, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Ιακωβίδης, 18 χρόνων, Ρ.Ο.Β. 200 Βαρών, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

λει ν' αλληλογραφία με την 16ετία νέα που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Εντελέα».

Ο Πετράκης Αθραμίδης και ο Δάμπος Γαβριηλίδης (19 χρόνων και οι δύο), Μόρφου, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση απ' την Ελλάδα.

Ο Μίμης Παπαζαχαρία (19 χρόνων) Γεροσκήπου, Πάφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Κυριάκος Λοΐζου, Καλασός, Λάρνακα, Κύπρος, και ο Χρηστάκης Παναγιώτου (20 χρόνων) Τ. Κιόστιο 359, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Ανδρέας Φραντζέσκου, Πογάρι, Αμμοχώστου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Δημήτριος Μουστακός, ο Μιχαήλ Μουστακός, ο Κώστας Χατζηπαναγιώτης, ο Ανδρέας Κασάκης, ο Μιχαήλ Χαλαμπίδης, Χαμηλός Μουστακός και ο Μήτρος Παντοπώλης, Άσσια, Αμμοχώστου, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Κωστάκης Φιλίππου (17 χρόνων), Αγίου Δημητρίου 3, Παλουριότισσα, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Κώστας Κυριακού, 5 Δημ. Νικολαΐδη, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με την «Κατανούλα 222» του υπ' αριθμ. 920 τεύχους μας.

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

Ο Ν. Μ. Μ., Τ. Κ. 690, Λευκωσία Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφία με την «Ίωάννα Υ. Α.»

νέα που κρύβεται κάτω από το ψευδώνυμο «Χορίς άγανη».

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες απ' όλον τον κόσμο.

Ο Τάκης Γεωργίου, Λορέντζου, Λάρ

Είναι το βραβείο μας

Πριν προβείτε εις αγοράν

ΜΗΧΑΝΩΝ

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΛΩΣΩΝ

να μας επισκεφθήτε.

Τα άσυναγώνιστα μοντέλα

μας 1956 με την διπλήν

ρύθμιση άερος θα σας κα-

ταπλήξουν. Διαθέτουμεν

πλουσίαν συλλογήν βελονών

όλων των τύπων

και άνταλλακτικά.

ΠΑΡΗΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΣ

Εκμαθησθε δωρεάν

ΜΕΓΑΛΑΙ

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΑΡΩΜΗΣ

Β. Α. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Περικλέους 21 - Τηλ. 27-454

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ-ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ 5-7

ΣΕΚΕΡΗ 8 και Γούνια ΚΑ-

ΝΑΡΗ - ΤΗΛΕΦ. 612-006

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Δάφνη

Βραβείον τηλεπαθείας μακράς

αποστάσεως, της Έταιρείας Ψυχι-

κών Έρευνών, Όδος Κυψέλης

34B. *Ωραι επισκέψεις 9-1 και

4-6½. Τηλ. 812-278.

Σεαλείφει

τις ρυτίδες

και ξαναφέρνει

την άνοιξη στην

έπιδερμίδα

ΛΑΔΙ ΧΕΛΩΝΑΣ

ΕΛΑΒΕΤΙΚΟΝ ΠΡΟΪΟΝ

ΡΟΥΣΑ

ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9-

12 και 5-7 ως και επί συνεντεύξει.

Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610.

Γιά κομμώσεις και περμανάντ

παντός τύπου επισκεφθήτε το γνω-

στό κομμωτήριο της

ΝΟΥΛΑΣ Κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ξενίας 27 (έναντι κινηματογράφου

α' Αλεξ.)

Θά βγείτε απ' αυτό όχι απλώς ι-

κανοποιημένες αλλά κατενθουσια-

σμένες.

Ο Λακίς Παπαγεο-

γίου, ζητεί άλληλογραφία με

Όσες του γράφουν να στείλουν

μιά φωτογραφία τους και να χρη-

σιμοποιήσουν την ελληνική ή α-

γγλική γλώσσα.

Δύο φίλοι, ο Lakis Lagou-

dakis Rue Thompson 9, Messala,

Alexandrie, Egypte και ο Georges

Vafiadis, Rue El Hegaj 9, Himbra-

himie, Alexandrie, Egypte, ζητούν

άλληλογραφία με νέες της Έλλά-

δος, αλλά και απ' όλον τον κόσμο

14-19 χρόνων, στην ελληνική

γλώσσα.

Ο Pavlos Constanti-

nou (25 χρόνων), ο Alex Christo-

poulos (25), ο Stefanos Gioulis

(24), ο Georges Dimopoulos (22)

και ο Christos Liossatos Place Verte

No 139, Hornu, Hainaut Belgique,

ζητούν άλληλογραφία με νέες από

την Έλλάδα.

Ο φοιτητής Chris Geo-

rgiadis, 87 Clouster Place, Lon-

don W. 1, England, θέλει ν' άλλη-

λογραφήση με Έλληνίδες της Έλ-

λάδος και της Κύπρου.

Ο Jean Agapitos, 446

Elizabeth Str. Sydney, Australia, κα-

λώς έγκραστημένος στην Αυστρα-

λία από 15ετίας, ζητεί άλληλο-

γραφία με νέες από την Έλλάδα,

με σκοπό το γάμο.

Ο Dimitrios Kario-

phillis, SJS Aegeus, Onion Ship-

ping Co, 80 Broad St., New York

4, N.Y. U.S.A., θέλει ν' άλλο-

λογραφήση με Έλληνίδες κάτω των

22 χρόνων, με σκοπό το γάμο.

Ο George Mastoras

(22 χρόνων) SNS Melody, Triton

Shipping Inc. 80 Broad Street, New

York 4, N.Y. U.S.A., θέλει ν' άλλο-

λογραφήση με δεσποινίδες και κυ-

ρίες από την Έλλάδα και κατά

προτίμηση από την Κέρκυρα.

Ο Steve Costas, 3407

Durocher 4 Apt. Montreal, Canada

(22 χρόνων), ζητεί άλληλογραφία

με Έλληνίδες απ' όλον τον κό-

σμο 17-23 χρόνων.

Ο Γερμανός φοιτητής Erwin

Friedrich von Hohenort House, 18

Kloof Str., Paarl C.P. South Africa,

ζητεί άλληλογραφία με νέες και

νέους της Έλλάδος με σκοπό την

άνταλλαγή γραμματισμού.

Ο Jean Bounakis (22

χρόνων) SJS K. Hadjipateras C/o

John K. Hadjipateras and Sons Ltd,

9 Camomile Street, London E.C. 3,

England, ζητεί άλληλογραφία με

την Χρυσά Π.

Ο Lakis Boutzouka-

kis (22 χρόνων) και ο Ilias Ka-

ritsis (20), SJS Panachrandos, O-

tion Shipping Co. 80 Broad St. New

York, U.S.A., θέλουν ν' άλλο-

λογραφήσουν με Έλληνίδες, με σκο-

πό την ανταλλαγή σκέψων και τη

δημιουργία μιας αγνής φιλίας.

Ο Jean Kyriantou-

poulos, Berliner Allee Grup

Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο

στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα

με σκοπό τη δημιουργία μιας α-

γνής φιλίας. Ο Athas Papanicolaou

(21 χρόνων), ζητεί άλληλογραφία

με Έλληνίδες κάτω των 20 χρό-

νων.

Ο Jimi Doukas, θέλει ν'

άλληλογραφήση με μία νέα από

την Έλλάδα. Ο John Pachos,

ζητεί άλληλογραφία με μία νέα

καλής οικογενείας της ελληνικής

έπαρχίας. Η διεύθυνση και των

τεσσάρων είναι: Wapagamba, Dam,

N.S.W. Australia.

Ο Jean Iatridis, Ave-

nue Leopold III, No 7, Peronnes les

Binche, Belgique, μηχανικός έγκα-

τεστημένος στο Βέλγιο, ζητεί άλ-

ληλογραφία με μία νέα 18-24

χρόνων καλής οικογενείας, με σκο-

πό το γάμο. Αποστολή φωτογρ-

φίας απαραίτητη.

Ο George Papas, Wal-

lacia, N.S.W., Australia, ζητεί άλ-

ληλογραφία με ήθικες νέες και ε-

υποπες κάτω των 22 χρόνων.

Ο Dior Stath (27 χρό-

νων) και ο Hans Phillips (26) St'rd

D. Ziegelwerke, Cannstatt, Stuttgart,

Germany, ζητούν άλληλογραφία με

ήθικες Έλληνίδες με σκοπό το

γάμο.

Ο Panagiotis Apo-

stolopoulos (30 χρόνων) και ο

Eleftherios Alexandris (21 χρό-

νων) SJS Trader C/o Goulindis

Bros, 61 St. Mary A.X.E. London E.

C. 3, England, ζητούν άλληλογρα-

φία με νέες απ' όλον τον κόσμο

στην ελληνική γλώσσα.

Ο Diogene Constan-

tinides, M.T. Atlantic Baron S.

Eleftheriou Ltd, Calle Colon 1570,

Montevideo, Uruguay, ζητεί άλλο-

λογραφία με Έλληνοπούδες ήθικων

αρχών, στην ελληνική, γαλλική,

αγγλική ή ισπανική γλώσσα με

σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όποια

θά του γράψη να του στείλη και

μιά φωτογραφία της.

Δύο αδελφία, ο Nicolaos

(23 χρόνων) και ο Spiridon

Adams (20 χρόνων) 11 Emma

St. Leichhardt, Sydney, N.S.W.,

Australia, ζητούν άλληλογραφία με

δυο φίλες 17-19 χρόνων, με σκο-

πό το γάμο και τις παρακαλούν να

στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο George Tsatsis

SJT Andreas V. C/o Vergottis Ltd,

Greekchurch House, London E.C. 3,

England, ζητεί άλληλογραφία με

Έλληνίδες 17-20 χρόνων.

Ο Stellos Stylianou,

Rue Ambrois Ralli No 59, Camp

Sesar, Rampleh, Alexandrie, Egypte,

ζητεί άλληλογραφία με μία Αθη-

ναία 18-24 χρόνων, κατά προτι-

μηση από τη Ν. Ίωνία. Παρακα-

λείται όποια του γράψη να στείλη

και μία φωτογραφία της.

Ο Petros Ktenas, 37

Stewart St. Wollongong, N.S.W.,

Γνώμη

2 ερωδιάζοντα

άπαραίτητα για
την όμορφιά σας.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΓΑΛΑΚΤΩΜΑ CANA

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΚΑΙΤΗ Δ. ΦΕΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος - Μαιευτήρ

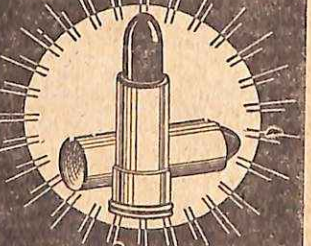
ΜΕΤΩΚΗΣΕΩΝ

Σατωβριάνδου 22 4ος όροφος

Τηλ. 55-852

Δέχεται 9-1 και 5-7

ΕΛΛΕΝ ΝΙΟΥΣΦΕΡ

Τό έξαιρετον Άμερικα-
νικόν κραγιόν σέ 15
μοντέρνους χρωματισμούς

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΛΤΣΟΥΝΙ- ΔΟΥ-ΚΑΡΑΝΤΗΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται καθ' έκαστην 5-7

Όδουσσέας Άνδρούτσου 8

ΚΑΜΙΘΕΑ

*Ηλεκτρικός Σταθμός

σωκλείουν στο γραμμα μία φωτο-

γραφία τους.

Ο Nicos Zois (28 χρό-

νων) SJT Lumina C/o Worms G. Co

Port Said, Egypte, ζητεί άλλο-

λογραφία με κυρίες και δεσποινίδες

απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνί-

κη, Ιταλική ή αγγλική γλώσσα, με

σκοπό την ανάπτυξη μιας αγνής

φιλίας.

Ο George Vazouras

(25 χρόνων) και ο George Sakarel-

los (20 χρόνων), επιθυμούν ν'

άλληλογραφία με Έλληνίδες κάτω των 21

χρόνων και τις παρακαλούν να έ-

σωκλείσουν στο γραμμα μία φωτο-

γραφία τους. Η διεύθυνση τους

είναι 146 Clebe Rd Clebe, N.S.W.

Sydney, Australia.

Ο Basile Zissis, Pointe

Peron No 20, Trivieres, Hainaux,

Belgique, ζητεί άλληλογραφία με

Έλληνίδες και τις παρακαλεί να

έσωκλείσουν στο γραμμα μία φω-

τογραφία τους.

Ο Constantinos Dou-

mis (20 χρόνων) και ο Stavros

Pahlis (21 χρόνων), επιθυμούν ν'

άλληλογραφήσουν με Έλληνίδες

κάτω των 20 χρόνων, με σκοπό το

γάμο. Όσες θα τους γράψουν, πα-

ρακαλούνται να στείλουν και μία

φωτογραφία τους. Η διεύθυνση

και των δυο είναι: 146 Clebe Rd,

Clebe, N.S.W. Sydney, Australia.

Ο John Philaretou,

(19 χρόνων), P.O. Box 1738, Sa-

isbury, S. Rhodesia, ζητεί άλλο-

λογραφία με νέες και νέους της Έλ-

λάδος και της Κύπρου, αλλά και

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

απ' όλον τον κόσμο. Τους προτιμά

Κατάφερα ν' αλυσοδέσω το «παιδί-λεοπαρδαλί» από το ένα πόδι στο κατάστρωμα...

ΤΟ "ΠΑΙΔΙ-ΛΕΟΠΑΡΔΑΛΙΣ"

Μιά συνταρακτική περιπέτεια σ' ένα ποταμόπλοιο της ζούγκλας

Το άγριο εκείνο πλάσμα χύμπε πάνω μου σαν θηρίο. Τό τριχωτό σώμα του είχε τη βαρεία απόφορα της ζούγκλας. Για μακριά μαλλιά του ήταν κολλημένα με λασπες και αίμα. Και τα μάτια του πετούσαν στίβες. Έχουσα τα νύχια μου ανάμεσα στα σαγόνια του, ξεσκίζοντας τα ούλα του, μά δεν κατάρθα να 'αποσπάσω τα δόντια του απ' τις σάρκες μου.

—Μά το πυροβολήσατε! φώναζε η καλογριά πίσω μου. Είπ' ένα ανθρώπινο πλάσμα! Η ιστορία αυτή συνέβη τον 'Απρίλιο του 1951. Βρισκόμουν τότε στο βορειοανατολικό Ασσάμ, για να πιάσω ζωντανά θηρία για ζωολογικούς κήπους, όταν έλαβα μία ειδοποίηση απ' τον Γάλλο ιεραπόστολο Γκαμπριέλ Μόνε.

Πήγα και τον βρήκα στην Ιεραποστολή, που είχε χτίσει με τα χέρια του κι όπου έμενε μαζί με οχτώ καλόγριες. —Έχετε ακούσει για τη λυκαοβροπία; με ρώτησε.

—Ήξερα πως επρόκειτο για την παράξενη εκείνη κατάσταση ορισμένων ανθρώπων, που παίρνουν τα χαρακτηριστικά και τις συνήθειες θηρίων, ιδίως λύκων. Ο πάτερ Γκαμπριέλ λοιπόν μου εξήγησε πως οι Ι-βουγνέις του Σεράν είχαν πιάσει ζωντανό μέσα στη ζούγκλα ένα «παιδί-λεοπαρδαλί».

Κανείς δεν ήξερε πώς είχε βρεθεί εκεί. Πάντως, το είχαν πεί προσωρινά στο Καμπορ-γκάου, το είχαν αλυσοδέσει και το έτρεφαν με ένδοξες έ- νέριες. Μά έπρεπε να το πάρη κάποιος από εκεί, το ταχύ- τερο.

Ο πάτερ Γκαμπριέλ ήταν ο ίδιος που είχε εξημερώσει το «λυκοκορίτσο» που είχε βρεθεί στο Λουκνόου το Μάρτιο του 1946. —Ηθελε τώρα ν' αναλάβη και το «παιδί-λεοπαρδαλί». Με παρακάλεσε λοιπόν να το παραλάβω και να το πάω στην Ιεραποστολή.

Η περιέργεια μ' έκανε να δεχθώ πρόθυμα, μολοντί θα- πρεπε να κάνω ένα ταξίδι 240 χιλιομέτρων, σ' ένα ποτάμι που διέσχισε τη ζούγκλα. Το μόνο που με στενοχώρησε, ήταν ότι ο Ιεραπόστολος μούδωσε υπο- χρεωτικά μαζί μου και δυο κα- λόγριες, τις αδελφές Μαργα- ρίτα και Βεατρίκη, για να πε- ριποιηθούν το παιδί της ζούγ- κλας.

Μετά 23 ημέρες ακριβώς, μάς φέρανε πάνω στο μικρό πλοίο μας το «παιδί-λεοπαρδα- λί», δεμένο πάνω σ' ένα φορείο. Φαινόταν περισσότερο ζώο πα- ρά άνθρωπος. Κοιμότανε κου- λουρισμένο, σαν τη γάτα. Εί- χε άδυνατο πρόσωπο, βαθυ-

χανικό. Το «παιδί-λεοπαρδαλί» πήδησε τότε σαν αλιούρος και ρίχτηκε πάνω μου. Το χτύπη- σα με τη γροθιά μου, αλλά δεν μπόρεσα ν' αποφύγω τα δόντια του που χωθήκανε στο λαιμό μου. Πέσαμε χάμα μαζί, παλεύοντας άγρια. Οι άλλοι προσπαθούσαν να επέμβουν. Μιά δυνατή κλωτσιά, προωρισμένη για το «θηρίο», με βρήκε στο κεφάλι.

Τράβηξα το ρεβόλβερ μου. Τότε ακριβώς η αδελφή Μαργαρίτα μου φώναξε: —Μη το πυροβολήσατε! Εί- ναι ένα ανθρώπινο πλάσμα!

Έλευθερώθηκα, πετάχτηκα δρόμος, άρπαξα ένα βαρύ σκα- μνί και θέλησα να χτυπήσω το «παιδί-λεοπαρδαλί». Μά μου ξέφυγε, με κάτι αστραπιαία πηδήματα, μ' άπιστευτη εύκι- νησία.

Βγήκε, απ' την ανοιχτή πόρ- τα, και χάθηκε.

Το κυνήγησα, μολοντί ένοι- ωθα να χάνω τις δυνάμεις μου, μαζί με το αίμα μου. Μ' άκο- λούθησαν ο πλοίαρχος και τρεις ναύτες. Πιάσαμε κι' οι τέσσε- ρες ένα δίχτυ και προχωρήσα- με στο κατάστρωμα. Το «παι- δι-λεοπαρδαλί» ήταν συσπει- ρωμένο σε μία γωνία. Βλέπον- τας μας να πλησιάζουμε, χύ- μηξε πάνω μας... και βρέθηκε έτσι μέσ' στο δίχτυ, ως τη μέση.

Θέλησα να του σκεπάζω μ' αυτό το κεφάλι και τους ώ- μους. Μά το «θηρίο» έσκυψε κι' έγωσε αστραπιαία τα δόντια του, στο άριστερό μου πόδι. Ούρλιασα απ' τον πόνο κι' έ- λευθερώθηκα μ' ένα τίναγμα που μου έσκισε τους μύς. Το αίμα έτρεχε σαν βρύση απ' την πληγή μου.

Τράβηξα πάλι το πιστόλι μου και πυροβόλησα πολλές φορές το «παιδί-λεοπαρδαλί». —Ηθελα να το σκοτώσω, για την ασφα- λεια των άλλων, που βρίσκον- ταν στο πλοίο. Μά μ' έμποδι- σε πάλι η αδελφή Βεατρίκη, που είχε τρέξει έξω ακούγον- τας τις πιστολιές.

—Αν το σκοτώσατε, θα σας καταγγείλω για φόνο! με φε- θέρισε.

—Γυρίστε στην καμπίνα σας, της φώναξα. Κινδυνεύει η ζωή σας.

Και θέλησα να ξαναπυροβο- λήσω. Μά η καλογριά βρέθη- κε μπροστά μου, προστατεύον- τας με το σώμα της το «θη- ρίο». Εκείνο βρήκε την ευκαι- ρία να χαθή, μ' ένα πηδήμα.

Δίχως να φοβηθώ, η αδελφή Βεατρίκη, μαζί με την άλλη καλογριά, άρχισαν μία συστη- ματική έρευνα. Η πληγή του ποδιού μου μ' έμποδισε να τις συνοδεύω. Τους έδωσα όμως μαζί τους το μηχανικό, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες τους.

Το «παιδί-λεοπαρδαλί» είχε γίνει άφαντο.

Πατήσαμε πως θαχε πηδή- σει στο ποτάμι.

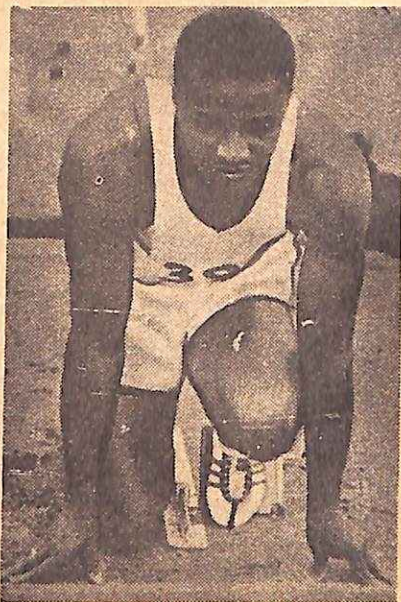
—Υστερα όμως από κάμποσες μέρες, οι εργάτες που ξεφόρ- τωσαν το πλοίο μας, βρήκαν το πτώμα του μέσα σε μία μι- κρή αποθήκη σκοινιών. Είχε μείνει κλεισμένο εκεί μέσα κι' είχε πεθάνει από αστία. Το θά- ψαμε χριστιανικά.

ΒΕΝΤΕΛ ΜΠΟΥΟΥΕΡ Σ

Η άλλη λογογραφία της 'Ιουλιέττας

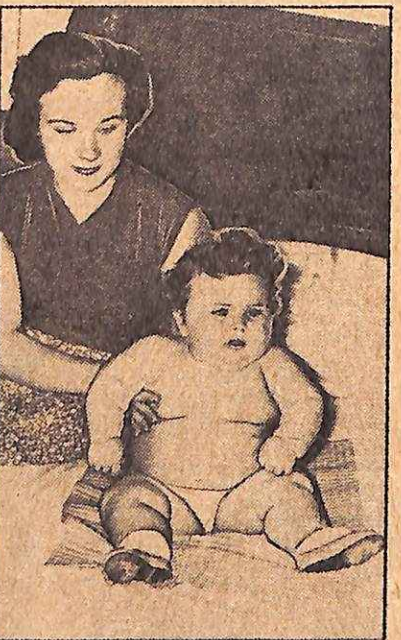
Σ' ένα παλιό μοναστήρι, έ- ζω από τη Βερόνα της 'Ιταλί- ας, βρίσκεται ο τάφος της 'Ι- ουλιέττας, της κοπέλλας που ενέπνευσε στο Σαίξπηρ το γνω- στο άριστο έργο του. Της στέλνουν δε γράμματα εύτυχι- σμένων ή άτυχων έρωτευμένων απ' όλο τον κόσμο. Ένας φύ- λακας ηλικίας σχεδόν 70 χρο- νών, φυλάει τον τάφο κι' ά- παντάει σ' όλα αυτά τα γράμ- ματα, με τη βοήθεια όμως των δασκάλων των σχολείων της Βερόνας.

—Έτρεξα να βοηθήσω το μη-

Ο ΤΑΧΥΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο 'Αμερικανός νέγρος Ούιλλι Ούιλλιαμς, που πήρε μέρος στους αθλητικούς αγώ- νες, που έγιναν, προ ήμερών, στο Βερο- λινό, έτρεξε τα 100 μέτρα σε χρόνο 10 δευτερόλεπτα και 1)10, καταρρίψας έτσι το παγκόσμιο ρεκόρ στην απόσταση αυτή. Κι' όμως ο Ούιλλιαμς παρ' όλον ότι ά- πέδειξε μ' αυτό τον εκπληκτικό άθλο του πως είναι ο ταχύτερος άνθρωπος του κόσμου, δεν πρόκειται να λάβη μέρος στην αμερικανική αθλητική ομάδα, που θα μετάσχη στους 'Ολυμπιακούς 'Αγώ- νες της Μελβούρνης.

Η ΠΑΧΥΤΕΡΗ ΜΠΕΜΠΕΚΑ

Η μικρούλα αυτή, που βλέπετε στη φω- τογραφία μαζί με τη μητέρα της Γκρά- τσια Λά Σπίνα, αξίζει ασφαλώς τον τί- τλο της παχύτερης μπεμπέκας της 'Ιτα- λίας». Σ' ηλικία 10 μηνών μονάχα, ζυ- γίζει 20 κιλά! Φυσικά, το υπερβολικό αυτό πάχος της άνησχει τους γονείς της, που την υπέβαλαν σε ιατρικές έ- ξετάσεις για την ανακάλυψη και την κα- ταπολέμηση της αιτίας αυτής της ανω- μαλίας. Ως τώρα όμως, οι έξετάσεις αυτές δεν έχουν αποδώσει κανένα συγ- κριμένο αποτέλεσμα.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τα τρία κυπαρίσσια

Σε μία απόμειρη άκρη του χωριού πάνω σ' ένα ύψωμα, βρισκόταν το σπίτι του παπά.

Δεν ήταν από εκείνα τα μέρη ο παπά-Δημήτρης. Οι χωρικοί τον σε- βόντουσαν και τον αγαπούσαν, για- τί από εδώ και είκοσι χρόνια, που τους τόν είχαν οτείλει, ποτέ του δεν άνακατεύθηκε στις διαφορές τους.

Στην εκκλησία τους έλεγε τον καλό λόγο και τους συμβούλευε κι' έπειτα άποτραβιόταν στο μονα- χικό του σπιτάκι.

Ήξεραν όλοι πως κάποτε είχε παντρευτή, πως είχε κι' ένα παι- δάκι, μά στο χωριό τους είχε έρ-θει μόνος και λυπημένος.

Κάθε νύχτα όταν το σκοτάδι ά- πλωνόταν βαθύ στον κάμπο, οι πε- ραστικοί από εκεί κοντά, αντίκρυ- ζαν τον παπά-Δημήτρη ακουμπι- σμένο στο παράθυρο του μοναχικού σπιτιού του ν' άγναντευή πέρα προς τα τρία κυπαρίσσια.

—Ανάμεσα σ' αυτά τα τρία πανύ- ψηλα δέντρα είχαν ταφή πολλά χρο- νία πριν, προτού έρθη στο χωριό ο παπάς, μία γυναίκα κι' ένα παιδί.

—Ήταν ζένοι κι' είχαν φάσει μία νύχτα, άγνωστο σ' όλους, για να ζήτουν άουλο ως το πρωί. Τους συνώδεε ένας άντρας, ψηλός κι' ώραιος. Την ίδια όμως εκείνη νύχτα το χωριό άναστατώθηκε από γυναι- κείες κραυγές. Οι χωριανοί που μπή- καν στο σπίτι, που φιλοξένουσε τους τρεις ζένους, βρήκαν τη γυναίκα και το παιδί βουτηγμένους στο αί- μα και τον άντρα που τους συνώ- δευε πεσμένο χάμα στις πέτρες να σπαράζη στο λυγμούς μ' ένα μα- χαίρι στο χέρι.

Τη γυναίκα και το παιδί τους έ- θωσαν ανάμεσα στα τρία κυπαρί- σσια, δίχως όνομα, κι' εκείνον τον τράβηξαν στη φυλακή. Κανείς δεν μπόρεσε ποτέ να του πάρη μιλιά από το στόμα. Είχε βουβαθεί για ό- λους! Δικάστηκε είκοσι χρόνια φυ- λακή, μά κανείς δεν έμαθε ποιά ή- ταν η γυναίκα και το παιδί που σκό- τωσε τη νύχτα εκείνη.

Τ' αεράκι της άνοιξης κι' ο βορ- ριάς του χειμώνα που περνούσε ά- νόμεσα από τα τρία κυπαρίσσια, άλ- λοτε ψιθύριζαν κι' άλλοτε στενά- ζαν σαν να φανέρωναν δυο όνό- ματα κι' όποιος τ' άκουε τη νύχτα, μέσα στο βαθύ σκοτάδι, άνατριχί- αζε από φόβο.

Πολλά είχαν πη, πολλά είχαν δια- δοθή, μά κανείς δεν ήξερε, ούτε έμαθε ποτέ την αλήθεια.

Ο παπά-Δημήτρης όμως την ήξε- ρε, γι' αυτό ζήτησε ναρβή σε κεινο το χωριό, εδώ και είκοσι χρόνια.

Μία νύχτα, ο ουρανός ήταν όλο- κάθαρς και το φεγγάρι σιγά-σιγά- νε πίσω από το βουνό.

Το σπιτάκι του παπά-Δημήτρη ξε- κώριζε όλολευκο, φεγγαρόλουστο, κι' απ' το παράθυρό η μαύρη σιλου- έττα του παπά φαινόταν όπως πάν- τα άκίνητη, άπολιθωμένη.

Ξαφνικά η ακία ταραχθηκε, κινή- θηκε, όρθώθηκε άπειληκτά. Πέρα εκεί, ανάμεσα στα τρία κυπαρίσσια, άκούστροφονύριζε, σωστός βρυκό- λακας με το κορμί σκυφό με τα

βήματα άργά, βαρεία...

Κούμπωσε το ράσο του ο παπά-Δη- μήτρης και βγήκε από το σπίτι. Τα μακριά λευκά μαλλιά του άνέμι- ζαν στο νυχτερινό αεράκι.

—Η ματιά του ήταν κοφωμένη πέ- ρα προς τα κυπαρίσσια.

Ο παπά-Δημήτρης έκανε το σταυ- ρό του, ψιθύρισε μία προσευχή και βγήκε από το μονοπάτι. Με το βή- μα σταθερό και το κεφάλι ψηλά πλη- σίισε στα τρία κυπαρίσσια.

Μπρός του βρισκόταν τώρα ένας άνθρωπος γονατιστός, ένας κουρε- λής με μεγάλα λευκά γένεια.

Τόν κύτταζε καλά ο παπάς, τα μάτια του άστράψαν για μία στιγ- μή, οι γροθιές του σφίχτηκαν, μά πάλι ήρέμωσε και πλησίασε πιο πολύ.

—Ευλογημένε, τί γυρεύεις τέτοια ώρα σε τούτον εδώ τον τόπο;

Ο άγνωστος γύρισε σιγά-σιγά το κεφάλι και κύτταζε λοζά την όρθια μαύρη κορμοστασία του παπά. —Ε- πείτα μουρμούρισε κάτι.

—Ζητάω σιχώρεσι από τους νε- κρούς... είπε. Δεν έχω καμμία σχέ- οι με τους ζωντανούς... Σύρε στο καλό... μη με πειράζεις.

Το πρόσωπο του παπά άγρίωσε. —Εσκυψε, έπιασε τον άγνωστο από τους ώμους και τόν κάλλωσε στο ένα κυπαρίσσι. Μά το άδουλο, βα- ρύ κορμί του άγνωστου κύλησε πάλι πάνω στο χάμα.

—Ποιός είσαι εσύ; Πές μου! φώ- ναζε ο παπάς, και κάθισε πλάι του.

Μά ξαφνικά άνατριχίωσε. Σήκωσε κυττάζοντας τον καλά στο πρόσωπο. Ψηλά τα χέρια, μά πάλι τα κατέ- θασε, κι' έκανε το σταυρό του.

—Πίσω μου σ' έχω Σατανά! μουρ- μούρισε ο παπά-Δημήτρης.

Και πιάνοντας τον άνθρωπο εκεί- νο από τα δυο μπράτσα, τόν ζετι- ναζε, λέγοντας:

—Τί θες εδώ, Βαγγέλη; Γιατί τους σκότωσες; Τί σουφταίζουν η γυναι- κα μου και το παιδί μου; Έμπρός, μίλησε. Σε βασανίζει τώρα η συ- νειδήσι σου και σ' έφερε εδώ να ζητήσης σιχώρεσι;

—Έξαντλημένος πιο πολύ ο παπάς από τον άγνωστο, είχε άκουμπήσει τη ράχη του πάνω σ' ένα κυπαρίσσι και δερμά άδερμα κυλούσαν από τα μάτια του. Ο άγνωστος άκούμπησε το κεφάλι του στη γή.

—Ναι, είμαι ένας φονιάς, Δημή- τρη! Σκότωσε με δεν άντεχου. Οι άνθρωποι δε με σκότωσαν, μ' έρ- ριξαν στη φυλακή για να πείσω μία ήμερα στα χέρια σου. Δεν τήν θελω τη ζωή μου, Δημήτρη! —Έτρεξα, ναι! —Εγώ σκότωσα την Έλενη...

—Από την ίδια μητέρα είμαστε Δημήτρη, μά εγώ βρήκα κακός. Ά- γήρησα τη γυναίκα σου και δε σε σεβάστηκα, ούτε σαν αδελφό, ούτε σαν παπά. Γυρνοβόλουσα στο σπι- τί σου σαν οικία φαρμακερή... Και ροφυλακτούσα, κρυφοκυτόταζα από τις πόρτες κι' η τρελή άγάπη μου φούντωνε. Ήταν όμορφη η γυναι- κα σου, άγνη, φρόνιμη... Σ' αγαπού- σε και στάθηκε άγνη ως το τέλος.

—Θυμάσαι; Σ' είχαν καλέσει στο κέντρο, για να σε μεταθέσουν, κι' έφυγες. Το ίδιο βράδυ πήγα σπίτι σου και της είπα πως είχες πέσει από το μούλαρι και είχες χτυπή- σει. Τήν έπεισα να φύγωμε, ναρ- θούμε να σε βρούμε... Της είπα ν' άφήση το παιδί στη μητέρα της. Δεν ήθελε, έπέμενε να το πάρη μαζί της. Ξεκινήσαμε με τα ζώα, περάσαμε το βουνό και νυχτωθήκα- με εδώ. Μας φιλοξένησαν, μάς έ- δωσαν δωμάτιο ξεχωρό. Τότε εγώ... φέρθηκα σαν τιπατένιος. Μά εκείνη αντίσταθηκε, με χτύπησε, ζύπνησε και το παιδί. Δεν ήξερα πιά τί έ- κανα! Δεν θα μπορούσα να τήν άν- τικρύσω την άλλη μέρα. Το μάτι μου θούωσε, τρελλάθηκε κι' έθα- ψα τα χέρια μου στο αίμα...

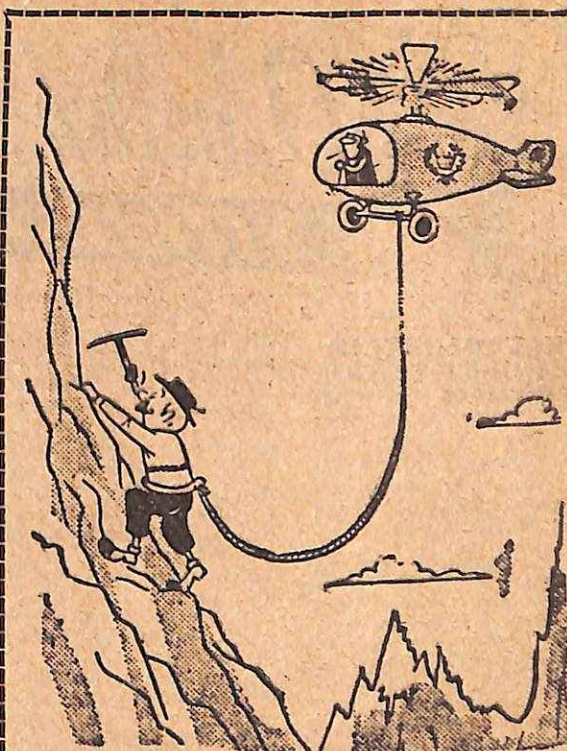
—Αυτή είναι η ιστορία μου, Δη- μήτρη. Κανείς πιά δε μπορεί να με συγχωρήσει.

Και ξαφνικά, ο πριν προφτάση να τόν κρατήσει ο παπάς, ο Βαγγέλης έκωσε ένα μαχαίρι στην καρδιά του και σωπαίστικα νεκρός στα πόδια του αδελφού του.

Το χωριό έκασε τόν παπά του ά- πό εκείνη τη νύχτα. Δεν τόν ξανα- είδαν πιά. Τα τρία κυπαρίσσια φι- λοξένωναν τώρα κι' ένα τρίτο νε- κρό κορμί, βαθεία χωμένο ανάμεσα στις ρίζες τους, που τάχε θάψει ο παπά-Δημήτρης πριν φύγη για πάντα από εκείνο το χωριό...

—Μαρία, έλα γρήγορα. Συνέβη κάτι το πε- ρίεργο!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

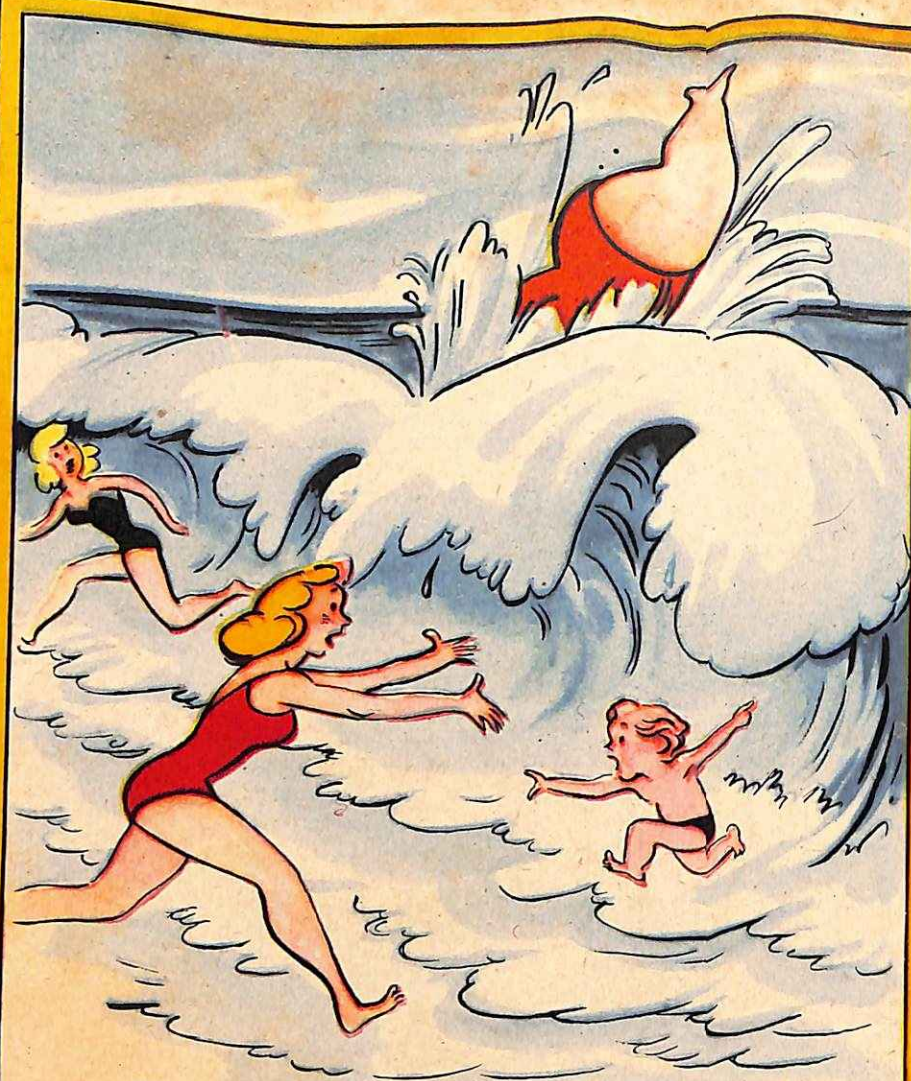
Μέτρα ασφαλείας...

Τα νοστινιά καπέλλα.

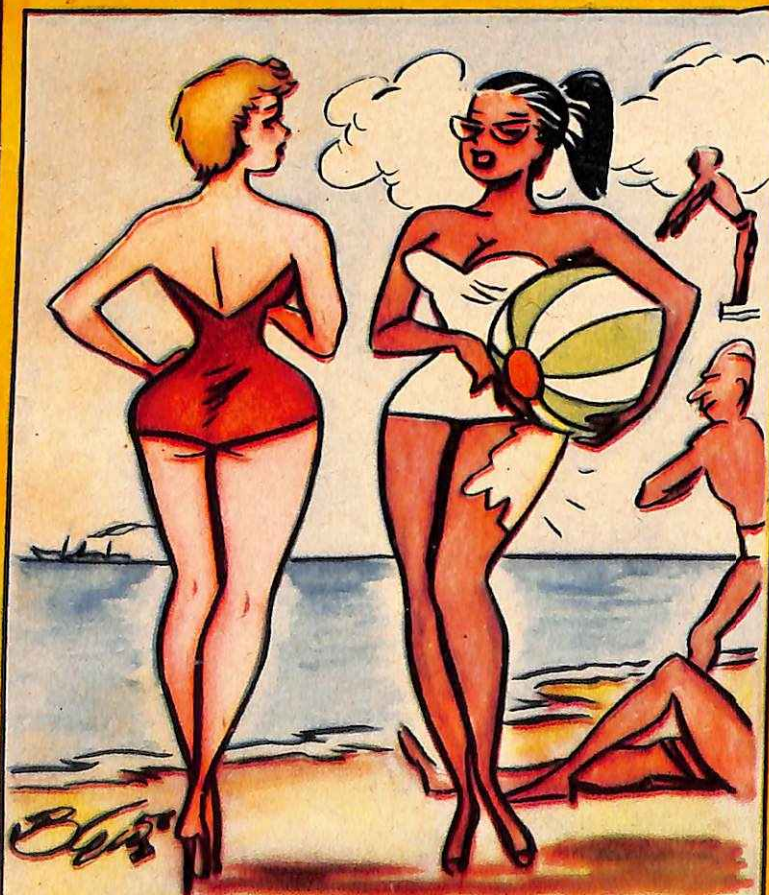
—Μαρία, έλα γρήγορα. Συνέβη κάτι το πε- ρίεργο!...

— Μαμά! Πήδησε ή χοντρή και ξεχείλιωσε ή θάλασσα!...

— Μὲ περιμένεις αρκετὴ ὥρα, Γιαννάκη;

— Δὲν μ' ἔφησε αὐτὸς ὁ χαλὸς νὰ μαυρίσω σὲ ὅλο μου τὸ σῶμα. Στεκόταν διαρκῶς ἀπὸ πάνω μου!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Γιὰ σιάσου, κύριε ἀγροφύλακα, τί φωνάζεις; Θά-
βγαине ἕνα ψωμί ἀπ' τὰ στάχνα, πὸν χαλάσαμε; Νὰ στὸ
πληρώσουμε!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)